



Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM



Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΗΣΙΟΔΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΑ.



HESIODI CARMINA.

PARISIS. — EXCUBEANT FIRMIN-DIDOT ET SOCIOS, VIA JACOB. 56.

ΗΣΙΟΔΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HESIODI CARMINA.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΑΡΠΑΓΗ ΕΛΕΝΗΣ.

ΚΟΙΝΤΟΥ ΤΑ ΜΕΘ' ΟΜΗΡΟΝ.

ΤΡΥΦΙΟΔΩΡΟΥ ΑΛΩΣΙΣ ΙΛΙΟΥ.

ΤΖΕΤΖΟΥ ΠΡΟΟΜΗΡΙΚΑ, κ. τ. λ.

APOLLONII ARGONAUTICA.

MUSÆI CARMEN DE HERONE ET LEANDRO.

COLUTHI RAPTUS HELENÆ.

QUINTI POSTHOMERICA.

TRYPHIODORI EXCIDIIUM ILII.

TZETZÆ ANTEHOMERICA, etc.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICIBUS NOMINUM ET RERUM

EDIDIT F. S. LEHRS.

ASII, PISANDRI, PANYASIDIS, CHOERILI, ANTIMACHI

FRAGMENTA CUM COMMENTARIIS ALIORUM ET SUIS ADJECIT

FRIDERICUS DÜBNER.



PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN-DIDOT,

INSTITUTI FRANCIE TYPOGRAPHO,

VIA JACOB, 56.

M DCCC LXXVIII.

978-0-13-035957-0

PRÆFATIO.

In hoc septem poetarum corpore Hesiodo Apollonium ac Musæum subiunximus, ne reliquorum quatuor, qui de rebus Troicis sunt omnes, interrumpatur ordo. Critica, quam vocant, adhibita arte novas horum auctorum recensiones exhibendi fortasse ne facultas quidem fuisset, consilium certe non erat. Religiosi autem editoris esse putavimus, in usum suum convertere, si quid boni atque emendati virorum doctorum sive ingenio, sive studio nuper detectum invenerit. Quæ messis poetis nostris haud parcos reddidit fructus. Quo factum est, ut omnes, nisi forte Tzetzen excipere velis, permultis locis correcti, partim novam plane induti speciem, in lucem prodeant, plurimæque dici possint, quibus multæ, quas recepimus, lectiones explicantur, nonnullæ defendantur, excusentur non paucae. Ne tamen modum, qui præfationi constitui solet, transeamus, de singulis mutationibus in editione nostra obviis fusius disserere supersedebimus, quas ne enumerare quidem licebit, nisi ubi id aut paucis absolvendum, aut sine magno lectorum nostrorum incommodo non evitandum iudicaverimus.

Goettlingianus HESIODI textus quinquaginta emendationes in Theogonia, viginti quinque in Scuto Herculis a nobis receptas egregiæ Hermanni recensionis (in opuscul. vol. VI, pag. 142 sqq.) debet. Quum de prisca Theogoniæ forma hodiernæque origine nihil constet (1), versus longioresve locos transponere, quomodo Hermannus hic illic faciendum docet, ausi non sumus, sed satis habuimus uncis includere, quæ, quo loco hodie leguntur, carminis tenorem interrumpunt, sive dispositionis hodierna antiquioris, sive variarum recensionum, sive interpolationum vestigia sint. Quod ad

(1) Mützellius, quem his in studiis totum esse viri docti non ignorant, in recensione libelli, in quo Sætbeerus quidam sua Gruppiique somnia de primigenia Theogoniæ specie publici juris fecit (Zimmern. ephemer. a. 1838, num. 10 sqq.), philologiæ hodiernæ vires difficultati huius quæstionis pares esse negat.

Scutum attinet, lectores ad egregiam Hermannii disputationem de triplici huius poematis recensione remittamus oportet. Carminis enim intellectui commodoque legentium male consultum fuisset, si nulla addita adnotatione textum dispositioni a viro doctissimo propositæ adaptare voluissemus (1). De tertii, quod superest, poematis Hesiodæi natura Lehrsius frater dilectus *Quæstionum epicarum* a. 1837 editarum dissertatione tertia novam exposuit sententiam, quæ, quamvis minus probata a nonnullis, maxime tamen idoneum harum rerum iudicem nacta est defensorem (2). In nostra editione singulas facile agnosces sententias, quas Lehrsius non nisi propter verborum quorundam similitudinem interpositas cum reliquo carmine vix cohærere demonstrat. Quæ idem interpolata esse iudicat, uncis inclusimus; quæ e variis recensionebus manasse vult, indicare non licuit. Multas lectiones in recensione textus Gœttlingiani ab Hermanno commendatas in nostrum Operum et Dierum textum nova hac ratione dispositum introduci non potuisse apparet. Quod Hesiodi fragmentorum collectio tam aucta tamque emendata nunc in lucem prodit, id etiam Hermanno debetur, qui, postquam in recensione illa Gœttlingianam collectionem castigavit multisque locis citatis locupletavit, triginta tria fragmenta addidit nova (l. l. pag. 266—271), quæ in editione nostra litera H. notavimus. Accedunt præterea complura, quæ quamquam in Lehmanni *de Hesiodi carminibus perditis particula* priori anno 1828 Berolini edita jam leguntur, a Gœttlingio omissa sunt, triaque in Crameri anecdotis primum evulgata. Numeros Gœttlingianæ collectionis sine ulla litera nostris apposuimus, numeris collectionis Lehmanni litera L., collectionis Gaisfordi vel Dindorfii litera D. adscripta est. Fragmentum CXVII Hermannus in præfatione ad Eurip. Helen. pag. XVII correxit, ejusque emendationem recepimus, quamquam Hesiodum ita cecinisse nobis persuadere vix possumus.

In APOLLONIO a Wellaueri lectionibus nonnunquam recessimus. Ex iis, quas editionis Wellauerianæ criticus (ephem. litt.

(1) Versum 144, qualem in una trium illarum recensioneum fuisse Hermannus vult, textui suo loco subiunximus.

(2) Hermannum, qui in Jahnii annalibus philologiæ hunc librum atque illam præsertim dissertationem iudicavit. Aliud de eadem dissertatione iudicium in Zimmermanni ephem. (a. 1836, pag. 1006 sqq.) sub calce recensioneis, quam Iulius Cæsar de illo Sœtbeeri opusculo scripsit, nos legere meminimus.

Halenss. a. 1828, num. 305 seqq.) proposuit, has fere recepimus, e codicibus maximam partem haustas, paucas e conjectura: I. 61, ἀριστήων. 176, Ὑπερησίου. 372, πρῶτον. 672, ἐπιγνοάουσαι. 806, δορυκτῆταις. 812, ἀτημελέως. 881, ταί. 893, ἄν τοι. 1120, ὀκριέντι. 1161, καμάτω. 1176, κακά. II. 87, φυσιώντες. 375, τρηγῆα. 427, ἀΐζαντες. 504, γθονίης. III. 5, τοι. 15, μὲν γάρ. 173, τε. 198, ἀνά. 286, ἐπ'. 410 et 496, φυσιώντες. 519, ἐπιγνοάοντας, quod non recipere cautius fortasse fuisset; 1009, δέ. 1195, εὐρεγγέως. 1265, ζοφεροῦ. 1331, ὀκριέσσα. IV. 59, δολίγισιν. 202, δ' ἐνί. 271, προχοῇσι. 323, ἔπειτ' et punctum post versum 326; 652, ἐπίουροι. 690, ἐστ'. 800, εἰσόκε. 1103, ἐρ' Ἑλλάδι. 1212, εἰσόκε. 1260, ἀκηγεμένοις. 1324, μὴδ' ἔτι. 1647, τῆς. 1711, τόρρα φαίνθη. Præterea I. 523, ἀρτύνεσθαι. 533, ὑποκλάσθη. 749, ἀμυνόμενοι. II. 28, οἶον. 573, ἔκραγε. 1180, γε et ἡδέ. III. 1374, ἐπ' ἦιον. 1384, γούνων. 1396, ἀπὸ, scripsimus e coniectura Struvii, qui anno 1822 in libello scholastico præter has lectiones alias etiam emendationes Apollonii dedit, elegantes omnes, sed fortasse minus veras. Lib. IV. v. 290, τῇλ' Wellaueri coniectura est. Lib. III. 1393, Hermannι ἀρούρης recepimus, quamvis, quid poeta scripserit, haud facile divinaris, vulgata tamen sensu omnino carente. Multas mutationes leviores, ad orthographiam plerumque spectantes, enumerare supersedemus.

MUSÆUS Passowii maximam partem emendationum, quibus ornatus nunc editur, Wernickio debet, cuius coniecturas in commentario ad Tryphiodorum hic illic obvias recepimus has: v. 18 et 252, ἀμφοτέραις. v. 38, βασιλειαν. v. 58, χιονέης (e codd.) et παρειῆς. v. 210, ἐμὺ τίνα. v. 272, τὰδ' ἔειπεν. v. 309, χειμερίαις. Eodem Wernickio suadente v. 53, ἀθανάτοισιν ἄγειν, et v. 118, θαρσαλέη, e codicibus dedimus. V. 81, ἐν Hermannι coniectura, v. 271, παρακλάτθεο eiusdem emendatio est e codicibus sumpta (vid. emendd. ad Coluthi. v. 278, opuscc. vol. IV, pag. 223). V. 219 antiquam lectionem, εἰ ἐτεὸν δ' ἐθέλεις, restituimus (vid. Græfii *coniectanea in Musæum*, post Coluthum Schæferi, pag. 259).

COLUTHO post viri cl. Stanislai Iuliani editionem e Bèkkeri recensione denuo impresso contigit ante hos undecim annos, ut Hermannus operam suam ei præstaret. Is elegantissimas huius poetæ emendationes anno 1828 edidit (repetitas in opuscc. vol. IV, pag. 205 sqq.), quarum multas in usum nostrum convertendas putavi

mus, neque tamen eas, quas sagax viri egregii ingenium excogitavit, quod antiqua lectio putida esset, nimis languida, minus elegans, etc. Alias etiam nonnullas coniecturas non recipiendas iudicavimus, ut v. 17, τοῖσι, quia ante hunc versum aliquid excidisse probabilius nobis videtur, quæ suspicio in his carminis centonibus facillime movetur. In iis, quæ Hermannus de v. 46 sqq. disputat, illud certe verum est, Lennepii εὐρέα ineptum esse, de reliquis vero, quæ addit, longe aliter sentimus. Si quid de nostro in textum introducere voluissemus, ὀξέα scripsissemus. Qui cum Hermanno in corrupta vulgata codicisque Mutinensis lectione vocem οὐδας agnoscere vult, is coniiciat poetam scripsisse οὐδας ἄχαμπτον aut ἄχαρπον. Spatiis illis, quæ inter duos versus passim vides, lacunas indicavimus in hoc poemate, verius dixeris, in his poematis fragmentis non raras.

QUINTI textum plane novum lectoribus nostris tradimus. Quamquam hic poeta alterum Rhodomannum frustra adhuc expectabat, novaque editione, quam Spitznerum et Kœchlyum coniunctis viribus parare accipimus, magnopere indiget, tamen triginta duobus his annis post Tychsenii editionem magna moles emendationum Quinti hic illic dispersarum accumulata est, in quibus non pauca invenies, quæ Rhodomannus, adeo Pauwius recte viderat, Tychsenius neglexit. Ecce subsidia, quibus instructi Posthomeri corum textum recensuimus. Multa egregia in Hermanni Orphicis insunt, nonnulla utilia in Wernickii commentario ad Tryphiodorum, multa bona in Spitzneri observationibus in Quintum ad calcem libri, quem *de versu Græcorum heroico* scripsit, anno 1816 editis. Eiusdem auctoris *observationum in Quinti Posthomericorum* particula prima et altera Vitebergæ a. 1815 prodierunt, tertia anno 1837 in Zimmermanni ephemeridibus (num. 143 sqq., pag. 1161 sqq.) (1), postquam Bonitii *symbolæ criticæ in Quintum Smyrnæum* ibidem anno 1836 publici juris factæ sunt. Struvius in compluribus libellorum scholasticorum, quos inter annum 1817 et 1822 Regimontii edidit, egregias Quinti emendationes proposuit (2). Glasewaldi *coniectanea* in poe-

(1) Spitznerus omnes, quas de Quinto scripsit, observationes in uno volumine coniunctas nuperrime edidit.

(2) Quo rariora hæc Struvii opuscula sunt paratuque difficiliora, eo maiores gratias lectores nostri habebunt viro clarissimo et humanissimo *de Sinner*, qui e bibliotheca, quam habet opulentam atque exquisitam, integram illorum collectionem nobiscum communicavit.

tam nostrum anno 1817 Vitebergæ evulgata non vidimus. Quum tamen ab aliis interdum laudentur, nihil eorum, quæ bona insunt, nos fugisse putamus. Lehrsius, a quo pauci Quinti loci in *quæstionibus epicis* emendati sunt, magnum numerum emendationum per literas nobiscum communicavit, cuius benevolentiae verbis nostris lectorumque nostrorum gratias amantissimo fratri agimus. Idem nos monuit, poetæ nostri libros Eustathio auctore (ad Iliad. pag. 4) Λόγους esse inscribendos. Novissimum idque optimum subsidium ad emendandum Quintum Kœchlyus nuper suppeditavit, qui codice Monacensi denuo collato *Emendationes et adnotationes in Quintum Smyrnæum* in actorum Societatis Græcæ, quæ Lipsiæ floret, Vol. II. Fasc. I. anno præterito in lucem emisit. Nisi hic fasciculus sero ad nos pervenisset, prior Posthomerico-rum pars bonis nonnullis lectionibus fuisset locupletata, quas recipere non amplius licitum erat. Iam nostræ editionis lectiones a textu Tychsenii recedentes hic subiungimus, prætermissa permagna copia correctionum minoris momenti ad accentus, ad orthographiam atque interpunctionem pertinentium. Legitur enim

IN TYCHSENI EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :	IN TYCHSENI EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
L. I. v. 2. κέκευθε	κεκεύθει	v. 426. τῇ	τῆς
v. 11. ὑπαί	ὑπὸ	v. 434. ἐπ'	ὑπ'
v. 22. ἐὸν	ἐόν	v. 443. αὖ	αὐθ'
v. 32. νυ	τιν'	v. 448. κείναι	κείνη
v. 39. ὑπαί	ὑπὸ	v. 457. ἐξαρχῆς	ἐξ ἀρχῆς
v. 44. κυνανῶπις	κυανῶπις	v. 468. ἐπεντύνεσθε	ἐπεντύνεσθαι
v. 58. ἐρατεινόν,	ἐρατεινόν	et ἐντοσθι	ἐντοσθε
v. 60. ὑπαχλύνθη	ὑπηχλύνθη	v. 490. κέδασσεν	κέρασσεν
v. 99. τοῖς	τοῖον	v. 492. κέκλιτο	κεκύλιστο
v. 136. ἐν	ἐνί	v. 504. ἀφραδίησι	ἐγγχείησι
v. 147. ἐθε'	ἐλετ'	v. 505. Απομέδοντος	λαόν ἐλόντας
v. 159. βουπλήγα, τὸν	βουπλήγ', ὃν	v. 529. Δηίχον, ἡδὲ	Δηίχον τ' ἰδ'
v. 166. ἀάσχετα	ἀάσχετον	v. 542. θορεῖ	θόρη
v. 167. τε, τὸν	θ', ὃν	v. 558. ἴκεσθε	ἴκεσθον
v. 168. κιοῦσα	κιοῦση	v. 563. Ἦ. μέγα τοι δ'	Ἦ μέγα τοι δ'
v. 179. Ἦ δ' οἷη	Οἷη δ' ἦ	v. 575. ἐπέεσιν	ἐπέεσσιν
v. 190-200. θεῆσιν· Ἐκπά- γλας δ' ἦ σείο, θεοῦ γένος, ἐστὶ γενέθλης·	θεῆσιν Ἐκπάγλας, ἦ σεῖο θεοῦδέος ἐστὶ γενέ- θλης·	v. 583. ἐτλης	ἐτης
v. 217. λαβόντες	βαλόντες	v. 596. μελέεσι	μελέεσσιν
v. 246. ἐν	ἐνί	v. 598. δύσαν	δύσαν
v. 254. θερμώδουσιν	θερμώδοσαν	v. 613. ὑπαί	ὑπὲρ
v. 259. ἀκρυόεντι	ἀκρυόεντι (1)	v. 615. ἦδ'	ἦ
v. 286. πολυγνάμπτουσιν	πολυγνάμπτοισιν	v. 673. τετρυγμένοι, αἰψά γε	τετρυμένοι αἰψα
v. 287. ἐν	ἐνί	v. 677. ἀεικτυπέοντι	ἐπικτυπέοντι
v. 308. κυδοιμός	Κυδοιμός	v. 715. ἀθανάτοιο	ἀκαμάτοιο
v. 310. θανάτοιο	Θανάτοιο	v. 723. ἦκαχε	ἦπαχε
v. 326. οἱ	ὥς	v. 724. οὔνεκα	εἵνεκα
v. 341. μιν	οἱ (2)	v. 727. μέμβλετο	μέμβλεται
v. 370.	in uncis.	v. 752. ὅπη	ἐπεί
		v. 753. θέμις et ἄτη	Θέμις et Ἄτη
		v. 759. προπάροιθεν	τοπάροιθεν

(1) Ad v. 256 Struvius: « Perpetuus, inquit, poetarum usus postulare videtur δοπ. » Quam admissa mutatione την ~~οπ~~ scribendum Lehrsius vidit. Conf. IX, 259, ubi Kœchlyus vulgatam (δόρυ) defendit.

(2) Lehrsius vult μιν. Idem ad v. 336: « βίην, fortasse λίην. »

IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :	IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
v. 761. ἐξεραάνθη	ἐξεραάνθην	v. 440. ἐπιστάμενος	ἐπισταμένως
v. 793. μένος μέγα	μέγα σθένος (1)	v. 443. ἐπεσσυμένως	ἐπεσσυμένῳ
L. II. v. 6. σκοπίασκον	σκοπίαζον	v. 452. αὐτῇ σὺν φήμῃ	αὐτῇ κεν φήμῃ
v. 30. πω	που	εἰ μεγάλθυμον	τάχα θυμόν
v. 48. ὄρνυτ'	ὠρνυτ'	v. 457. περιώσιος	περιώσιον
v. 55. ἢ μὲν	ἢ μὲν	v. 464. ὄφελέν με	ὄφελόν με
v. 59. ἐνὶ	μετὰ	v. 467. ἀγανούς τε	γεραρούς τε
v. 61. ὄφελεν, καὶ	ὄφελον καὶ	v. 469. δ' ἐθήκεν	δὲ θήκεν
v. 80. μαρναμένῳ	παρφαμένῳ	v. 480. πένθος	θυμόν
v. 127. Μέμνων	Μέμνον	v. 481. λευγαλέον· τό με εἶθε	πένθος λευγαλέον· τό
v. 163. τάχα	τοῖς	v. 502. ἀκάχησας	ἀπάφησας
v. 165. ἐν	ἐνὶ	v. 526. ὁ	ὁ γ'
v. 169. ὀχέεσφι	ὀχέεσσι	v. 538. οἶον, ὅτ'	οἶόν τ'
v. 171. κεν	καὶ	v. 614. δν	τόν
v. 187. ὕστερος	ὑστατος	v. 619. ἄλλοτε	ἀλλ' ὅτε
v. 196. ἅπαν' οἱ	πάν' τοὶ	v. 661. θεῶν	θεῶν
v. 200. ἔσαν εἰ ἀγυῖα	ἔσαν εἰ ἀγυῖα	v. 665. Ἀλλ' ὅτε	Καὶ τότε
v. 224. θηγόμεν' εἰ πάρος	θεινόμεν' εἰ πυρός	v. 714. ἐὺ πνεύοντες	ἐὺπνεύοντες
v. 232. βαρὺ	βαθὺ	v. 716. δ' ἐγίγνετο	δὲ γίγνετο
v. 233. οἱ γ'	οἱ γ'	v. 783. τὰ μὲν	τά τε
v. 289. γάρ	δὲ	L. IV. v. 6. σχεδὸν	πέδον
v. 300. ἐπὶ ἐλθόμεν	ἐπ' ἐπελθέμεν	v. 17. αὖ	αὐθ'
v. 314. μόγου	μόθου	v. 22. ἦ	τοῦ
v. 320. Μέμνων	Μέμνον	v. 27. ἐπέδρακεν	ἐσέδρακεν
v. 339. τοὶ	οἱ	v. 33. αὖ	αὐτ'
v. 361. μοῖρα	Μοῖρα	v. 46. δ' ἐγήθεον	δὲ γήθεον
v. 421. προφερεστέρα	προφερεστέρα (2)	v. 70. δῆτ'	δαίτ'
v. 446. βεβλημένος	βεβλημένον	v. 93. ἥδεταί	ἔλδεταί (4)
v. 495. ὑπέδραχεν	ἐπέδραχεν	v. 146. ὅσσ'	ὥς δ'
v. 520. ἢ μὲν εἰ ἢ δ'	ἢ μὲν εἰ ἢ δ'	v. 168. ἔσσυτο	ἔστατο
v. 543. ἄορ	αἶμα	v. 185. οἶδε	δοιοὶ
v. 546. ἐπεσμαράγησε	ὑπεσμαράγησε	v. 249. δένδρ'	δένδρε'
v. 602. θέρους	θέρευς	v. 265. ἐν	ἐνὶ
v. 618. οὐτ' ἄρ' εἰ ὀπίσαστο	οὐ γὰρ εἰ ὀπίσαστο	v. 277. γ' ἐτέρπετο	τε τέρπετο
v. 665. ῥά Πηληϊάδες	μὲν ἄρ' Ἡλιάδες	v. 311. κρατερώτερος	κρατερώτατος
v. 666. ὦϊξε	ἦϊξε.	v. 326. ἐνεγγυς	ἐγγυς
L. III. v. 28. δ' ἐθήκε	δὲ θήκε	v. 364. ἤλασε	ὀκλασε
v. 49. ἦκαχες	ἦπαχες	v. 383. Ἰάσωνος	Ἰήσωνος
v. 57. ἐ	οἱ	v. 396. ἀμφιτετρυμμένα	αἶψα τεθρυμμένα (5)
v. 58. οὐδ'	οὐτ'	v. 400. προπάραιθε	τοπάραιθε
v. 65. ὑπὲρ	ὑπὲκ	v. 416. ἐπαλγύνεσκε	ἐπ' ἀλγύνεσκε
v. 69. τλήτω	στίτω	v. 420-421. ἀπόνητο, ἀγλαόν·	ἀπόνητο· ἄχνοον —
v. 70. τοὶ	οἱ	v. 441. θέρους εὐθαλπέος	θέρευς εὐθαλπέος
v. 91. οἱ δὲ	ἡδὲ	v. 445. μὲν	μιν
v. 114. σχέτλιοι	σχέτλιος	v. 487. ἔλευσσαν	ἐνευσαν
v. 159. ἥριπε γαίης	ἥριπε, βαίον	v. 488. ἰδμονι πυγμαχίης	ἰδμονι, παμμαχίης
v. 169. τίσεσθ'	τίσεται ἄρ' (3)	v. 522. ἐνθορον·	ἐκθορον·
v. 184. ἐ	οἱ	v. 559. ἐν	ἐνὶ
v. 190. ἀρήγετε	ἀρήγοιτ'	L. V. v. 14. ἀμφιτέτυκτο	ἀμφιτέτυκτο
v. 210. πόλιν εἰ εἰρύσαντες	πόλιν εἰ εἰρύσωμεν	v. 35. θανάτου	θανάτου
v. 222. τε	ῥά θ'	v. 36. ὑσμῖναι	Ἵσμῖναι
v. 225. ὑπαὶ	ὑπὸ	v. 72. μειδιῶσ'	μειδιῶν
v. 295. δῆ	δῆτ'	v. 125. κ'	τ'
v. 304. ναιετάασκεν	ναιετάασκεν	v. 126. νύ κεν	νῦν
v. 319. ἀπαὶ	ἀπὸ	v. 127. μετεύαδεν	μέγ' εὐαδεν
v. 340. ἐμπνεύοντα	ἀμπνεύοντα	v. 134. Ἰδομένη· αὐτόν,	Ἰδομένη·α κλυτὴν,
v. 379. οἱ	οἱ γ'	v. 145. δῶη	δῶη
v. 386. εὔτε	ἔστε	v. 169. ἀνέρα, δντινα τῶνδε	ὄντινά κεν τῶνδ' ἀνδρῶν
v. 409. τ' αὖ	δ' αὐτ'	v. 176. ἐρατεινήν·	ἀλεγεινήν·

(1) V. 792 Struvius συγχεῖσθαι coniecit pro συγγεύσθαι.

(2) V. 391 οἱ pro altero μοι scribendum esse coniecit.

(3) Olim τίσετε, Hermannus voluit τίσαιτ'. Suamne lectionem Tychsenius sine codice e iudicio suo, an e codice hauerit sine iudicio, nescimus.

(4) Spitzneri emendatio. Struvius et Bonitius maluerunt φρεσὶ μῆδεταί, Lehrsio χήδεταί: in mentem venit. Mox v. 168 ἔστατο Lobeckii coniectura est ad Aiace p. 156.

(5) Struvius, cui hæc emendatio debetur, αἶψα dubium esse ipse confitetur, Lehrsius αὐθι fortasse scribendum coniecit.

IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :	IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
v. 212. ἔχεις	ἔχεις	v. 250. καρήατα δ'	κάρη δέ οἱ
v. 216. μ' ὑπόεικε	μοι ὑπαικε	v. 258. ἀλλοθεν	ἀλλοῦς
v. 240. οὔτιδανόν ei ἀργαλέον	ταρβαλέον οὔτιδανόν	v. 283. αὖ	αὖθ'
v. 249. ζεύγλης	ζεύγλης	v. 298. ἔωλεν	έωλεν (1)
v. 256. εὐσθενέα	εὐσθενέος	v. 317. Πολυδάμαντα	Πολυδάμαντα
v. 281. μητιόωντο	μητιόωνται	v. 329. αὐτῶν ἦδ'	αὐτῶν τ' ἦδ'
v. 299. καταβοσκομένοισιν*	κάτα βοσκομένοισιν*	v. 384. τῷ δ' ἄρ' ἐπ'	τῷ δ' ἄρ' ἐπ'
v. 354. ἀλλά γ'	ἀλλ' ἄρ'	v. 388. σχέτλιοι,	σχέτλιος,
v. 359. ὥς	ὥς	v. 392. ὅς	ὅ
v. 362. ὄρεξεν*	ἔρεξεν*	v. 418. ἐτι ἔλπη	ἐτ' ἔελπη
v. 386. ἦδὲ	ἦ	v. 457. τετυγμένα	τετυμμένα
v. 388. βίη	βίη	v. 474. δ' ἐκεῖνο	δὲ ἐκεῖνο
v. 393. ὑπέβραχε	ἐπέβραχε	v. 485. τεταγμένη	τεταμμένη
v. 394. ὑπετρομέεσκον	ὑποτρομέεσκον	v. 500. δὴ τότε γ'	δὴ βὰ τότε
v. 399. ἐπεὶ	ὅτι	v. 526. ἐμπνείοντα	ἀμπνείοντα
v. 422. ἦκαχε	ῥπαχε	v. 532. ἦδὲ	ἦ
v. 435. ὑποπτύσσουσι	ὑποπτύσσωσι	v. 533. ἀλλίσσω*	ἀλλίσσω*
v. 436. ὅτ'	ὅ δ'	v. 544. ἀρίδης	αἰδής
v. 444. κύων*	κύων*	v. 580. Ἐχέμωνα δηϊοτῆτι	ἐλὼν ἀνὰ δηϊοτῆτα
v. 457. χόλον	δόλον	v. 592.	in uncis.
v. 460. ἐπιθήμεναι,	ἐτι βήμεναι,	v. 602. ἐπισσύμενος	ἐπισπόμενος
v. 469. χεῖρες*	χερσίν	v. 604. ἓνα	ἐνὶ
v. 470. δέ κεν	δὲ καὶ	v. 631. Μόνησαν	Μόνηνον
v. 492. ὀδυρομένοις ei δῖον	ὀδυρομένων ei δῖον	L.VII. v. 28. ὑπὸ	ὑπαὶ
v. 509. ἐδλαθεν	ἐδλάθη	v. 38. πόνου	γούου
v. 517. ὄφρα με	ὄφρ' ἐμέ	v. 57. ἐξεεν	ἐβρεεν
v. 523. ἀπάντων	ἀνασσαν	v. 65. τεθνεότες	τεθνεῶτες
v. 524. ἀνασσαν ἔμεν, ὥστων	ἀπάντων ἔμμεν, ὥστων	v. 71. θεῶν ἐν	θεῆς ἐνὶ
v. 550. νῦν μὲν	μὲν μοι	v. 77. πνοῆς	πνοῆς
v. 554. ἀνδρέσσιν	ἀνδράσι οἱ	v. 78-79.	lacuna. (2)
v. 555. ἐπ'	ἐν	v. 79. οὗτοι ei ἄλλος	οὔτι ei σκολιός
v. 563. θεῆν,	θεᾶν,	v. 137. φάραγγας	φάραγγος
v. 587. καὶ	οἱ	v. 163. μίην	μῖαν
v. 611. ἀμφικάνωσιν	ἀμφιγάνωσιν	v. 175. προπάροιθε	τοπάροιθε
v. 619. περὶ δινῆσαντο*	περηνῆσαντο*	v. 196. τεύχεα	τεύχεσι
v. 622. καὶ	οἱ	v. 247. ἄνθρωπος ei μοῖρα,	Ἄνθρωπος ei Μοῖρα, (3)
v. 649. πολυκμήτος	πολυκμήτου	v. 248. ὑπέκλασε	ὑπέτραψε
L.VI. v. 35. ἐκ	ὑπέκ	v. 254. ὄρνυτο*	ὄρνυτο*
v. 54. ἀνέρας, ἦδ' ἵππους,	αὐτοῖς ἦδ' ἵπποις,	v. 261. πυμάτων	μυχάτων
v. 81. κεν	καὶ	v. 264. ὑπ' ἀργαλήϊς ὑσμίνης,	κατ' ἀργαλέας ὑσμίνας,
v. 99. βαλόντες,	βάλοντο,	v. 285. οὔνεκα	τοὔνεκα
v. 114. ἀποσκοπίζον	ἀπὸ σκοπιάζον	v. 290. οὔνεκ'	εἵνεκ'
v. 126. ἤμενοι	ἡμεροὶ	v. 299-300.	lacuna. (4)
v. 131. ἔσπετο	ἐπλετο	v. 340. μεγάλας	ἰταλάς
v. 145. καθ'	καὶ	v. 348. λαοῦ	ἄλλοι
v. 149. ἤρετο	εἶρετο	v. 372. ἄρ'	ἀν'
v. 151. ἐνθ' ἄρα	ἐνθάδ' ἄρ'	v. 381. φέρων, καὶ ὅς*	φέρων κλέος (5)
v. 183. ἠύχοντο	εὐχοντο	v. 395. πολυβροβόιο	πολυβρόβοιο
v. 194. ἴσαν	ῥύσαν	v. 426. δὲ	δὴ
v. 209. ἐπὶ	ὑπὸ	v. 436. νεῶς	νεός
v. 214. μὲν	ῥα	v. 448. ἦ μὲν	ἦ μὲν
v. 224. ἐτίνατο	ἐσίνετο	v. 475. μὲν ἐπέπλετο	σφίσιν ἐπλετο
v. 225. χρυσοῖο	χρυσέοιο	v. 483. τε ἰδὲ	τ' ἦδὲ
v. 227. Στυμφαλίδες*	Στυμφηλίδες,	v. 485. αἰψ'	ἄψ
v. 247. ὑπὸ	ἐπὶ	v. 498. ὀκρυόεσσαν	ὀκρίόεσσαν
		v. 510. ἀνδρῶν,	αὐτῶν

(1) Idem mendum sæpius nobis tollendum erat, ut v. 21; VII, v. 692, etc.

(2) Lacunæ, quas in nostrum textum introduximus novas, solo spatio, quas Tychsenii editio iam habuit, asteriscis notantur.

(3) V. 224, quem Tychsenius primus exhibuit, παρατεκτένησθαι vix recte habet. Coniicimus poetam scripsisse προπάροιθε ταυνοῦσαι vel τιταίνειν vel τιτῆναι.

(4) Quam lacunam ex Homeri Od. λ. 129 facile explendam Lehrsius vidit.

(5) Spitznerus χάριν voluit. Nos Lobeckii emendationem recepimus, nihil dubitantes, quin epici poetæ, qui ὀπάζειν κλέος, κύδος φέρειν et κύδος ὀπάζειν (conf. noster XII, 252, 265, 273) dicebant, φέρειν κλέος dicere potuerint.

IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :	IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
v. 532. ἀήρ·	αἰθήρ·	v. 301. ἐπέπνευσεν	ἐνέπνευσεν
v. 547. καναχῇ et περὶ πέτρῃ,	καναχῇ et περί πέτρῃ,	v. 311. ἐρυμνῇ	ἐρεμνῇ
v. 549. βήμεναι	δύμεναι	v. 324. ἐπιτέρπετο	ἐπετέρπετο
v. 584. διον,	δεῖος,	v. 330. ἡγαθείοσιν ἐπέφρα- σεν	ἡ ῥα θεοῖσιν ἐπεφρά- σατ'
v. 640. κῦσεν	κύσσεν	v. 336. οἱ	τοῖ
v. 650. φήσασκεν et ἔμμεν,	φαίης κεν et εἶναι	v. 376. οὔνεκ' οἱ ἔλκος ἐμελ- λεν et ἰκέσθαι,	οὔνεκά οἱ μέλαν ἔλκος et ἵκανε, (3)
v. 653. ἄρ	ἄρα	v. 382. ὑπὸ βρωθέντα θαλάσ- σης·	ὑποβροθέντα θαλάσση·
v. 656. κέκευθε	κεκεύθει	v. 384. ἀπὸ στυφeloῖο,	ἄπο, στυφeloῖς —
L.VIII.v. 4. περὶ	ποτὶ	v. 392. παρέκειτο γε	παρεκέκλιτο
v. 11. μαψιδίῃ	μαψιδίῃ	v. 409. ἤρουν·	εἶρουν·
v. 41-42.	lacuna.	v. 420. μέγα	μάλα
v. 48. δὴ	δὲ	v. 467. ἀμφὶς ἔχρισαν	ἀμφὶ ἐ χρίσαν
v. 79. ναιετάασκε	ναιετάασκε	v. 469. οἱ	τοῖ
v. 99. Ἐνθ'	Ἐν δ'	v. 496. a Rhodomanno in- ventus.	lacuna.
v. 103. ναιετάασκε	ναιετάασκε	v. 501. ἄλλῃ·	ἄλλῃ·
v. 137. δὲ	δέ ἐ	v. 502. αἶσαν,	αἶση,
v. 157. ἀκρονύχων	ἄκρον ὕδωρ	v. 519. εἶπου τίς	τῶν εἰ τις
v. 235. ὀχέεσσι	ὀχέεσσι	v. 520. πέλεται νόος ἀνδρά- σιν ἐσθλοῖς,	νόος ἀνδράσι γίνεται ἐσθλοῖς,
v. 303. ὅς τε πάροιθεν	ὅς τοπάροιθεν	L.X.v. 30. ἀλλὰ γ'	ἀλλ'
v. 304. ναιετάασκε	ναιετάασκε	et ἀλευομένους	μέγ' ἀλευομένους
v. 305. ἔδρακεν αἶαν.	ἔδρακε γαῖαν.	v. 32. ἔτι	ἐπὶ
v. 332. περιβρόῃσση	περιβρίψῃ	v. 42. τοι et κάκεινῳ	κεν et καὶ κείνῳ
v. 333. θάττον	τυτθῇ	v. 54. ὤμοις	ὤμους
v. 337. Τρῶας et ἄλλους	Τρῶσιν et ἄλλον (1)	v. 64. ὀτρύνοντες	ἀρτύνοντες
v. 338. λαὸν ἐπαίσσοντας·	λαοῦ ἐπαίσσοντος·	v. 66. ὥς που	ὥς ἡ
v. 339-340.	lacuna.	v. 67. εἶαρος	χείματος
v. 345. ἔδεισε·	ἔσεισε· (2)	v. 68-69. — φύει, ἡδ' ὥστε	— χέει, ἡ ὥς δτ' ἀν' ἀζα-
v. 377. ἄρα	ἄφαρ	δι' ἀζαλέης ξυλόχοιο Πύρ	λέην ξυλόχον πυρ Αἰθό-
v. 378. τεύχεσσι	τείχεσσι	βρέμει αἰθόμενον, ἡδ' ὥς—	μενον βρομέει, ἡ ὥς—
v. 381. νεφέεσσι	νεφάδεσσι	v. 73. ἄλλον	ἄλλῳ
v. 400. οἱ ἤθελε θυμὸς ἀμύνειν	ἀμύνειν ἤθελε θυμῷ	v. 81. Ὑαλον, εὐγλώχινι	Ἵγλον, εὐγλώχινι
v. 412. ἐτέρωθεν	ἐτέρωσε	v. 87. Χέδιόν τε,	Σχέδιόν τε,
v. 436. ἐν	ἐνὶ	v. 89. Γατηνόν,	Γατηνόν,
v. 438. κραδίῃ	κραδίῃ	v. 91. ἄμα πίοι	ἄμ' ἀπείρον·
v. 459. πάντας et ἐπεὶ	παντ' et ἐπειῇ	v. 126. ναιετάασκεν	ναιετάασκεν
v. 484. ἀνέμβατον	ἀνάμβατον	v. 131. πονέουσαν	περ εἰούσαν (4)
L.IX.v. 2. ἀπείριτος	ἀπείριτον	v. 132. δ' ἄρ'	γάρ
v. 55. οὐδὲ σ' ἐγὼ περ	οὔτε σ' ἐγωγε	v. 135. κείνο δ' ἴησι	εἰ δ' ἐπίγηθα,
v. 81. αὐτὸν	αὐτοῦ	v. 136. ἱκνται,	ἱκναι,
v. 83. ὀλέσση·	ἐλάσση·	v. 139. καὶ μιν ἀεὶ σπαίρου- σαν	καὶ ῥα μιν ἀσπαίρου- σαν (5)
v. 88. μούνος	μούνον	v. 143. Φύλαϊς εὐζωνος	Φύλλις εὐζωνος
v. 110. ἐντύναντο	ἐντύνοντο	v. 155. ἀνευ	ἀνευθ'
v. 114. παρανήεε	παρηνήνεε	v. 172. πέτρης,	πέτρης,
v. 119. αὐτοῦ.	αὐτοῦ.	v. 194. ὥς ἐτεὸν καύσαιτο,	ὥς ἐτεὸν, κεκέδαστο
v. 132. μίγῃ	μίγῃ	μέγας	μέλας
v. 134. ἐγχεῖ	ἐγχεσι	v. 241. ἔτ' ἐμιμνε	ἐτι μίμνε
v. 160. ὑπέρχετο·	ὑπώχετο·	v. 250. ἐννεσίῃ	ἐννεσίῃς
v. 195. αἶθις	αἶέν	v. 276. βεβλημένους	βεβλημένους
v. 241. ἐτέρωθε	ἐτέρωθε		
v. 259. δόρυ	δορὶ		
v. 260. ἥερα	omissum,		
et τοῖον φάτο μῦθον·	ποτὶ τοῖον μῦθον εἶπεν.		
v. 298. δὲ βοήσας	δ' ἐβόησε		
v. 299. Τρῶεσσι	Τρῶσιν δὲ		

(1) Lehrsius ad hunc versum: « ἐτύνοντο, fortasse εἰσίνετο. » Conf. VI, 224.

(2) Egregiam hanc coniecturam vir cl. C. Lachmannus communicavit cum Lehrsio, amico suo, qui ipse coniecerat ἐβρίσε.

(3) Ad v. 347 Lehrsius: « ἀπαναίνεται fortasse ἀγριαίνεται. »

(4) Orellius in epistolis philologicis (pag. 407) præter hanc emendationem tres alias (X, 105; XII, 580; XIII, 159) proposuit, quas recepimus. — Quum in nonnullis codicibus huius versus lacuna verbo ἐταίρετο expleatur, ea-
que, quæ sequuntur, cum præcedentibus vix cohæreant, cui malo Kœchlyi coniectura non medetur, plura excidisse
susplicamur poetamque huiusmodi aliquid scripsisse:

ἀθανάτην περ εἰούσαν· ἐταίρετο δ' ἄρ' φίλον ἦτορ,
πρὶν κείνῳ φιλόττηι μιγήμεναι, ἥς ἐτι νῦν περ
εὐνῆς σῆμα κ. τ. λ.

(5) Kœchlyi coniectura. Lehrsius voluit μένει σπαίρουσαν vel μένει ἀσπαίρουσαν.

IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
v. 177. νοῦσῳ, καὶ	νοῦσῳ τε καὶ
v. 199. μεγάροισι, μεγ' ἀ- σπετα	μεγάροισιν ἀάσπετα
v. 357. ἐμπροσθεν εἰ ἐμβεβα- νίας	ἐντοσθεν εἰ ἐμβεβαυίας
v. 379. προπάρειθεν	τοπάρειθεν
v. 398. με ἄσπετον	μ' ἀάσπετον
v. 405. ἐδάμασσα	ἔδαμ' αἶσα
v. 406. οὐ γόωσα εἰ τόσον, ὅσον	οὔτι γόωσα τόσον, ὅσσαν ἄρ'
v. 408. κείνη	κεῖνον
v. 409 et 410. ἡδὲ	αἱ δὲ
v. 413. κώκυσεν,	κώκυς,
v. 428. ὄφελόν ποτε	ὄφελόν τότε
v. 431. ἡώς	αἰών
v. 435. εὐπέπλους	εὐπέπλους
v. 459. μακρὸν πέρι κωκύε- σκον.	μόρον περικωκύεσκον.
v. 465. βοήσατο	γοήσατο
LXI. v. 6. ἡδὲ	οἱ δὲ
v. 9. ἱκελοι	εἰκελοι
v. 23. δὴ	δ'
v. 25. ἀνίη	ἀνίης
v. 56. ἐς δορί	ἀορι
v. 59. ἄμα πέπτατο	ἄμ' ἀπέπτατο
v. 63. αἰνὸν	αἰνοῦ
v. 66. ἐπὶ	τότε
v. 103. τῷ	τοῦ
v. 123. ὑπαί	ὑπὸ
v. 136. βοῆς	βοῆς
v. 161. δ' ἄρ' λαίνετο	δ' λαίνετο
v. 173. ἐσσυμένως	ἐσσυμένους
v. 194. λείπεν εἰ κραταιὴν	λίπεν εἰ κρεμαστήν,
v. 195. ἐμπεφυῖαν εἰ εὐγνάμπτοισι χα- λινοῖς,	ἐκπεφυῖαν εὐγνάμπτοιο χαλινού,
v. 208. οὐς, ἄμοτον	οὐς τ' ἄμοτον
v. 209. εὐψὲς ὑπαί	εὐψεν ὑπὸ
v. 219. ἄγε θέσθ'	ἄζεσθ'
v. 249. ἀπρωτόπτον ὁμίχλην	ἀπρωτόπτος ὁμίχλη
v. 251. εἰλοντο	εἰλοιντο
v. 284. ἐπ'	ἄρ'
v. 286. μετ'	μέγ'
v. 324. αὐτεν.	αὐτευν.
v. 360. ἐντύνοντο	ἐντύνοντο
v. 361. μίη—ἄρμη.	μίη—ἄρμη.
v. 365. τοῖαι Ἀργείων	τοῖαι ἄρ' Ἀργείων
v. 367. ἀρηράμεναι	ἀρηράμενοι
v. 372. βελέμενοις,	βοείαις,
v. 379. βρόμος εἰ δ'	βρόμος εἰ θ'
v. 432. πόληος, ἑὼν	πόληος ἑῆς, (1)
v. 450. ἐπιθήσατο	ἐπεθήσατο
v. 472. συνηλλοίωτο	συνηλοίητο
v. 495. καὶ	σὺν
LXII. v. 30. πάντα	πάντες
v. 31. ἐν κλισίῃς	ἐς κλισίας
v. 43. ἅμα	ἀνὰ
v. 53. οὐ γάρ	οὐχί
v. 55-56. ἄλλα Ζηνός· ἃ μὲν	ἄλλα· Ζηνός μὲν
v. 65. σπιν	σπρσι
v. 76. πολλὰ	πάντα

IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
v. 99. κάρτεος	θάρσεος
v. 103. ἡ Διδὸς	ἐκ Διδὸς
v. 106. γένος ἀμφιλιποῦσα,	ἔθος αἰπὺ λιποῦσα
v. 111. ἐνδοθι	ἀγχόθι
v. 124. ἐς	ἀν'
v. 127. δεύοντο	δεύοντ' ἐκ
v. 135. ὀκρυόεντι	ὀκριόεντι
v. 164. ἐπὶ	ποτὶ
v. 176. ὑπεσμαράγησε	ἐπεσμαράγησε
v. 186. οὐδεος	οὔρεος
v. 188. περὶ	ἀμφ'
v. 198. ἐν	ἐκ
v. 209. ἡμέας	ὑμέας
v. 212. γαίῃ ἀπειρεσίῃ· εἰ ἄμμιν	γαίῃ ἀπειρεσίῃ· ὑμμιν
v. 220. νῦν εἰ ἀκριτόμυθοι,	κλυτοὶ εἰ ὀδριμόθυμοι,
v. 224. τι	κε
v. 236. μίμνετε	μίμνειν
v. 257. τοι	που
v. 258. πολέμου	πολέμοιο
v. 260. αὐ	αὐθ'
v. 275. Νέστωρ	Νέστορ
v. 277. τις	τοι
v. 284. μιν	τόν
v. 301. δ' ὑπ' Ἀρηί	κεν ὑπ' Ἀρει
v. 313. οὔρεϊ οὔτε	οὔρεϊ τ' οὔτε
v. 315. δ' ὁ	δὲ
v. 323. Ἀντίμαχος	Ἀμφιλοχος
v. 331. ἡ μὲν	ἡμὲν
v. 333. αὐ	αὐ
v. 343. ἔργῳ εἰ ἀνακτας	ἔργον εἰ ἀνακτες
v. 394. γινῶναι	γινώμεναι
v. 410. εἶβεν	εἶβεται
v. 414. θεῇ· λευκαὶ δὲ	θεά· γλαυκαὶ δ' ἄρ'
v. 430. περιστενάχουσι	περιστενάχοντο
v. 445. τῷ	τοῖ
v. 453. κικλήσκουσιν,	ἐπικλείουσιν,
v. 461. ἴξαν	ἴξον
v. 467. ἐνθα	ἐν δὲ
v. 476. ὅς	ὅγ'
v. 484. καὶ ἐπὶ	ἔπ' ἐπὶ
v. 488. ἀφραδίῃ	ἐν κραιδίῃ (2)
v. 495. λυγρὸν	λυγρῷ
v. 496. ἐπὶ	περὶ
v. 515. ἀχλὺς ἄρ' ἀμφοκάλυψε	ἀχλὺς ἀμφοκάλυψε
v. 528. ἦεν,	αἶεν,
v. 544. ἄρα	ἅμα
v. 545. χαίρετε	χαίρετ' ἄρ'
v. 559. πού	γάρ
v. 564. οὐνεκά σπιν μέγα	οὐνεκ' ἄρα σφίσι
v. 580. οὔρεσι καρχαλώωσα	οὔρεσιν ἀσχαλώωσα
v. 383. ἀχθυμένη	ἐσσομένη
v. 585. φόνου· εἰ σφίσι	φόνῳ· εἰ μέγα
L. XIII. v. 4. περὶ	παρὰ
v. 19. φρένα	σρένας
v. 36. ἀτρεκέως	ἀτρεμέως
v. 42. ἐξανέδυσεν ἰδῶν	ἐξανέδυσεν ἰδῶν
v. 54. ἄλλοθεν ἄλλοι	ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
v. 68. ἀτρομοι	ἀδρομοι
v. 70. ἀνίαχοι	αὐταχοι
v. 73. ἐπιβρίσουςι	ἐπιβρίσῳσι

(1) v. 404 interpretes in verbis ἄλλ' ὅσα πάντα offenduntur. Struvius ἄλσαα πάντα tentavit, quod falsum esse Lehrsius videns requiri dicit huiusmodi aliquid : μῆλονόμοι καὶ πῶσα πάντα. Kœchlyus fortasse scribendum existit : καὶ αἰπῶλοι αἰνὰ. Nonne sufficeret scribere : ἄλλ' ἅμα πάντα?

(2) Aut sic, aut ἀργαλέην scribi Lehrsius vult.

IN TYCHSENII EDITIONE :

- v. 532. ἀήρ
v. 547. καναχῇ et περὶ πέτρῃ,
v. 549. βήμεναι
v. 584. δῖον,
v. 640. κῦσεν
v. 650. φήσασκεν et ἔμμεν,
v. 653. ἄρ
v. 656. κέκευθε

L.VIII.v. 4. περὶ

- v. 11. μαψιδίῃ
v. 41-42.
v. 48. δῆ
v. 79. ναιετάσκει
v. 99. Ἐνθ'
v. 103. ναιετάσκει
v. 137. δὲ
v. 157. ἀκρονύχων
v. 235. ὀχέεσσι
v. 303. ὅς τε πάροιθεν
v. 304. ναιετάσκει
v. 305. ἔδρακεν αἶαν.
v. 332. περιβρήσση
v. 333. θάττον
v. 337. Τρῶας et ἄλλους
v. 338. λαὸν ἐπαίσσοντα·
v. 339-340.
v. 345. ἔβεισε·
v. 377. ἄρα
v. 378. τεύχεσσι
v. 381. νεφέεσσι
v. 400. οἱ ἤθελε θυμὸς ἀν·
v. 412. ἐτέρωθεν
v. 436. ἐν
v. 438. κραδίῃ
v. 459. πάντας et ἐπ·
v. 484. ἀνέμβανον

L.IX.v. 2. ἀπείριτος

- v. 55. οὐδὲ σ' ἐγώ·
v. 81. αὐτὸν
v. 83. ὀλέσση·
v. 88. μούνο·
v. 110. ἐντόνῃ·
v. 114. παρὰ
v. 119. αὐτοῦ
v. 132. μίῃ
v. 134. ἐγγε·
v. 160. ὑπέρ,
v. 195. ἀβύ·
v. 241. ἐπ·
v. 259. δ·
v. 260. ἤ
v. 298.
v. 299.

IN EDITIONE NOSTRA :

- αἰθήρ·
καναχῇ et περί πέτρῃ,
δύμεναι
δεῖος,
κύσσειν
φαίης κεν et εἶνα·
ἄρα
κεκεύθει
ποτὶ
μαψιδίῃ
lacuna.
δὲ
ναιετάσκει
Ἐν θ'
ναιετάσκει
δὲ εἰ
ἀκρονύχων
ὀχέεσσι
ὅς τε
ναι·
ἐδρα·
περὶ
Τρῶας et ἄλλους
λαὸν ἐπαίσσοντα·
v. 339-340.
v. 345. ἔβεισε·
v. 377. ἄρα
v. 378. τεύχεσσι
v. 381. νεφέεσσι
v. 400. οἱ ἤθελε θυμὸς ἀν·
v. 412. ἐτέρωθεν
v. 436. ἐν
v. 438. κραδίῃ
v. 459. πάντας et ἐπ·
v. 484. ἀνέμβανον

IN EDITIONE NOSTRA :

- αἰθήρ·
καναχῇ et περί πέτρῃ,
δύμεναι
δεῖος,
κύσσειν
φαίης κεν et εἶνα·
ἄρα
κεκεύθει
ποτὶ
μαψιδίῃ
lacuna.
δὲ
ναιετάσκει
Ἐν θ'
ναιετάσκει
δὲ εἰ
ἀκρονύχων
ὀχέεσσι
ὅς τε
ναι·
ἐδρα·
περὶ
Τρῶας et ἄλλους
λαὸν ἐπαίσσοντα·
v. 339-340.
v. 345. ἔβεισε·
v. 377. ἄρα
v. 378. τεύχεσσι
v. 381. νεφέεσσι
v. 400. οἱ ἤθελε θυμὸς ἀν·
v. 412. ἐτέρωθεν
v. 436. ἐν
v. 438. κραδίῃ
v. 459. πάντας et ἐπ·
v. 484. ἀνέμβανον

IN EDITIONE NOSTRA :

- ἐπόφαι
ἀμφὶ
Κασσάνδρην
ἀκοίτεω
lacuna.
διειδέος
lacuna.
ἰβ ὕνσι.
μέγ' ἐμμεμαυῖαν
ἰσχύμεν
ἄμ'
βλεφάροιιν ἐλείβετο
συνέχυντο
ἀρήιον
ἐπηξήθηθ·
εὐπεπλον
ἐκχυντο
χέρματι
περιτρίχῳσι
στοναχῇσι
ἀν·φμώξεσκε
σπ·αργῶσα
ἡε et ἡ
ἐτ· φαίνεται
βλεφάροιιν ἐχυντο
χεῦμα
δ' εἰ (4)
ἀπόπροθι
παῦροε
οὔτοι
οἱ (5)
διέχευαν
πόντον
μέγ'
ὦς

...imprimendum curavimus, nisi quod
...notavit, e virorum doctorum coniecturis
...vise sunt, emendavimus. Versum 301, magis
...puram divines, dedimus, quomodo apud prio-
...legitur.

...prodit, correctis levibus paucis sive editoris

...quas nostris poetis addidimus, elegantiam fru-
...quantum fieri potuit, ad verbum reddere statuerimus,

- (1) Lehrsii
(2) Eggerii
(3) Ad
(4) Or
159) propo
que, qu
suspiciam

(5) k

...ἀντα γέροντος ἔχειν χέρας legendum olim coniecimus. Nunc tamen
...putamus, neque Kœchlyus aliquid excidisse nobis persuadet.
...interpunctione αἰνός ὁμοῦ· καίοντο legere voluerunt. Sed ὁμοῦ, quod Rho-
...fuerat, mendosum est. Totum locum intento animo legentibus nobis suspicio
...excidisse.
...Lehrsiius καὶ πρὶν ἐλδομένη, Kœchlyus καίπερ ἀλωομένη coniecit, uter-

...verum iam viderat, melius ita disposuissimus :
αἱ μὲν γούνατ' ἔχον χέρας· αἱ δὲ μέτωπα
αἱ δ' ἐὰ τέκνα

...καὶ τ. λ.
...καὶ 183 καὶνῶν improbare, κοινῶν potius quam κοίλῳ succurrerit.

in Hesiodo magis etiam stetimus quam in reliquis auctoribus. Priorum, quæ earum natura erat, modo plura, modo pauciora, interdum rursus vestigia. Tzetzen etiam interpretatione donavimus, non quo operæ esse putaremus, hunc laborem in poetillam impendere, sed ut æqualem legem editioni nostræ præscriptam observemus.

Adhibitis nominum et rerum, quos singulis auctoribus subiunximus locupletissimos, lectorum commodo nos optime consuluisse eorumque approbationem petuisse confidimus.

nam lectores harum rerum periti operam nostram benigne iudicent, reliqui iudicio abstineant velimus, valere iubemus omnes.

Parisiis, Kalendis Decembribus a. MDCCCXXXIX.

IN TYCHSENII EDITIONE :

v. 89. οἱ
v. 106. γε
v. 110. λυγρῆς,
v. 113. ἔχειν
v. 132-133. Τρῶες. ὡς δ' ὑπὸ
v. 139. ὀλέκουσι μένοντες
v. 152. τμηθέντες
v. 162. μεγάροιν
v. 183. ἐνὶ
v. 192. γέροντι τεῖς
v. 241. κάρη.
v. 244. πολλὸν
v. 250. πολλῶν
v. 257. οὔτοι
v. 268. φίλου, αἰνόν
v. 276. ἐνὶ
v. 295. ὅς
v. 345. οἱ, et ἄλλων ἐν
v. 348. μίη
v. 362. σ' ἐδέξατ'
v. 368. ἄρ' ἐμέλλεν
v. 384. παρ'
v. 394. ἀρίζηλο
v. 401. θεῇ
v. 405. ἄρ' ἐθέλγεν
v. 410. ἀναιρέμεν
v. 425. οὐδὲ ἡ
v. 428. ἔτρεσεν
v. 429. ἐπεὶ οἱ
v. 445. αὐτὸν
v. 452. ἤριπεν
v. 489. ὑπέκ
v. 518. οἱ
v. 522. ἀναμνήσαντο
v. 542. τι μυρομένων
et περιπίπτат'

IN EDITIONE NOSTRA :

τοῖ
ἐ
λυγρῆς,
ἐλεῖν
Τρῶες, ὡς ὑπὸ
ὀλέκουσιν ἔδοντες
δημηθέντες
μεγάροιο
ἐπὶ
γέροντος ἑᾶς (1)
κάρην
πουλὺν
πάντων
οὐ πω
φίλου ἔνδον,
ἐνι
ὡς
καὶ et ἄλλ' ὅσ' ἐνὶ
μί' ἡ
σε δέξατ'
ἄρα μέλλεν
καὶ
ἀρίζηλον
θεᾷ
ἄρα θέλγεν
ἐναιρέμεν
οὐδ' ἡγ'
ἔτρεμεν
ὅτι οἱ
αὐτὸς (2)
ἔρριπεν
ὑπαὶ
τοῖ (3)
ἀνεμνήσαντο
κινυρομένων
περιπέπτат'

IN TYCHSENII EDITIONE :

v. 555. ἐπ' ὀψεί
L. XIV. v. 12. οἶο
v. 20. Κασσάνδραν
v. 53. ἀκοίτου
v. 92-93.
v. 113. καὶ οὐδεός
v. 121-122.
v. 142.
v. 159. πάρος μεμαυῖαν
v. 166. ἴσχομεν
v. 171. ἄρ'
v. 172. βλεφάρων ἤλειθετο
v. 178. συνέχοντο
v. 188. ἀδην ἐμὸν
v. 198. ἀπηέξηνθ'
v. 214 et 241. εὐπεπλον
v. 262. ἔκχυσο
v. 263. χεῖματι
v. 265. περιτρύζωσι
v. 269. στεναχῆσι
v. 281. ἀνωλύξεσκε
v. 283. σπαργεύσα
v. 292. ἡδὲ et ἡδ'
v. 299. ἐνὶ μαίνεται
v. 302. βλεφάρων χεύοντο
v. 328. οἶδμα
v. 386. δὲ τὰ
v. 389. ἀπόπροθε
v. 402. αὐτοὶ
v. 444. οὔτι
v. 495. τις
v. 504. διέχευον
v. 507. πότμον
v. 557. μέν
v. 590. ὦς

IN EDITIONE NOSTRA :

ἐπόψηται
ἀμφι
Κασσάνδρην
ἀκοίτεω
lacuna.
διειδέος
lacuna.
in uncis.
μέγ' ἐμμεμαυῖαν
ἰσχόμεν
ἀμ'
βλεφάροιν ἐλείθετο
συνέχοντο
ἀρήιον
ἐπηέξηνθ'
εὐπεπλον
ἐκχυτο
χεῖματι
περιτρίζωσι
στοναχῆσι
ἀνωμύξεσκε
σπαργύσα
ἡ et ἡ
ἐτ' λαίνεται
βλεφάροιν ἐχυντο
χεῦμα
δ' ἑᾶ (4)
ἀπόπροθι
παῦροι
οὔτοι
οἱ (5)
διέχευαν
πόντον
μέγ'
ὦς

TRYPHIODORUM e Wernickii recensione imprimendum curavimus, nisi quod versus mendosos, quos ille asterisco notavit, e virorum doctorum coniecturis iis, quæ maxime probabiles nobis visæ sunt, emendavimus. Versum 301, magis corruptum, quam ut poetæ scripturam divines, dedimus, quomodo apud priores editores ipsumque Wernickium legitur.

TZETZES e Bekkeri recensione prodit, correctis levibus paucis sive editoris sive tythothetarum erroribus.

In *interpretationibus latinis*, quas nostris poetis addidimus, elegantiam frustra quæres, quum græca, quantum fieri potuit, ad verbum reddere statuerimus,

(1) In hoc versu a variis varie tentato αἶδεσαι ἄντα γέροντος ἔχειν χέρας legendum olim coniecimus. Nunc tamen lectionem a nobis receptam bene habere putamus, neque Kœchlyus aliquid excidisse nobis persuadet.

(2) V. 432 Struvius et Bonitius mutata interpunctione αἰνὸς ὁμοῦ· καίοντο legere voluerunt. Sed ὁμοῦ, quod Rhodemannus interposuit, ubi lacuna olim fuerat, mendosum est. Totum locum intento animo legentibus nobis suspicio movetur, duo hemistichia inter αἰνὸς et καίοντο excidisse.

(3) V. 497 καίπερ ἐλδομένη vitiosum est. Lehrsus καὶ πρὶν ἐλδομένη, Kœchlyus καίπερ ἀλωμένη coniecit, uterque dubitanter.

(4) Versum 386 et 387, in quibus Pauwius verum iam viderat, melius ita disposuissimus :

καὶ ῥ' αἱ μὲν περὶ γούνατ' ἔχον χέρας· αἱ δὲ μέτωπα
* * * * * αἱ δ' ἑᾶ τέχνα

ἀμπεχον x. t. λ.

(5) Miramur, cur Kœchlyo, quum v. 483 κανεῶ improbare, κοινῶ potius quam κοῖλῳ succurreret.

quo consilio in Hesiodo magis etiam stetimus quam in reliquis auctoribus. Priorum versionum, quæ earum natura erat, modo plura, modo pauciora, interdum nulla reperies vestigia. Tzetzen etiam interpretatione donavimus, non quo operæ pretium esse putaremus, hunc laborem in poetillam impendere, sed ut æqualitatis legem editioni nostræ præscriptam observemus.

Indicibus nominum et rerum, quos singulis auctoribus subiunximus locupletissimos, lectorum commodo nos optime consuluisse eorumque approbationem meruisse confidimus.

Iam lectores harum rerum periti operam nostram benigne iudicent, reliqui iudicio abstineant velimus, valere iubemus omnes.

Parisiis, Kalendis Decembribus a. MDCCCXXXIX.

PRÆFATIO

NOVÆ EDITIONIS.

Hoc volumen prelo iterum subijci nolui, quin emendarem quæ in recensendis his poetis minus bene fecisse mihi visus sum. Ac primum quidem in Hesiodi Operibus et Diebus variarum recensione vestigia a fratre dilecto agnita (Quæstt. epp. diss. III, p. 177 sqq.), quibus nihil esse verius, nihil ad illustrandam carminis naturam aptius intellegebam, signis quibusdam indicanda judicavi. Quod tamen quomodo vellem effici non potuisse ægre fero. Nam præter crucis signum (+), quo illarum de quinque hominum generibus narrationum, quas a variis auctoribus confectas variisque ex recensione commixtas esse constat, notata vides initia, alias inveni notas, quibus huc illos locos e variis recensionebus superstitos, qui sibi invicem respondeant, significarem. Quas notas quam frustra quæras in Hesiodi carmine, tale nunc prodit, locos illos hic indicabo, quia persuasum mihi habeo lectorem, qui exemplari suo eos notaverit, facilius intellectionis carminis structuram ac sensum.

Sunt etiam quidam loci, qui ex duplici recensione videntur in hoc carmine, quale hodie est:

v. 217 ac 23: ex illa recensione repetitur v. 232-237,
v. 242-247,
v. 397 med.-404,
v. 646-662,
v. 682-688.

In Apollonio quoque loci, qui ex duplici recensione videntur in hoc carmine, quale hodie est: v. 217 ac 23: ex illa recensione repetitur v. 232-237,
v. 242-247,
v. 397 med.-404,
v. 646-662,
v. 682-688.

jam dedi, e Struvii conjectura primam tertiamque, e Spitzneri secundam.

Coluthus duobus nunc auctus est versibus, quos vir cl. Millerus primus publici juris fecit *) e codice satis antiquo, sæculi fortasse decimi, a Mutinensi fere non diverso, qui in Græcorum bibliothecæ regiæ codicum supplemento latuit. Prior illorum versuum, versum 67 sequens:

Ἥρη δ' οὐ μεθέηκε καὶ οὐχ ὑπόεικεν Ἀθήνη·
a Millero ita editus:

Ἥρη δ' οὐ μεθέηκε, καὶ οὐχ ὑπόεικεν Ἀθήνη·
lacunam post v. 65 olim indicatam explet; posteriori (v. 239-240):

..... φίλος κτεράς Ἀπόλλωνος
οἶκον Ἀμυχλαίοιο.....

Κάρνειος epitheton, cui debetur, Apollini redditur. Lacunam, quam olim post v. 257 indicaram, injuria oblitterarunt operæ. V. 48, ὁδὸς ἀχαμπτον e conjectura scripsi. Quoniam enim hoc loco ad conjecturam necessario refugiendum erat, prætuli dare quod auctor scribere saltem potuit, quam quod eum scribere non potuisse apparet.

Quum viri cl. Kœchlyi *Emendationes et annotationes in Quintum Smyrnæum*, (vid. Acta Societatis Græcæ, etc., vol. II, Fasc. 1.) ad priores etiam hujus poetæ libros emendandos adhibere nunc liceret, hæc præsertim carminis pars lectionibus novis locupletata est plurimis, quas vir doctissimus sive e conjectura, sive e codice Monacensi poetæ vindicavit. Idem in editionis meæ recensione, quæ in Zimmermanni ephemm. (a. 1841, n. 8 sqq.) legitur, multas lectiones sive novas introducendas, sive antiquas, injuria a me expulsas, revocandas indicavit, quarum ne plures, quam debebam, receperim, nimis indulgens viri egregii ingenio, vereor. Quas indefessus Quinti sospitator in *epistola critica* (in Zimmerm. ephemm. a. 1841, n. 84 sqq.) cum Spitznero,

*) *Eloge de la chevelure, discours inédit d'un auteur grec anonyme, etc.* par E. Miller Paris. 1840 Introdact., page 16 et 17.

exinde vita defuncto, communicavit emendationes, in usum meum nondum verti. Ecce jam locos, ubi hæc editio a priori recedit.

Nunc enim legitur lib. I, v. 3, Πριάμιο πολλὰ pro Πριάμου πολυέθρον. v. 38, ἀριζήλη pro ἀρίζηλος. v. 98, Τῆς δ' — ἐπάκουσεν pro Τῆς δ' — ἐσάκουσεν. v. 99, τοῖα φίλῳ pro τοῖον ἐφ'. v. 101, ἔσται pro ἐστίν. v. 142, ἀργυρέησιν pro ἀργυρήσιν. v. 184, αἰπὺ pro ἡψ. v. 250, δουροτόμοι pro δρυοτόμοι. v. 290, κε pro γε. v. 308, ἀργαλέι pro ἀργαλεον. v. 313, Τρώων τ' Ἀργείων, inserta particula τε. v. 336, ἡρεῖ pro Κηρεῖ. v. 337, βαρυστόμῳ, quod Pauwius jam conjecerat, pro βαθυστόμῳ. v. 339, ἰοδόχην pro ἰοδόχον. v. 341, μετ' e fratris mei conjectura, pro οἱ. v. 481, ἥϊον ἄλλοι pro ἥϊεν ἄλλος. v. 505, Ἀζομέδοντος; *** antiqua lectio cum lacuna, pro λαὸν ἐλόντες. v. 527, ἐμπλήσωνται, e Rhodomanni conj. et cod. Monac. pro ἐμπλήσσονται. v. 545, Ἀρήϊοι pro Ἀρχίον. v. 563, δ' ἄρα e conj. mea pro μέγα. v. 583, ἔτλης, antiqua lectio, pro ἔρης. v. 591, ἀμφιγάνωσιν pro ἀμφιγέωνται. v. 611, ἐπεσσύμενος pro ἐπεσσυμένη. v. 675, ὑπὸ φρένας pro ἀάπλετον. v. 677, ἀγακτυπέοντι, Hermannii conj. pro ἐπικτυπέοντι. v. 715, εἰ Διὸς — παρέκ pro εἰδῶς δ' — πατρός. v. 739, νίκης pro νίκη. v. 766, ἀτρομος pro ἀλκιμος. v. 805, ποτὶ pro περί. v. 815, ἐπ' pro ἐτ'. Lib. II, v. 1, ὑπὲρ ἡχτηέντων pro ὑπερηχτηέντων. v. 49, μηδὲ pro μήτε. v. 80, μαρναμένῳ, antiqua lectio, pro παρφαμένῳ. v. 82-83, αὔσαι Κεῖνος· pro αὔσαι· Κεῖνος —. v. 181, καὶ pro ἐς initio versus. v. 283, ἡλιβάτοιο pro εὐρυβάτοιο. v. 300, μεμαῶτες pro μεμαῶτ' ἐτ'. v. 348, χεῖμα· — δὲ pro χεῖμα, — τε. v. 400, κατέναντα pro κατέναντι. v. 407, σάκεος στυφέλιζεν pro σάκος ἐστυφέλιζεν. v. 420, καὶ — ἀλεείνω pro κατὰ — ἀλεγίζω. v. 536, τεθνεῶτας — ἄσος pro τεθνεῶτας — ἄλση. v. 577, ἀναιρόμενοι pro ἀναχειρόμενοι. v. 616, ἐκ pro ἧ, deleto commate in fine versus, ex Hermannii conjectura. v. 618, καὶ pro κεν. v. 627, φέρων, Spitzneri conj. pro φέρειν. v. 665, ἄρα Ἠλιάδες et v. 666, ὥϊζε, antiqua lectio, pro ἄρ' Ἠλιάδες et ἧϊζε. Lib. III, v. 41, εἰσέτι — κῆρας pro ὡς σ' ἐτι — χεῖρας. (Non recepi σ', quod Kœchlyus ante ἐπὶ inserere vult.) v. 54, αἰὲ pro ἄμ. v. 65, ὑπὲρ pro ὑπέκ. v. 81, οἰζυρῶς pro οἰζυροῖς. v. 94, Ἀχαιοῖσιν, τοὶ δ' αὖ δίχῃ pro Ἀχαιοῖς, ἧδὲ διάνδιχα, quam tamen conjecturam ut multi faciam, tantum abest ut cum Kœchlyo fere consentiam, qui in epist. critica de hoc loco disputans, verum excidisse suspicatur, quamvis διὰ δ' ἀνδιχα ex uno Hesiodi loco Quinto sine dubitatione tribui, librīque XII versu 162 satis probari nequeat deos Trojanorum Græcorumque pugnam observantes duplicem tantum sententiam

prodidisse, neque fuisse qui neutris faverent. v. 147, ἔλκος pro ἔγχος. v. 159-160, γαίης Ἐκπνεύων, antiqua lectio, pro βαῖον Ἀμπνεύων. v. 169, αἰὼνόν τίσετ', Gerhardi (lectt. Apollon. p. 186) conj., pro τίσετ' ἄρ' αἰνόν. v. 184, καὶ ὡς pro οἱ, ὡς. v. 209-210, ἐρύκει, Τόνδ' — εἰρύσαντες, antiqua lectio, pro ἐρύκει· Τὸν δ' — εἰρύσωμεν (operarum errore τόν δ' separatim impressum est). v. 267, ἐνεστρωφᾶτο pro ἐπεστρωφᾶτο. v. 295, κῆρ pro δῆτ'. v. 336, δ' ἄρ' pro γάρ. v. 343, ἀσχαλῶν κῆρ pro ἀσχαλῶντι. v. 367, ἐσέχοντο πόλῃα pro ἐπέχοντο πόλῃος. v. 386, εὖ τε pro ἔστε. v. 417, τις, Hermannii emendatio pro ται. v. 443, ἀφιστάμενος pro ἐπεσσυμένῳ. v. 452, αὐτῇ δ' οὖν φήμη (ita enim legenda, quæ operarum incuria deformavit), Hermannii emendatio pro αὐτῇ κεν φήμη. v. 454, ὄσσα, ejusdem conj. pro αἶσα. v. 475, ἀλγεινῆσι pro ἐνεσίῃσι. v. 534, ῥά τε pro ἄρα. v. 692, βάλλοντο θυώδεα pro βάλλοντ' εὐώδεα. v. 735, ἀθρόον ἐγγρίσσαι pro ἀθρόα ταρχύσασαι. v. 783, τὰ δέ pro τὰ τε. Lib. IV, v. 6, σχεδὸν, antiqua lectio, pro πέδον. v. 27, ἐναντα κιών pro ἐναντ' ἐλθών. v. 99, σίθεν pro σευ. v. 146, δς e Rhodomanni conj. pro ὡς. v. 151, δ' interpositum post ὡς. v. 245, καταχέεται pro κατεχέχτο. v. 421, ἀγλαίης· δὴ pro ἄγνοον ἔδη, deleto commate in fine præcedentis versus. v. 488, ἰδμονι παμμάχῃς, εὖ εἰδότες, Hermannii emendatio pro ἰδμονι, παμμάχῃς εὖ εἰδότες. v. 534, δ' ἄρ' pro γάρ. v. 558, ἱμάσθλην, e Pauwii emend. pro ἱμάσθλη. Lib. V, v. 1, δῆ ῥ' ἄλλοι pro δὴ πολλοί. v. 15, τῶν, antiqua lectio, pro τῷ. v. 27, μίγδην οἷς pro μίγδα εἰοῖς. v. 52, πάντῃ pro πάντες. v. 126, καὶ νῦν κε, antiqua lectio, et τεύχε', pro καὶ νῦν οἱ et τεύχη. v. 344, ἐγγύθι, mutata commatis sede, ex Herm. emendatione pro ἐνθούθι. v. 354, δγ', Spitzneri conj. pro ἄρ'. v. 422, ἧκα/ε, antiqua lectio, pro ἧπαφε. v. 446, ἐλδομένοισι pro ἐλπομένοισι. v. 555, ὑπ' et v. 556, πιασι, e Glaswaldi conj. pro ἐν et πᾶσι. v. 585, ἄλλον pro ἄλλων. v. 643, ἧ οἶος pro ἧδ' οἶον. v. 649, πολύχητον pro πολυχήτου. Lib. VI, v. 150, ὡς pro ὡς. v. 151, ἧλθον δ' et ἐνθα δ' pro ἧλυθον et ἐνθάδ'. v. 161, λαοὶ pro Δαναοί. v. 176, οἷσιν — ἐπὶ pro ἧσιν — ἐνί. v. 223, ἀλεγεινῶν pro ἀλεγεινόν. v. 258, ἄλλοθεν, antiqua lectio, pro ἄλλουδς. v. 276, περὶ δηθηθέντες pro περιδηθέντες. v. 326, ἐκχόμεναι pro ἐσσύμεναι. v. 469, ἀντίθεος pro ἀντίθεον. v. 485, τετραμμένη pro τεταμμένη. v. 529, δ' τι σθένη pro δ' τ' ἐσθένη. v. 580, Ἐγέμμουνα δηριόωντα, antiqua lectio, pro ἐλῶν ἀνὰ δηϊοτῆτα. v. 650, αὐτῶν pro αὐτοῦ. Lib. VII, v. 68, ὄρφανήν pro ὄρφανῆς. v. 71, θεῶν, antiqua lectio, pro θεῆς. v. 72, Μοίρη γ' pro Μοίρης. v. 74, δ' insertum post τοῖς. v. 77, πνοιῇ ὁμῶς, Spitzneri emen-

datio pro πνοῆς ὥς. v. 79, ἀλαός, e Lobeckii emendatione pro σχολιός. v. 81, ἔγνος pro εἶδος. v. 85, οὔτι pro οὔτοι. v. 196, θνητοῖς τεύχεα pro θνητῶν τεύχεσι. v. 224, προπάρειθε τανύσσαι, quod jam olim proposui pro παρατεκτῆναι. v. 237, ἀπεσσύμενον pro ἐπισσύμενον. v. 248, ἐπέκλασε, antiqua lectio, pro ἐπέτμαγε. v. 333, γῆρην, Rhodomanni emendatio, pro γήρη. v. 363, αἰεὶ pro αἰέν. v. 364, καὶ pro οἱ. v. 384, θαλάμοισιν pro θαλάγησιν. v. 534-535, Νεοπτολέμου φοβέοντο Πᾶν — pro Νεοπτολεμον φοβέοντο Πᾶν —. v. 557, Οὐλύμποιο θυωδός pro Οὐλύμπου εὐωδός. v. 571, διεγρομένη — αὐτιμῇ, antiqua lectio, pro διεγρόμενον — αὐτιμῆς. v. 583, κόρος πολέμου pro μενεπτολέμου, durius enim videtur, κάματος e versu 581 ad verbum ἀμρεχεν (584) referre, revocata v. 584 δῖον, antiqua lectione, pro δειός. v. 623, ἐνδοθι pro ἀγγόθι. v. 712, γῆρην pro γῆραι. Lib. VIII, v. 1, περικίδνατο γαῖαν pro περικίδνεται αἶαν. v. 89, ὑπεκείντο pro ὑπόεικον. v. 157, ἀκρόνυχτοι, Spitzneri emend. pro ἄκρον ὕδωρ. v. 300, κατέπιονε pro γε κατέττα. v. 400, δὴ γὰρ οἱ — θυμός, ex Hermanni emendatione pro αἰεὶ γὰρ — θυμῷ. Lib. X, v. 392, αὐτῷ τοι pro οἱ αὐτῷ. v. 431, ἡὺς, antiqua lectio pro αἰών. v. 459, νεκρὸν πέρι κω-

κύεσκον pro μόρον περικυκύεσκον. Lib. XI, v. 41, ἐπὶ pro περὶ. v. 379, ὁρός, Lobeckii emendatio, pro βρόμος. v. 495, καὶ, antiqua lectio, pro σύν. Lib. XII, v. 195, ἀκαμάτησιν pro ἀκαμάτοισιν. v. 197, ἄλλοθεν ἄλλαι pro ἄλλοτε δ' ἄλλαι. v. 236, μῦμένειν pro μίμνειν. v. 521, ἐπὶ pro ἐπὶ. Lib. XIII, v. 54, ἄλλοθεν ἄλλοι, antiqua lectio pro ἄλλος ἐπ' ἄλλω. v. 132-133, Τρῶες ὥς δ' ἐπὶ, antiqua lectio, pro Τρῶες, ὥς ἐπὶ. v. 139, μένοντες, item, pro ἔδοντες. v. 268, φόνον κίων (quæ vocabula a typhothetis inepte transposita esse video), Hermanni emendatio, pro φόνου ἔνδον. v. 362, μέλας pro μέγας. Lib. XIV, v. 72, ἀναπνεύων pro ἀποπνεύων. v. 113, καὶ εἶδος pro διειδός. v. 131, δὲ interpositum post ὥς. v. 178, συνέχοντο, antiqua lectio pro συνέχυντο. — Præterea tam in Quinto quam in reliquis auctoribus, qui hoc volumine continentur, satis multa correxi operum errata; nova quædam, quæ, quamvis pauca sint, irrepsisse ægre fero, hac in præfatione prætereundo indicavi.

Parisiis, Non. April. a. MDCCCXIV.

F. S. LEHRS.

ΗΣΙΟΔΟΥ
ΕΠΗ
ΚΑΙ ΕΠΩΝ ΛΕΙΨΑΝΑ.

HESIODI
CARMINA ET FRAGMENTA.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑ.

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' αἰεῖδεν,
αἴθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
καί τε περὶ κρήνην ἰοιδέα πόσσ' ἀπαλοῖσιν
ὀρχεῦνται καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος·
καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χροά Περμησσοῖο,
ἢ Ἴππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο,
καλοὺς, ἱμερόεντας· ἐπεβρῶσαντο δὲ ποσσίν.
Ἐνθεν ἀπορνούμεναι, κεκαλυμμένοι ἡέρι πολλῇ,
ἐννύχιαι στείχον περικαλλέα ὄσσαν ἰεῖσαι,
ὕμνεῦσαι Δία τ' αἰγίοχον καὶ πότνιαν Ἥρην,
Ἀργεῖην, χρυσεόισι πεδίοις ἐμβεβαυῖαν,
κούρην τ' αἰγιοόχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα καὶ Ἀρτεμιν ἰοχέαιραν,
ἡδὲ Ποσειδάῳ γαιήοχον, ἐννοσίγαιον,
καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοθέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην τε χρυσοστέφανον καλὴν τε Διώνην,
[Ἡὼ τ' Ἡελίῳ τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,]
Λητώ τ' Ἰάπετόν τε ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
Γαίαν τε Ὠκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν,
ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων·
αἶψά νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν αἰοιδὴν,
ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὕπο ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρῶτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν,
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιοόχοιο·
Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
ἴδμεν δ', εὖ τ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὡς ἔρασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτίεπειαι·
καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον δάφνης ἐριθηλέος ὅζον
βρέψασθαι θηητόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
θεῖαν, ὥς κλείοιμι τὰ τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα.
Καί με κέλονθ' ὕμνεϊν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,
σπᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστατον αἰὲν αἰεῖδεν.
ἀλλὰ τί μοι ταῦτα περὶ ὄρν' ἢ περὶ πέτρην;
Τύνη, Μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ Διὶ πατρὶ
ὕμνεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
εἰρεῖται τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα,
φωνῇ δηρεῖν τῶν δ' ἀκάματος βέει αὐδῇ
ἐκ στομάτων ἡδεῖα· γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζητὸς ἐγυρδούποιο θεᾶν ὅπῃ λειριόεσση
σκιδναμένη· ἡχεῖ δὲ κάρη νιφρέντος Ὀλύμπου,
δώματά τ' ἀθανάτων. Αἱ δ' ἀμβροτον ὄσσαν ἰεῖσαι
θεῶν γένος αἰδοίων πρῶτον κλείουσιν αἰοιδῇ
ἐξ ἀρχῆς, οὗς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ἔτικτεν,

HESIODI THEOGONIA.

A Musis Heliconiadicibus incipiamus canere,
quæ Heliconis habitant montem magnumque divinumque,
atque circa fontem nigrum pedibus teneris
saltant, et aram priepotentis Saturnii,
atque ablutæ tenerum corpus aqua Permessi,
aut Hippocrenes, aut Olmii sacri,
summo in-Helicone choreas ducebant
pulchras, amabiles; tripudiabant vero pedibus:
Inde concitatæ, velatæ aere multo,
noctu incedebant, perpulchram vocem emittentes,
celebrantes Jovemque ægida-tenentem et venerandam Juno-
nem] argivam, aureis calceamentis incedentem:
filiamque ægida-tenentis Jovis, cæruleis-oculis Minervam,
Phœbumque Apollinem et Dianam sagittis-gaudentem,
atque Neptunum terram-continentem, terram-moventem,
et Themis venerandam, et patris-oculis Venerem,
Hebenque aurea-corona, formosamque Dionem,
[Auroramque, Solemque magnum, splendidamque Lunam,]
Latonamque, Japetumque et Saturnum versipellem,
Terramque, Oceanumque vastum et Noctem atram,
aliorumque immortalium sacrum genus semper existentium:
quæ olim Hesiodum pulchrum docuerunt carmen,
agnos pascentem Helicone sub divino.
Hoc autem me primum Deæ sermone compellarunt,
Musæ Olympiades, filiæ Jovis ægida-tenentis:
Pastores agrestes, mala probra, ventres solum,
scimus falsa multa dicere veris similia:
scimus autem, quando voluerimus, vera loqui.
Sic dixerunt filiæ Jovis magni veridicæ,
et mihi sceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
ut-decerperem, mirandum. Inspirarunt autem mihi vocem
divinam, ut canerem futuraque præteritaque.
Et me jubebant celebrare beatorum genus sempiternorum,
se vero ipsas primo et postremo semper canere.
Sed quo mihi hæc circa quercum aut circa petram?
O tu, a Musis ordiamur, quæ Jovi patri
canendo oblectant magnum animum in Olympo,
memorantes præsentiaque futuraque præteritaque,
voce concinentes. Earum vero indefessa fuit vox
ab ore suavis. Ridet autem domus patris
Jovis valde-tonantis, Dearum voce liliacea
dispersa. Resonat vero vertex nivosi Olympi,
domusque immortalium. Hæc vero immortalē vocem emit-
tentes,] deorum genus venerandorum primo celebrant canti-
lena] ab exordio, quos Tellus et Cælum latum genuerunt,

οἱ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ, δωιτῆρες ἑάων.
 Δεύτερον αὖτε Ζῆνα; θεῶν πατέρ' ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαὶ λήγουσιν τ' αἰοιδῆς,
 ὅσπον φέρτατός ἐστι θεῶν κράτει τε μέγιστος.
 50 Αὖτις δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε γιγάντων
 ὑμνεῦσαι τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
 Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
 55 λημοσύνην τε κακῶν ἀμπαυμά τε μερμηράων.
 Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεὺς
 νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων·
 ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὦραι,
 μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματι πόλλ' ἐτελέσθη,
 60 ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κούρας ὁμόφρονας, ἧσιν αἰοιδῇ
 μέμβλεται, ἐν στήθεσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις,
 [τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόντος Ὀλύμπου,
 ἔνθα σφιν λιπαροὶ τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
 παρ' οὗ αὐτῆς Χάριτες τε καὶ Ἰμερος οἰκί' ἔχουσιν,]
 65 ἐν θαλίῃ· ἐρατὴν δὲ διὰ στόματ' ὅσσαν λείσαι
 μέλπονται πάντων τε νόμους καὶ ἥθεα κεδνὰ
 ἀθανάτων κλείουσαι, ἐπήρατον ὅσσαν λείσαι.
 Αἱ τότ' ἴσαν πρὸς Ὀλυμπον ἀγαλλόμεναι ὅπλι καλῇ,
 ἀμβροσίῃ μολπῇ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
 70 ὑμνεύσαις, ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὑπὸ δοῦπος ὀρώρει,
 νισσομένων πατέρ' εἰς δν· ὁ δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει,
 αὐτὸς ἔχων βροντὴν ἡδ' αἰθιλόεντα κεραυνόν,
 κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον. Εὖ δὲ ἕκαστα
 ἀθανάτοισι διέταξεν ὁμῶς καὶ ἐπέφραδε τιμᾶς.
 75 Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι αἰδοῦν Ὀλύμπια δώματ' ἔχου-
 ἐννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαυῖαι, [σαι,
 Κλειώ τ' Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τ' Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ' Οὐρανίη τε,
 Καλλιόπη θ'· ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἀπάσων.
 80 Ἡ γὰρ καὶ βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ,
 ὄντινα τιμήσωσι Διὸς κοῦραι μέγαλοιο,
 γεινόμενόν τ' ἐξιδῶσι διοτρεφέων βασιλῆων,
 τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσει γλυκερὴν χεῖρυσιν ἐέρσην,
 τοῦ δ' ἔπει' ἐκ στόματος ρεῖ μέλιγχα· οἱ δὲ νυ λαοὶ
 85 πάντες ἐς αὐτὸν ὀρῶσι διακρίνοντα θέμιστας
 ἰθείησι δίκησιν· ὁ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύων
 αἰψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπνυσε·
 τοῦνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὐνεκα λαοῖς
 βλαπτομένοις ἀγορήφι μετὰ τροπα ἔργα τελεῦσι
 90 ῥηϊδίως, μαλακοῖσι παραιράμενοι ἐπέεσσιν.
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστρῳ θεὸν ὥς ἰλάσκονται
 αἰδοῖ μελιγχή, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι·
 οἷά τε Μουσάων ἱερῇ δόσις ἀνθρώποισιν.
 Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἐκ ἠθόλου Ἀπόλλωνος
 95 ἄνδρες αἰοδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί·
 ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ὁ δ' ὀλβιος, ὄντινα Μοῦσαι
 φιλῶνται· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
 Εἰ γὰρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
 ἄζηται κραδίην ἀναχήμενος, αὐτὰρ αἰοιδὸς

quique ex his prognati sunt Dii, datores bonorum.
 Secundo etiam Jovem, Deorum patrem atque etiam hominum,
 Incipientesque celebrant Deae finiuntque carmine celebrare,
 quam præstantissimus sit Deorum imperioque maximus.
 Porro autem hominumque genus fortiumque gigantum
 celebrantes oblectant Jovis mentem in Olympo
 Musæ Olympiades, filię Jovis ægida-habentis :
 quas in Pieria Saturnio peperit patri mista
 Mnemosyne, arvis Eleutheris imperans,
 oblivionemque malorum solatiumque curarum.
 Novem enim cum-ea noctes mistus-est prudens Jupiter,
 seorsim ab immortalibus, sacrum lectum conscendens.
 Sed cum jam annus esset, circumvolverentur vero tempesta-
 tes,] mensibus exactis, diesque multi transacti essent,
 ipsa peperit novem filias concordēs, quibus carmen
 curæ-est, in pectoribus securum animum habentibus,
 [paululum a summo vertice nivosi Olympi,
 ubi ipsis splendidique chori et ædes pulchræ.
 Juxta vero eas Gratiæque et Cupido domos habitant,]
 in conviviis : amabilem autem per os vocem emittentes,
 canunt omniumque leges et mores venerandos
 immortalium celebrant, amabilem vocem emittentes.
 Illæ tum ibant ad Olympum exsultantes voce pulchra,
 immortalī cantilena : circum vero resonabat terra atra
 canentibus : jucundus vero a pedibus strepitus excitabatur,
 euntium patrem ad suum. Is autem in cœlo regnat,
 ipse habens tonitru atque ardens fulmen,
 vi superato patre Saturno. Bene autem singula
 immortalibus disposuit simul, et ordinavit honores.

Hæc sane Musæ canebant, cœlestes domos incolentes :
 Novem filię magno e Jove prognatæ :
 Clioque Euterpeque Thaliaque Melpomeneque,
 Terpsichoreque Eratoque, Polymniaque Uraniaque,
 Calliopeque : hæc autem præstantitissima est omnium
 Hæc enim et reges venerandos comitatur.
 Quemcumque honorarunt Jovis filię magni,
 nascentemque adspexerunt a Jove-nutritorum regum,
 huic quidem super linguam dulcem fundunt rorem,
 hujus vero verba ex ore fluunt suavia : at sane populi
 omnes ipsum respiciunt, reddentem jus
 rectis judiciis. Hic autem secure concionabundus
 statim etiam magnam contentionem scite dirimebat.
 Propterea enim reges prudentes sunt, ut populis
 læsis in-foro integras res restituant
 facile, mollibus alloquentes verbis.
 Incedentem vero per urbem, tanquam Deum, venerantur
 reverentia blanda : eminet vero inter congregatos.
 Taleque Musarum sanctum munus hominibus.
 A Musis enim et eminuis-feriente Apolline
 viri cantores sunt super terram et citharædi,
 ex Jove vero reges. Ille vero beatus, quemcumque Musæ
 amant : suavis ei ab ore fluit vox.
 Si quis enim vel luctum habens recens-afflicto animo
 tristetur, animo dolens, sed cantor

100 Μουσάων θεράπων κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων
 ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεούς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 αἰψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
 μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεῶν.
 Χαίρετε, τέκνα Διὸς, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν.
 106 [Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
 οἳ γῆς ἐξεγένοντο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 νυκτὸς τε νοφερῆς, οὗς θ' ἄλμυρὸς ἔτρεφε πόντος.]
 Εἰπάτε δ' ὡς ταπρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γένοντο,
 καὶ ποταμοὶ καὶ πόντος ἀπείριτος, οἴδματι θύων,
 110 ἄστρα τε λαμπετόντα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,
 οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἑάων,
 οὗς τ' ἀφενὸς δάσσαντο καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
 ἥδ' ἐκ τῶν ταπρῶτα πολύπτυχον ἔσχον Ὀλυμπον.
 Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι
 115 ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἰπαθ' ὅ τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.
 Ἦτοι μὲν πρῶτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
 Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 [ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,]
 Τάρταρά τ' ἡρώεντα μυγῶν χθονὸς εὐρυοδείης,
 120 ἥδ' Ἔρος, δὲ κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 λυσιμελὲς πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
 λαμνᾷ τ' ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
 Ἐκ Χάος δ' Ἐρεβὸς τε μελαιναὶ τε Νύξ ἐγένοντο·
 Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο,
 125 οὗς τέκε κυσαμένη, Ἐρέβει φιλότῃ μιγείσα.
 Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγένετο ἴσον ἑαυτῇ
 Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτει,
 ὅρρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.
 Γένετο δ' Οὐρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους,
 130 Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὐρεα βησσέεντα.
 Ἡδὲ καὶ ἀτρύγετον πέλαγος τέκεν, οἴδματι θύων,
 Πόντον, ἄτερ φιλότῃτος ἐριμέρου· αὐτὰρ ἔπειτα
 Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα τέχ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
 Κοῖόν τε Κριόν θ', Ἵπερίονά τ' Ἰαπετόν τε,
 135 Θείην τε Πείην τε, Θέμιν τε Μνημοσύνην τε,
 Φοῖβην τε χρυσοστέφανον Τηθύν τ' ἑρατεινήν.
 Τούς δὲ μέθ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα.
 Γένετο δ' αὖ Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας,
 140 Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἀργὴν διμυρμόθυμον,
 οἳ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδοσαν τεύξαν τε κεραυνόν.
 Οἳ δ' ἦτοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
 μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσῳ ἐνέκειτο μετώπῳ.
 [Οἳ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν αὐδήεντες·
 Κύκλωπες δ' ὄνομα ἦσαν ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρα σφίνων
 145 κυκλοτερὲς ὀφθαλμὸς εἰς ἐνέκειτο μετώπῳ·]
 ἰσχύς τ' ἡδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις.
 Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
 τρεῖς παῖδες μεγάλοι τε καὶ ὄμβριμοι, οὐκ ὀνομαστοὶ,
 Κόττος τ' Ὀβριάρεώς τε Γύης θ' ὑπερήφανα τέκνα.
 150 Γῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀίσσοντο
 ἀπλητοὶ, κεφαλὰὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
 ἐξ ὤμων ἐπέφονον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσι.

Musarum famulus gloriam priscorum hominum
 celebraverit beatosque Deos, qui Olympum incolunt;
 statim hic sollicitudinum obliviscitur, nec quicquam dolorum
 meminit: cito vere deflexerunt eos dona Dearum.

Salvete, natae Jovis, date vero amabilem cantilenam.
 [Celebrate autem immortalium sacrum genus, semper exsi-
 stentium,] qui tellure progenerati sunt et caelo stellato,
 nocteque caliginosa, quosque salsus nutrit pontus.]
 Dicite autem, quomodo primum Dii et terra facti sint
 et flumina et pontus immensus, aestu furens,
 astraque fulgentia et cœlum latum superne:
 et qui ex his nati sunt Dii, datores bonorum,
 utque opes diviserint et quomodo honores distinxerint,
 atque etiam quomodo primum multivolum tenuerint Olym-
 pum:] hæc mihi dicite, Musæ, celestes domos inhabitantes,
 ab initio, et dicite quidnam primum fuerit illorum.

Igitur primum quidem Chaos fuit, ac deinde
 Tellus lato-pectore, omnium sedes tuta semper
 [immortalium, qui tenent juga nivosi Olympi,]
 Tartaraque tenebricosa in-recessu terræ spatiosæ:
 atque Amor, qui pulcherrimus inter immortales Deos,
 solvens-curas omniumque Deorum omniumque hominum,
 domat in pectoribus animum et prudens consilium.
 Ex Chao vero Erebusque nigraque Nox editi sunt.
 Ex Nocte porro Ætherque et Dies progenerati sunt:
 quos peperit, ubi-conceperat, Erebo concubitu mista.
 Tellus vero primum quidem genuit æqualem sibi
 Cœlum stellatum, ut ipsam totam circumtegit,
 ut esset beatis Diis sedes tuta semper.

Genuit vero Montes altos, Dearum grata domicilia
 Nympharum, quæ habitant per montes saltuosos.
 Atque etiam infrugiferum pelagus peperit aestu furens,
 Pontum, absque amore suavi: sed deinde
 Cœlo concumbens, peperit Oceanum profundis-vorticibus.
 Cœumque Criumque, Hyperionemque Japetumque,
 Theamque Rheamque, Theminq̃ue Mnemosynenque,
 Phœbenque aurea-corona, Tethynque amabilem.
 Hos vero post natu-minimus natus-est Saturnus versutus,
 sævissimus inter-liberos: floridum autem oderat parentem.
 Vero etiam genuit Cyclopes superbum cor habentes,
 Brontenque Steropenque et Argen forti-animo,
 qui Jovi et tonitru dederunt et fabricarunt fulmen.
 Hi autem sane cæterum quidem Diis similes erant,
 unus vero oculus media positus-erat in-fronte.

[Hi vero ex immortalibus mortales evaserunt loquentes:
 Cyclopes vero nomen erat impositum, eo quod ipsorum
 orbiculatus oculus unus inerat fronti:]
 roburque ac vires et variae-artes erant in operibus.
 Alii vero etiam e Tellureque et Cœlo progenerati sunt
 tres filii magnique et prævalidi, nefandi,
 Cottusque Briareusque Gyasque, superba proles.
 Quorum centum quidem manus ab humeris prorumpebant
 inaccessible, capita vero unculque quinquaginta
 ex humeris prognata erant super robustos artus.

οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωιτῆρες ἑάων.
 Δεύτερον αὖτε Ζῆνα; θεῶν πατέρ' ἤδ' καὶ ἀνδρῶν,
 ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσαι θεαὶ λήγουσιν τ' αἰοιδῆς,
 ὅσπον φέρτατός ἐστι θεῶν κράτει τε μέγιστος.
 50 Αὖτις δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε γιγάντων
 ὑμνεῦσαι τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
 Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
 55 λησμοσύνην τε κακῶν ἀμπαυμά τε μερμηράων.
 Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσητο μητίετα Ζεὺς
 νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων ἱερὸν λῆχος εἰσαναβαίνων·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὥραι,
 μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
 60 ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κούρας ὁμόφρονας, ἧσιν αἰοιδῇ
 μέμβλεται, ἐν στήθεσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις,
 [τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Ὀλύμπου,
 ἐνθα σφιν λιπαροὶ τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
 παρ' αὐτῆς Χάριτες τε καὶ Ἰμερος οἰκί' ἔχουσιν,]
 65 ἐν θαλίῃς ἐρατὴν δὲ διὰ στόματ' ὅσσαν ἱεῖσαι
 μέλπονται πάντων τε νόμους καὶ ᾗθεα κεδνὰ
 ἀθανάτων κλείουσαι, ἐπήρατον ὅσσαν ἱεῖσαι.
 Αἱ τότε ἴσαν πρὸς Ὀλύμπον ἀγαλλόμεναι ὅτι καλῇ,
 ἀμβροσίῃ μολπῇ· περὶ δ' ἔαχε γαῖα μέλαινα
 70 ὑμνεύσαις, ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὕψος δοῦπος δρώρει,
 νισσομένων πατέρ' εἰς θν' ὃ δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει,
 αὐτὸς ἔχων βροντὴν ἡδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
 κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον. Εὖ δὲ ἕκαστα
 ἀθανάτοισι διέταξεν ὁμῶς καὶ ἐπέφραδε τιμὰς.
 75 Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι δειδὼν Ὀλύμπια δώματ' ἔχου-
 ἐννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαυῖαι, [σαι,
 Κλειώ τ' Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τ' Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ' Οὐρανίη τε,
 Καλλιόπη θ'· ἥ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἀπασέων.
 80 Ἡ γὰρ καὶ βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ,
 ὅντινα τιμήσωσι Διὸς κοῦραι μέγαλοιο,
 γεινόμενόν τ' ἐρίδωσι διοτρεφέων βασιλῆων,
 τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσει γλυκερὴν χεῖρυσιν ἔερσην,
 τοῦ δ' ἔπει' ἐκ στόματος ῥεῖ μελιχρᾶ· οἱ δὲ νυ λαοὶ
 85 πάντες ἐς αὐτὸν ὀρῶσι διακρίνοντα θέμιστας
 ἰθείησι δίκησιν· ὃ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων
 αἰψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε·
 τοῦνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὐνεκα λαοῖς
 βλαπτομένοις ἀγορῇφι μετάρροπα ἔργα τελεῦσι
 90 ῥηϊδίως, μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὥς ἰλάσκονται
 αἰδοὶ μελιχρῇ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορμένοισι·
 οἳά τε Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
 Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἐκ ἡβόλου Ἀπόλλωνος
 95 ἄνδρες αἰοδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί·
 ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ὃ δ' ὀλβιος, ὅντινα Μοῦσαι
 φιλῶνται· γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ῥεῖ αὐδῇ.
 Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
 ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ αἰδοῖς

quique ex his prognati sunt Dii, datores bonorum.
 Secundo etiam Jovem, Deorum patrem atque etiam hominum,
 Incipientesque celebrant Deae finiuntque carmine celebrare,
 quam praestantissimus sit Deorum imperioque maximus.
 Porro autem hominumque genus fortiumque gigantum
 celebrantes oblectant Jovis mentem in Olympo
 Musae Olympiades, filiae Jovis aegida-habentis :
 quas in Pieria Saturnio peperit patri mista
 Mnemosyne, arvis Eleutheris imperans,
 oblivionemque malorum solatiumque curarum.
 Novem enim cum-ea noctes mistus est prudens Jupiter,
 seorsim ab immortalibus, sacrum lectum conscendens.
 Sed cum jam annus esset, circumvolverentur vero tempesta-
 tes,] mensibus exactis, diesque multi transacti essent,
 ipsa peperit novem filias concordēs, quibus carmen
 curae est, in pectoribus securum animum habentibus,
 [paululum a summo vertice nivosi Olympi,
 ubi ipsis splendidique chori et aedes pulchrae.
 Juxta vero eas Gratiaeque et Cupido domos habitant,]
 in conviviis : amabilem autem per os vocem emittentes,
 canunt omniumque leges et mores venerandos
 immortalium celebrant, amabilem vocem emittentes.
 Illae tum ibant ad Olympum exsultantes voce pulchra,
 immortalī cantilena : circum vero resonabat terra atra
 canentibus : jucundus vero a pedibus strepitus excitabatur,
 euntium patrem ad suum. Is autem in coelo regnat,
 ipse habens tonitru atque ardens fulmen,
 vi superato patre Saturno. Bene autem singula
 immortalibus disposuit simul, et ordinavit honores.

Haec sane Musae canebant, coelestes domos incolentes :
 Novem filiae magno e Jove prognatae :
 Clioque Euterpeque Thaliaque Melpomeneque,
 Terpsichoreque Eratoque, Polymniaque Uraniaque,
 Calliopeque : haec autem praestantissima est omnium
 Haec enim et reges venerandos comitatur.
 Quemcumque honorarunt Jovis filiae magni,
 nascentemque adspexerunt a Jove-nutritorum regum,
 huic quidem super linguam dulcem fundunt rorem,
 hujus vero verba ex ore fluunt suavia : at sane populi
 omnes ipsum respiciunt, reddentem jus
 rectis judiciis. Hic autem secure concionabundus
 statim etiam magnam contentionem scilicet dirimebat.
 Propterea enim reges prudentes sunt, ut populis
 laesis in-foro integras res restituant
 facile, mollibus alloquentes verbis.
 Incedentem vero per urbem, tanquam Deum, venerantur
 reverentia blanda : eminet vero inter congregatos.
 Taleque Musarum sanctum munus hominibus.
 A Musis enim et eminus-feriente Apolline
 viri cantores sunt super terram et citharaedi,
 ex Jove vero reges. Ille vero beatus, quemcumque Musae
 amant : suavis ei ab ore fluit vox.
 Si quis enim vel luctum habens recens-afflicto animo
 tristetur, animo dolens, sed cantor

100 Μουσάων θεράπων κλεία προτέρων ἀνθρώπων
 ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεοὺς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 ἀΨ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
 μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεῶων.
 Χαίρετε, τέκνα Διὸς, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.
 105 [Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
 οἳ γῆς ἐξεγένοντο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 νυκτός τε δνοφερῆς, οὗς θ' ἄλμυρὸς ἔτρεφε πόντος.]
 Εἰπάτε δ' ὥς ταπρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γέγοντο,
 καὶ ποταμοὶ καὶ πόντος ἀπείριτος, οἷματι θύων,
 110 ἄστρον τε λαμπετόν τε καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν,
 οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἑάων,
 ὥς τ' ἀφρονὸς δάσσαντο καὶ ὥς τιμὰς διέλοντο,
 ἡδὲ καὶ ὥς ταπρῶτα πολύπτυχον ἔσχον Ὀλυμπον.
 Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι
 115 ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἰπαὺ' ὅ τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.
 Ἦτοι μὲν πρῶτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
 Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 [ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιρόεντος Ὀλύμπου,]
 Τάρταρά τ' ἡρόεντα μυχῶι χθονὸς εὐρυοδείης,
 120 ἡδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 λυσιμελής πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
 δαμνᾷ τ' ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπιφρονα βουλήν.
 Ἐκ Χάεος δ' Ἐρεβὸς τε μέλαινα τε Νύξ ἐγένοντο·
 Νυκτὸς δ' αὐτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἥμερῃ ἐξεγένοντο,
 125 οὗς τέκε κυσσαμένη, Ἐρέβει φιλότῃ μιγείσα.
 Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγένετο ἴσον ἑαυτῇ
 Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτει,
 ὅρρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.
 Γείνατο δ' Οὐρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους,
 130 Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὐρεα βησσηέντα.
 Ἠδὲ καὶ ἀτρύγετον πέλαγος τέκεν, οἷματι θύων,
 Πόντον, ἄτερ φιλότῃος ἐριμέρου· αὐτὰρ ἔπειτα
 Οὐρανῷ εὐνθηεῖσα τέχ' Ὀκεανὸν βαθυδίην,
 Κοιὸν τε Κρίον θ', Ἰπερίονα τ' Ἰαπετόν τε,
 135 Θείην τε Ρεῖην τε, Θέμιν τε Μνημοσύνην τε,
 Φοῖβην τε χρυσοστέφανον Τηθύν τ' ἑρατεινήν.
 Τοὺς δὲ μὲθ' ὑπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα.
 Γείνατο δ' αὖ Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας,
 140 Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἀργὴν ὀμβριμόθυμον,
 οἳ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδωσαν τεύξάν τε κεραυνόν.
 Οἳ δ' ἦτοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
 μῦθος δ' ὀρθαλμὸς μέσσω ἐνέκειτο μετώπῳ.
 [Οἳ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν αὐδήεντες·
 Κύκλωπες δ' ὄνομα ἦσαν ἐπώνυμον, οὐνεχ' ἄρα σφείων
 145 κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς εἰς ἐνέκειτο μετώπῳ·]
 ἰσχὺς τ' ἡδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις.
 Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
 τρεῖς παῖδες μεγάλοι τε καὶ ὀμβριμοί, οὐκ ὀνομαστοί,
 Κόττος τ' Ὀβριάρεως τε Γύης θ' ὑπερῆφανα τέκνα.
 150 Γῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἴσσοντο
 ἀπλητοὶ, κεφαλαὶ δὲ ἐκάστω πεντήκοντα
 ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσι.

Musarum famulus gloriam priscorum hominum
 celebraverit beatosque Deos, qui Olympum incolunt ;
 statim hic sollicitudinum obliviscitur, nec quicquam dolorum
 meminit : cito vere deflexerunt eos dona Dearum.

Salvete, natæ Jovis, date vero amabilem cantilenam.
 [Celebrate autem immortalium sacrum genus, semper existi-
 stentium,] qui tellure prognati sunt et cælo stellato,
 nocteque caliginosa, quosque salsus nutrit pontus.]
 Dicite autem, quomodo primum Dii et terra facti-sint
 et flumina et pontus immensus, æstu furens,
 astraque fulgentia et cælum latum superne :
 et qui ex his nati sunt Dii, datores bonorum,
 utque opes dividerint et quomodo honores distinxerint,
 atque etiam quomodo primum multivivum tenuerint Olym-
 pum :] hæc mihi dicite, Musæ, celestes domos inhabitantes,
 ab initio, et dicite quidnam primum fuerit illorum.

Igitur primum quidem Chaos fuit, ac deinde
 Tellus lato-pectore, omnium sedes tuta semper
 [immortalium, qui tenent juga nivosi Olympi,]
 Tartaraque tenebrosa in-recessu terræ spatiosæ :
 atque Amor, qui pulcherrimus inter immortales Deos,
 solvens-curas omniumque Deorum omniumque hominum,
 domat in pectoribus animum et prudens consilium.
 Ex Chao vero Erebusque nigraque Nox editi-sunt.
 Ex Nocte porro Ætherque et Dies prognati-sunt :
 quos peperit, ubi-conceperat, Erebo concubitu mista.
 Tellus vero primum quidem genuit æqualem sibi
 Cælum stellatum, ut ipsam totam circumtegit,
 ut esset beatis Diis sedes tuta semper.
 Genuit vero Montes altos, Dearum grata domicilia
 Nympharum, quæ habitant per montes saltuosos.
 Atque etiam infrugiferum pelagus peperit æstu furens,
 Pontum, absque amore suavi : sed deinde
 Cælo concumbens, peperit Oceanum profundis-vorticibus.
 Cœumque Criumque, Hyperionemque Japetumque,
 Theamque Rheamque, Theminqe Mnemosynenque,
 Phœbenque aurea-corona, Tethynque amabilem.
 Hos vero post natu-minimus natus-est Saturnus versutus,
 sævissimus inter-liberos : floridum autem oderat parentem.
 Vero etiam genuit Cyclopes superbum cor habentes,
 Brontenque Steropenque et Argen forti-animo,
 qui Jovi et tonitru dederunt et fabricarunt fulmen.
 Hi autem sane cæterum quidem Diis similes erant,
 unus vero oculus media positus-erat in-fronte.
 [Hi vero ex immortalibus mortales evaserunt loquentes :
 Cyclopes vero nomen erat impositum, eo quod ipsorum
 orbiculatus oculus unus inerat fronti :]
 roburque ac vires et variæ-artes erant in operibus.
 Alii vero etiam e Tellureque et Cælo prognati-sunt
 tres filii magnique et prævalidi, nefandi,
 Cottusque Briareusque Gyasque, superba proles.
 Quorum centum quidem manus ab humeris prorumpelant
 inaccessæ, capita vero unicuique quinquaginta
 ex humeris prognata-erant super robustos artus.

Ἴσχυς δ' ἄπλητος κρατερὴ μεγάλην ἐπὶ εἶδει.
 Ὅσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
 155 δεινότεροι παῖδων, σφετέρῃ δ' ἤχθοντο τοκῇ
 ἐξ ἀρχῆς. Καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
 πάντας ἀποκρύπτασκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνέσκει,
 Γαίης ἐν κευθμῶνι, κακῶ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
 Οὐρανός· ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρῃ
 160 στεينوμένη· δολίην δὲ κακὴν ἐπεφράσσατο τέχνην.
 Αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος
 τεύξε μέγα δρέπανον καὶ ἐπέφραδε παισὶ φίλοισιν.
 Εἶπε δὲ θαρσύνουσα, φίλον τετιημένη ἦτορ·
 Παιδὲς ἐμοὶ καὶ πατὴρ ἀτασθαλίου, αἶψ' ἐθέλητε
 165 πείθεσθαι, πατὴρ καὶ κακὴν τισαίμεθα λῶδην
 ὑμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα. [τῶν
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ἔλεν δέος, οὐδέ τις αὐ-
 ρεῖν ἔβλεπε· θαρσύνσας δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
 αἶψ' αὐτίς μύθοισι προσήύδα μητέρα κεδνῇ·
 170 Μητὲρ, ἐγὼ κεν τοῦτο γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι
 ἔργον, ἐπεὶ πατὴρ γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
 ἡμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρῃ.
 Εἶπε δὲ μιν κρύψασα λόγῳ· ἐνέθηκε δὲ χειρὶ
 175 ἄρπην καρχαρόδοντα· δόλον δ' ὑπεθήκατο πάντα.
 Ἦλθε δὲ Νύκτ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός, ἅμῃ δὲ Γαίῃ
 ἱμεύρων φιλοτήτος ἐπέσχετο καὶ ῥ' ἐτανύσθη
 πάντῃ· ὁ δ' ἐκ λοχέοιο πᾶσι ὠρέετο χειρὶ
 σκαίῃ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἄρπην,
 180 μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλου δ' ἀπὸ μηδέα πατὴρ
 ἐσσυμένως ἤμυσε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι
 ἐξοπίσω. Τὰ μὲν οὕτως ἐτόσσα ἔκφυγε χειρός·
 ὅσσοι γὰρ βαθάμειγες ἀπέσσυθεν αἵματόεσσαι,
 πᾶσας ἐδέξατο Γαῖα· περιπλομένων δ' ἐναικυτῶν
 185 γαίνατ'· Ἐρινύς τε κρατερὰς μεγάλους τε Γίγαντας,
 τεύχεσι λαμπομένους, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,
 Νύμφας θ' ἅς Μελίαις καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
 μηδέα δ' ὥς τοπρῶτον ἀποτμήξας ἀδάμαντι
 κάββαλ' ἀπ' Ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 190 ὥς φέρετ' ἅμ' ἐλάγος πούλῳ χρόνον, ἅμῃ δὲ λευκὸς
 ἄρρος ἀπ' ἀθανάτου χρόνος ὄρνυτο· τῷ δ' ἐνὶ κόρυϊ
 ἐθρέβθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι θαθείοισιν
 ἐπλητ'· ἐνθεν ἔπειτα περίρρυτον ἔκτεο Κύπρον.
 Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεὸς, ἅμῃ δὲ ποίη
 195 ποσσὶν ὑπο βραδινόισιν ἀέζετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην,
 ἀφρογενέα τε θεὴν καὶ εὐστέφανον Κυθέρειαν
 κικλήσκουσι θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι, οὐνεκ' ἐν ἄρρῳ
 θρέβθη· ἅτῃρ Κυθέρειαν, ὅτι πρόσέκυρσε Κυθήροις.
 Κυπρογενέα δ' ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
 200 ἥ δὲ φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφάνθη.
 Τῇ δ' Ἔρος ὠμάρτησε, καὶ Ἱμερος ἔσπετο καλὸς
 γεινομένη ταπρῶτα δαῶν τ' ἐς φῶλον ἰούσῃ.
 Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει ἥ δὲ λείλογγε
 μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 205 παρθένους τ' ὁάρους μειδήματα τ' ἐξαπάτας τε
 τέρψιν τε γλυκερὴν φιλότῃ τ' ἐμειλίχῃν τε.

Robur autem inaccessum, validum, ingenti in statura.
 Quotquot enim Tellureque et Caelo procreati sunt,
 potentissimi sunt filiorum, a suo vero infestabantur parente
 ab initio. Et horum quidem ut quisque primum nascebatur,
 omnes occultabat, et in lucem non emittebat,
 Terræ in latebris malo autem oblectabatur opere
 Cælus, ipsa vero intus ingemiscebat Terra vasta,
 referta: dolosam vero malam excogitavit artem.
 Statim vero procreans genus cani ferri
 fabricavit magnam falcem et edixit liberis caris.
 Dixit autem animum-addens, suo mœrens corde:
 Filii mei et patris nefarii, si volueritis
 parere, patris malam ulciscemur contumeliam
 vestri. Prior enim indigna machinatus est opera.
 Sic dixit: illos vero sane omnes invasit metus, neque quis-
 quam eorum locutus est. Confirmato animo tamen magnus
 Saturnus versutus] rursus verbis compellavit matrem vene-
 randam:] Mater, ego hoc certe in me recipiens peragam
 facinus, quoniam patrem detestabilem nihil curo
 nostrum. Prior enim indigna machinatus est opera.
 Sic dixit: gavisus est autem valde animo Tellus ingens.
 Collocavit autem ipsum celans in insidiis: indidit vero manui
 harpen asperis-dentibus: dolum autem suppeditavit omnem.
 Venit autem Noctem inducens magnus Cælus: circum vero
 Telluri] cupiens amoris incumbibat, et sane extensus est
 undique: ex insidiis autem filius petiit manu
 sinistra, dextra vero immanem cepit harpen,
 longam, asperis-dentibus, suique genitalia patris
 festinanter demessuit, retro autem jecit ut ferrentur
 pone. Illa quidem non incassum effugerunt manu:
 quotquot enim guttæ proruperunt cruentæ,
 omnes suscepit Terra: inversis autem annis,
 produxit Erinnyasque validas magnosque Gigantes
 armis nitentes, longas hastas manibus tenentes:
 Nymphasque, quas Melias vocant super immensam terram.
 Genitalia autem ut prius resecta ferro
 projecerat ex Epiro in pontum undosum,
 sic ferebantur per pelagus longo tempore: circum circa vero
 alba] spuma ab immortalis corpore oriebatur: in ea autem
 puella] innutrita est: primum vero ad Cythera divina
 vehebatur, inde tum circumfluam pervenit ad Cyprium.
 Prodiit vero veneranda formosa Dea, circum vero herba
 pedibus sub mollibus crescebat: ipsam autem Aphroditem
 spumigenamque Deam et pulchre-coronatam Cytheream
 nominant Diique et homines, quia in spuma
 nutrita fuit: at Cytheream, quod appulit Cythera:
 Cyprigenam vero, quod nata est undosa in Cypro:
 atque amantem genitalia, quod e genitalibus emersit.
 Hanc vero Amor comitatus est, et Cupido sequebatur pulcher,
 natam primum Deorumque ad cœlum euntem.
 Hunc vero ab initio honorem habet, atque sortita est
 sortem inter homines et immortales Deos,
 virgineasque confabulationes risusque fallaciasque
 oblectationemque suavem amoremque blanditiamque.

Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπὶ κλησὶν καλέεσκεν
 παῖδας νεικείων μέγας Οὐρανὸς οὗς τέκεν αὐτός.
 Φάσκει δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα βῆξι
 210 ἔργον, τοιοῦτον δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι. [νυν
 Νύξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον καὶ Κῆρα μέλαι-
 καὶ Θάνατον, τέκε δ' Ἰπνον, ἔτιχτε δὲ ὕπνον Ὀνει-
 οὔτινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νύξ ἐρεβεννή. [ρῶν
 Δεύτερον αὖ Μῶμον καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν,
 215 Ἑσπερίδας θ', αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ Ὀκεανοῖο
 χρύσεια καλὰ μέλουσι φέροντά τε δένδρεα καρπών.
 [Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγένετο νηλεοποίνους,
 Κλωθὴ τε Λάχεσιν τε καὶ Ἀτροπον, αἵτε βροτοῖσι
 γεινομένοις διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθὸν τε κακὸν τε,
 220 αἵ τ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιδασίας ἐρέπουσιν,
 οὐδὲ ποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
 πρὶν γ' ἀπὸ τῷ δώσωσι κακὴν ὄπιν, ὅστις ἀμάρτυρ.]
 Τίχτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
 Νύξ ὁλόγ' μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότητα,
 225 Γῆρας τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
 Αὐτὰρ Ἐρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα
 Λήθην τε Λιμόν τε καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα,
 Ὑσμῖνας τε Φόνους τε, Μάχας τ' Ἀνδροκτασίας τε,
 Νείκεά τε ψευδέας τε Λόγους Ἀμφιλογίας τε,
 230 Δυσνομίην, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλησιν,
 Ὅρκον θ', ὃς δὴ πλείστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
 πημαίνει, ὅτε κέν τις ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσῃ.
 Νηρέα δ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,
 πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
 235 οὐνεκα νημερτὴς τε καὶ ἤπιος, οὐδὲ θεμιστέων
 λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἤπια δήνεα οἶδεν·
 αὐτὶς δ' αὖ Θάύμαντα μέγαν καὶ ἀγῆνορα Φόρκυν
 Γαίῃ μισγόμενος καὶ Κητῷ καλλιπάρῃον,
 Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσιν.
 240 Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγέλητα τέκνα θεῶν
 πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ καὶ Δωρίδος ἡυκόμοιο,
 κούρης Ὀκεανοῖο, τελέεντος ποταμοῖο,
 Πρωτῷ τ' Εὐκράντῃ τε, Σαῷ τ' Ἀμφιτρίτῃ τε,
 Εὐδῶρῃ τε Θέτις τε, Γαλήνῃ τε Γλαύκῃ τε,
 245 Κυμοδόῃ, Σπειῷ τε, Θόῃ θ' Ἀλίῃ τ' ἐρόεσσα,
 καὶ Μελίτῃ χαρίεσσα καὶ Εὐλιμένη καὶ Ἀγαυῇ,
 Πασιθέῃ τ' Ἐρατῷ τε καὶ Εὐνείκῃ ῥοδόπηγος,
 Δωτῷ τε Πρωτῷ τε, Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
 Νησαίῃ τε καὶ Ἀκταίῃ καὶ Πρωτομέδεια,
 250 Δωρίς καὶ Πανόπεια καὶ εὐειδὴς Γαλάτεια,
 Ἴπποθόῃ τε ἐρόεσσα καὶ Ἴππονόῃ ῥοδόπηγος,
 Κυμοδόκῃ θ', ἥ κύματ' ἐν ἡεροσιδέϊ πόντῳ
 πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων σὺν Κυματολήγῃ
 βεῖα πρηνέει καὶ εὐσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ,
 255 Κυμῷ τ' Ἠϊόνῃ τε εὐστέφανός θ' Ἀλιμήδῃ,
 Γλαυκονόμῃ τε φιλομειδῇ καὶ Ποντοπόρῃα,
 Λειχγόρῃ τε καὶ Εὐαγόρῃ καὶ Λαομέδεια,
 Πολυνόμῃ τε καὶ Αὐτονόῃ καὶ Λυσιάνασσα,
 Εὐάρνῃ τε, φυήν τ' ἐρατὴν καὶ εἶδος ἀμωμος,
 260 καὶ Ψαμάθῃ, χρύσεια δέμας, οἷα τε Μενίππῃ,

Illos vero pater Titanas cognomento vocabat,
 filios objurgans magnus Caelus, quos genuit ipse.
 Dictitabat autem eos tendentes-manus protervia magnum
 patrasse] facinus, cujus deinceps ultio in-posterum futura-sit.
 Nox vero peperit odiosumque Fatum et Parcam atram,
 et Mortem : peperit vero Somnum : peperit vero agmen So-
 mniorum : nemini concumbens Dea peperit Nox obscura.
 Deinde etiam Momum et .Erurnnam dolore-plenam,
 Hesperidesque, quibus mala trans inclytum Oceanum
 aurea pulchra cura-sunt, ferentesque arbores fructum :
 et Parcas et fatales-Deas genuit inexorabiles,
 Clothoque Lachesinque et Atropon, quæ mortalibus
 nascentibus dant habendum bonumque malumque,
 et quæ hominumque Deorumque delicta persequuntur,
 neque unquam deponunt Deæ vehementem iram,
 priusquam ab illo sumserint gravem penam, quisquis pec-
 carit.] Peperit autem et Nemesin, cladem mortalibus homi-
 nibus,] Nox pernicio-sa ; post hanc vero Fraudem enixa-est et
 Concubitu] Seniumque perniciosum, et Contentionem pepe-
 rit pertinacem.] At Contentio odiosa peperit quidem Labo-
 rem molestum,] Oblivionemque Famemque et Dolores la-
 crimabiles,] Pugnasque Cædesque Præliaque Stragesque vi-
 rorum,] Jurgiaque mendacesque Sermones Disceptationes-
 que,] legum-contentum Noxamque, familiares inter-se,
 Jusjurandumque, quod sane plurimum terrestres homines
 hedit, quando quispiam volens perjurium juraverit.
 Nereum vero veracem et ingenuum genuit Pontus,
 maximum-natu filiorum : sed vocant senem,
 eo quod verusque et placidus : nec legum
 obliviscitur, sed justa et moderata judicia novit ;
 rursum vero etiam Thaumantem magnum et fortem Phor-
 cyn,] Terræ commistus, et Ceto formosis-genis
 Eurybiamque, adamantis in pectore animum habentem.
 Ex-Nereo autem prognatæ sunt peramab-les filiae Dearum
 Ponto in infructuoso, et c-Doride pulcra,
 filia Oceani, ultimi fluvii,
 Protoque Eucrateque, Saoque Amphitriteque,
 Eudoraque Thetisque, Galeneque Glauceque,
 Cymothoë, Spioque, Thoëque Haliaque amabilis
 et Melita gratiosa et Eulimene et Agave,
 Pasitheaque Eratoque, et Eunice roseis-brachiis,
 Dotoque Protoque, Pherusaque Dynameneque,
 Nesæaque et Actæa et Protomedia,
 Doris et Panopia et formosa Galatea,
 Hippothoëque amabilis et Hipponoë roseis-brachiis,
 Cymodoceque, quæ fluctus in obscuro ponto
 flatusque divinorum ventorum una-cum Cymatolege
 facile mitigat et cum Amphitrite pulcris-talis,
 Cymoque, Ejoneque, pulchreque-coronata Halimede,
 Glauconomeque hilaris et Pontoporia,
 Liagoreque et Evagore et Laomedia,
 Polynomeque et Autonoe et Lysianasse
 Evarneque, indole grata et specie inculcata,
 et Psamathe, decora corpore, divaque Menippe,

Νησώ τ' Εὐπόμπε τε, Θεμιστώ τε Προνόη τε,
 Νημερτής θ', ἥ πατὴρ ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
 Αἷται μὲν Νηρήος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
 κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.

- 265 Θαύμας δ' Ὀκεανοῖο βαθυβρεΐταο θυγάτρα
 ἤγάγετ' Ἥλέκτρην· ἥ δ' ὠκείαν τέκεν Ἴριν,
 ἡϊκόμους θ' Ἀρπυίας, Ἀελλώ τ' Ὀκυπέτην τε,
 αἱ β' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς αἶμ' ἔπονται
 ὠκείης πετεύγεσσι μεταχρόνιοι γάρ ἱαλλον.
 270 Φόρκυ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπαρῆους
 ἐκ γενετῆς πολιὰς, τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν
 ἀθάνατοί τε θεοὶ χαμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἀνθρώποι,
 Περηδῶ τ' εὐπεπλον Ἐνὼ τε κροκόπεπλον,
 275 Γοργούς θ', αἱ ναῖουσι πέρην κλυτοῦ Ὀκεανοῖο,
 ἐσχατιῇ πρὸς νυκτὸς, ἣν Ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
 Σθεινώ τ' Εὐρυάλῃ τε Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα.
 Ἡ μὲν ἦν θνητὴ, ταὶ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω,
 αἱ δύο· τῇ δὲ μῆτι παρελέξατο Κυανοχαίτης
 ἐν μαλακῇ λειμῶνι καὶ ἀνθεσιν εἰαρινοῖσι.
 280 Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
 ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας καὶ Πήγασος ἵππος.
 Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὀκεανοῦ περὶ πηγὰς
 γένθ', ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχεν μετὰ χερσὶ φιλῆσι.
 Χὼ μὲν ἀποπτάμενος, προλιπὼν χθόνα μητέρα μή-
 285 ἴκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει, [Λῶν,
 βροντὴν τε στεροπὴν τε φέρων Διὶ μητιόεντι.
 Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τριχάρηνον Γηρυονῆα
 μιχθεὶς Καλλιρόῃ κούρῃ κλυτοῦ Ὀκεανοῖο.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάριζε βίῃ Ἡρακλεΐῃ
 290 βοῦσι παρ' εἰλιπόδεσσι περιβρύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ·
 ἤματι τῷ ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
 Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβάς πόρον Ὀκεανοῖο,
 Ὀρθρον τε κτείνας καὶ βουκόλον Εὐρυτύωνα
 σταθμῷ ἐν ἡρόεντι πέρην κλυτοῦ Ὀκεανοῖο.
 295 Ἡ δ' ἔτεκε ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν εἰοικὸς
 θνητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 σπῆτι ἐνὶ γλαφυρῷ, θείην κρατερόφρον' Ἐχιδνάν,
 ἥμισυ μὲν νύμφην ἐλικώπιδα, καλλιπάρηνον,
 ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
 300 [ποικίλον, ὠμηστὴν, ζαθέης ὑπὸ κεῦθεσι γαίης.
 Ἐνθα δὲ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω κοιλῇ ὑπὸ πέτρῃ
 τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
 ἐνθ' ἄρα οἱ δάσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.]
 Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ Ἐχιδνα,
 305 ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
 Τῇ δὲ Τυφάονά φασι μιγήμεναι ἐν φιλότῃ,
 δεινόν θ' ὕβριστήν τ' ἄνεμον ἐλικώπιδι κούρῃ·
 ἥ δ' ὑποκυσαμένη τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
 Ὀρθρον μὲν πρῶτον κύνα γείνατο Γηρυονῆι·
 310 δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειὸν
 Κέρβερον, ὠμηστὴν, Ἀΐδew κύνα χαλκεόφωνον,
 πεντηκονταχάρηνον, ἀναιδέα τε κρατερόν τε·
 τὸ τρίτον Ὀδρὴν αὖτις ἐγείνατο, λύγρ' εἰδυῖαν

Nesoque Eupompeque, Themistoque Pronoëque,
 Nemertesque, quæ patris habet mentem immortalis
 Hæ quidem ex-Nereo inculpato procreatæ sunt
 filiz quinquaginta, inculcata opera callentes.

Thaumas vero Oceani profundiflui filiam
 duxit Electram : hæc autem celerem peperit Irim,
 pulchricomasque Harpyias, Aelloque Ocypetenque,
 quæ sane ventorum flamina et aves una comitantur
 perniciousis alis : similes-tempori enim volitant.

Phorco vero dein Ceto Græas peperit formosas
 a partu canas, quas inde Græas vocant
 immortalesque Dii humique incedentes homines,
 Pephredoque pulchro-peplo, Enyoque croceo-peplo,
 Gorgonesque, quæ habitant trans celebrem Oceanum,
 in-extrema-parte ad noctem, ubi Hesperides argutz,
 Sthenoque Euryaleque Medusaque gravia perpessa.
 Illa quidem erat mortalis, hæc autem immortales et senii ex-
 pertes] duæ : cum una vero concubuit cærulea-cæsarie Ne-
 ptunus] in molli prato et floribus vernis.

Ejus autem quum jam Perseus caput amputasset,
 exsiluit Chrysaorque magnus et Pegasus equus.
 Huic quidem cognomen erat, quoniam Oceani apud fontes
 natus-erat, ille vero ense aureum tenebat manibus suis.
 Et ille quidem cum-avolasset, relicta terra matre pecorum,
 pervenit ad immortales : Jovis vero in domo habitat,
 tonitruque fulgurque ferens Jovi prudenti.

Chrysaor autem genuit tricipitem Geryonem,
 mistus Calliroæ filiz nobilis Oceani.

Illum quidem armis-exult vis Herculeæ,
 boves apud flexipedes circumflua in Erythia :
 die illo, ubi boves egit latas-frontes-habentes
 Tiryntha in sacram, trajecto Oceano
 Orthroque interfecto et bubulco Eurytione,
 stabulo in obscuro, trans inclytum Oceanum.

Ipsa autem peperit aliud monstrum, intractabile, nihil si-
 mile] mortalibus hominibus neque immortalibus Diis,
 specu in concavo, divinam infracto-animo Echidnam :
 dimidiam quidem nympham nigris-oculis, pulcris-genis,
 dimidiam contra ingentem serpentem, horrendumque ma-
 gnumque,][varium, crudivorum, divinæ sub cavernis terræ.
 Illic vero ei specus est in-imo cava sub petra,
 procul ab immortalibusque Diis mortalibusque hominibus :
 ibi sane ei destinarunt Dii inclytas domos incolere.]

At coorcebatur apud Arimos sub terra misera Echidna,
 immortalis nymphea et senii-expers diebus omnibus.

Huic vero Typhaonem aiunt mistum-esse concubitu,
 vehementemque violentumque ventum, nigris-oculis puellæ :
 ea vero grvida-facta peperit truces liberos :

Orthrum quidem primo canem peperit Geryoni.
 Secundo iterum edidit-partu intractabilem, haud effabilem
 Cerberum, crudivorum, Plutonis canem ænea-voce,
 quinquaginta-capitum, impudentemque fortemque.
 Tertio Hydram rursus genuit pernicioza scientem,

Λερναίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 315 ἀπλήστον κοτεύουσα βίη Ἡρακλεΐη.
 Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνῆρατο νηλεΐ χαλκῷ
 Ἀμφιτρυωνιάδης σὺν ἀρηΐφιλῳ Ἰολαῷ
 Ἡρακλῆς βουλῇσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.
 Ἡ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ,
 320 δεινὴν τε μεγάλην τε, ποδύκεά τε κρατερὴν τε.
 Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποῖο λέοντος,
 ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφις, κρατεροῖο δράκοντος.
 [Πρόσθε λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα,
 δεινὸν ἀποπνέουσα πυρὸς μένος αἰθόμενοιο.]
 325 Τὴν μὲν Πήγασος εἶλε καὶ ἰσθλὸς Βελλεροφόντης.
 Ἡ δ' ἄρα Φίξ' ὅλοην τέκε, Καδμείοισιν δλεθρον,
 Ὀρθρω ὑποδμηθεῖσα, Νεμειαῖόν τε λέοντα,
 τὸν β' Ἥρη θρέψασα, Διὸς κυδνὴ παράκοιτις,
 γουνοῖσιν κατένασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
 330 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων,
 κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης, ἡδ' Ἀπέσαντος·
 ἀλλὰ εἰς ἐδάμασσε βίης Ἡρακλεΐης.
 Κητῶν δ' ὀπλότατον Φόρχυι φιλότῃτι μιγεῖσα
 γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης
 335 πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεια μῆλα φυλάσσει.
 Τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρχυκος γένος ἐστί.

Τηθύς δ' Ὠκεανῷ Ποταμοὺς τέκε δινῆεντας,
 Νειλὸν τ' Ἀλφειὸν τε καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην,
 Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον,
 340 Φασιῖν τε Ῥῆσόν τ', Ἀχελῷον ἀργυροδίνην
 Νέσσον τε, Ῥοδίων θ' Ἀλιάκμονά θ' Ἐπτάπορόν τε,
 Γρήνικόν τε καὶ Αἴσθηπον, θεῖόν τε Σιμοῦντα,
 Πηνειὸν τε καὶ Ἑρμῶν, εὐρβρείτην τε Κάϊκον,
 Σαγγάριόν τε μέγαν, Λάδωνά τε Παρθενίον τε,
 345 Εὐνὸν τε καὶ Ἀρδησκον, θεῖόν τε Σκάμανδρον.
 Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἱ κατὰ γαίαν
 ἀνδρας κουρίζουσι σὺν Ἀπολλωνι ἀνακτι
 καὶ Ποταμοῖς, ταύτην δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
 Πειθῶ τ' Ἀδμήτῃ τε, Ἰάνθῃ τ' Ἠλέκτρῃ τε,
 350 Δωρὶς τε Πρυμνῷ τε καὶ Οὐρανίῃ θεοειδῆς,
 Ἴππῳ τε Κλυμένη τε, Ῥόδειά τε Καλλιρόῃ τε,
 Ζευξῷ τε Κλυτίῃ τε, Ἰδυϊά τε Πασισθῇ τε,
 Πληξαύρῃ τε Γαλαξαύρῃ τ', ἐρατῇ τε Διώνῃ
 Μηλόβοσίς τε, Θόῃ τε καὶ εὐειδῆς Πολυδώρῃ,
 355 Κερκῆϊς τε, φυτὴν ἐρατῇ, Πλουτῷ τε βοῶπις,
 Περσηΐς τ' Ἰάνειρά τ', Ἀκάστῃ τε Ξάνθῃ τε,
 Πετραίῃ τ' ἐρόεσσα, Μενεστῷ τ' Εὐρώπῃ τε,
 Μῆτις τ' Εὐρυνόμῃ τε, Τελεστῷ τε κροκόπεπλος
 Χρυσῆϊς τ', Ἀσίῃ τε καὶ ἱμερόεσσα Καλυψῷ,
 360 Εὐδωρῇ τε, Τύχῃ τε καὶ Ἀμφιρῷ Ξυρῳί τε,
 καὶ Στύξ, ἥ δὴ σφειων προφερεστάτῃ ἐστὶν ἀπασέων.
 Αὗται δ' Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
 πρεσβύταται κοῦραι. Πολλαί γε μὲν εἰσι καὶ ἄλλαι.
 Τρεῖς γὰρ χιλιάδ' εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανῖναι,
 365 αἱ ῥα πολυσπερέες γαίαν καὶ βένθεα λίμνης
 πάντα δμῶς ἐρέπουσι, θεῶν ἀγλαὰ τέκνα.

Lernæam, quam enutrivit Dea albis-ulnis Juno,
 implacabiliter irascens robori Herculeo.
 Atque eam quidem Jovis filius occidit sævo ferro
 Amphitryoniades cum bellicoso Jolao,
 Hercules, ex-consiliis Minervæ prædatrix.
 Illa vero Chimæram peperit, spirantem inexpugnabilem ig-
 nem,] truce[m]que magnamque, pernicemque validamque.
 Hujus autem erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,
 alterum capellæ, tertium vero serpentis, robusti draconis.
 [Ante leo, pone vero draco, in-medio autem capra,
 horrende efflans ignis vim ardentis.]
 hanc quidem Pegasus occidit et strenuus Bellerophontes.
 At ea sane Sphingem perniciosam peperit, Cadmeis perniciem,
 ab-Orthro compressa, Nemeæumque leonem,
 quem sane Juno cum-enutrivisset, Jovis veneranda uxor,
 in arvis collocavit Nemeæ, cladem hominibus.
 ibi sane hic commorans damno-affliciebat genera hominum,
 dominans Treto Nemeæ monte atque Apesanti:
 sed ipsum vis domuit roboris Herculei.
 Ceto vero minimum-natu cum-Phorcynce concubitu mista
 peperit sævum serpentem, qui obscuræ in-latibulis terræ
 finibus in amplis aurea mala custodit.
 Hæc quidem Cetus et Phorcynis soboles est.

Tethys autem Oceano Flumina peperit vorticiosa,
 Nilumque Alpheumque et Eridanum profundis-vorticibus,
 Strymonem, Mæandrumque et Istrum pulchrisillum,
 Phasinque Rhesumque, Acheloum argenteis-vorticibus
 Nessumque, Rhodiumque Haliacmonemque, Heptaporum-
 que] Granicumque et Esepum, divumque Simoenta,
 Peneumque et Hermum, amorneque-fluentem Caicum,
 Sangariumque magnum, Ladonemque Partheniumque,
 Evenumque et Ardescum, divumque Scamandrum.
 Peperit autem filiarum sacrum genus, quæ per terram
 viros tondent, cum Apolline rege,
 et Fluminibus: hanc vero a Jove sortem habent,
 Pithoque Admeteque, Jantheque Electraque,
 Dorisque Prymnoque et Urania Dear-similis,
 Hippoque Clymeneque, Rhodiaque Calliroëque,
 Zeuxoque Clytieque, Idyiaque Pasithoëque,
 Plexaureque Galaxaureque, amabilisque Dione
 Melobosisque, Thoëque et formosa Polydora,
 Cerceisque indole amabilis, Plutoque magnis-oculis,
 Persesque Janiraque, Acasteque Xantheque,
 Petraeaque amabilis, Menestoque Europaque,
 Metisque Eurynomeque, Telestoque croceo-peplo
 Chryseisque, Asiaque et amabilis Calypso,
 Eudoreque, Tycheque et Amphiro Ocyroëque,
 et Styx, quæ sane ipsarum excellentissima est omnium.
 Hæc vero Oceano et Tethye prognatæ sunt,
 majores-natu filiar. Multæ quidem sunt et aliar.
 Ter mille enim sunt teneris-malleolis Oceanitides,
 quæ sane multum-dispersæ terram et profunditates lacus
 undique pariter obeunt, Dearum splendida proles.

Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχρῆδ' ῥέοντες,
υἱέες Ὠκεανοῦ, τοὺς γαίνατο πότνια Ἥρα·
τῶν ὄνομα ἄργαλέον πάντων βροτῶν ἀνδράνεισπεῖν,
370 οἱ δὲ ἔκαστοι ἴσασιν, ὅσοι περικυβέτασσι.

Θεῖη δ' Ἥλιόν τε μέγαν λαμπρὰν τε Σελήην
Ἥω θ', ἥ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαίνει
ἀθανάτοισι τε θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
γείναθ' ὑποδηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότῃ,
375 Κρίω δ' Εὐρυβίῃ τέκεν ἐν φιλότῃ μιγείσας
Ἀστραῖόν τε μέγαν Πάλλαντά τε διὰ θεῶν
Πέρσῃ θ', δὲ πάσῃ μετέπρεπεν ἰδμοσύνησιν.

Ἀστραίῳ δ' Ἥως ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰὲρ ὀκλύευσεν
380 καὶ Νότον, ἐν φιλότῃ θεὰ θεῶν εὐνηθεῖσα.

Τοὺς δὲ μετ' ἀστέρα τέκτεν Ἑωσφόρον Ἥριγένειαν
ἀστρα τε λαμπετόωντα, τὰτ' οὐρανὸς ἔστερνώται.

Στύξ δ' ἔτεκε Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Πάλλαντι μιγεί-
Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι· [σα
385 καὶ Κράτος ἦδε Βίην ἀριδείκετα γαίνατο τέκνα,
τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδὲ τις ἔδρη,
οὐδ' ὁδὸς ὁππῇ μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύῃ,
ἀλλ' αἰεὶ παρ Ζηνὶ βαρυτύπῳ ἐδριόωνται.

Ὡς γὰρ ἐβούλευσε Στύξ ἀφθιτος Ὠκεανίνῃ
390 ἥματι τῇ ὅτε πάντας Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
εἶπε δ', ὅς ἂν μετὰ εἶο θεῶν Τιτῇσι μάχοιτο,
μή τιν' ἀπορῥαίσειν γεράων, τιμὴν δὲ ἕκαστον
ἐξέμεν ἦν τὸ πάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.

Τὸν δ' ἔραθ', ὅστις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἦδ' ἀγέραςτος,
τιμῆς καὶ γεράων ἐπιθησέμεν ἢ θέμις ἐστίν.

Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στύξ ἀφθιτος Ὀλύμπῳ ὅδε
σὺν σπρίσιν παῖδεςσι φίλου διὰ μήδεα πατρός.
Ἦν δὲ Ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν.

400 Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὄρκον,
παῖδας δ' ἥματι πάντα ἐοὺς μεταναιέτας εἶναι.

Ὡς δ' αὐτοὺς πάντεσσι διαμπερεῖς, ὥσπερ ὑπέστη,
ἔξετέλεστο· αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ ἦδ' ἀνάσσει.

Φοίβῃ δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνὴν·

405 κυσπαμένη δὴ ἔπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότῃ
Λητῶ κυανόπεπλον ἐγείνατο, μελίχρον αἰεὶ,
ἥπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
[μελίχρον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Ὀλύμπου.]

Γαίνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἣν ποτὲ Πέρσης
410 ἡγάγετ' ἐς μέγα δῶμα φίλην κεκληῖσθαι ἄκοιτιν.

[Ἡ δ' ὑποκυσαμένη Ἑκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
Ζεὺς Κρονίδης τίμησε· πόρεν δὲ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Ἡ δὲ καὶ ἀστερόεντος ὑπ' οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς,
415 ἀθανάτοισι τε θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα.

[Καὶ γὰρ νῦν ὅτε πού τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
ἔρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται,
κικλήσκει Ἑκάτην· πολλὰ τέ οἱ ἔσπετο τιμὴ
ρεῖα μάλ', ἣ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέσσεται εὐχάς·

Tot vero etiam alii fluvii cum-strepitu fluentes,
filii Oceani, quos peperit veneranda Tethys :
quorum nomina difficile est omnium mortalem virum pro-
loqui,] sed singuli noverunt, quicumque circum-habitant.

Thia autem Solemque magnum lucidamque Lunam
Auroramque, quæ omnibus terrestribus lumen-præbet
immortalibusque Diis, qui cælum latum tenent,
peperit, compressa Hyperionis in concubitu.

Crio autem Eurybia peperit in concubitu mista,
Astræumque magnum Pallantemque diva Dearum,]
Persenque, qui omni eminebat peritia.

Astræo vero Aurora ventos peperit validos,
Argesten, Zephyrum, Boreamque velocem-viatorem
et Notum, in concubitu Dea cum-Deo congressa.
Post hos vero Aurora stellam peperit Luciferum mane-genita,
astraque fulgentia, quibus cælum cinctum-est.

Styx vero peperit Oceani filia, Pallanti mista,
Zelum et Nicen pulcris-malleolis, in ardibus ;
et Robur atque Vim, præclaros peperit filios,
quorum non est seorsim a-Jove domus, neque ulla sedes,
nec via, quin illis Deus præeat,

sed semper prope Jovem graviter-tonantem sedent.
Sic enim consuluit Styx, incorruptibilis Oceanitis,
die illo, quando omnes Olympius fulgurator
immortales vocavit Deos ad latum Olympum :
dixit autem, quisquis una secum Deorum contra-Titanas
pugnet,] nulli se ademturum præmia, sed honorem quemque
habiturum, quem antea inter immortales Deos.

Illum vero dixit, qui honoris-expers fuerit sub Saturno et
immunis,] ad honores ac præmia se proveciturum, ut æquum
est.] Venit autem sane prima Styx incorruptibilis in-Olym-
pum] cum suis filiis sui per consilia patris.

Eam vero Jupiter honoravit, eximiaque dona dedit.
Ipsam enim quidem constituit, Deorum magnum ut-sit jus-
jurandum,] filii autem diebus omnibus sui inquieti ut-sint.
Similiter vero omnibus continuo, sicuti pollicitus-erat,
perfecit : ipse autem prævalet atque imperat.

Phœbe vero etiam Cœi perjucundum venit ad torum ;
gravida-facta autem deinde Dea Dei in concubitu,
Latonam carruleo-peplo peperit, blandam semper,
mitem hominibus atque immortalibus Diis,
[blandam ab initio, suavissimam in Olympo.]
Peperit vero Asteriam claram, quam olim Perses
duxit in amplam domum, sua ut-vocaretur uxor.

[Illa autem gravida-facta Hecaten peperit, quam præ omnibus
Jupiter Saturnius honoravit : dedit vero ei splendida dona,
potestatem ut-habeat terræque et infructuosi maris.

Ea autem etiam stellato sub cælo sortita-est honorem,
immortalibusque Diis honorata est maxime.

[Etenim nunc, quando alicubi aliquis terrestrium hominum
faciens sacra pulchra secundum ritum expiat,
invocat Hecaten : ingensque cum sequitur honor
facillime, cui benevola certe Dea suscipit preces :

420 καὶ τέ οἱ ὄλβον ὀπάξει, ἐπεὶ δύναμὶς γε πάρεστιν.]
 Ὅσσοι γάρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
 καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἴσαν ἀπάντων,
 οὐδὲ τί μιν Κρονίδης ἐβίησατο, οὐδὲ τ' ἀπηύρα
 ὅσσ' ἔλαχεν Τιτῇσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν,
 425 ἀλλ' ἔχει ὡς τοπρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἐπλετο θασμός.
 Οὐδ', ὅτι μονογενὴς, ἥσσαν θεὰ ἔμμορε τιμῆς,
 [καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἡδὲ θαλάσσῃ·]
 ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτήν.
 Ὡ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίγνεται ἡδ' ὀνίνησιν·
 430 ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει δν κ' ἐθέλῃσιν·
 ἡ δ' ὀπότ' ἐς πόλεμον φηισήνορα θωρήσσονται
 ἄνδρες, ἐνθα θεὰ παραγίγνεται, οἷς κ' ἐθέλῃσι
 νίκην προφρονέως ὀπάσαι καὶ κῦδος ὀρέξαι·
 ἐν τε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει·
 435 ἐσθλὴ δ' αὖθ', ὀπότ' ἄνδρες ἀγωνί ἀεθλεύουσιν,
 ἐνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίγνεται ἡδ' ὀνίνησι.
 Νικήσας δὲ βίῃ καὶ κάρτεϊ καλὸν αἶθλον
 ρεῖα φέρει χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὀπάξει.
 Ἐσθλὴ δ' ἱππῆεσσι παρεστάμεν οἷς κ' ἐθέλῃσι,
 440 καὶ τοῖς οἱ γλαυκὴν δυσπεμέφελον ἐργάζονται·
 εὖχονται δ' Ἑκάτη καὶ ἐρίκτυπῳ Ἑννοσίγαιῳ.
 Ῥηϊδίως δ' ἄγρην κυδνὴ θεὸς ὤπασε πολλήν,
 ρεῖα δ' ἀρείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
 Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ ληΐδ' ἀΐζειν·
 445 βουκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατὲ' αἰγῶν,
 ποίμνας τ' εἰροπόκων δῶιν, θυμῷ γ' ἐθέλουσα,
 ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ ἐκ πολλῶν μέλινα θῆκεν.
 Οὕτω τοι καὶ μονογενὴς ἐκ μητρὸς ἐοῦσα
 πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
 450 Θῆκε δὲ μιν Κρονίδης κουροτρόφον, οἱ μετ' ἐκείνην
 ὀρθαλμοῖσι ἴδοντο φῶς πολυδερχέος Ἥους.
 Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος αἶδε τε τιμαί.]

Ῥεῖη δ' ὑποδμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαιδίμα τέκνα,
 Ἰστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
 455 ἱρθιμόν τ' Ἀΐδην, δς ὑπὸ γῆνι δώματα ναίει
 νηλεὲς ἦτορ ἔχων, καὶ ἐρίκτυπον Ἑννοσίγαιον,
 Ζηνά τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελειμίζεται εὐρεῖα γῆνι.
 Καὶ τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος μέγας, ὅστις ἕκαστος
 460 νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἴκοιτο,
 τὰ φρονέων, ἵνα μή τις ἀγαθῶν Οὐρανιῶνων
 ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχοι βασιληΐδα τιμὴν.
 Πεύθετο γάρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 σὺν ἐκά οἱ πέπρωτο ἐῷ ὑπὸ παιδὶ θαμῆναι,
 465 καὶ κρατερῷ περ ἐόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς·
 τῷ καὶ ὄγ' οὐκ ἀλασχοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
 παῖδας εὐδὲς κατέπινε· Ῥεῖην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Δι' ἐμελλε θεῶν πατέρ' ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν
 τέξασθαι, τότε ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆς
 470 τοὺς αὐτῆς, Γαίαν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 μῆτιν συμπαράσασθαι, ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα
 παῖδα φίλον, τίταιτο δ' ἐρινὺς πατρὸς ἐοῖο

atque illi divitias largitur, quoniam facultas sane ei adest.]
 Quotquot enim Terra Coeloque prognati sunt
 et honorem sorte-acceperunt, illorum habet sortem omnium,
 neque quidquam ei Saturnius per-vim-ademit, neque abstulit,
 quaecumque sortita-est Titanas inter priores Deos,
 sed habet, sicut primum ab initio facta-est distributio.
 Nec, quia unigenita est, minus Dea sortita-est honoris,
 [et potestatem in terraque et coelo atque in mari:]
 sed insuper etiam multo plus, quoniam Jupiter honorat eam.
 Cui vero vult, magnifice praesto-est atque eum juvat:
 inque concione inter-homines eminet, quem voluerit:
 quando autem ad bellum exitiosum armantur
 viri, tum Dea adest, quibus voluerit,
 victoriam benevole ut-praebeat et laudem porrigat:
 inque iudicio reges apud venerandos sedet:
 eximia vero etiam, quando viri in-certamine colluctantur,
 ibi dea et his praesto-est atque eos juvat.
 Qui-vicerit vero virtute et robore, pulerum praemium
 facile fert, gaudensque parentibus gloriam parat.
 Bona autem equitibus adesse, quibus voluerit:
 et his qui caeruleum mare trajectu-difficile exercent:
 vota-faciunt vero Hecatae, et valde-sonanti Neptuno.
 Facile etiam praedam inclyta Dea dedit copiosam;
 facile autem abstulit apparentem, volens animo.
 Bona item in stabulis cum Mercurio pecus ad-augendum;
 armenta-que-boum gregesque et greges magnos caprarum,
 gregesque lanigerarum ovium, animo certe volens,
 ex paucis copiosos-reddit et ex multis pauciores reddit.
 Ita sane etiam unigenita ex matre (exsistens)
 omnes inter immortales honorata-est muneribus.
 Fecit autem eam Saturnius altricem-juvenum, qui post eam
 oculis adspexerunt lumen multa-contluentis Aurorae.
 Sic ab initio nutrix-puerorum est: hi igitur sunt honores.

Rhea autem compressa a-Saturno peperit illustres liberos,
 Vestam, Cererem, et Junonem aureis-calceamentis,
 fortemque Plutonem, qui sub terra domos incolit,
 immitte cor habens, et valde-sonantem Neptunum,
 Jovemque sapientem, Deorum patrem atque etiam hominum,
 cujus etiam a tonitru conculitur lata terra.
 Et illos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicumque
 utero ex sacro matris ad genua venerat,
 haec agitans, ne quis clarorum Coeli-filiorum
 alius inter immortales haberet regium decus.
 Audierat enim ex-Terraque et Coelo stelligero,
 quod sibi fatale-esset suo a filio domari,
 quamvis robusto (exsistenti), Jovis magni per consilia:
 ideoque hic non vanam-speculationem habuit, sed insidias-
 struens] filios suos devorabat: Rheam autem tenebat luctus
 gravis.] Sed quando jam Jovem erat Deorum patrem atque
 etiam virorum] paritura, tum tandem caris supplicabat paren-
 tibus] suis, Terraque et Coelo stellato,
 consilium ut-conferrent, quo-pacto clam pareret
 filium earum, ulcisceretur vero furias patris sui

παιδῶν οὓς κατέπινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
 Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἢ δ' ἐπίθοντο,
 475 καὶ οἱ πεφραδέτην ὅσαπερ πέπρωτο γενέσθαι
 ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῇ καὶ υἱεὶ καρτεροθύμῳ.
 Πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον,
 ὁππότ' ἄρ' ἐπλότατον παιδῶν ἤμελλε τεκέσθαι,
 Ζῆνα μέγαν· τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
 480 Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ τραφέμεν ἀτιταλλόμεναί τε.
 [Ἐνθα μιν ἴκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
 πρώτην ἐς Λύκτον· κρύψεν δέ ἐ χειρὶ λαβοῦσα
 ἄντρῳ ἐν ἡλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 Αἰγαίῳ ἐν ὄρει, πεπυκασμένῳ, ὑλήεντι.]
 485 Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυαλίζεν
 Οὐρανίδῃ μέγ' ἀνακτι, θεῶν προτέρῳ βασιλῇ·
 τὸν τότ' ἔλῳν χεῖρεσσιν ἔην ἐγκάθετο νηδύν,
 σχέτλιος, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶν, ὥς οἱ ὀπίσσω
 ἀντὶ λίθου ἐὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδὴς
 490 λείπεθ', ὃ μιν τάχ' ἔμελλε, βίῃ καὶ χειρὶ δαμάσσει,
 τιμῆς ἐξελάαν, ὃ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.

Καρπαλίμικ δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 ἤϋξετο τοῖο ἀνακτος· ἐπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν
 Γαίης ἐννεσίησι πολυφραδέεσσι δολωθεῖς
 495 ὃν γόνον ἄψ ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 νικηθεὶς τέχνῃσι βίηφί τε παιδὸς ἐοῖο.
 Πρῶτον δ' ἐξήμεσσε λίθον, πύματον καταπίνων·
 τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
 Πυθοὶ ἐν ἡγαθῇ γυῖλοις ὑπὸ Παρνησοῖο
 500 σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι.

Αὖτε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
 Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀσειφροσύνησιν·
 οἳ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάν,
 δῶκαν δὲ βροντὴν ἢ δ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν
 505 καὶ στεροπὴν· τοπρὶν δὲ πελώρῃ Γαῖα κεκρύθει·
 τοῖς πίσυνος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.

Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὀκεανίην
 ἡγάγετο Κλυμένην καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινε.
 Ἡ δὲ οἱ Ἀτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
 510 τίχτε δ' ὑπερκύδαντα Μενόιτιον ἢ δὲ Προμηθεά
 ποικίλον, αἰολόμητιν, ἀμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθεά,
 δς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφειστῆσι·
 πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστήν ὑπέδεκτο γυναῖκα
 παρθένον. Ὑβριστην δὲ Μενόιτιον εὐρύοπα Ζεὺς
 515 εἰς Ἐρεβος κατέπεμψε βελὼν φολόεντι κεραυνῷ
 εἶνεκ' ἀτασθαλίας τε καὶ ἡγορέης ὑπερόπλου.
 Ἀτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
 πείρασιν ἐν γαίῃ, πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων,
 ἐστηώς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσι.
 520 Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητιέτα Ζεὺς.
 Δῆσε δ' ἀλυκοπέδῃσι Προμηθεά ποικιλόβουλον
 δεσμοῖς ἀργαλείοισι μέσον διὰ κίων' ἐλάσσας.
 Καὶ οἱ ἐπ' αἰετὸν ὤρσε τανύπτερον· αὐτὰρ δγ' ἦπαρ
 ἥσθιεν ἀθάνατον, τὸ δ' ἀέξετο ἴσον ἀπάντη
 525 νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἡμάρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου Ἀλκιμος υἱὸς

contra-filios, quos devoraverat ingens Saturnus versutus.
 Illi vero filiae dilectae bene quidem auscultaunt atque nu-
 rem-gesserunt,] et ei commemorarunt, quaecumque consti-
 tutum-esset fieri] circa Saturnum regem et filium magnani-
 mum.] Miserunt autem in Lyctum, Cretae in pinguem tra-
 ctum] cum minimum-natu filiorum esset paritura,
 Jovem magnum : hunc quidem sibi suscepit Terra vasta
 Creta in lata educandum enutriendumque.

[Tum eum pervenit ferens celerem per noctem nigram,
 primum ad Lyctum : abscondit autem ipsum manibus pre-
 hensum] antro in excelso, divinae sub latebris terrae,
 Aege in monte, denso, silvoso.]

Illi autem fasciis-involutum magnum lapidem in-manus-de-
 dit] Caeli-filio, praepotenti, Deorum priori regi :
 quem tum arreptum manibus suam condidit in-alvum
 miser, nec cogitavit animo, quod sibi in-posterum
 pro lapide suus filius invictus et securus
 superesset, qui ipsum mox esset vi et manibus domitum
 honore expulsurus, ipse vero inter immortales regnaturus.

Celeriter autem deinde robur et splendida membra
 crescebant illius regis : inversis vero annis,
 Terrae consilio astuto circumventus,
 suam sobolem iterum emisit magnus Saturnus versutus,
 victus artibus vique filii sui.

Primum vero evomuit lapidem, ultimo devoratum :
 hunc quidem Jupiter defixit in terram spatiosam
 Pytho in divina, sub amfractibus Parnassi,
 monumentum ut-sit in posterum, miraculum mortalibus
 hominibus.] Solvit vero patruos perniciosos a vinculis
 Caeligenos, quos vinxerat pater ex-amentia :
 qui ipsi retulerunt gratiam beneficiorum,
 dederuntque tonitru atque candens fulmen
 et fulgur ; antea vero immanis Terra ea occultaverat :
 quibus confisus, mortalibus et immortalibus imperat.

Puellam vero Japetus pulcris-malleolis Oceanidem
 duxit Clymenen et eundem lectum conscendit.
 Ipsa vero ei Atlantem magnanimum peperit filium :
 peperit praeterea praeclarum Menæcium atque Prometheum
 varium, versutum, amentemque Epimetheum,
 qui noxa ab-initio fuit hominibus inventoribus :
 primus enim sane Jovis fictam suscepit mulierem
 virginem. Flagitiosum vero Menæcium late-videns Jupiter
 in Erebum demisit feriens ardente fulmine,
 propter improbitatemque et fortitudinem insolentem.
 Atlas vero caelum latum sustinet dura ex necessitate,
 finibus in terrae, e-regione Hesperidum argutarum,
 stans, capiteque et indefessis manibus.

Hanc enim ipsi sortem destinavit prudens Jupiter.
 Ligavit vero indissolubilibus-compedibus Promethea ver-
 sutum,] vinculis duris mediam in columnam affligens.
 Et ei aquilam immisit expansis-alis : at haec hepar
 comedebat immortale ; id autem crescebat tantum ubique
 noctu, quantum toto die edisset extentis-alis avis.

Hanc quidem sane Alcmenae formosis-malleolis fortis filius

Ἡρακλῆς ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἀλαλκεν
 Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων,
 οὐκ ἀέχῃτι Ζηνὸς Ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος,
 130 ὅρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη
 πλείον ἔτ' ἢ τοπάροιθεν ἐπὶ χθόνα πουλυβοτείρην.
 Ταῦτ' ἄρ' ὅγ' ἀζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν·
 καίπερ χωόμενος παύθη γόλου δν πρὶν ἔχεσκεν,
 οὐνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενείῃ Κρονίῳ.
 135 Καὶ γὰρ δὲ ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι
 Μηκῶνῃ, τότε' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ
 ὀσσάμενος προῦθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαρίσκων.
 Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ
 ἐν βίῳ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοεῖῃ,
 140 τῷ δ' αὖτ' ὅστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
 εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργεῖι δημῷ.
 Ἀὐτὸς τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἰαπετιονίδῃ, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
 145 ὦ πέπον, ὥς ἑτεροζήλως διεδάσσαι μοίρας.
 150 Ὡς φάτο κερτομέων Ζεὺς ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
 ἦχ' ἐπιμειδίσας, δολίης δ' οὐ λήθεο τέχνης·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰγιγενετῶν,
 τῶνδ' ἔλευ ὑπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
 Φῆ βα δολορρόνων· Ζεὺς δ' ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς
 155 γνῶν' οὐδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὅσσετο θυμῷ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἐμελλε.
 Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνέλιτο λευκὸν αἰεῖφα.
 [Χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ γόλος δὲ μιν ἔκετο θυμὸν,
 160 ὥς ἴδεν ὅστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.]
 Ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
 καίους' ὅστέα λευκὰ θνητῶν ἐπὶ βωμῶν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἰαπετιονίδῃ, πάντων πέρι μῆδεα εἰδώς,
 165 ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πῶ δολίης ἐπιλήθεο τέχνης.
 Ὡς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς·
 ἐκ τούτου δὲ ἔπειτα, δόλου μεμνημένος αἰεὶ,
 οὐκ ἐγίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο
 θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
 170 Ἀλλὰ μιν ἐξαπάτησεν εἰς παῖς Ἰαπετοῖο,
 κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγῇ
 ἐν κοίλῳ νάρθηκι· δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
 Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δὲ μιν φίλον ἦτορ,
 ὥς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγῇ.
 175 Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεύξεν κακὸν ἀνθρώποισι.
 Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆεις
 παρθένῳ αἰδοίῃ ἔκλον Κρονίδεω διὰ βουλὰς.
 Ζῶσι δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἀργυρέῃ ἐσθῆτι· κατακρήθην δὲ καλύπτρην
 180 δαιδαλέην χεῖρεσσι κατέσχεθε, θαῦμα ἰδέσθαι·
 [ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνους, νεοθηλέας ἀνθεσι ποίης,
 ἱμερτοῦς, περέθηκε καρήνῃ Παλλὰς Ἀθήνη·]
 ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῇφιν ἔθηκε,
 τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆεις,
 185 ἀπὸ πλάτῃσι, χαρίζομενος Διὶ πατρί.

Hercules occidit, malam vero pestem profligavit
 ab-Japetionida, et liberavit eum ab ægitudine :
 non invito Jove Olympio in-alto-imperante,
 quo Herculis Thebis-geniti gloria esset
 major etiam quam antea super terram multos-pascentem.
 His igitur is venerabundus honorabat præclarum filium :
 quamvis iratus remisit iram, quam prius habuerat,
 eo-quod certasset consilio cum præpotente Saturnio.
 Etenim quando disceptabant inter se Dii mortalesque ho-
 mines] Meconæ, ibi tum magnum bovem volente animo
 divisum proposuit, Jovis mentem fallens.
 Hic enim carnesque et intestina cum pingui adipe
 in pelle deposuit, tegens ventre bubulo ;
 illic rursum ossa alba bovis dolosa arte
 rite-disponens deposuit, tegens candida arvina.
 Jam tum ipsum allocutus-est pater hominumque Deorumque :
 Japetionida, omnium illustrissime regum,
 o amice, quam inique partitus-es portiones !
 Sic dixit eum carpens Jupiter perpetua consilia sciens.
 Hunc vero vicissim allocutus-est Prometheus vaser,
 leniter arridens ; dolosæ autem non obliviscenatur artis :
 Jupiter gloriosissime, maxime Deorum sempiternorum,
 harum elige utram tibi in pectoribus animus suadet.
 Dixit igitur dolosa-cogitans. Jupiter autem æterna consilia
 sciens] cognovit certe nec ignoravit dolum : mala autem spe-
 ctabat animo] hominibus mortalibus, quæ etiam perficienda
 erant.] Manibus vero hic utrisque sustulit album adipem.
 [Irascebatur autem mente : ira vero ejus circumvenit ani-
 mum.] ut vidit ossa alba bovis disposita dolosa arte.]
 Ex illo vero tempore immortalibus super terram genera
 hominum] adolent ossa alba odoratis in aris.
 Hunc autem valde indignatus allocutus-est nubicogus Jupi-
 ter :] Japetionida super omnibus rebus consilia sciens,
 o amice, nondum sane dolosæ oblitus-es artis.
 Sic dixit irascens Jupiter æterna consilia sciens :
 ex illo tempore sane deinceps, doli memor semper,
 non dabat miseris ignis vim insatiabilis
 mortalibus hominibus, qui super terram habitant.
 Sed ipsum decepit egregius filius Japeti,
 furatus indomiti ignis eminus-apparentem splendorem
 in concava ferula : momordit vero sane intus-in animo
 Jovem in-alto-tonantem, et ad-iram-commovit eum carum
 cor,] ubi vidit inter-homines ignis procul-apparentem splen-
 dorem.] Protinus autem pro igne struxit malum hominibus.
 E-terra enim conformavit perceleber Vulcanus
 virginis pudicæ simulacrum Saturnii per consilia.
 Cinxit vero et adornavit Dea lucidis-oculis Minerva
 candida veste : capiti vero calyptram
 artificiosam manibus imposuit, mirum visu :
 [circum vero ei sarta, recens-florentis floribus herbæ
 amœna, imposuit capiti Pallas Minerva :]
 circum vero ei coronam auream caput posuit,
 quam ipse fecerat inclytus Vulcanus,
 elaborans manibus, gratificans Jovi patri.

Τῇ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχματο, θαῦμα ἰδέσθαι,
κνώδαλ', ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἡδὲ θάλασσα.
Τῶν δ' γε πολλ' ἐνέθηκε, (χάρις δ' ἀπελάμπετο πολ-
θαυμάσια, ζωοῖσιν ἰοικότα φωνήεσσιν. [λή,])

585 Αὐτὰρ ἐπεὶ τεύξεν καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο,
ἐξάγαγ' ἐνθαπερ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἡδ' ἀνθρώποι
κόσμῳ ἀγαλλομένην Ἰλαυκώπιδος ὀμβριμοπάτρης.
Θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητοὺς τ' ἀνθρώ-
ως εἶδον δόλον αἰπὺν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν. [πους,

590 [Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.]
Τῆς γὰρ ὁλώϊόν ἐστι γένος καὶ φύλα γυναικῶν,
πῆμα μέγ', αἱ θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν
οὐλομένης πενίης οὐ σύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο.
Ὡς δ' ὁπότε ἐν σμήνεσσι κατηρεζέεσσι μέλισσαι

595 κηφῆνας βόσκεισι, κακῶν ξυνήοντας ἔργων
αἱ μὲν τε πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
[ἡμάτιαι] σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά,
οἱ δ' ἐντοσθε μένοντες ἐπηρεφίας κατὰ σίμβλους,
ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμύνονται·

600 ὥς δ' αὖτως ἀνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναικάς
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήοντας ἔργων
ἀργαλέων· ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο·
ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν
μὴ γῆμαι θέλη, ὁλόν δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
605 χῆται γηροκόμοιο, ὃ δ' οὐ βιότου ἐπιδευτῆς
ζῶει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ ἐτῆσιν δατέονται
χηρωσταί· ὧ δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται,
κεδνὴν δ' ἔσχεν ἀκοιτιν, ἀρηρυῖαν πραπίδεςσι,
τῷ δέ τ' ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφέρει
610 ἔμμεναι· ὅς δέ κε τέτμη ἀταρτηροῖο γενέθλης,
ζῶει ἐνὶ στήθεσσι ἔχων ἀλίσσων ἀνίην
θυμῷ καὶ κραδίῳ, καὶ ἀνήκεστον κακὸν ἐστίν.

Ὡς οὐκ ἐστὶ Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
615 τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
καὶ πολυῖδριν ἐόντα μέγας κατὰ δεσμός ἐρύκει.

Ὅβριάρειω δ' ὥς πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ
Κόττω τ' ἡδὲ Γύῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμοῖ,
ἠγορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἡδὲ καὶ εἶδος
620 καὶ μέγεθος κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
ἐνθ' οἷγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
εἶατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
δηθὰ μάλ', ἀχνύμενοι, κραδίῳ μέγα πένθος ἔχοντες,
ἀλλὰ σφεας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
625 οὓς τέκεν ἡύκομος Πείη Κρόνου ἐν φιλότῃ,
Γαίης φραδομοσύνησιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις·
αὕτῃ γὰρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλὰν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,

630 Τιτηνέες τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
οἱ μὲν ἀπ' ὑψηλῆς Ὀθρυος Τιτηνέες ἀγαυοί,
οἱ δ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ, δωτῆρες ἐάων,
οὓς τέκεν ἡύκομος Πείη Κρόνου ἐν νηϊείσιν·

In hac autem artificiosa multa cœlata-erant, mira visu,
belluæ, quales continens multas alit atque mare.

Harum ille multas in-ea-posuit, (gratia vero resplendebat
magna,) mirabiles, animantibus similes vocalibus.

At postquam effecit pulchrum malum pro bono,
eduxit, ubi alii erant Dii atque homines,
ornatu gestientem *Palladis* splendidis-oculis, forti-patre-
prognatæ.] Admiratio autem cepit immortalesque Deos
mortalesque homines,] ubi viderunt dolum exitiosum,
inexplicabilem hominibus.] [Ex illa enim genus est mulierum
feminearum.] Illius enim perniciosum est genus et gens mulie-
rum,] clades ingens, quæ mortales inter homines habitant,
perniciosæ paupertatis non comites, sed luxus.

Veluti vero cum in alveariis tectis apes
fucos pascunt, malorum participes operum;
illæque quidem *per* totum diem ad solem occidentem
[diurnæ] laborant, finguntque favos albos,
hi vero intus permanentes coopertis in alveariis,
alienum laborem suum in ventrem metunt :
ita vero similiter viris rem-malam mortalibus mulieres
Jupiter altitonans dedit, participes operum
molestorum : alterum autem præbuit malum pro bono :
qui nuptias refugiens et anxia opera mulierum,
non uxorem-ducere velit, gravemque attigerit senectutem,
ob-inopiam senectulem-foventis, is autem non victus indi-
gens] vivit, mortui tamen possessionem *inter se* dividunt
remoti-cognati. Cui vero contra nuptiarum conditio conti-
gerit,] pudicam autem habuerit conjugem, firmam in-mente,
huic tamen etiam post hominum-memoriā malum cum-bono
certat,] ut-adsit : qui vero adeptus-fuerit noxium genus *mu-
lierum*,] vivit in pectore gestans perpetuum mœrorem
animo et cordi, et immedicabile malum est.

Adeo non licet Jovis fallere cōsillium neque effugere.
Neque enim Japetionides innocens Prometheus
illius evitavit gravem iram, sed per necessitatem *cum*,
quamvis multiscium (exsistentem), magnum vinculum coer-
cet.] Briareo vero ubi primum pater iratus-erat animo
Cottoque atque Gyæ, ligavit forti vinculo,
fortitudinem immanem admirans atque etiam formam
et magnitudinem : collocavit autem eos sub terram latam :
ibi illi dolores habentes sub terra habitantes,
sedent in extrema-plaga, magnæ in finibus terræ,
usque valde, mœrentes, corde magnum luctum habentes ;
sed ipsos Saturniusque et immortales Dii alii,
quos peperit pulchricoma Rhea Saturni in amore,
Terræ consiliis reduxerunt in lucem iterum :
ipsa enim eis cuncta longius recensuit,
cum illis victoriamque et splendidam gloriam eos acceptu-
ros-esse.] Diu enim pugnarunt, laborem animum-crucian-
tem habentes,] Titanesque Dii et quotquot e-Saturno nati-
sunt,] contra sese-invicem per validas pugnas :
hi quidem ab alta Othry, Titanes gloriosi,
illi vero sane ab Olympo, Dii datores bonorum :
quos peperit pulchricoma Rhea Saturno concumbens ;

635 οἱ ἄρα τότε ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες
 συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
 Οὐδέ τις ἦν ἐρίδος χαλεπῆς λύσις οὐδὲ τελευτῇ
 οὐδετέροις, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
 640 νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
 [πάντων ἐν στήθεσσιν ἀΐζετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν.]
 δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Κέκλυτέ μευ, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέχνα,
 645 ὄρρ' εἰπὼ τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ἦδὲ γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
 νίκης καὶ κράτους πέρι μαρνάμεθ' ἡματα πάντα
 Τιτῆνες τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐχγενόμεσθα.
 Ὑμεῖς δὲ μεγάλῃν τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
 650 φαίνετε Τιτῆνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαί' λυγρῇ,
 μνησάμενοι φιλότῃτος ἐνῆρος, ὅσσα παθόντες
 ἐς φάος αἴψ' ἀφίκεσθε, δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,
 ἡμετέρας διὰ βουλὰς ὑπὸ ζόφου ἡρόεντος.
 Ὡς ῥά το' τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων·
 655 δαιμόνι', οὐκ ἀδάητα πιράσκειαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 ἴδμεν ὅ τοι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἐστὶ νόημα,
 ἀλκτῆρ' δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.
 Ἄψορρόν δ' ἐξαῦτις, ἀμειλίχτων ἀπὸ δεσμῶν,
 σῆσιν ἐπιπροσύνῃσιν ὑπὸ ζόφου ἡρόεντος
 660 ἡλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἀναξ, ἀνάελπτα παθόντες.
 Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
 ῥυσόμεθα κράτος ὕμῶν ἐν αἰνῇ διήτοτῃτι,
 μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὕμεινας.
 Ὡς φάτ'· ἐπήνησαν δὲ θεοὶ, δωτῆρες ἑάων,
 665 μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δὲ λιλαιέτο θυμὸς
 μάλλον ἔτ' ἢ τοπάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἐγείραν
 πάντες, θῆλειά τε καὶ ἄρσενες, ἡματι κείνῳ,
 [Τιτῆνες τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,]
 οὓς τε Ζεὺς Ἐρέβessιν ὑπὸ χθονὸς ἔχε φάωςδε,
 670 δεινοὶ τε κρατεροὶ τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
 Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἴσσοντο
 πᾶσιν ὁμῶς, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
 ἐξ ὤμων ἐπέρυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσι.
 Οἱ τότε Τιτῆνεςσι κατέσταθεν ἐν δαί' λυγρῇ,
 675 πέτρας ἡλιβάτους στιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες
 [Τιτῆνες δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας]
 προφρονέως, χειρῶν τε βίης ὅ' ἅμα ἔργον ἔργον
 ἐμρότεροι, δεινὸν δὲ περίαχε πόντος ἀπείρων,
 γῇ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν, ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρύς
 680 σειόμενος, πεδόθεν δὲ τινάσσετο μακρὸς Ὀλυμπος
 ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων, ἔνοσις δ' ἵκανε βραεῖα
 Τάρταρον ἡρόεντα, ποδῶν τ' αἰπεία ἰωῇ
 ἀσπέτου ἰωγμοῖο βολάων τε κρατερῶν·
 ὥς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἴσαν βέλεα σπονόμεντα.
 685 Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα
 κεκλωμένων· οἱ δὲ ζύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
 Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχευ ἐὼν μένος· ἀλλὰ νῦ τοῦγε
 εἴθαρ μὲν μένος πλῆγντο φρένες, ἐκ δὲ τε πᾶσαν

illi igitur tum inter-se pugnam animum-excruciantem habentes.] continenter pugnabant decem totos annos.
 Neque ullus erat contentionis gravis exitus neque finis alterutris; æqualiter autem finis extendebatur belli.
 Sed quando jam illis præbuit congruentia omnia, nectarque ambrosiamque, quibus Dii ipsi vescuntur, [omnium in pectoribus augebatur animus generosus. Ubi vero nectar gustarunt et ambrosiam amabilem,] jam tum ipsos sic affatus est pater hominumque Deorumque :
 Audite me, Terraque et Cæli inclyti liberi, ut dicam quæ me animus in pectore jubet.
 Jam enim admodum diu adversi nobis invicem victoriæ et imperii gratia pugnavimus dies omnes, Titanesque Dii et quotquot e-Saturno nati-sumus.
 Vos vero magnamque vim et manus invictas ostendite Titanibus contrarii in pugna tristi, memores amicitiae placidæ, quam multa perpressi ad lucem redieritis, molesto a vinculo, nostra per consilia, e caligine obscura.
 Sic dixit : hunc vero rursum excepit Cottus egregius : venerande, non ignota loqueris : sed et ipsi scimus, quod tibi excellat quidem mens, excellat autem intellectus,] depulsor vero immortalibus damni sis horrendi.
 Retro vero acerbis a vinculis, tua providentia e caligine tenebrosa venimus, Saturni fili rex, insperata passi.
 Ideo et nunc intentoque animo et prudenti consilio vindicabimus imperium vestrum in gravi conflictu, pugnantes cum-Titanibus in acribus præliis.
 Sic dixit : collaudarunt vero Dii, datores bonorum, sermone audito : bellumque cupiebat animus magis etiam quam antea : pugnam vero lugubrem ciebant omnes, feminaeque et mares, die illo, [Titanesque Dii et quotquot Saturno prognati-sunt,] quosque Jupiter ex-Erebo sub terra misit ad lucem, acresque fortesque, vires immensas habentes.
 Horum centum quidem manus ab humeris erumpiebant omnibus simul, capita vero unicuique quinquaginta ex humeris enata-erant in robustis artubus.
 Hi tum Titanibus oppositi-fuere in pugna luctuosa, rupes ingentes validis in manibus gestantes [Titanes vero ab-altera-parte confirmabant phalanges] alacriter, manuumque viriumque simul opus ostentabant utrique; horrende vero insonuit pontus immensus, terra autem valde stridebat, ingemiscebat vero cælum latum quassatum, penitusque concutiebatur amplus Olympus ab impetu immortalium, concussio vero pervenit gravis ad Tartarum tenebricosum, pedumque acris fragor, immodici tumultus ictuumque fortium : ita igitur in sese-mutuo jaciebant tela lamentabilia.
 Vox autem utrorumque pervenit ad cælum stellatum adhortantium : at illi congrediebantur magno cum clamore. Neque sane amplius Jupiter cohibebat suum robur, sed jam ipsius] statim quidem robore implebatur animus, atque etiam

φαίνε βίην· ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἡδ' ἀπ' Ὀλύμ-
 600 ἀστράπτων ἔστειχε συνωχάδον· οἱ δὲ κεραυνοὶ [που
 ἱκταρ ἄμα βροντῇ τε καὶ ἀστραπῇ εὖ ποτέοντο
 χειρὸς ἀπο στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα εἰλυφώοντες,
 ταρφέες, ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
 καιομένη, λάχε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἀσπετος ὕλη.
 695 Ἐξεε δὲ χθὼν πᾶσα καὶ Ὠκεανοῖς βέεθρα,
 πόντος τ' ἀτρύγετος· τοὺς δ' ἀμφεπε θερμὸς αὐτμῇ
 Τιτῆνας χθονίους, φλόξ δ' ἡέρα δι' ἱκανεν
 ἀσπετος, ὅσσε δ' ἀμερδε καὶ ἱθίμων περ ἐόντων
 αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
 700 Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν χάος· εἶσατο δ' ἄντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ἡδ' οὐασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι
 αὐτῶς, ὥς εἰ γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν
 πιλαντο· τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει
 τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος.
 705 Τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 Σὺν δ' ἄνεμοι ἐνοσίη τε κόνιν· θ' ἄμα ἐσπαράγιζον
 βροντὴν τε στεροπὴν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 κῆλα Διὸς μέγαλοιο, φέρον δ' ἱαχὴν τ' ἐνοπὴν τε
 ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὀτοβος δ' ἀτλητος ὀρώρει
 710 σμερδαλέης ἐρίδος, κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων,
 ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοισι ἐπέχοντες
 ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας,
 οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν
 Κόττος τ' Ὀβριάρεώς τε Γῆς τ' ἄατος πολέμοιο.
 715 Οἱ βὰ τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
 πέμπον ἐπασσυτέρας, κατὰ δ' ἐσχίασιν βελέεσσι
 Τιτῆνας, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 πέμψαν καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλείοισιν ἔδησαν,
 νικήσαντες χερσὶν ὑπερθύμους περ ἐόντας,
 720 τόσσον ἐνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
 ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἡερόεντα.
 Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 οὐρανόθεν κατιῶν δεκάτῃ δ' ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
 ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 725 ἐκ γαίης κατιῶν δεκάτῃ δ' ἐς Τάρταρον ἵκοι.
 Τὸν περί χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νῦς
 τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρὴν· αὐτὰρ ὑπερθεν
 γῆς ῥίζαι πεφύασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἡερόεντι
 730 κεκρύφεται βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
 [χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.]
 Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδέων
 χαλκείας, τοῖχος δὲ περοίχεται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα Γῆς, Κόττος τε καὶ Ὀβριάρεως μεγάθυμος
 735 ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.

Ἐνθα δὲ γῆς ἐνοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἡερόεντος
 πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 ἀργαλεῖ, εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ,
 740 χάσμα μέγ', οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 οὐδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἐντοσθε γένοιτο.

omnem] ostendebat vim : simul vero sane a cælo atque ab
 Olympo] fulgurans incedebat continuo : fulmina autem
 confertim una-cum tonitruque et fulgure volabant
 manu a robusta, sacram flammam circumvolventia,
 crebra; circum vero terra alma reboabat
 ardens, crepitabatque undique igne valde immensa silva.
 Fervebatque terra tota, et Oceani fluentia,
 pontusque immensus : illos autem circumdedit calidus vapor
 Titanes terrestres; flamma vero ad aërem divinum pervenit
 ingens : oculos vero visu-privabat quantumvis fortium
 splendor radians fulminisque fulgurisque.
 Incendium autem ingens corripuit chaos : videbatur vero co-
 ram] oculis adspicienti atque auribus vocem audienti
 eodem-modo, ac si terra et cælum latum superne
 miscebantur : talis enim maximus strepitus excitabatur
 illius quidem dirutæ, hujus autem ex-alto proruentis.
 Tantus fragor erat Deorum certamine confligentium.
 Simul vero venti molumque pulveremque una cum-streptu-
 excitabant] tonitruque fulgurque et ardens fulmen,
 tela Jovis magni, ferebantque fremitum clamoremque
 in medium utrorumque : strepitus igitur intolerabilis exci-
 tabatur] horrendi certaminis; robur autem apparebat operum.
 Inclinata vero est pugna : prius autem sibi-mutuo imminen-
 tes,] constanter pugnabant in forti praelio.
 Illi vero sane inter priinos pugnam acrem ciebant,
 Cottusque Briareusque Gyasque insatiabilis belli.
 Hi igitur trecentas petras robustis e manibus
 mittebant frequentes, obumbrarunt autem jaculis
 Titanas, atque hos quidem sub terram late-patentem
 miserunt et vinculis molestis alligarunt,
 cum-vicissent manibus superbi licet essent,
 tantum infra sub terram, quantum cælum distat a terra :
 par enim spatium a terra ad Tartarum caliginosum.
 Novem enim noctesque et dies ærea incus
 cœlitus delabens decimo die ad terram perveniret :
 novem vero rursus noctesque et dies areæ incus
 ex terra descendens decimo die ad Tartarum perveniret.
 Quem circa æreum septum ductum-est : circum vero ipsum
 nox] tripliciter fusa-est circa collum : sed superne
 terræ radices sunt et infructuosi maris :
 illic Dii Titanes sub caligine tenebrosa
 absconditi-sunt consiliis Jovis nubicogi.
 [loco in putrido, ubi vastæ ultima loca sunt terræ.]
 His non exeundum est, portas enim imposuit Neptunus
 æreas, murusque circuit utrimque.
 Illic Gyas Cottusque et Briareus magnanimus
 habitant, custodes fidi Jovis ægida-tenentis.

Ibi vero terræ tenebrosæ et Tartari caliginosi
 pontique infructuosi et cœli stelligeri
 ex-ordine omnium fontes et fines sunt,
 molesti, squalidi, quos oderunt Dii quidem,
 hiatus ingens, nec quisquam toto integro anno
 solum attingeret, ubi primum portas intra venisset.

Ἄλλὰ κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸς οὐέλλα θυέλλη
[ἀργαλή· δεινὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
745 ἔστηκεν νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέησι.]

Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχει οὐρανὸν εὐρὺν
ἑστηώς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν,
ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἥμέρη ἄσσον ἰοῦσαι
ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν,
750 γάλακτον, ἡ μὲν ἔσω καταθήσεται, ἡ δὲ θύραζε
ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρως δόμος ἐντὸς ἔργει,
ἀλλ' αἰεὶ ἐτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἑοῦσα
γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἑοῦσα
μῖναι τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔς τ' ἂν ἵκηται,
755 [ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερχῆς ἔχουσα,
ἡ δ' Ὑπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νύξ ὅλοη, νεφέλη κεκαλυμμένη ἡεροειδεῖ.]

Ἐνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν.
Ὑπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
760 Ἥλιος φάειν ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν
οὐρανὸν εἰσανιὼν οὐδ' οὐρανόνθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
ἔσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι,
τοῦ δὲ σιδηρῆ μὲν κραδίη, γάλακτον δὲ οἱ ἦτορ
765 νηλεές ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ἐνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἡχάντες,
ἰρθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
ἑστᾶσιν, δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
770 νηλεὲς, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας
σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὐασὶν ἀμφοτέροισιν,
ἐξέλθαι δ' οὐκ αὖτις εἴ· πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
ἐσθίει ὃν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα
[ἰρθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.]

775 Ἐνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
Ζεὶνι Στύξ, θυγάτηρ ἀψοῦρου Ὀκεανοῖο
πρεσβυτάτη. Νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναιεῖ
μακρῇσιν πέτρῃσι κατηρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
κίοισιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται.

780 Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας οἰκία Ἴρις
ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ὅπποτ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται,
καὶ ῥ' ὅστις ψεύδεται Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων·
Ζεὺς δὲ τε Ἴριν ἐπεμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνεῖκαι
785 τηλόθεν ἐν χρυσῇ προχόῳ, πολυώνυμον ὕδωρ,
μυχρόν, ὃ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἡλιβάτοιο,
ὑψηλῆς· πολλὸν δὲ θ' ὑπὸ γθονὸς εὐρυοδείης
ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
Ὀκεανοῖο κέρας· δεκάτῃ δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.

790 Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
δίνης ἀργυρῆς εἰλιγμένος εἰς ἄλα πίπτει,
ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει μέγα πῆμα θεοῖσιν.
Ὅς κεν τὴν ἐπιόρκον ἀπολείψας ἐπομόσῃ
ἀθανάτων, οἱ ἔχουσι χάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
795 κείτῃ νήϊμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,

Sed sane huc et illuc ferret antea procella procellae
[molesta : horrendum vero etiam immortalibus Diis
hoc monstrum : et noctis obscurae domus horrenda
stat, nubibus oblecta nigris.]

Has ante portas Japeti filius sustinet caelum latum
stans, capiteque et indefessis manibus,
firmiter, ubi Noxque et Dies prope euntes
sese-mutuo compellabant, alternis-subeuntes magnum limen
aëreum : hæc quidem intus itura-est, illa vero foras
egreditur, neque unquam utrasque domus intus cohibet ;
sed semper altera saltem extra domum (existens)
super terram versatur ; altera rursum intra domum (existens)
exspectat sui tempus itineris, donec veniat.
[Hæc quidem terrestribus lumen multa-cernens habens,
illa vero Somnum in manibus, fratrem Mortis,
Nox noxia, nube tecta caliginosa.]

Ibi autem Noctis filii obscurae domus habent,
Somnus et Mors, graves Dii : neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis
caelum scandens, nec caelitus descendens.
Horum alter quidem terramque et lata dorsa maris
quietus percurrit et placidus hominibus ;
alterius vero ferreum quidem cor, alieneum vero ei pectus
crudelē in prae cordiis : tenet autem quem primum arripuerit
hominum : hostis vero etiam immortalibus Diis.

Illic dei inferi in-anteriore-parte ardes resonantes,
fortisque Plutonis et terribilis Proserpinæ,
stant : horrendus autem canis foris custodit,
sævis, artemque malam habet : introeuntibus quidem
adulatur pariter caudaque et auribus ambabus ;
exire vero non iterum permittit retro, sed observans
devorat, quemcunque prenderit extra portas euntem
[fortisque Plutonis et terribilis Proserpinæ.]

Ibidem vero habitat abominanda dea immortalibus,
horrenda Styx, filia reciprocantis Oceani
maxima-natu. Seorsum vero a diis inclitas aedes incolit
ingentibus saxis supertectas : circum autem quaque
columnis argenteis ad caelum firmatae-sunt.
Raro vero Thaumantis filia, pedibus velox Iris,
nuntii causa versatur super lata dorsa maris,
quando lis et contentio inter Deos exorta-fuerit,
et sane quisquis mentiatur coelestes domos tenentium :
Jupiter vero Irim misit Deorum magnum jusjurandum ut-fo-
rat] e-longinquo in aureo vase, multum-celebratam aquam.
frigidam, quæ e petra destillat excelsa,
alta : multum vero etiam subtilus terram spatiosam
e sacro flumine fluit per noctem nigram
Oceani cornu : decima vero pars secreta-est.
Novem quidem circa terramque et lata dorsa maris
vorticibus argenteis volvens in mare cadit ;
illa vero una e saxo profluit, magnum damnum Diis.
Quisquis perjurium libans juraverit
immortalium, qui tenent verticem nivosi Olympi,
jacet spiritus-expers integrum per annum,

οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσπον
βρώσιος, ἀλλὰ τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἀναυδὸς
στρωτοῖς ἐν λεγέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
Αὐτὰρ ἐπὶ νούσον τέλεσθι μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
800 ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτερος ἄβλος.
Εἰνάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται οὐδ' ἐπὶ δαίτας
ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
εἴραις ἀθανάτων οἱ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
805 Τοῖον ἄρ' ὄρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄρθιτον ὕδωρ,
ὠγύγιον, τό θ' ἴησι καταστρυφῆλου διὰ χώρου.
[Ἐνθα δὲ γῆς ὄνοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἡερόεντος
πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
810 ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοὶ περ.
Ἐνθα δὲ μαρμαραεὶ τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδὸς,
ἀστεμφῆς, ῥίζησι διηνεκέεσσιν ἀρηρῶς,
αὐτοφυῆς· πρόσθεν δὲ θεῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων
Τιτῆνες νάιουσιν, πέρην Χάος ζοφεροῖο.
815 Αὐτὰρ ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι
δῶματ' αἰετάρουσιν ἐπ' Ὀκεανοῖο θεμέλοις,
Κόττος τ' ἠδὲ Γυῆς· Βριάρεών γε μὲν ἦν ἐόντα
γαμβρὸν ἐὼν ποίησε βαρύκτυπος Ἐννοσίγαιος,
δοῖκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπυίειν, θυγατέρα ἦν.]

820 Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς,
ὀπλότατον τέκε παῖδα Τυφωῖα Γαῖα πελώρη
Ταρτάρου ἐν φιλότῃ διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχυρῇ ἔργματ' ἔχουσαι,
καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ· ἐκ δὲ οἱ ὤμων
825 ἦν ἑκατὸν κεφαλὰὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος,
γλώσσοισι ὄνοφερῇσι λελειχμότες, ἐν δὲ οἱ ὄσων
θεσπεσίης κεφαλῇσιν ὑπ' ὄφρυσιν πῦρ ἀμάρυσσε·
[πασέων δ' ἐκ κεφαλῶν πῦρ καίετο δερκομένοιο,]
φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῇσι
830 παντοῖν ὅπ' ἰεῖσαι, ἀθέσφατον. Ἄλλοτε μὲν γὰρ
φθέγγονθ' ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
ταύρου ἐριβρύχῳ, μένος ἀσχέτου, ὄσων ἀγαύρου,
ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος,
ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν ἐοικότα, θαύματ' ἀκοῦσαι,
835 ἄλλοτε δ' αὖ ῥοίζεσθ', ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρά.
Καὶ νῦν κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ,
καὶ κεν ὄγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀναξεν,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄμβριμον, ἀμφὶ δὲ γαῖα
840 σμερδαλέον κονάθησε καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,
πόντος τ' Ὀκεανοῦ τε ῥοαὶ καὶ τάρταρα γαίης.
Προσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὀλύμπιος
ὄρνυμένοιο ἀνακτος· ὑπεστενάχιζε δὲ γαῖα.
Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον
βροντῆς τε στεροπῆς τε, πυρός τ' ἀπὸ τοῦ πελώρου,
845 [πρηστήρων τ' ἀνέμων τε κεραινοῦ τε φλεγέθοντος.]
ἔζεε δὲ γῶν πάσσα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα·
θῦε δ' ἄρ' ἀμφ' ἀκτὰς περὶ τ' ἀμφὶ τε κύματα μακρὰ

neque unquam ambrosiæ et nectaris accedit propius
cibum, sed jacet non-respirans et mutus
stratis in lectis, malus autem sopor eum obtegit.
Sed postquam morbo defunctus est magnum er annum,
alia ex alia excipit molestior ærumna.
Novennio autem a Diis separatur æternis
neque unquam ad concilium miscetur neque ad epulas
novem totis annis : decimo vero miscetur iterum
cœtibus immortalium, qui cœlestes domos incolunt.
Tale itaque jusjurandum constituerunt Dii Stygis perennem
aquam,] priscam, quæ fuit valde-asperum per locum.
Ibi autem terræ caliginosæ et Tartari obscuri
pontique infructuosi et cœli stellati,
ex-ordine omnium fontes et fines sunt,
molesti, squalidi, quos oderunt Dii ipsi.
Illic autem splendidæque portæ et æreum limen
immolium, radicibus longis compactum,
sua-sponte-natum : ante-illud vero deos extra omnes
Titanes habitant, ultra Chaos caliginosum.
Ceterum valde-crepantis Jovis inclyti auxiliarii
domus incolunt in Oceani fundamentis,
Cottusque atque Gyas. Briareum quippe fortem (existentem)
generum suum fecit graviter-fremens Neptunus ; [suam.
dedit autem Cymæpoliam in-matrimonium-ducendam, filiam

Ast ubi Titanes e Cœlo expulerat Jupiter,
minimum-natu peperit filium Typhœum Terra ingens
Tartari in concubitu per auream Venerem.
Cujus manus quidem sunt ob robur laboribus aptæ
et pedes indefessi robusti Dei : ex humeris vero ei
erant centum capita serpentis, horrendi draconis,
linguis nigris lambentia ; hujus autem in oculorum
admirandis capitibus sub superciliis ignis micabat :
[omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis,]
voces autem in omnibus erant horrendis capitibus,
omnigenum sonitum emittentes, ineffabilem. Interdum enim
quidem] sonabant, ut Diis intelligendum-esset, interdum vero
etiam] tauri valde-mugientis, robore indomiti, vocem ferocis,
interdum vero etiam leonis sævum animum habentis,
interdum vero etiam catulis similia, mira auditu,
interdum vero stridebat, resonabant autem montes alti.
Et sane evenisset res inevitabilis die illo,
et hic mortalibus et immortalibus imperasset,
nisi sane bene intellexisset pater hominumque Deorumque.
Graviter autem intonuit atque fortiter, circum vero terra
horrende edidit-fragorem et cœlum latum superne,
pontusque Oceanique fluctus et tartara terræ.
Pedibus vero sub immortalibus magnus contremuit Olympus,
insurgente rege : ingemiscebat autem tellus.
Ardor vero ab utroque occupabat cœruleum pontum
tonitruque fulgurisque, ignisque ab illo monstro,
[flammisque ventisque fulmineque ardenti :]
fervebat autem terra omnis et cœlum atque mare :
furebant vero sane circum littora undique fluctus magni

ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων, ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει·
 850 τρέσσει Ἀΐδης, ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν,
 Τίτηνές θ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶ ἐόντες,
 [ἀσβέστου κελεύδοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητος.]
 Ζεὺς δ', ἐπεὶ οὖν κόρυθεν ἐὼν μένος, εἴλετο δ' ὄπλα,
 βροντὴν τε σπεροπὴν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 865 πλῆξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πάσας
 ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας,
 ἤριπε γυιοθεῖς, στενάχριζε δὲ γαῖα πελώρη·
 φλόξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος
 880 οὐρεὸς ἐν βήσσησιν αἰδῶνῃς, παιπαλοέσσης,
 πληγέντος· πολλὰ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
 ἀτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὥς,
 τέχνη ὑπ' αἰζηῶν, ὑπὸ τ' εὐτρήτου χροάνοιο
 θαλφθεῖς, ἡ δὲ σίδηρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν,
 895 [οὐρεὸς ἐν βήσσησι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῃ
 τήκεται ἐν χθονὶ δὴ ὑπ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν.]
 ὥς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πυρὸς αἰθουμένοιο.
 Ἔπειτα δὲ μιν θυμῷ ἀκαχῶν ἐς Τάρταρον εὐρύν.
 Ἐκ δὲ Τυφωῖος ἐστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 910 νόστι Νότου Βορέω τε, καὶ Ἀργέστῳ Ζεφυροῦ τε
 οἳ γε μὲν ἐκ θεοφιν γενεῇ, θνητοῖς μὲν ὄνειαρ.
 Αἱ δ' ἄλλαι μὰψ αὖραι ἐπιπνεῖουσι θάλασσαν.
 Αἱ δ' ἔτι πίπτουσαι ἐς ἡεροειδέα πόντον,
 πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ·
 925 ἄλλοτε δ' ἄλλαι αἶεσι, διασχιδὼσίν τε νῆας,
 ναύτας τε φθείρουσι· κακοῦ δ' οὐ γίγνεται ἀλκὴ
 ἀνδράσιν, οἳ κείνησι συνάντωνται κατὰ πόντον·
 αἱ δ' αὖ καὶ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον, ἀνθεμόεσσαν,
 ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
 940 πιμπλεῦσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσσυρτοῦ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεισαν,
 Τιτῆνεςσι δὲ τιμῶν κρίναντο βίηφι,
 δὴ ῥα τότε ὤτρυνον βασιλεύμεν ἡδὲ ἀνάσσειν
 Γαίης φραδομοσύνησιν Ὀλύμπιον εὐρύοπα Ζῆν'
 965 ἀθανάτων· ὁ δὲ τοῖσιν ἐὺ διεδάσσατο τιμὰς·
 Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρῶτην ἄλοχον ἔτετο Μῆτιν,
 πλείστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἡμελλε θεὸν γλαυκῶπιν Ἀθῆνην
 τεύεσθαι, τότε ἔπειτα δόλιον φρένας ἐξαπατήσας
 980 αἰμυλίῳσι λόγοισιν ἔην ἐγκάθετο νηδύν
 Γαίης φραδομοσύνησι καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Τῶς γάρ οἱ φρασάτην, ἵνα μὴ βασιλῆϊδα τιμὴν
 ἄλλος ἔχῃ Διὸς ἀντὶ θεῶν αἰετιγενεάων.
 Ἐκ γὰρ τῆς εἰμαρτο περίφρονα τέχνα γενέσθαι·
 1005 πρῶτην μὲν κούρην γλαυκῶπιδα Τριτογένειαν
 ἴσον ἔχουσαν πατρὶ μένος καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
 αὐτὰρ ἔπειτα ἄρα παιδὰ θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν
 ἡμελλεν τεύεσθαι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα·
 ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἔην ἐγκάθετο νηδύν,
 1020 ὥς οἱ συμφράσσαίτο θεὰ ἀγαθὸν τε κακὸν τε.
 Δεύτερον ἡγάγετο λιπαρὸν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὠρεας,

ab impetu Deorum, concussioque non-sedanda oriebatur :
 expavit Pluto, inferis mortuis imperans,
 Titanesque sub-tartarum circa Saturnum (exsistentes),
 [ob inexstinguibilem fremitum et gravem conflictum.]
 Jupiter vero postquam jam incitavit suum robur sumpsitque
 arma,] tonitruque fulgurque et coruscans fulmen,
 percussit ab Olympo insiliens : circum vero omnia
 combussit ingentia capita sævi monstri.
 Ast ubi jam hoc vicit ictibus percutiens,
 id cecidit mutilatum, ingemiscebat autem terra vasta :
 flamma vero fulminato prosilliebat a-rege
 montis in saltibus opacis, asperis,
 percusso : multaque vasta ardebat terra
 vapore ingenti et liquescebat velut stannum
 per artem juvenum, inque bene-forato catino
 calefactum, vel ferrum, quod solidissimum est,
 [montis in saltibus victum igne flammæo,
 liquescit in terra divina, sub Vulcani manibus.]
 Sic igitur liquescebat terra jubare ignis ardentis.
 Abiecit autem illum animo mæstus in Tartarum vastum.

Ex Typhoëo autem est ventorum vis humide flantium,
 excepto Noto Boreaque, et Argeste Zephyroque.
 Qui quidem ex Diis sunt natum genus, hominibus magna
 utilitas.] Alii vero sine-usu venti inspirant mare.
 Hi sane incidentes in obscurum pontum,
 clades magna hominibus, gravi sæviunt turbine ;
 alibi autem alii flant, dissipantque naves,
 nautasque perdunt : mali autem non est remedium
 viris, qui illis occurrerint in ponto :
 illi rursum etiam per terram immensam, floridam,
 opera jucunda corrumpunt humi-prognatorum hominum,
 replentes pulvereque et molesto tumultu.

Sed postquam sane laborem beati Dii perfecerunt,
 cum-Titanibus autem honorum causa certarunt vi,
 jam tum jubebant regnare atque imperare,
 Terræ ex-consilio, Olympium late-cernentem Jovem
 immortalibus. Hic vero ipsis bene distribuit honores.

Jupiter autem Deorum rex primam uxorem duxit Metidem,
 plurimum ex-Diis edoctam atque mortalibus hominibus.
 Sed cum jam esset Deam splendidis-oculis Minervam
 paritura, tum jam dolose animo decepto
 blandis sermonibus, in suam condidit alvum Jupiter,
 Telluris consiliis et Cæli stellati.

Sic enim ei suaserunt, ne regium honorem
 alius haberet Jovis loco Deorum sempiternorum.
 Ex hac enim in-fatis-erat prudentes liberos nasci :
 primam quidem virginem splendidis-oculis Tritonidem
 par habentem patri robur et prudens consilium :
 sed deinde sane filium Deorum regem et virorum
 erat paritura, superbum animum habentem :
 sed sane illam Jupiter ante in suum condidit ventrem,
 ut sibi indicaret Dea bonumque malumque.

Postea duxit splendidam Themidem, quæ peperit Horas.

Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τεθαυῖαν,
 αἵ τ' ἔργ' ὠρεῦουσιν καταθνητοῖσι βροτοῖσι·
 Μοίρας θ', ἧς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς,
 905 Κλωθὴν τε Λάχেসίν τε καὶ Ἄτροπον, αἵ τε διδοῦσι
 θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθὸν τε κακὸν τε.
 Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,
 Ὠκεανοῦ κόρη, πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
 Ἀγλαίην τε καὶ Εὐφροσύνην Θαλίην τ' ἐρατεινήν·
 910 τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἶδετο δερκομενάων
 λυσιμελές· καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιδῶνται.
 Αὐτὰρ δὲ Δημήτρος πολυφόβῃς ἐς λέχος ἦλθεν,
 ἡ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἀἰδωνεύς
 ἥρπασεν ἧς παρὰ μητρός· ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεὺς.
 915 Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο καλλικόμοιο,
 ἐξ ἧς οἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
 ἑννέα, τῇσι ἄδον θαλῖαι καὶ τέρψις αἰοιδῆς.
 Ληϊὴ δ' Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν ἰσχυέειραν,
 ἱμερόεντα γόνον περὶ πάντων Οὐρανίωνων,
 920 γείνατ' ἄρ' αἰγιογόιο Διὸς φιλότῃ μιγεῖσα.
 Λοισθοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
 Ἡ δ' Ἥβην καὶ Ἄρην καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτε
 μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν·
 αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
 925 δεινὴν, ἐγρεχύδοιμον, ἀγέστρατον, ἀτρυτώνην,
 πότνια, ἣ κέλαδοί τε ἄδον πόλεμοί τε μάχαι τε.
 Ἥρῃ δ' Ἥφαιστον κλυτὸν οὐ φιλότῃ μιγεῖσα
 γείνατο, καὶ ζαμένησε καὶ ἤρισεν ὧ παρακοίτῃ,
 ἐκ πάντων τέχνησι κεκασμένον Οὐρανίωνων.
 930 Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ ἐρικτύπου Ἑννοσιγαίου
 Τρίτων εὐρυβίης γένετο μέγας, ὅς τε θαλάσσης
 πυθμὲν ἔχων παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἄνακτι
 νάϊει χρύσεια δῶ, δεινὸς θεός. Αὐτὰρ Ἀρῇ
 ῥινότορῳ Κυβέριᾳ Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτε
 935 δεινοὺς, οἳ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας
 ἐν πολέμῳ χρυσοῦντι σὺν Ἀρῇ πτολιπόρῳ,
 Ἀρμονίην θ', ἣν Κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἄκοιτιν.
 Ζηνὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν,
 κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβῆσα.
 940 Καδμείη δ' ἄρα οἱ Σεμέλῃ τέκε φαίδιμον υἱὸν
 μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ Διώνυσον πολυγηθέα,
 ἀθάνατον θνητῇ· νῦν δ' ἀμφοτέροι θεοὶ εἰσιν.
 Ἀλκμήνῃ δ' ἄρ' ἔτικτε βίην Ἡρακλεΐην
 μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ Διὸς νεφεληγερέταο.
 945 Ἀγλαίην δ' Ἥφαιστος, ἀγακλυτὸς ἀμψιγυής,
 ὀπλοτάτην Χαρίτων θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
 Χρυσοκόμης δὲ Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδνην,
 κόρην Μίνωος, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
 Τὴν δὲ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων.
 950 Ἥβην δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου Ἀλκιμος υἱός,
 ἱς Ἡρακλῆος, τελέσας στονόνετας ἀέθλους,
 παῖδα Διὸς μέγαλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου,
 αἰδοίην θέτ' ἄκοιτιν ἐν Οὐλύμπῳ νιφόντι,
 Ὀλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσας
 ἰεὶ ἀπῆμαντος καὶ ἀγήραος ἥματα πάντα.

Eunomiamque Dicenque et Irenen florentem,
 quæ opera curant mortalium hominum;
 Parcasque, quibus maximum honorem dedit prudens Jupiter,
 Clothoque Lachesinque et Atropo, quæ dant
 mortalibus hominibus habendum bonumque malumque.
 Tres vero ei Eurynome Gratias peperit pulcris-genis,
 Oceani filia, peroptabilem formam habens
 Aglajamque et Euphrosynen Thaliāque amabilem:
 harum etiam e palpebris amor destillabat spectantium
 solvens-membra: jucundum vero sub superciliis spectant.
 Ceterum hic Cereris multorum-altricis ad lectum venit,
 quæ peperit Proserpinam candidis-ulis, quam Pluto
 rapuit sua a matre; dedit autem sapiens Jupiter.
 Mnemosynen vero deinceps amavit pulchricomam,
 ex qua ipsi Musæ aureis-diadematis natæ-sunt
 novem, quibus placent convivia, et oblectatio cantus.
 Latona autem Apollinem et Dianam sagittis-gaudentem,
 suavissimam prolem præ omnibus Cœlitibus,
 peperit sane, ægida-tenenti Jovi concubitu mista.
 Postremam vero Junonem floridam duxit uxorem.
 Hæc autem Heben et Martem et Lucinam peperit,
 mista in concubitu Deorum regi et hominum;
 ipse vero ex capite splendidis-oculis Tritonidem,
 acrem, tumultus-excitantem, ducem-exercitus, indomitam,
 venerandam, cui clamoresque placuerunt bellaque pugnae-
 que.] Juno autem Vulcanum inclytum, concubitu non mis-
 ta,] peperit, (ac succensuit et contendit cum suo marito,) præ omnibus artibus ornatum Cœlitibus.
 Ex Amphitrite autem et valde-resonante Neptuno
 Triton late-potens natus-est magnus, qui maris
 fundum tenens apud matrem caram et patrem regem
 incolit aureas ædes, sævus Deus. Sed Marti
 clypeos-dissecanti Cytherea Terrorem et Pavorem peperit
 savos, qui virorum densas turbant phalanges
 in bello horrido cum Marte urbes-devastanti,
 Harmoniamque, quam Cadmus magnanimus duxit uxorem.
 Jovi vero Atlantis Maja peperit gloriosum Mercurium,
 præconem Deorum, sacrum lectum conscendens.
 Cadmea vero ei Semele peperit clarum filium,
 mixta in concubitu, Bacchum multum-hilarantem
 immortalem mortalis: nunc vero ambo Dii sunt.
 Alcmenē vero peperit vim Herculeam,
 mixta in concubitu Jovi nubes-cogenti.
 Aglajam vero Vulcanus, percelebris utrimque-claudus,
 minimam-natu Gratlarum floridam duxit uxorem.
 Aureo-crine autem Bacchus flavam Ariadnen,
 filiam Minois, floridam fecit conjugem.
 Hanc vero ei immortalem expertemque-senii fecit Saturnius.
 Heben autem Alcmenæ pulcris-talis fortis filius,
 vis Herculis, peractis luctuosis certaminibus,
 filiam Jovis magni et Junonis aureis-calceamentis,
 pudicam duxit uxorem in Olympo nivoso:
 felix, qui magno facinore inter Deos confecto,
 habitat illæsus et expers-senii omnibus diebus.

Ἡελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε χλυτὸς Ὠκεανὶνὴ
Περσηΐς Κίρκην τε καὶ Αἰήτην βασιλῆα.
Αἰήτης δ' υἱὸς φρεσιμβρότου Ἡελίοιο
κούρην Ὠκεανοῖο τελέεντος ποταμοῖο
960 γῆμε θεῶν βουλῇσιν Ἰδυίαν καλλιπάρχον.
Ἡ δὲ νύ οἱ Μήδειαν εὖσφυρον ἐν φιλότῃ
γεῖναθ' ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
Ἵμεῖς μὲν νῦν χαίρετ' Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
[νῆσοί τ' ἥπειροί τε καὶ ἄλμυρὸς ἐνδοθὶ πόντος.]
966 Νῦν δὲ θεῶν φύλον αἰεῖσατε, ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
δσσαὶ δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, διὰ θεῶν,
970 Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἑρατῇ φιλότῃ
νειῶ ἐνι τριπόλῳ Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
ἑσθλὸν, ὃς εἶσ' ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
πᾶσιν τῷ δὲ τυχόντι καὶ οὐ κ' ἐς χεῖρας ἔκχεται
τὸν δ' ἀφνειὸν ἐθήκε, πολὺν τέ οἱ ὤπασεν ὄλβον.
976 Κάδμω δ' Ἀρμονίῃ, θυγάτηρ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
Ἰνώ καὶ Σεμέλῃ καὶ Ἀγανῇ καλλιπάρχον,
Αὐτονόῃ θ', ἣν γῆμεν Ἀρισταῖος βαθυχαίτης,
γεῖνατο καὶ Πολύδωρον εὖστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
[Κούρῃ δ' Ὠκεανοῦ, Χρυσάορι καρτεροθύμῳ
980 μιγθεῖσ' ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Καλλιρόῃ τέκε παῖδα βροτῶν κάρτιστον ἀπάντων,
Γηρυονῇ, τὸν κτεῖνε βίῃ Ἡρακλεΐῃ
βοῶν ἐνεχ' εἰλιπόδων ἀμριβρύτῳ ἐνὶ Ἐρυθρίῃ.]
Τιθωνῷ δ' Ἡώς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστήν,
986 Αἰθιοπῶν βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίωνα ἀνακτα.
Αὐτὰρ τοι Κεφάλῳ φητύσατο φαίδιμον υἱόν,
ἱθιμον Φαέθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
Τὸν ῥα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης
παῖδ' ἀταλά φρονέοντα φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ
990 ὥρτ' ἀνερειψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς
νηοπόλον νύχιον ποιήσατο, δαίμωνα διόν.

Κούρην δ' Αἰήτηο διοτρεφέος βασιλῆος
Αἰσονίδης βουλῇσι θεῶν αἰειγενετῶν
ἔγε παρ' Αἰήτηω, τελέσας στονόεντας ἀέθλους,
996 τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερήνωρ,
ὑδριστὴς Πελὶς καὶ ἀτάσθαλος, ὁμβριμοεργός.
Τοὺς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
ὠκείῃς ἐπὶ νηὸς ἄγων ἐλικώπιδα κούρην
Αἰσονίδης, καί μιν θαλερὴν ποιήσατ' ἀκοιτιν.
1000 Καί ῥ' ἔγε δηθεῖσ' ὑπ' Ἰήσῳ ποιμένι λαῶν
Μήδειον τέκε παῖδα, τὸν οὔρεσιν ἔτρεφε Χείρων
Φυλκίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελείτο.

Αὐτὰρ Νηρῆος κοῦραι, ἀλίοιο γέροντος,
ἔτη μὲν Φῶκον Ψαμάθῃ τέκε διὰ θεῶν
Αἰακῷ ἐν φιλότῃ διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην,
Πηλεῖ δὲ δηθεῖσα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
γεῖνατ' Ἀχιλλεῖα ῥήϊννορα, βυμολέοντα.

Son autem indefesso peperit inclyta Oceanis
Perseis Circenque et Æetem regeni.

Æetes autem filius mortales-illuminantis Solis
filiam Oceani, extremi fluvii,
duxit Deorum ex-consilium, Idyiam pulcris-genis.
Hæc autem ei Medeam pulcris-talis in concubitu
peperit subacta per auream Venerem.

Vos quidem nunc valete, Olympias domos tenentes,
[insulæque continentesque-terræ et salsus intus pontus.]
Nunc autem Dearum genus cantate, blandiloquæ
Musæ Olympiades, filiæ Jovis ægida-tenentis,
quæcunque quidem mortales apud viros cubantes
immortales pepererunt Diis similes liberos.

Ceres quidem Plutum peperit, diva Dearum,
Jasio heroi mista jucundo amore
novali in ter-proscisso, Cretæ in pingui tractu,
egregium, qui vadit super terramque et lata dorsa maris
omnibus (ut prosit): occurrenti vero et cujus ad manus ve-
nerit,] illum locupletem reddidit, multasque ei prebuit for-
tunas.] Cadmo autem Harmonia, filia aureæ Veneris,
Ino et Semelen et Agaven pulcris-genis,
Autonoënque, quam duxit Aristæus densa-cæsarie,
peperit et Polydorum pulchre-cinctis (in) Thebis.

[Filia vero Oceani, Chrysaori magnanimo
mixta in concubitu aureæ Veneris,
Calliroë, peperit filium mortalium robustissimum omnium,
Geryonem, quem interfecit vis Herculeæ
boves propter flexipedes circumflua in Erythea.]
Tithono vero Aurora peperit Memnona ære-armatum,
Æthiopum regem, et Heinathionem regem.
Verum Cephalo sevit inclytum filium,
fortem Phaëthontem, Diis similem virum:
Hunc sane juvenem, tenerum florem habentem gloriæ pu-
bertatis,] puerum juvenilia cogitantem amans-risum Venus
aufugit quum-abripuisset, et ipsum sacris in templis
templi-custodem nocturnum fecit, dæmonem divinum.

Filiam vero Æetæ a Jove-nutriti regis
Æsonides, voluntate Deorum æternorum
abduxit ab Æetæ, peractis luctuosis certaminibus,
quæ multa imperabat magnus rex superbus,
injurius Pelias et impius, fortium-facinarum-patratore.
His peractis ad Jolcum rediit, multa perpessus,
veloci in nave vehens prætis-oculis puellam,
Æsonides, et ipsam floridam fecit uxorem.
Et hæc quidem subacta ab Jasone, pastore populorum,
Medeum peperit filium, quem in-montibus educabat Chiron
Philyrides: magni vero Jovis voluntas perficiebatur.

At Nerei filiæ, marini senis,
nimirum Phocum quidem Psamathe peperit, diva Dearum,
Æaci in amore per auream Venerem,
Peleo autem subacta Dea Thetis argenteis-pedibus
peperit Achillem prosternentem-viros, animo-leonino.

- Αἰνείαν δ' ἄρ' ἔτιχτεν εὐστέφανος Κυθήρεια
 Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μιγείσ' ἐρατῇ φιλότῃτι
 1010 Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ὕληέσσης.
 Κίρκῃ δ', Ἡελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο,
 γείνατ' Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος ἐν φιλότῃτι
 Ἀγρίον ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 Τηλέγονόν τε ἔτιχτε διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
 1015 Οἱ δ' ἦτοι μάλα τῆλε μυχῶ νήσων ἱεράων
 πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγαχλειτοῖσι ἄνασσον.
 Ναυσίθοον δ' Ὀδυσσεύϊ Καλυψὼ διὰ θεάων
 γείνατο Ναυσινόον τε μιγείσ' ἐρατῇ φιλότῃτι.
 [Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
 1020 ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
 Νῦν δὲ γυναικῶν φῶλον αἰείσατε, ἡδυέπειαι
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.]

- Aeneam vero peperit pulchre-coronata Cytherea
 Anchisæ heroï mixta jucundo concubitu,
 Idæ in verticibus multicaævæ, silvosæ.
 Circe vero, Solis filia, Hyperionis,
 peperit Ulixis ærumnosi in amore
 Agrium atque Latinum inculpatumque fortemque,
 Telegonumque peperit per auream Venerem.
 Hi vero sane valde procul in-recessu insularum sacrarum
 omnibus Tyrrhenis valde-inclytis imperabant.
 Nausithoum vero Ulixi Calypso, diva Dearum,
 peperit Nausinoumque, mista amabili concubitu
 [Hæ quidem, mortales apud viros cubantes,
 immortales pepererunt Diis pares liberos.
 Nunc vero feminarum genus cantate, suaviloquæ
 Musæ Olympiades, filiæ Jovis ægida-tenentis.]

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ἡ οἷη προλιποῦσα δομοὺς καὶ πατρίδα γαῖαν
 ἔλυσεν ἐς Θήβας μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρώνα
 Ἀλκμήνῃ, θυγάτηρ λαοσσόου Ἠλεκτρώωνος.
 Ἡ ῥα γυναικῶν φύλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
 5 εἶδεῖ τε μεγέθει τε νόον γε μὲν οὐτις ἔριζε
 τῶν, ἃς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι.
 Ἦς καὶ ἀπὸ κρήθεν βλεφάρων τ' ἀπο κυανέων
 ἰοῖον ἄηθ' οἷον τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 Ἡ δὲ καὶ ὡς κατὰ θυμὸν ἕδν τίσκεν ἀκοίτην,
 10 ὡς οὐπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων
 ἢ μὴν οἱ πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν Ἴρι δαμάσσας,
 χλωσάμενος περὶ βουσί· λιπὼν δ' ὄγε πατρίδα γαῖαν
 ἐς Θήβας ἱκέτευσε φερεσσακίας Καδμείους.
 Ἔνθ' ὄγε δῶματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι
 15 νόσφιν ἄτερ φιλότῃτος ἐφιμέρου, οὐδέ οἱ ἦεν
 πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι εὐσφύρου Ἠλεκτρώωνος,
 πρὶν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
 ἥς ἀλόχου, μαλερῷ δὲ καταπλέξαι πυρὶ κώμας
 ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
 20 Ὡς γὰρ οἱ διέκειτο, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν·
 τῶν δ' ὅπῃζετο μῆνιν, ἐπείγετο δ' ὅττι ταχίστα
 ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὃ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.
 Τῷ δ' ἅμα ἰέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε
 Βοιωτοὶ πλῆξιπποι, ὑπὲρ σακίων πνεύοντες,
 25 Ἀσχροὶ τ' ἀγχεμάχοι καὶ Φωκῆες μεγάλθυμοι
 ἔσποντο· ἦρχε δὲ τοῖσιν εὖς παῖς Ἀλκαῖοιο,
 κυδιόων λαοῖσι. Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσίν, ὅφρα θεοῖσιν
 ἀνδράσι τ' ἀλφειστῇσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσαι.
 30 Ὡς δ' ἀπ' Οὐλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομέων,
 ἱμεῖρων φιλότῃτος ἐυζώνοιο γυναικὸς,
 ἐννύχιος τάχα δ' ἔξε Τυφάονιον, τότε δ' αὖτις
 Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεὺς.
 Ἔνθα καθεζόμενος φρεσὶ μῆδετο θέσκελα ἔργα·
 35 αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ἠλεκτρώωνος
 εὐνῇ καὶ φιλότῃτι μίγῃ, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ,
 αὐτῇ δ' Ἀμφιτρώων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρως,
 ἐκτελέσας μέγα ἔργον ἀφίκετο δινε δόμονδε.
 Οὐδ' ὄγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας
 40 ὥρτ' ἰέναι, πρὶν γ' ἥς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῇς·
 τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἶνυτο ποιμένα λαῶν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροζύγη κακότητα
 ἰούσου ὑπ' ἀργαλέης ἧ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ,
 ὡς ῥα τότε Ἀμφιτρώων χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπέυσας
 45 ἀσπασίως τε φίλως τε ἕδν δόμον εἰσαφίκανε.
 Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλετο σὺν αἰδοίῃ περακοίτι,
 τερπόμενος δούροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 Ἡ δὲ θεῇ δμηθεῖσα καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ
 Θήῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γελνᾶτο παῖδε,
 50 οὐκ ἐν ἡμᾶ φρονέοντε· κασιγνήτω γε μὲν ἦσθην·

SCUTUM HERCULIS.

Aut qualis, relicta domo ac patria terra,
 venit Thebas secuta martium Amphitryonem
 Alcmena, filia populorum-incitatoris Electryonis
 Ea sane mulierum genus superabat feminearum
 Formaue proceritateque : prudentia quidem nulla cum ea
 certabat] earum, quas mortales mortalibus peperere concum-
 bentes.] Ejus et a vertice palpebrisque a nigricantibus
 tale quiddam spirabat, quale etiam ab aureæ Veneris.
 Hæc vero etiam sic in animo suum colebat conjugem,
 quomodo numquam ulla coluit mulierum feminearum :
 quamquam ille ei patrem præstantem occiderat, vi domitum,
 iratus propter boves : relicta autem idem patria terra
 Thebas venit-supplicans scutatis Cadmeis.
 Ibi is domum habitabat cum veneranda conjuge,
 seorsim absque concubitu desiderabili; neque-enim ei lice-
 bat] ante lectum conscendere pulchris-talis Electryonidis
 quam eadem ultus-esset fratrum magnanimorum
 suæ conjugis validæque combussisset igne vicus
 virorum heroum Taphiorum atque Teleboarum.
 Ita enim ipsi constitutum-erat, dii vero testes erant :
 eorum ille verebatur iram, festinabat autem quam celerrime
 exsequi magnum opus, quod ei divinitus fas erat.
 Hunc autem una, cupidi bellicque præliique,
 Boeotii equorum-domitores, super clypeos (robur) spirantes,
 Locrique cominus-pugnantes et Phocenses magnanimi
 sequebantur : ducebat autem eos egregius filius Alcei,
 glorians populis. At pater hominumque Deorumque
 aliud consilium texebat in animo, ut Diis
 hominibusque inventoribus damni depulsorem generaret.
 Profectus-est autem ab Olympo dolum mente intus-struens,
 desiderans concubitu pulchre-cinctæ mulieris,
 nocturnus : celeriter autem venit in Typhaonum, inde rur-
 sum] Phicium summum accessit prudens Jupiter.
 Ubi sedens mente meditabatur divina opera :
 nam eadem quidem nocte teneris-talis Electryonidi
 lecto et concubitu mistus-est, perfectitque sane desiderium;
 eadem autem Amphitryo populorum-incitator, splendidus he-
 ros,] perfecto magno opere, rediit suam domum.
 Neque is ad famulos et pastores agrestes
 festinabat ire anteaquam suæ conjugis conscendisset lectum.
 Tale enim corde desiderium ceperat pastorem populorum.
 Sicut autem quando vir voluptuose subterfugit malum
 morbo ex gravi aut etiam validis ex vinculis;
 ita sane tunc Amphitryo difficili labore exantlato,
 voluptuose lubenterque suam domum reversus-est.
 Tota-nocte vero concubuit cum veneranda uxore,
 se-oblectans muneribus aureæ Veneris.
 Illa autem a-Deo compressa et viro longe optimo,
 Thebis septem-portis geminos peperit pueros,
 non-amplius consentientes : fratres enamquam erant :

τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
 δεινόν τε κρατερόν τε, βίην Ἑρακλεΐην·
 τὸν μὲν ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίῳνι,
 αὐτὰρ Ἰφικλῇ λαοσσόῳ Ἀμφιτρώϊνι,
 55 κεκριμένην γενεήν· τὸν μὲν βροτῷ ἀνδρὶ μιγείσα,
 τὸν δὲ Διὶ Κρονίῳνι, θεῶν σημάντορι πάντων.

Ὅς καὶ Κύκνον ἐπεφνεν Ἀρητιάδην μεγάλθυμον.
 Εὔρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
 αὐτὸν καὶ πατέρα δν, Ἄρην, ἄτον πολέμοιο,
 60 τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο,
 ἑσταότε' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἐκτυπον ὠκείες ἵπποι,
 νύσσοντες χηλῇσι, κόνις δὲ σφ' ἀμφιδεδῆει
 κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἄρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
 Ἄρματα δ' εὐποίητα καὶ ἀντυγες ἀμπαράβιζον,
 65 ἵππων ἱεμένων· κεχάρητο δὲ Κύκνος ἱμύμων,
 ἐλπόμενος Διὸς υἱὸν ἀρήϊον ἡνίοχόν τε
 χαλκῷ δηώσειν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
 Ἀλλὰ οἱ εὐχολέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῴρσε βίην Ἑρακλεΐην.
 70 Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου
 λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ·
 πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. Τίς κεν ἐκείνῳ
 ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὀρμηθῆναι
 πλὴν Ἑρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰολάου;
 75 κείνῳ γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
 ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
 Ὅς ῥα τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερόν Ἰόλαον·

Ἦρος ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων,
 ἥ τι μέγ' ἀθανάτους μάκαρας τοῖς Ὀλύμπῳ ἔχουσιν
 80 ἤλιπεν Ἀμφιτρώων, δτ' εὐστέφανον ποτὶ Θῆβην
 ἤλθε λιπὼν Τίρυνθον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 κτείνας Ἥλεκτρώονα βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων·
 ἔκετο δ' εἰς Κρεῖοντα καὶ Ἠνιόχην τανύπεπλον,
 οἳ ῥά μιν ἡσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον,
 85 ἥ δ' οἶκ' ἔσθ' ἱκέτῃσι, τίον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον.
 Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν εὐσφύρῳ Ἥλεκτρυώνῃ,
 ἥ ἀλόχῳ τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
 γεινόμεθ' οὔτε φυτὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα,
 σὸς τε πατήρ καὶ ἐγώ. Τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 90 δς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας
 ὥχετο, τιμῆσιν ἀλιτήμενον Εὐρυσθέα,
 σχέτλιος· ἥ που πολλὰ μετεστοναχίζει' ὀπίσω·
 ἦν ἄτην ἀχέων· ἥ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεπὸς ἐπετάλλετ' ἀέθλους.
 95 ὦ φίλος, ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινικόεντα
 ἵππων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων
 ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἄρμα καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,
 μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο,
 δς νῦν κεκληγῶς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
 100 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, ἑκατηβελέταο ἄνακτος·
 ἥ μὴν καὶ κράτερός περ ἐὼν ἄται πολέμοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος.

alterum quidem deteriorem, alterum autem contra longa
 præstantiorem virum,] Validum ac fortem, vim Herculeam :
 hunc quidem compressa a-nubilo Saturnio,
 contra Iphicleum ab hastarum-concussore Amphitryone,
 diversam sobolem : hunc quidem mortali viro mixta,
 illum autem Jovi Saturnio, Deorum imperatori omnium.

Is et Cycnum occidit, Martis-filium magnanimum.
 Invenit enim in luco longe-jaculantis Apollinis
 ipsum et patrem ejus, Martem, insatiabilem bello,
 armis fulgentes, ceu jubar ignis ardentis,
 stantes in curru : terram autem pulsabant veloces equi,
 ferientes ungulis ; pulvisque circa ipsos fervebat,
 excitatus compacto sub curru et pedibus equorum.
 Currus autem fabrefactus et rotæ circum-resonabant,
 equis festinantibus : gaudebat vero Cycnus egregius,
 sperans se Jovis filium bellicosum aurigamque
 ferro interemturum-esse, et inclutis armis exuturum .
 Sed ei vota non exaudivit Phœbus Apollo :
 ipse enim illi concitavit vim Herculeam.
 Totus vero lucus et ara Apollinis Pagasæi
 collucebat (a) sævi Dei armisque et ipso ;
 ignis autem instar oculis effulgebat. Quis illi
 sustinisset mortalis (exsistens) obviam ferri,
 præter Herculem et præclarum Iolaum ?
 illi enim magnæ vis et manus invictæ
 ex humeris crescebant in robustis membris.
 Is igitur tunc aurigam allocutus-est fortem Iolaum :

Heros, o Iolæ, mortalium longe carissime omnium,
 utique aliquid magnum in immortales beatos, qui Olympum
 tenent,] deliquit Amphitrye, ubi bene-cinctas (ad) Thebas
 abiit relictâ Tirynto, bene-condita urbe,
 occiso Electryone boum causa latis-frontibus :
 venitque ad Creontem et Heniochen longo-peplo,
 qui eum comiter-exceperunt et grata omnia ei præbuerunt,
 ut æquum est supplicibus, coluerunt autem ex-animo magis.
 Vivebat vero exultabundus cum formosa Electryonide,
 sua conjuge : mox autem nos inverso anno
 nati-sumus, neque statura similes, neque ingenio,
 paterque tuus et ego. Ejus quidem mentem sustulit Jupiter,
 qui relictis suaque domo suisque parentibus,
 abiit honoraturus nefarium Eurystheum,
 temerarius : certo multum ingemiscebat postea
 suæ culpæ, lugens : ea vero non revocabilis est.
 Sed mihi Deus difficiles imperavit labores.
 O amice, sed tu cito arripe habenas purpureas
 equorum celeripedum : magnamque in mente fiduciam au-
 gens] recta dirige velocem currum et celeripedum robur
 equorum,] nihil veritus strepitum Martis homicidæ,
 qui nunc crepitans furit-circum sacrum nemus
 Phœbi Apollinis, longe-jaculantis Regis :
 enimvero quamvis validus (exsistens) satiatur bello.
 Hunc autem contra allocutus-est egregius Iolaus :

Ἡθεῖ, ἥ μάλα δὴ τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 τιμᾷ σὴν κεφαλὴν καὶ ταύρεος Ἑννοσίγαιος,
 108 δς Θήβης κρήδεμονον ἔχει ῥύεταί τε πόλιν·
 οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
 σὰς εἰς χεῖρας ἄγουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρῃαι.
 Ἄλλ' ἄγε δύσεο τεύχε' ἀρήϊα, ὄφρα τάχιστα
 δίφρους ἐμπελάσαντες Ἀρηός θ' ἡμέτερόν τε
 110 μπρνύμεσθ', ἐπεὶ οὔτοι ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν
 οὐδ' Ἴφικλίδην δειδίξεταί, ἀλλὰ μιν οἶω
 φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαν,
 οἳ δὴ σφι σχεδὸν εἰσὶ, λιλαιόμενοι πολέμοιο
 φυλόπιδα στήσειν, τὰ σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.
 115 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ βίη Ἡρακλεΐη,
 θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν·
 καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥρωσ ὦ Ἰόλαε, διοτρεφέες, οὐκέτι τηλοῦ
 ὑσμίνῃ τρηχεῖα· σὺ δ' ὡς πάρος ἦσθα δαίφρων,
 120 ὡς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην
 πάντῃ ἀναστρωφᾷν, καὶ ἀρηγέμεν ὥς κε δύνῃαι.
 Ὡς εἰπὼν κνημίδας ὀρειχάλκοιο φαινοῦ,
 Ἡρακλείτου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε,
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι ἐδυνε,
 125 καλὸν, χρύσειον, πολυθαῖδαλον, ὃν οἱ ἔδουκε
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κόρυνη Διὸς, ὅππότε ἔμελλε
 τοπρῶτον στονόνοντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
 Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον
 δεινὸς ἀνὴρ· κοίλῃν δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην
 130 καβάλαετ' ἐξόπιθεν· πολλοὶ δ' ἐντοσθεν οἴστοι
 ριγῆλοι, θανάτοιο λαθιρθόγγιο δοτῆρες.
 Πρόσθεν μὲν θανάτον τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦρον,
 μέσσοι δὲ ξεστοὶ, περιμήκεες, αὐτὰρ ὀπισθεν
 μόρφοιο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσι.
 135 Ἐπλετο δ' ὀμβριμον ἔγχος ἀκαχμένον αἰθοπι χαλκῷ·
 κρατὶ δ' ἔπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκε,
 δαιδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 ἥ· εἰρυτο κάρη Ἡρακλῆος θεῖοιο.
 Χερσὶ γε μὲν σάκος εἶλε παναῖολον, οὐδέ τις αὐτὸ
 140 οὔτ' ἐρῆξε βαλὼν οὔτ' ἔθλασε, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι
 ἡλέκτρῳ θ' ὑπολαμπές ἔην, χρυσῷ τε φαινῷ
 λαμπόμενον, κυάνου δὲ διὰ πτύχας ἡλέλαντο.
 * Ἐν μέσσω δὲ δράκοντος ἔην φόβος οὔτι φατειός,
 145 ἐμπάλιν ὅσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς·
 τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλήτο στόμα λευκὰ θεόντων,
 δεινῶν, ἀπλήτων, ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
 δεινὴ ἔρις πεπότητο κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
 σχετλίη, ἥ βα νόον τε καὶ ἐκ φρένας αἶνυτο φωτῶν,
 150 ὅστινες ἀντιβίην πολεμον Διὸς υἱὶ φέροισιν.
 Τῶν καὶ ψυχὰι μὲν γθόνα δύνουσ' Ἀΐδος εἴσω
 αὐτῶν, ὅστέα δὲ σφι περὶ ῥινοῖο σαπίσης
 Σειρίου ἀζαλόιο καλαινῇ πύθεται αἶη.
 Ἐν δὲ Προΐξίς τε Παλῖξίς τε τέτυκτο,

* Ἐν μέσσω δ' ἀδάμαντος ἔην φόβος, οὔτι φατειός,

Carissine, certo valde pater hominumque Deorumque
 honorat tuum caput et taurinus Neptunus,
 qui Thebarum moenia tenet tueturque civitatem :
 sicut jam et hunc mortalem validumque magnumque
 tuas in manus adducunt, ut gloriam eximiam auferas.
 Sed age, indue arma Mavortia, ut celerrime
 currus committentes, Martisque nostrumque,
 decertemus, quoniam non-sane intrepidum Jovis filium
 neque Iphiclidem perterrebit : sed ipsum puto
 fugituro duos filios inculpati Alcidae,
 qui jam ei prope sunt, cupientes belli
 praelium conserere : quæ ipsis multo gratiora sunt epulis.

Sic ait : arrisit autem vis Herculeæ,
 animo oblectatus : admodum enim ipsi grata dixerat :
 et eum excipiens verbis volucris allocutus est :

Heros, o Iolæ, Jovis-alumne, non-jam procul
 pugna aspera. Tu vero quomodo antea fuisti bellicosus,
 ita et nunc magnum equum Arionem nigris-jubis
 quoquoversum converte, et auxiliare, quomodo poteris.

Sic locutus, ocreas orichalci splendidi,
 Vulcani inclyta dona, circum tibias posuit ;
 deinde etiam thoracem pectori induit
 pulchrum, aureum, valde-artificiosum, quem ipsi dederat
 Pallas Minerva, filia Jovis, ubi erat
 primum luctuosa aggressurus certamina.

Posuit autem circa humeros exitii depulsorem ferrum
 fortis vir : cavam autem circa pectora pharetram
 rejecit in-tergum : multæ vero intus erant sagittæ
 horrendæ, mortis vocem-eripientis datrices.
 Ab-anteriori-parte quidem mortem habebant et lacrimis ma-
 debant ;] mediæ autem politæ erant, perlongæ, sed a-tergo
 nigræ aquilæ contextæ pennis.

Corripuit autem validam hastam acutam corusco aere :
 capiti vero in robusto galeam fabrefactam posuit,
 artificiosam, ferream, ad tempora aptatam,
 quæ munebat caput Herculis divini.

Manibus quidem clypeum cepit undique-varium : nec quis-
 quam eum] perrupisset jaciendo neque comminuisset, mirum
 visu.] Nam totus quidem circum gypso candidoque ebore
 et electro lucidus erat, auroque fulgido
 splendens ; chalybis vero laminæ erant-ductæ.

*) In medio autem draconis erat terror haudquaquam effabilis,
 retro oculis igne lucentibus spectans :
 hujus etiam dentibus quidem repletum-erat os candide dis-
 positis,] sævis, inaccessis ; supra terribilem autem frontem
 sæva contentio volitabat, parans pugnam virorum,
 tetra, quæ sane mentemque et præcordia eximebat viris
 quicumque bellum adversus Jovis filium gererent.
 Horum et animæ quidem sub terram submerguntur ad-Or-
 cum intro] ipsorum ; ossa autem eorum, circum pelle putre-
 facta,] Sirio torrido, in nigra putrescunt terra.
 In eo autem Propulsatioque Repulsioque factæ-erant ;

* In medio autem e chalybe (factus) erat Timor, haudquaquam
 effabilis, [Fid. præfat.]

155 ἐν δ' Ὅμαδος τε Φόνος τ' Ἀνδροκτασίη τε δεδῆει.
 Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ἐθύνεον, ἐν δ' ὅλῃ Κῆρ
 ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον αὔουτον,
 ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλαχε ποδοῖν.
 Ἴμα δ' ἔχ' ἄμφ' ὥμοισι δακρυομένον αἵματι φωτῶν,
 160 δεινὸν δερκομένη καναχῆσι τε βεβρυχυῖα.
 Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν, οὔτι φατειῶν,
 δωδεκά, τὰ φοβέσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
 οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἱὶ φέροιεν
 τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχῇ πέλεν εὖτε μάχοιτο
 165 Ἀμφίτρυονιάδης, τὰ δὲ δαίετο θαυματὰ ἔργα·
 στίγματα δ' ὥς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκονσι,
 κυάνεοι κατὰ νῦτα, μελάνθησαν δὲ γένεια.
 Ἐν δὲ σῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν ἡδὲ λεόντων
 ἐς σφέας δερκομένων, κοτεόντων θ' ἱεμένων τε.
 170 Τῶν καὶ ὁμιληδὸν στίχες ἦσαν· οὐδὲ νυ τοίγε
 οὐδέτεροι τρεῖσιν φρίσσον γε μὲν αὐχένας ἄμφω.
 Ἦδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῆς, ἄμφι δὲ κάπροι
 δοιοί, ἀπουράμενοι ψυχᾶς, κατὰ δὲ σφι κελαινὸν
 αἶμα' ἀπελείβετ' ἔραξ· οἱ δ', αὐχένας ἐξεριπόντες,
 175 κείατο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι·
 τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κοτέοντε μάχεσθαι,
 ἀμφοτέροι, χλοῦναί τε σύες χαροποί τε λέοντες.
 Ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λαπιθάων αἰχμητῶν
 Καινέα τ' ἄμφι ἄνακτα Δρύαντά τε Πειρίθοόν τε
 180 Ὀπλέα τ' Ἐξάδιόν τε Φάληρόν τε Πρόλοχόν τε
 Μόφον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὅζον Ἄρηος,
 Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
 ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῖ τεύχε' ἔχοντες.
 Κένταυροι δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἡγερέθοντο
 185 ἄμφι μέγαν Πετραῖον ἰδ' Ἀσβόλον οἰωνιστὴν
 Ἄρκτον τ' Οὐρεῖόν τε μελαγχχαίτην τε Μίμαντα
 καὶ δύο Πευκείδας, Περιμήδεά τε Δρύαλόν τε,
 ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Καὶ τε συναίχθη ὥσεί ζωοὶ περ ἔόντες
 190 ἔγχεσιν ἡδ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.
 Ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἔστασαν ἵπποι
 γρύσοι, ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρπῆρος οὐλῖος Ἄρης
 αἰχμὴν ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων,
 αἵματι φοινικέεις, ὥσεί ζωοὺς ἐναρίζων,
 195 δίφρῳ ἐπεμβεβασί· παρὰ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε
 ἔστασαν ἱέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
 Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
 τῇ ἱκέλη ὥσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
 ἔγχος ἔχουσα' ἐν χερσὶν ἰδὲ χρυσέην τρυφάλειαν,
 200 αἰγίδα τ' ἄμφ' ὥμοις· ἐπὶ δ' ὄψετο φύλοπιν αἰνὴν.
 Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορός· ἐν δ' ἄρα μέσσω
 ἱμερόεν κιθάριζε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
 χρυσεῖη φόρμιγγι· θεῶν δ' ἔδος ἄγνός Ὀλύμπος
 [ἐν δ' ἀγορῇ, περὶ δ' ὄλθος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο]
 205 ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι· θεαὶ δ' ἐξήρχον ἀοιδῆς
 Μοῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελπομένης εἰκυῖαι.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος ἀμαιμαχέτοιο θαλάσσης
 κυκλοτερὲς ἐτέτυκτο παννύχθου κασσιτέροιο,

in eo Tumultusque Nexque Homicidiumque ardebant.
 In eo Contentio Turbaque furebant, in eo perniciose Mors,
 alium virum tenens recens-vulneratum, alium illæsum,
 alium mortuum per pugnam trahebat pedibus.
 Vestem autem habebat circum humeros cruentam sanguine
 virorum,] sævum intuens clamoribusque vociferans.
 In eo autem serpentum capita sævorum erant, haudquaquam
 effabilem,] duodecim, quæ perterrefaciebant super terram ge-
 nera hominum,] quicumque bellum contra Jovis filium gere-
 rent;] eorum et dentium quidem crepitus erat, quoties pugna-
 bat] Amphitryoniades: hæc autem fulgurabant miranda ope-
 ra:] punctorum vero instar apparebant conspicuæ sævis dra-
 conibus,] (qui erant) cærulei per terga, quorum vero nigrica-
 bant maxillæ.] In eo autem suum greges agrestium erant al-
 que leonum] sese adspicientium, irascentiumque cupien-
 tiumque.] Quorum etiam turmatim ordines incedebant; ne-
 que sane hi] neutri tremebant; horrebant tamen colla utri-
 que.] Jam enim ipsis jacebat magnus leo, circum autem apri
 duo, spoliati anima, deorsumque iis niger
 cruor destillabat in terram: ipsi autem, cervicibus dejectis,
 jacebant mortui sub terribilibus leonibus.
 Hi vero etiam magis excitabantur, incensi ad-pugnandum,
 utrique, agrestesque sues trucesque leones.
 In eo autem erat pugna Lapitharum bellatorum
 Cæneumque circa regem Dryantemque Pirithoumque
 Hopleumque Exadiumque Phalerumque Prolochumque
 Mopsiumque Ampyciden, Titaesium, prolem Martis,
 Theseumque Ægiden, similem immortalibus:
 (qui erant) argentei, aureæ circum corpus arma habentes.
 Centauri autem ex-altera-parte adversi congregabantur
 circum magnum Petraeum atque Asbolum augurem
 Arctumque Huriumque, nigrisque-pilis Mimantem
 et duos Peucidas, Perimedeum Dryalumque,
 argentei, aureas abietes in manibus habentes.
 Atque simul-impetu-facto tanquam (existentes) vivi
 lanceis atque abietibus cominus contendebant.
 In eo autem Martis terribilis celeripedes stabant equi
 aurei, in eo vero etiam ipse spoliator perniciosus Mars,
 hastam in manibus habens, milites exhortans,
 sanguine cruentus, quasi vivos spolians,
 currui insistens: juxta autem Pavorque Terrorque
 stabant cupientes bellum subire virorum.
 In eo autem Jovis filia prædatrix Tritogenia,
 ei similis quasique pugnam volens parare,
 hastam habens in manibus atque auream galeam,
 ægidemque circum humeros: ingrediebatur autem prælium
 sævum.] In eo autem erat immortalium sacer chorus; in me-
 dio vero] dulce citharizabat Jovis et Latonæ filius
 aurea lyra: Deorum autem sedes, sanctus Olympus
 [in eo autem forum, circum vero opes immensæ fusæ-erant]
 immortalium in certamine: Deæ autem incipiebant cantum
 Musæ Pierides, acute canentibus similes.
 In eo autem portus impulsu-facilis immensi maris
 rotundus factus-erat purissimo e stanno,

κλυζομένῳ ἱκελος· πολλοὶ γέ μιν ἄμ' μέσον αὐτοῦ
 210 δελφίνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνοντο ἰχθυόοντες,
 νηχομένοις ἱκελοὶ· δοιοὶ δ' ἀναρυσιόωντες
 ἀργύρεοι δελφίνες ἐροῖτων ἑλλοπας ἰχθύς.
 Ἰὼν δ' ὑπο γάλκειοι τρέον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
 215 ἦστο ἀνὴρ ἀλιεύς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
 ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀπορβρίφοντι ἐοικώς.
 Ἐν δ' ἦν ἡυκόμου Δανάης τέκος, ἱππότα Περσεύς,
 οὗτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν οὐδ' ἐκὰς αὐτοῦ,
 θαῦμα μέγα φράσσασθαι, ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστίρικτο.
 Τὸς γάρ μιν παλάμιας τεύξε κλυτὸς Ἀμφιγυγίης
 220 χρύσειον ἄμφρ' ὃ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.
 Ὡμοισιν δ' ὃ μὲν ἄμφρ' μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
 γάλκεον ἐκ τελαμῶνος· ὃ δ' ὥστε νόημ' ἐποτρῴτο.
 Πᾶν δὲ μετάρφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου,
 Γοργούς· ἄμφρ' ὃ μιν κίχισις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι,
 225 ἀργυρέ· θύσανοι δὲ κατῴρευντο φαινοὶ
 χρυσεῖαι· δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἀνακτος
 κεῖτ' Ἀΐδος κυνέη νυκτὸς ζόρον αἰνὸν ἔχουσα.
 Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐρβρίγοντι ἐοικώς
 Περσεύς Δαναΐδης ἐπιταίνετο. Ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν
 230 Γοργόνες ἀπλητοὶ τε καὶ οὐ φαταὶ ἐρβρώντο,
 ἱέμεναι μαπέειν. Ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
 βαινουσέων ἰάχεσκε σάκος· μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ
 ὄξεα καὶ λιγέως· ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντες
 δοῖω ἀπηωρεῦντ' ἐπικυρτώνοντε κάρηνα.
 235 Αἰχμαζὼν δ' ἄρα τῷγε μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας
 ἄγρια δερκομένω. Ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοισι
 Γοργεῖναις ἐδονεῖτο μέγας φόβος· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 ἄνδρες ἐμαρνάσθησαν πολέμητ' αὖτε· ἔχοντες,
 τοὶ μὲν ὑπὲρ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκῶν
 240 λοίγον ἀμύνοντες, τοὶ δὲ παραθέειν μεμαῶτες.
 Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἐπὶ δῆριν ἔχοντες
 μαρνανθ'· αἱ δὲ γυναῖκες εὐδμήτων ἐπὶ πύργων,
 χαλκείων, ὅζῳ βόων, κατὰ δ' ἐδρύποντο παρείας,
 ζωῆσιν ἱκελαί, ἔργα κλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
 245 Ἄνδρες δ', οἱ πρεσβῆες ἔσαν, γῆρας τ' ἐμείμαρπεν,
 ἀθροοὶ ἐκτοσθεν πυλῶν ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι
 χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέκεσσι
 δειδυῖότες· τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον· αἱ δὲ μετ' αὐτοῦς
 Κῆρες κυάνεαι, λευκοὺς ἀραβέῦσαι ὀδόντας,
 250 δεινωτοὶ βλοσυροὶ τε, δαφουνοὶ τ' ἀπλητοὶ τε
 δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων. Πᾶσαι δ' ἄρ' ἔντο
 αἶψα μέλαν πιέειν· ὃν δὲ πρῶτον μεμαῶοιεν
 κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἄμφρ' μὲν αὐτῷ
 βᾶλλ' ὄνυχας μεγάλους, ψυχὴ δ' Ἀΐδοςδε κατεῖεν
 255 Ἰάρταρον ἐς χροῖον· Αἱ δὲ φρένας εὐτ' ἀρέσαντο
 αἶψατος ἀνδρομέου, τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω,
 ἅψ' ὃ ὄμαδον καὶ μῶλον ἐθύνον αὖτις ἰοῦσαι.
 Κλωθὴ καὶ Ἀχέσις σπιν ἐφέστασαν· ἡ μὲν ὑφῆσσαν
 Ἄτροπος· οὐτι πέλεν μαγάλη θεὸς, ἀλλ' ἄρα ἦγε
 260 τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερέης τ' ἦν πρεσβυτάτη τε.
 Πᾶσαι δ' ἄμφρ' ἐνὶ φωτὶ μάχην ὀριμεῖαν ἔθεντο.
 Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὀμμάσι θυμῆνασαι,

undanti similis : multi vero per medium ipsias
 delphines hac et illac ferebantur piscantes,
 natantibus similes : duo autem stando-excitantes
 argentei delphines natabant mutos pisces.
 Sub his vero ærei trepidabant pisces : at in ripis
 sedebat vir piscator observans ; habebat autem manibus
 piscium rete, projecturo similis.
 In eo autem erat pulchricomæ Danaë's filius, eques Perseus,
 neque sane contingens clypeum pedibus, neque procul ab eo,
 miraculum magnum dictu, quoniam nusquam nitebatur.
 Ita enim hunc manibus fecerat inclytus Vulcanus
 aureum ; circum autem pedes habebat alata talaria.
 Et humeros quidem circum nigre-munitum ensen suspensum
 habebat] æreum e loro : ipse autem velut cogitatio volabat.
 Totum vero tergum ejus tenebat caput sævi monstri
 Gorgonis : circum autem ipsum pera complectebatur, mirum
 visu,] argentea, fimbriæque dependebant lucidæ
 aureæ : terribilis autem circum tempora regis
 posita-erat Orci galea, noctis caliginem gravem habens.
 Ipse vero fugienti et formidanti similis
 Perseus Danaides protendebatur. At post eum
 Gorgones inaccessæ neque effabiles ruebant,
 cupientes apprehendere. In pallido autem chalybe
 euntium resonabat clypeus magno strepitu
 acutum et tinnulum : in zonis autem dracones
 duo dependebant incurvantes capita.
 Lambebant vero illi, iraque acuebant dentes,
 sævum tuentes. Supra sæva autem capita
 Gorgonum agitabatur magnus terror : sed supra ipsas
 viri pugnabant, bellica arma habentes,
 hi quidem a sua civitate suisque parentibus
 pestem depellentes, illi autem devastare studentes.
 Multi quidem jacebant, plures autem sustinentes pugnam
 dimicabant : mulieres autem bene-constructis in turribus,
 æreis, acute clamabant, lacerabantque genas,
 vivis similes, opera inclyti Vulcani.
 Viri autem, qui seniores erant, et quos senectus arripuerat,
 conforti extra portas erant, sursumque Diis
 manus tendebant beatīs, pro suis liberis
 metuentes : illi vero contra pugnam sustinebant : at post ipsos
 Fatales-Deæ nigræ candidis crepantes dentibus,
 torvæ terribilesque, cruentæque inaccessæque
 pugnam sustinebant de cadentibus. Omnes enim cupiebant
 cruorem nigrum bibere : quem vero primum forte-ceperant
 jacentem vel cadentem recens-saucium, ei quidem
 injiciebat una ungues magnos : anima vero ad Orcum de-
 scendebat,] Tartarum in frigidum. Illæ autem animum quum
 satiassent] sanguine humano, hunc hominem quidem abjicie-
 bant post-tergum,] retro autem in tumultum et stragem
 festinabant iterum euntes.] Clotho et Lachesis iis adsta-
 bant ; debilior quidem] Atropos nequaquam erat, magna Dea :
 sed sane hæc] aliis quidem præstantiorque erat maxima-
 que-natu.] Omnes circa unum virum pugnam acerbam com-
 mittebant :] truculente vero se-mutuo adspiciebant oculis

ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασεῖας ἰσώσαντο.
 Πάρ δ' Ἀγλὺς εἰσθήκει ἐπισμουγερὴ τε καὶ αἰνή,
 265 γλωρῇ, αὖσταλῇ, λιμῷ καταπεπτηυῖα,
 γουνοπαγῆς, μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖρεσσιν ὑπῆσαν.
 Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δὲ παρεῶν
 αἶμ' ἀπελείβει· ἔραζ' ἡ δ' ἀπληστον σεσαρυῖα
 εἰσθήκει, πολλῇ δὲ χόνις κατενήνοθεν ὤμους,
 270 δάκρυσι μυδαλέῃ. Παρὰ δ' εὐπυργος πόλις ἀνδρῶν
 χρύσειαι δὲ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι
 ἑπτὰ πύλαι· τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
 τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ εὐσώτρου ἐπ' ἀπήνης
 ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
 275 τῇλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύραζε
 χερσὶν ἐνὶ δμῶν. Ταὶ δ' ἀγλαΐη τεθαλυῖαι
 πρόσθ' ἔκιοι· τοῖσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἔποντο.
 Ταὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἴεσαν αὐδὴν
 ἐξ ἀπαλῶν στομάτων, περὶ δὲ σφισιν ἄγνυτο ἡχώ.
 280 Οἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἀναγον χορὸν ἱμερόεντα.
 Ἔνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ,
 τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ αἰοδῇ,
 τοί γε μὲν αὖ γελῶντες ὑπ' αὐλητῇρι δ' ἕκαστος
 πρόσθ' ἔκιοι· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλαῖαι τε χοροὶ τε
 285 ἀγλαΐαι τ' εἶχον. Τοὶ δ' αὖ προπάροιθε πόλης
 νῶθ' ἵππων ἐπιδάντες ἐθύνεον. Οἱ δ' ἀροτῆρες
 ἔρεικον χθόνα διὰν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας
 ἐστάλατ'. Αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον· οἷγε μὲν ἡμῶν
 αἰγμῆς ὀξεῖησι κορυνιόεντα πέτηλα
 290 βριθόμενα σταχύων, ὥσπερ Δημήτερος ἀκτῆν.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἑλλεδανοῖσι δέον καὶ ἔπιπνον ἀλωῇ,
 οἱ δ' ἐτρύγων οἶνας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητῆρων
 λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας μεγάλων ἀπὸ ὀρχων,
 295 βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέης ἐλίχεσσιν·
 οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν. Παρὰ δὲ σφισιν ὄρχος
 χρύσεος ἦν, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο,
 σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέησι κάμαξι,
 [τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' αὐλητῇρι ἕκαστος]
 300 βριθόμενος σταφυλῇσι· μελάνθησάν γε μὲν αἶδε.
 Οἷγε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρουν· οἱ δ' ἐμάχοντο
 πύξ τε καὶ ἐλκηδόν. Τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἤρευν
 ἄνδρες θηρευταί, καὶ καρχαρόδοντε κύνας πρό,
 ἱέμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἱέμενοι ὑπαλύξαι·
 305 πᾶρ δ' αὐτοῖς ἵππηες ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' αἰθλοῖς
 δῆριν ἔχον καὶ μόχθον. Εὐπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
 ἡνίοχοι βεβαῶντες ἐρίεσαν ὠκέας ἵππους
 ῥυτὰ χαλαίνοντες, τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο
 ἄρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' αὐτευν.
 310 Οἱ μὲν ἄρ' αἰδίοι ἐῖχον πόνον, οὐδέ ποτέ σφιν
 νίκη ἐπηνύσθη, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον αἶθλον.
 Τοῖσι δὲ καὶ προύκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος,
 χρύσειος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο.
 Ἀμφὶ δ' ἵτον ῥέον Ὀκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς·
 315 πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. Οἱ δὲ κατ' αὐτὸν

succensentes,] unguēs vero manusque audaces conserebant.
 Juxta autem Tristitia stabat fuxdaque et misera,
 pallida, arida, fame oppressa,
 rigidis-genibus : longi vero unguēs manibus insidebant.
 Hujus quidem ex naribus mucus manabat, ex genis autem
 cruor destillabat in-terram : hæc vero immense dentes-strin-
 gens,] stabat, multus autem pulvis inspersus-erat humeris,
 lacrymis madens. Juxta vero turrata urbs hominum :
 aureæ autem eam tenebant superliminibus adaptatæ
 septem portæ : homines vero in voluptatibusque choreisque
 oblectationem capiebant : nam alii quidem bene-rotali in
 rheda] ducebant viro uxorem, multusque hymenæus excita-
 batur :] procul autem ab ardentibus facibus fulgor resplende-
 bat] in manibus famularum. Hæc vero venustate florentes
 præbant : illos autem chori saltantes sequebantur.
 Hæc quidem ad canoras fistulas emittebant cantum
 ex teneris oribus, circumque eas frangebatur echo.
 Illi vero ad citharas ducebant chorum amabilem.
 Inde rursum ex-alia-parte juvenes comissabantur ad tibiam,
 alii quidem etiam ludentes inter saltationem et cantum,
 alii vero etiam ridentes : sub tibicine autem singuli
 procedebant : totam vero urbem voluptatesque choreæque
 festivitatesque tenebant. Alii autem rursus extra oppidum
 tergis equorum conscensis currebant. Aratores vero
 proscindebant terram divam, succinctisque tunicis
 cincti-erant : sed erat profunda segēs : alii quidem metebant
 rucronibus acutis cauliculata folia,
 gravidas spicis, tamquam Cereris donum.
 Alii autem (in) restibus ligabant et sternebant aream :
 alii vero vindemiabant vinum, falces in manibus habentes :
 alii vero etiam in qualos ferebant a vindemiatoribus
 albos et nigros racemos magnis ex vineis,
 gravidis foliis et argenteis capreolis :
 alii vero etiam in qualos ferebant. Juxtaque illos vinea
 aurea erat, inclyta opera prudentis Vulcani,
 agitata foliis et argenteis perticis,
 [alii quidem etiam ludentes sub tibicine singuli]
 onerata uvis ; nigritabant tamen ipsæ.
 Alii quidem calcabant, alii autem hauriebant ; alii autem di-
 micabant] pugilandoque et luctando : alii vero celeripedes
 lepores venabantur] viri venatores, et asperis-dentibus can-
 nes-duo ante eos,] cupientes capere, illi vero cupientes ef-
 fugere :] juxta ipsos autem equites habebant laborem, pro-
 que præmiis] certamen habebant et pugnam : bene-contextis
 vero in curribus] aurigæ stantes immittebant veloces equos,
 habenas laxantes, illi autem crepitantes volabant
 currus compacti, et modioli valde resonabant.
 Illi quidem igitur perpetuum habebant laborem, neque un-
 quam iis] victoria expedita-erat, sed anceps habebant cer-
 tamen.] Illis autem etiam propositus-erat magnus tripus in
 stadio,] aureus, inclyta opera prudentis Vulcani.
 Circa vero marginem manabat Oceanus, turgenti similis ;
 totum autem ampletebatur clypeum artificiosissimum. At pos

κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυνον, οἳ ῥά τε πολλοὶ
 νῆρον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ, πὰρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο.
 θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, οὗ διὰ βουλάς
 Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 30 ἀρσάμενος παλάμῃσι. Τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμος υἱὸς
 πάλιν ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἱππέου θόρε δίφρου,
 εἰκελὸς ἀστεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο,
 κοῦφα βιβάς· τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἴολαος
 δίφρου ἐπεμδεβῶς ἰθύνετο καμπύλον ἄρμα.
 35 Ἀγχίμαλον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 καὶ σφρας θαρσύνουσα· ἔπια πτερόεντα προσήυδα·
 Χαίρετε, Λυγκηῶς γενεὴ τηλεκλειτοῖο·
 νῦν δὲ Ζεὺς κράτος ὑμῖν διδοῖ μακάρεσσιν ἀνάσσειν,
 Κύκνον τ' ἐξεναρῖν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 40 Ἄλλο δέ τοι τι ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν·
 εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρτης,
 τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο,
 αὐτὸς δὲ βροτολογιῶν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
 εἶθα καὶ γυμνωθέντα σάκευς ὑπο δαιδαλέοιο
 45 ὀφθαλμοῖσιν ἴδης, ἐνθ' οὐτάμεν δέξῃ χαλκῷ·
 ἂψ δ' ἀναχάσσασθαι· ἐπεὶ οὐ νύ τοι αἰσιμὸν ἔστιν
 αὐθ' ἱπποῦς Διέειν οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
 Ὡς εἰποῦσα ἐς δίφρον ἐβήσατο διὰ θεῶν,
 νίκην ἀθηνάτης χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα,
 50 ἰσχυμένως. Τότε δὴ ῥα διόγνητος Ἴολαος
 σμερδαλέον ἱπποῖσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὀμοκλήης
 βίμῳ ἔφερον θοὸν ἄρμα κονίοντες πεδίοιο.
 Ἐν γὰρ σπιν μένος ἔχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 αἰγίῳ ἀνασσεύσασα· περιστοναίχιζε δὲ γαῖα.
 55 Τοὶ δ' ἄμυδις προγέροντ' ἱελοὶ πυρὶ ἤε θυέλλῃ,
 Κύκνος θ' ἱππόδαμος καὶ Ἄρης ἀκόρητος αὐτῆς.
 Τῶν ἱπποὶ μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
 ἑξείη χρέμισαν, περὶ δὲ σφισιν ἄγνυτο ἡχώ.
 Τὸν πρότερος προσέειπε βίη Ἡρακληΐη·
 60 Κύκνε πέπον, τί νυν νῶϊν ἐπίσχετον ὠκεῖας ἱπποῦς,
 ἀνδράσιν οἳ τε πόνου καὶ διζύους ἰδρίεις εἰμεν;
 ἀλλὰ παρὲς ἔχε δίφρον εὐξοον ἠδὲ κελεύθου
 εἴκε παρὲς ἰέναι. Τρηχίνα δέ τοι παρελύνω
 ἱς Κήρυκα ἀνακτα· ὃ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ
 65 Τρηχίνος προδέθηκε, σὺ δ' εὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐτός·
 τοῦ γὰρ ὀπυίης παῖδα Θεμιστονόην κυανῶπιν.
 Ὡς πέπον, οὐ μὲν γάρ τοι Ἄρης θανάτοιο τελευτῆν
 ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ συνοισόμεθα πτολεμίζειν.
 Ἦν δὲ μὲν τί ἔφημι καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
 70 ἔγχεος ἡμετέρου, θθ' ὑπὲρ Πύλου ἡμαθόεντος
 ἀντίος ἔστη ἡμεῖο, μάχης ἀμοτον μενεαίνων.
 Τρεῖς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἤρειςτο γαίῃ,
 ὠπαιμένου σάκεος, τὸ δὲ τέτρατον ἤλασα μηρόν,
 παντὶ μένει σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξ·
 75 πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὀρμη.
 Ἐνθα καὶ δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύγχεθ,
 μερσὶν ὅφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα Κύκνος εὐμμελής ἐμενοίνα

ipsum] cygni altivolantes magnum clangebant, qui sane multi
 natabant in summa aqua, juxta autem pisces lasciviebant.
 Mirum visu etiam Jovi gravitonanti, cujus per consilia
 Vulcanus fecit clypeum magnum validumque
 aptans manibus. Hunc quidem Jovis fortis filius
 vibrabat violenter : in equinum autem insiliit currum,
 similis fulguri patris Jovis ægida-tenentis,
 leviter ingrediens : huic autem auriga, fortis Iolaus,
 bigis insistens regebat curvum currum.
 Prope autem his advenit Dea splendidis-oculis Minerva,
 atque ipsos confirmans verbis volucris allocuta-est :

Salvete, Lyncei progenies longe inclyti :
 nunc itaque Jupiter robur vobis dat beatis (deis) imperans,
 Cycnumque interficiendi et inclyta arma despoliandi.
 Aliud autem tibi verbum dicam, multo fortissime hominum :
 postquam enim Cycnum dulci vita spoliaveris,
 illum quidem tum ibidem relinque et arma ejus :
 ipse autem homicidam Martem accedentem observans,
 ubi nudatum clypeo (ab) artificioso
 oculis videris, ibi vulnera acuto ferro :
 retro autem te-recipe, quoniam non sane tibi in-fatis est
 neque equos capere, neque inclyta arma illius.

Sic locuta in currum adscendit diva Dearum,
 victoriam immortalibus manibus et gloriam tenens,
 celeriter. Tunc jam igitur Jove-natus Iolaus
 horrendum equos increpuit : hi autem ex adhortatione
 raptim ferebant celerem currum pulverem-cientes per-cam-
 pum.] Nam iis animum addiderat Dea splendidis-oculis Mi-
 nerva,] ægide concussa : circum-ingemiscebat autem tellus.
 Illi autem simul procedebant, similes igni sive procellæ,
 Cycnusque equum-domitor et Mars insatiabilis belli.
 Horum equi quidem deinde obvii sibi-mutuo
 acutum hinnivere, circaque eos resonabat echo.
 Hunc prior alloquebatur vis Herculeæ :

Cycne ignave, cur jam nobis immititis veloces equos,
 viris, qui laboris et ærumnæ experti sumus ?
 agedum præterage currum bene-politum, atque e-via
 cede prætergrediendo. Trachinem enim tendo
 ad Ceycem regem : is enim potentiaque et reverentia
 Trachini præest : tu vero satis bene scis etiam ipse :
 ejus enim uxorem-habes filiam Themistonoën nigris-oculis.
 O ignave, non quidem enim tibi neque Mars mortis exitium
 prohibebit, si jam nos congressi-fuerimus ad-pugnandum.
 Jam quidem ipsum aio etiam alias periculum-fecisse
 hastæ nostræ, quando pro Pylo arenosa
 adversus stetit mihi, pugnam insatiabiliter cupiens.
 Ter quidem mea ab hasta percussus nixus-est terra,
 vulnerato clypeo : quarto autem transadegi femur
 omnibus viribus incumbens, magnumque clypeum perforavi ;
 pronus autem in pulveribus humi cecidit hastæ impetu.
 Ibi jam infamis inter immortales fuit,
 manibus sub nostris relictis spoliis cruentis.

Sic dixit : neque tamen Cycnus bene-hastatus volebat,

τῷ ἐπιπειθόμενος ἐχέμεν ἐρυσάρμακας ἵππους.
 370 Ἀλλ' ὅτ' ἀπ' εὐπλεχέων δίφρων θόρον αἰψ' ἐπὶ γαῖαν
 παῖς τε Διὸς μεγάλου καὶ Ἐνυαλίου ἀνακτος.
 Ἡνίοχοι δ' ἐμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους·
 τῶν δ' ὑπο σευομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθών.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
 375 πέτραι ἀποθρώσκουσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι,
 πολλὰ δὲ δρυὲς ὑψίκομοι, πολλὰ δὲ τε πεῦκαι
 κίχαιοί τε τανύβριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
 βίμωα κυλινδομένων, εἷως πεδίονδ' ἀφίκωνται,
 ὡς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.
 380 Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτὴ τ' Ἰωλκὸς,
 Ἄρνη τ' ἡδ' Ἑλίχη Ἀνθεία τε ποιήεσσα
 ρωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἱχθον· οἱ δ' ἀλαλητῷ
 θεσπεσίῳ σύνισαν· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 καὶ δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἵματόεσσας,
 385 σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἐὼν μεγαθαρσείῃ παιδί.
 Οἷος δ' ἐν βήσσης ὄρεος χαλεπὸς προιδέσθαι
 κάπρος χαυλιόδων φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
 ἀνδράσι θηρευτῆς, θήγει δὲ τε λευκὸν ὁδόντα
 δογμαθεὶς, ἄφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιγῶντι
 390 λείβεται, ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόντι ἐίχτην,
 ὀρθὰς δ' ἐν λοφίῃ φρίσσει τρίχας ἀμφὶ τε δειρῇν·
 τῷ ἱκελὸς Διὸς υἱὸς ἀπ' ἱππείου θόρε δίφρου.
 Ἥμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἡχέτα τέττιξ
 ὄζω ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν αἰδεῖν
 395 ἄρχεται, ὥτε πόσις καὶ βρώσις θῆλυς ἐέρση,
 καὶ τε πανημέριός τε καὶ ἡῶς χέει αὐδὴν
 ἰδεῖ ἐν αἰνοτάτῳ, ὁπότε χρῶα Σείριος ἄζει·
 (τῆμος δὲ κέγχροισι πέρι γλῶχες τελέθουσι,
 τοῦτε θέρει σπεύρουσιν, ὅτ' ὀμφακας αἰδῶλλονται,
 400 οἷα Διώνυσος ὄϊκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχος,)·
 τὴν ὥρην μάρναντο, πολλὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 [Ὡς δὲ λέοντε δύο ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο
 ἀλλήλοισι κοτέοντες ἐπὶ σφέας ὀρμήσωσι,
 δεινὴ δὲ σφ' ἱαχὴ ἀραβὸς θ' ἅμα γίγνεται ὁδόντων·]
 405 οἱ δ' ὥςτ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλῃ κλάζοντε μάχισθον
 αἰγὸς ὀρεσσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο,
 πίνοντες, ἦντ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήϊος ἀνὴρ
 ἰὼ ἀπὸ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλῃ,
 410 γώρου αἰδρις ἐὼν, οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν,
 ἐσσυμένως δὲ οἱ ἀμφὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο,
 ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Ἐνθ' ἦτοι Κύνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
 κτεινέμεναι μεμαῶς σάχει ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος,
 415 οὐδ' ἐβῆξεν χαλκόν· ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο.
 Ἀμφιτρωνιάδης δὲ, βίῃ Ἡρακλεῖνι,
 μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἐγχεῖ μακρῷ
 αὐχένα γυμνωθέντα θοῶς ὑπένερθε γενείου
 ἔλασ' ἐπικρατέως· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε
 420 ἀνδροφόνος μελίη· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός.
 Ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὲς ἤριπεν, ἢ ὅτε πέτρῃ

huic obtemperans, retinere trahentes-currum equos.
 Jam tunc a bene-compacto curru desilierunt celeriter in ter-
 ram,] filiusque Jovis magni et Enyalii regis.
 Aurigæ autem propius egerunt pulericomos equos :
 illis autem sub irruentibus sonabat pedibus lata terra.
 Ut autem quando ab alto vertice montis magni
 rupes desiliunt, super alias-alia vero cadunt,
 multæque quercus alticomæ, multæque et piceæ,
 populique radicibus-altis franguntur ab ipsis
 raptim volventibus, donec in-campum perveniant :
 ita illi in se-mutuo ruebant, magnum crepantes.
 Tota autem Myrmidonumque civitas celebrisque Iolcus,
 Arneque atque Helice Anthæaque herbosa
 (sub) voce utriusque valde resonabant : ii autem cum clamore
 mirando congressi-sunt : valde autem intonuit prudens Jupi-
 ter.] deorsumque sane a cælo guttas jecit sanguinolentas,
 signum ponens belli suo magnanimo filio.
 Qualis autem in saltibus montis sævus aspectu
 aper dentibus-exsertis meditatatur animo pugnare
 cum-viris venatoribus, acuitque candidum dentem
 incurvatus, spuma autem circa os mandenti
 destillat, oculique ejus igni splendenti similes-sunt,
 erectis autem in dorso horret setis circaque collum :
 huic similis Jovis filius ab equino desiliit curru.
 Quando autem viridi nigris-alis sonora cicada
 ramo insidens æstatem hominibus canere
 incipit, cui potus et cibus secundus ros est,
 atque per-totum-diem et matutina fundit vocem
 æstu in gravissimo, quando cutem Sirius exsiccat :
 (tum jam milio circum aristæ nascuntur,
 quod æstate seminant, cum uvæ-acerbæ variegantur,
 qualia Bacchus dedit hominibus lætitiā et laborem;)·
 ea tempestate pugnabant, magnus autem tumultus excitaba-
 tur.] [Ut vero leones duo pro occiso cervo
 sibi-mutuo irati in se-ipsos irruunt,
 sævusque ipsis rugitus strepitusque exoritur dentium :]
 hi autem, sicut vultures incurvis-unguibus, repandis-rostris,
 rupe in excelsa magnum clangentes dimicaverint
 capræ montivagæ gratia aut feræ cervæ,
 pinguis, quam interfecit jaculans juvenis vir
 sagitta e nervo, ipse autem aberravit alibi
 loci ignarus (exsistens) : at illi celeriter animadvertunt,
 rapideque pro ea pugnam acrem instituunt :
 sic hi clamantes contra se-mutuo irruerunt.
 Ibi sane Cynus quidem potentis Jovis filium
 occidere cupiens, clypeo adegit æream hastam,
 neque pertulit æs : defendebant enim dona Dei.
 Amphitryoniades autem, vis Herculeæ,
 inter galeamque et scutum hasta longa
 cervicem nudatam celeriter infra mentum
 percussit violenter ; at ambos abscidit nervos
 homicida fraxinus : magnum enim robur inciderat viri.
 Cecidit autem, veluti quum aliqua quercus, aut quum rupes

ἡλίδας, κληγεῖσα Διὸς ψολόεντι καρυνῶ·
 ὡς ἔριπ' ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶπασε Διὸς ταλακάρδιος υἱός,
 423 αὐτὸς δὲ βροτολογιὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
 δεινὸν ὄρων ὄσσοισι, λείων ὡς σύματι κύρσας,
 ὅς τε μάλ' ἐνδοκέως ῥινὸν κρατεροῖς δνύχεσσι
 τήϊσας δ' ἔτι τάχιστα μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα·
 ἐμὲ μένος δ' ἄρα τοῦγε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ·
 430 γλαυκιδίον δ' ὄσσοις δεινὸν πλευράς τε καὶ ὤμους
 οὐρῇ μαστιγῶν ποσσὶ γλάφει, οὐδὲ τις αὐτὸν
 ἔτλη ἐξάντα ἰδὼν σχεδὸν ἔλθειν οὐδὲ μάχεσθαι·
 τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρωνιάδης, ἀκόρητος αὐτῆς,
 ἀντίος ἔσθ' Ἄρης, ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέζων,
 435 ἐσσυμένως· δὲ δὲ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ,
 ἀμφοτέροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Ὡς δ' ἔτ' ἀπὸ μεγάλου πέτρῃ πρῆϋινος ὀρούσῃ,
 μακρὰ δ' ἐπιθρῶσκουσα κυλίνδεται, ἥ δέ τε ἡχῇ
 ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, πάγος δὲ οἱ ἀντεβόλησεν
 440 ὑψηλός· τῷ δὲ συνενεύεσθαι· ἐνθα μιν ἰσχεῖ·
 τόσῃ δὲ μὲν ἰαχῇ, βρισάρατος οὐλῖος Ἄρης,
 κεκληγῶς ἐπόρουσεν· δ' ὁ ἐμμαπέως ὑπέδεκτο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 ἀντίη ἤλυθεν Ἄρης ἐρεμνὴν αἰγίδ' ἔχουσα·
 445 δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄρες, ἐπισχε μένος κρατερόν καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι·
 Ἡρακλῆα κτείναντα, Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
 Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μὴδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο.
 450 Ὡς ἔφατ'· ἀλλ' οὐ πείθ' Ἄρεος μεγαλήτορα θυμὸν,
 ἀλλὰ μέγα ἰάχων φλογὶ εἰκελα τεύχεα πάλλων
 καρπαλίμως ἐπόρουσε βίη Ἡρακλεΐη,
 κακτάμεναι μεμαώς· καὶ ῥ' ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος
 σπερχόν, εἰς παιδὸς κοτέων πέρι τεθνηῶτος,
 455 ἐν σάκει μεγάλῳ. Ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἔγχος ὀρμὴν ἔτραπ' ὀρεξάμενῃ ἀπὸ δίφρου.
 Δριμύ δ' Ἄρην ἄχος εἶλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ δ' ἐξ
 ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα· τὸν δ' ἐπιόντα
 Ἀμφιτρωνιάδης, δεινῆς ἀκόρητος αὐτῆς,
 460 μὴρὸν γυμνωθέντα σάκεος ὑπο δαιδαλέοιο
 οὔτασ' ἐπικρατέως· διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξε
 ἐνύρατι νομήσας, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάεθα μεσση.
 Τῷ δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος εὐτροχὸν ἄρμα καὶ ἵππους
 ἤλασαν αἰψ' ἐγγύς, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείν·
 465 ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ' ἔπειτα
 ἵππους μαστιγῇ· ἵκοντο δὲ μακρὸν Ὀλύμπον.
 Γίος δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδάλιμος Ἰόλαος
 Κύνων συλῆσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ
 νίσσοντ'· αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχίνος ἵκοντο
 470 ἵπποις ὠκυπόδεσσιν. Ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἐξίκετ' Ὀλύμπον τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.
 Κύνων δ' αὖ Κηφύς θάπτεν καὶ λαὸς ἀπείρων,
 οἳ ῥ' ἐγγύς ναῖον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος
 Ἀνθην Μυρμιδόνων τε πόλιν κλειτὴν τ' Ἰωλκόν

Excelsa, icta Jovis fumanti fulmine :
 sic cecidit : circum ipsum autem resonabant arma variata
 are.] Hunc quidem dein reliquit Jovis ærumnosus filius :
 ipse autem homicidam Martem accedentem observans,
 sævum videns oculis, ut leo corpus *aliquod* forte-nactus,
 qui admodum avide pelle validis unguibus
 dissecta quam celerrime dulcem animam abstulit :
 ferocia autem sane hujus nigrum intumuit cor :
 splendidis-spectans vero oculis sævum costasque et humeros
 canda flagellans pedibus fodit, neque quisquam ipsum
 sustinuit ex-adverso adspiciens prope ire, neque pugnare :
 talis igitur Amphitryoniades insatiabilis belli
 adversus stetit Marti in præcordiis audaciam augens,
 celeriter : is autem ipsi prope accessit mæsto corde ;
 utrique autem clamantes se-invicem invaserunt.
 Ut autem, quando a magno rupes cacumine præcipitarit,
 longe vero insiliendo volvitur, atque cum fragore
 venit irruens, collis autem huic obvius-fuit
 altus : huic iam concucurrit ; ibi is eam retinet :
 tanto ille quidem fremitu, gravans-currum perniciosus Mars,
 vociferans irruit ; ille autem prompte eum excepit.
 Ast Minerva, filia Jovis ægida-tenentis,
 obviam venit Marti, tenebrosam ægidem habens :
 sæva autem torve intuens verbis volucris allocuta-est :
 Mars, inhibe animos fortes et manus invictas.
 Neque enim tibi fas est inclytis armis spoliare
 Herculem occisum, Jovis magnanimum filium.
 Sed age, desine pugna, neve adversus sta mihi
 Sic ait : sed non persuasit Martis magnanimi animo ;
 sed magnum crepans flammæ similia arma vibrans,
 celeriter invasit vim Herculeam,
 occidere cupiens : et igitur conjecit æratam hastam
 vehementer, sui filii irascens gratia mortui,
 in clypeum magnum : at splendidis-oculis Minerva
 hastæ impetum avertit, protendens-se a curru.
 Acerbus autem Martem dolor cepit : extracto vero gladio
 acuto] irruit contra Herculem magnanimum : at hunc acce-
 dentem] Amphitryoniades, sævi insatiabilis belli,
 femore nudatum clypeo sub artificioso
 vulneravit violenter : at valde carnem perscidit
 hastâ jaculans, inque terram eum prostravit mediam.
 Huic autem Terror et Pavor bene-rotalem currum et equos
 adegerunt celeriter propius, et a terra spatiosa
 in currum posuerunt artificiosissimum : celeriter autem
 deinde] equos flagellabant : venerunt vero in magnum
 Olympum.] Filius autem Alcmenæ et gloriosus Iolaus,
 Cycno detractis ab humeris armis pulcris
 revertébantur : mox autem exinde ad urbem Trachinis vene-
 runt] equis celeripedibus. At splerdidis-oculis Minerva
 pervenit in Olympumque magnum et domos patris.
 Cycnum autem contra Ceyx sepelivit et populus inumerus,
 qui prope urbem habitabant inclyti regis
 Anthen Myrmidonumque urbem celebremque Iolicum,

475 Ἄρνην τ' ἠδ' Ἑλίκην πολλὸς δ' ἡγείρετο λαὸς,
 τιμῶντες Κήϋκα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
 Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' αἰδὲς ποίησεν Ἄναυρος,
 ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων. Τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων
 Λητοίδης ἤνωξ', ὅτι ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας
 480 ὅστις ἄγοι Πυθῶδε βίη σύλασκε δοκεύων.

Armenque atque Helicen : multus autem congregabatur po-
 pulus,] honorantes Ceycem, carum beatis Diis.
 Illius vero sepulcrum et monumentum invisibile reddidit
 Anaurus,] imbre hiemali inundans. Ita enim eum Apollo
 Latonæ-filius jussit, quoniam (*Cycnus*), inclytas hecatombas
 quicumque ageret Delphos, *eum* vi spoliabat insidiatus.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῶσι κλείουσαι,
δεῦτε, Δί' ἐννέπετε, σφέτερον πατέρ' ὑμνεῖουσαι·
ὄντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε
ῥητοί τ' ἀῤῥητοί τε, Διὸς μέγαλοιο ἔκχρη.
6 Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει,
ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἀδελφὸν ἀέξει,
ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν καὶ ἀγένορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιδρεμέτης, δὲ ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλυθεὶ ἰδὼν αἰὼν τε, δίκη δ' ἰθύνε θέμιστας.
10 Τὴν, ἐγὼ δέ κε, Πέρση, ἐτήτυμα μυθησάμην.

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην Ἑριδῶν γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
εἰσὶ δύο· τὴν μὲν κεν ἐπαινέσεις νοήσας,
ἣ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἀνδρα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡ μὲν γὰρ πολεμὸν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
15 σχετλή· οὗτις τὴν γε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὅτ' ἀνάγκης
ἀθανάτων βουλῇσιν Ἑριν τιμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἐτέρην προτέρην μὲν ἐγείνατο Νυξ ἔρεβεννη,
θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω·
20 ἦτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
πλούσιον, ὃ σπένδει μὲν ἀρόμεναι ἡδὲ φυτεύειν,
οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοὶ δέ τε γείτονα γείτων
εἰς ἄφρονον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' Ἑρίς ἦδε βροτοῖσι.
25 Καὶ κεραμεὺς κερσάμει κυτίνει καὶ τέκτονι τέκτων,
καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.

Ὡ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τιῷ ἐνικάθεις θυμῷ,
- μὴ δὲ σ' Ἑρίς κακὸς ἄρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
νεῖκε' ὀπιπτεύοντ' ἀγορῆς ἐπακούον ἰόντα.
30 Ὡρῇ γάρ τ' ὀλίγη πῦλαται νεικέων τ' ἀγορέων τε
ῥῆτινι μὴ βίος ἐνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
ῥαίος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτὴν.

Τοῦ κε κορεσσάμενος νεῖκεα καὶ δῆριν ὀφέλλεις
κτῆμας' ἐπ' ἄλλοτρίοις σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
35 ὧδ' ἐρδεῖν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος
ἰθείησι δίκαις, αἵ τ' ἐκ Διὸς εἰσιν ἀρισται.

Ἡδὴ μὲν γὰρ κλῆρον ἔδασσάμεθ', ἀλλὰ τε πολλὰ
ἀρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.

40 Νήπιοι, οὐδὲ ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἤμισυ παντὸς,
οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδελῷ μέγ' ὄνειαρ.

Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσσαίτο,
ὥς τε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἰόντα·
45 αἰψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
ἔργα βοῶν δ' ἀπολοῖτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ἦσιν,
ὅτι μιν ἐξαπάττει Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.

HERIODUS.

OPERA ET DIES.

Musæ, ex-Pieria carminibus celebrantes,
adeste, Jovem dicite, vestrum patrem canentes,
per quem mortales homines pariter obscurique clarique sunt,
nobilesque ignobilesque, Jovis magni voluntate.
Nam facile quidem extollit, facile vero elatum deprimat,
facileque præclarum minuit et obscurum auget,
facileque corrigit pravum et superbum attenuat
Jupiter altitonans, qui supremas ædes incolit.
Audi intuens auscultansque, juste autem rege judicia.
Agedum, ego vero, Persa, vera dixerim.

Non igitur unum erat Contentionum genus, sed super terram
sunt duo: alteram quidem probaverit prudens,
altera vero vituperanda; diversam autem mentem habent.
Nam hæc quidem bellumque malum et discordiam fovet,
noxia: nemo hanc sane amat mortalis, sed necessario
immortalium consiliis Contentionem colunt molestam.
Alteram vero priorem quidem genuit nox obscura,
posuit vero eam Saturnius altithronus, in-æthere habitans,
terræque in radicibus et inter homines, longe meliorem.
Hæc quamvis inertem tamen ad opus excitat.
In alium enim quispiam intuens opere vacans
divitem, ipse festinat quidem arare atque plantare,
domumque bene instituere: æmulatur enim vicinum vicinus,
ad divitias contendentem: bona autem Contentio hæc homi-
nibus.] Et figulus figulo succenset et fabro faber,
et mendicus mendico invidet et cantor cantori.

O Persa, tu vero hæc tuo repones in animo:
neve tibi Contentio malis-gaudens ab opere animum abdu-
cat,] lites spectanti fori auditori (exsistenti).
Tempus enim raro litiumque est forique,
culcumque non victus domi in-annum repositus-est,
tempestivus, quem terra fert, Cereris munus.

Hoc satius lites ac rixam moveas
de facultatibus alienis: tibi vero non-amplius secunda-vice
licebit] sic facere: sed extemplo dirimamus litem
rectis judiciis, quæ ex Jove sunt optima.
Nam jam quidem patrimonium divisimus, aliaque multa
rapiens auferebas, valde adulans reges
donivoros, qui hoc jus volunt judicasse.

Stulti, neque sciunt quanto plus dimidium sit toto
neque quam in malvaque et asphodelo magna utilitas.

Absconditum enim habent Dii victum hominibus.
Facile enim vel uno die acquisivisses,
ut tu in annum haberes, etiam otiosus (exsistens):
statim gubernaculum quidem super fumo poneress,
opera boum vero cessarent et mulorum laboris-patientium.
Sed Jupiter abscondit iratus animo suo,
quod ipsum decepit Prometheus versutus.

475 Ἄρνην τ' ἠδ' Ἑλίην· πολλὸς δ' ἠγείρετο λαὸς,
 τιμῶντες Κήϋκα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
 Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' αἰδὲς ποίησεν Ἄναυρος,
 ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων. Τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων
 Λητοίδης ἤνωξ', ὅτι ῥα κλειτὰς ἐκατόμβας
 480 ὅστις ἄγοι Πυθῶδε βίη σύλασχε δοκεύων.

Arnenque atque Helicen : multus autem congregabatur po-
 pulus,] honorantes Ceycem, carum beatis Diis.
 Illius vero sepulcrum et monumentum invisibile reddidit
 Anaurus,] imbre hiemali inundans. Ita enim eum Apollo
 Latonæ-filius jussit, quoniam (*Cycnus*), inclytas hecatombas
 quicumque ageret Delphos, *eum* vi spoliabat insidiatus.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

OPERA ET DIES.

Μοῦσαι Πιερίθεν ἀοιδῶσι κλείουσαι,
 δεῦτε, Δι' ἐννέπετε, σφέτερον πατέρ' ὑμνεῖουσαι·
 ὅτι διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἀφατοὶ τε φατοὶ τε
 βητοὶ τ' ἀβήτοί τε, Διὸς μέγαλοιο ἔκhti.
 ῥίξ μὲν γὰρ βριάει, βέα δὲ βριάοντα χαλέπτει,
 βεία δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἀδῆλον ἀέξει,
 βία δὲ τ' ἰθύνει σχολίων καὶ ἀγήνορα κάρφει
 Ζεὺς ὑβριδρεμέτης, δς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
 Κλῦθι ἰδῶν αἰών τε, δίκη δ' ἰθύνε θέμιστας.
 ἦ Τύνη, ἐγὼ δέ κε, Πέρση, ἐτήτυμα μυθησαίμην.

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἦν Ἑρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
 εἰσι δύνω· τὴν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,
 ἣ δ' ἐπιμωμητὴ· διὰ δ' ἀνδρίχα θυμὸν ἔχουσιν.
 Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
 ἡ στείλει· οὕτως τὴν γε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
 ἀθανάτων βουλήσιν Ἑριν τιμῶσι βαρεῖαν.
 Τὴν δ' ἐτέρην προτέρην μὲν ἐγαίνατο Νῦξ ἔρεβεννῇ,
 ἦκε δὲ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 γαίης τ' ἐν βίξει καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνων·
 ἡ γὰρ καὶ ἀπαλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
 Εἰς ἕτερον γὰρ τίς τε ἰδῶν ἔργοιο χατίζων
 κλισίῳ, ὃ σπεύδει μὲν ἀρόμεναι ἡδὲ φυτεύειν,
 αἰὼν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοὶ δὲ τε γείτονα γείτων
 εἰς ἄρνον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' Ἑρις ἦδε βροτοῖσι.
 Καὶ κεραμεὺς κεραμεὶ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων,
 καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονεῖ καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
 Ὡς Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῶν ἐνικάθεο θυμῷ,
 μηδὲ σ' Ἑρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
 νέεσθαι· ὅστις πεύοντ' ἀγορῆς ἐπακούον ἔοντα.
 Ὡς γὰρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικῶν τ' ἀγορῶν τε
 ἥτις μὴ φίλος ἔνδον ἐπηεταῖος κατάκειται
 ἰσχυρὸς, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτὴν.
 Τοῦ κε κορεσσάμενος νεικεῖα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
 κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις· σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
 ἡ εὖ ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεικὸς
 παῖσι δίκαις, αἵ τ' ἐκ Διὸς εἰσιν ἀρισταί.
 Ἡδὴ μὲν γὰρ κλῆρον ἰδασσάμεθ', ἀλλὰ τε πολλὰ
 ἐπὶ πᾶσι ἐφόρει, μέγα χυδαίνων βασιλῆας
 ὑποφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.
 Νήπιοι, οὐδὲ ἴσασιν ὅσω πλέον ἤμισυ παντὸς,
 οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειρα.
 Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
 Πηδῶν γὰρ κεν καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσασθαι,
 ὥστε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἔοντα·
 αἰψὰ κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
 ἔργα βροτῶν δ' ἀπόδοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
 Ἄλλὰ Ζεὺς ἐκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ἦσιν,
 ἐπὶ μιν ἔξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.

HEMUDLS.

Musæ, ex-Pieria carminibus celebrantes,
 adeste, Jovem dicite, vestrum patrem canentes,
 per quem mortales homines pariter obscurique clarique sunt,
 nobilesque ignobilesque, Jovis magni voluntate.
 Nam facile quidem extollit, facile vero elatum deprimit,
 facileque præclarum minuit et obscurum auget,
 facileque corrigit pravum et superbum attenuat
 Jupiter altitonans, qui supremas ædes incolit.
 Audi intuens auscultansque, juste autem rege judicia.
 Agedum, ego vero, Persa, vera dixerim.

Non igitur unum erat Contentionum genus, sed super terram
 sunt duo: alteram quidem probaverit prudens,
 altera vero vituperanda; diversam autem mentem habent.
 Nam hæc quidem bellumque malum et discordiam fovet,
 noxia: nemo hanc sane amat mortalis, sed necessario
 immortalium consiliis Contentionem colunt molestam.
 Alteram vero priorem quidem genuit nox obscura,
 posuit vero eam Saturnius altithronus, in-æthere habitans,
 terræque in radicibus et inter homines, longe meliorem.
 Hæc quamvis inertem tamen ad opus excitat.
 In alium enim quispiam intuens opere vacans
 divitem, ipse festinat quidem arare atque plantare,
 domumque bene instituire: æmulatur enim vicinum vicinus,
 ad divitias contendentem: bona autem Contentio hæc homi-
 nibus.] Et figulus figulo succenset et fabro faber,
 et mendicus mendico invidet et cantor cantori.

O Persa, tu vero hæc tuo repone-in animo:
 neve tibi Contentio malis-gaudens ab opere animum abdu-
 cat,] lites spectanti fori auditori (exsistenti).
 Tempus enim raro litiumque est forique,
 cuicumque non victus domi in-annum repositus-est,
 tempestivus, quem terra fert, Cereris munus.

Hoc satiatius lites ac rixam moveas
 de facultatibus alienis: tibi vero non-amplius secunda-vice
 licebit] sic facere: sed extemplo dirimamus litem
 rectis judiciis, quæ ex Jove sunt optima.
 Nam jam quidem patrimonium divisimus, aliaque multa
 rapiens auferebas, valde adulans reges
 donivoros, qui hoc jus volunt judicasse.

Stulti, neque sciunt quanto plus dimidium sit toto
 neque quam in malvaque et asphodelo magna utilitas.

Absconditum enim habent Dii victum hominibus.
 Facile enim vel uno die acquisivisses,
 ut tu in annum haberes, etiam otiosus (exsistens):
 statim gubernaculum quidem super fumo poneress,
 opera hominum vero cessarent et mulorum laboris-patientium.
 Sed Jupiter abscondit iratus animo suo,
 quod ipsum decepit Prometheus versutus.

Τοῦνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
 50 Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖτις εἰς παῖς Ἰαπετοῖο
 ἔκλειψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
 ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
 Τὸν δὲ γολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
 55 χαίρεις πῦρ κλέψας καὶ ἐμάς φρένας ἡπεροπεύσας,
 σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι·
 τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν ᾧ κεν ἅπαντες
 τέρπωνται κατὰ θυμὸν ἔδν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
 Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἔγχευσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 60 Ὁφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν δ' τι τάχιστα
 γαῖαν ὕδει φῦρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
 καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὧπα εἰσκειν
 παρθενικῆς καλὸν εἶδος, ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
 ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
 65 καὶ χάριν ἀμφιγέαι κεφαλῇ χρυσέην Ἀφροδίτην,
 καὶ πόθον ἀργαλέον καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας·
 ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 Ἑρμείαν ἦνωγε διάκτορον Ἀργεϊφόντην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι.
 70 Αὐτίκα δ' ἐκ γαῖης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυῆις
 παρθένῳ αἰδοίῃ ἱκελον, Κρονίδεω διὰ βουλᾶς·
 ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὼ
 ὄρμους χρυσεύουσιν ἔθεσαν χροῖ· ἀμφὶ δὲ τήνγε
 75 ὦραι καλλίχομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι·
 [πάντα δέ οἱ χροῖ κόσμον ἐθήρμωσε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργεϊφόντης
 ψεύδεά θ' αἰμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 τεῦξε Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνήν
 80 θῆκε θεῶν κήρυξ· ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
 Πανδώραν, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφειστῆσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσεν,
 εἰς Ἐπιμηθεά πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργεϊφόντην
 85 δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον· οὐδ' Ἐπιμηθεὺς
 ἐφράσαθ', ὥς οἱ εἶπε Προμηθεὺς μήποτε δῶρον
 δεξασθαι πάρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
 ἐξοπίσω, μή πού τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
 Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
 90 Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
 νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
 νούσων τ' ἀργαλέων, αἵ τ' ἀνδράσι κῆρας ἔδωκαν.
 [Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγυράσκουσι.]
 Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελούσα
 95 ἐσχέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
 Μοῦνη δ' αὐτόθι Ἑλπίς ἐν ἀβρῆχτοισι δόμοισιν
 ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χειλέσιν, οὐδὲ θύραζε
 ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
 αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
 100 Ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάλχεται.
 Πλεῖθ μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλεῖθ δὲ θάλασσα·
 νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἡδ' ἐπὶ νυκτὶ

Idcirco igitur hominibus machinatus est molestias tristes.
 Abscondit vero ignem: hunc quidem rursus egregius filius
 Japeti] furatus est hominibus *dandum* Jove a prudenti
 in cava ferula, fallens Jovem fulmine-gaudentem.
 Hunc autem indignatus affatus est nubicogus Jupiter:
 Japetionide, prae omnibus consilia sciens,
 gaudes ignem furatus et meam mentem quod-deceperis,
 ubique ipsi magnum exitium et posteris.
 Ipsi vero pro igne dabo malum, quo omnes
 Oblectentur (in) animo, suum malum amore-amplectentes.
 Sic ait: risitque pater hominumque Deorumque.
 Vulcanum vero jussit inclytum quam celerrime
 terram aqua miscere, et hominis indere vocem
 et robur, immortalibus vero Deabus facie assimilare
 virginis pulcrum speciem, peramabilem: at Minervam
 opera docere, artificiose telam texere:
 et gratiam circumfundere capiti auream Venerem,
 et desiderium grave, et membra-rodentes curas:
 indere vero impudentem mentem et fallaces mores
 Mercurium jussit nuntium Argicidam.
 Sic dixit: illi autem obtemperarunt Jovi Saturnio regi.
 Statim vero ex terra finxit inclytus Vulcanus
 virgini verecundae similem, Saturnii ex consiliis:
 cinxit vero et ornavit Dea splendidis-oculis Minerva:
 circum autem (huic) Charitesque Deae et veneranda Suada
 monilia aurea posuerunt corpori: circumque eam
 Horae pulchricomae coronarunt floribus vernis:
 [omnem vero ejus corpori ornatum adaptavit Pallas Minerva.]
 At ipsi in pectore nuntius Argicida
 mendaciaque blandosque sermones et dolosos mores
 condidit Jovis consilio graviter-tonantis; ac nomen
 imposuit Deorum praeco; appellavit autem hanc mulierem
 Pandoram, quia omnes Olympias domos habentes
 donum donarunt, detrimentum hominibus inventoribus.
 At postquam dolum perniciosum inevitabilem absolvit,
 ad Epimetheum misit pater inclytus Argicidam
 munus ferentem, Deorum celerem nuntium: neque Epime-
 theus] cogitavit, quod ipsi dixisset Prometheus, ne quando
 munus] acciperet a Jove Olympio, sed remitteret
 retro, ne forte quidquam mali mortalibus eveniret.
 Verum ille recepto-co, cum jam malum haberet, sensit.
 Prius enim quidem vivebant in terra genera hominum
 procul absque malis et sine difficili labore,
 morbisque molestis, qui hominibus mortem dederunt.
 [Mox enim in miseria mortales consenescent.]
 Sed mulier manibus amphorae magnum operculum cum-di-
 movisset,] dispersit; hominibus autem paravit curas tristes.
 Sola vero illic Spes in illa domo domicilio
 intus mansit dolii sub labris, neque foras
 evolavit: prius enim injecit operculum dolii,
 argida-tenentis consiliis Jovis nubes-cogentis.
 Alia vero innumera mala inter homines vagantur.
 Plena enim quidem terra est malis, plenum vero mare:
 morbi autem hominibus interdum atque noctu

αὐτόματοι φοιτῶσι κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξεῖλετο μητίετα Ζεὺς.
408 [Οὕτως οὔτι πη ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.]

Εἰ δ' ἐθέλεις, ἑτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
[ὥς δμῶθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι.]
† Χρῦσεον μὲν πρῶτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
110 ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, δὲ οὐρανῷ ἐμβασιλεύον·
ὥς τε θεοὶ δ' ἔζων ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ διζύος· οὐδέ τι δειλὸν
γῆρας ἐπὶν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας δμοῖοι
115 τέρποντ' ἐν θαλήσιν κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων·
θῆσκον δ' ὥς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
τοῖσιν ἦν· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
αὐτομάτῃ, πολλόν τε καὶ ἄφρονον· οἱ δ' ἐθέλημοι
ἥσυχoi ἐργ' ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν,
120 [ἄφρνοιὸι μήλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.]
(120) Αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς
ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
οἳ βὰ φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
125 ἥερα ἐσάμενοι πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
(125) πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον.
† Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
ἀργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
χρυσέῳ οὔτε φυτὴν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα.
130 Ἄλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρει κεδνῇ
(130) ἐτρέφετ' ἀτάλλων, μέγα νήπιος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
ἀλλ' δὲ ἂν ἡβήσειε καὶ ἡβης μέτρον ἴκοιτο,
παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
ἄφραδῆς· ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
135 ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
(135) ἦτολον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
ᾧ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. Τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε χολούμενος, οὐνεκα τιμὰς
οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἱ Ὀλύμπιον ἔχουσιν.
140 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
(140) τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται,
δεύτεροι, ἀλλ' ἐμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ. [πῶν
† Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώ-
γᾶλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρέῳ οὐδὲν δμοῖον,
145 ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ δμβριμον· οἷσιν Ἄρης
(145) ἔργ' ἐμελε στονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
ἥσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόχρονα θυμὸν,
ἀπλητοὶ· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἀπτοι
ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
150 Τοῖς δ' ἦν γᾶλκεα μὲν τεύχεα, γᾶλκεο δὲ τε οἶχοι,
(150) γᾶλκῳ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπο σφετέρῃσι δαμέντες
ῥῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον χρυεροῦ Ἀΐδαο,
ῥῶνυμνοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλος περ ἰόντας
155 εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον ψᾶος ἡελίοιο.

spontanei ventitant, mala mortalibus ferentes
tacite; nam vocem exemit prudens Jupiter.
[Sic non usquam licet Jovis voluntatem evitare.]

Si autem volueris, alium tibi ego sermonem summatim-fa-
ciam] belle ac scienter : tu vero menti infige tuae :
[quomodo ex-eadem-origine nati-sunt Dii mortalesque homi-
nes.] Aureum quidem primo genus loquentium hominum
immortales fecerunt Olympias domos habentes.
Ii quidem sub Saturno erant, cum in cœlo regnaret :
sicut Dii autem vivebant securum animum habentes,
procul absque et laboribus et ærumna : neque misera
senectus aderat, semper vero pedibus ac manibus sibi similes
oblectabantur in conviviis mala extra omnia ;
moriebantur autem tamquam somno obruti : bona vero omnia
illis erant ; fructumque ferebat fertile arvum
sponte-sua multumque et copiosum : ii vero lubentes
quieti operibus fruebantur cum bonis multis.
[abundantes pomis, cari beatis Diis.]

Verum postquam hoc genus terra abscondit,
ii quidem demones sunt, Jovis magni ex consiliis,
boni, in-terra-versantes, custodes mortalium hominum :
qui sane custodiunt et justitiam et prava opera,
aëre induti ubique oberrantes per terram,
opum-datores : et hoc munus regium obtinebant.

Secundum inde genus multo deterius postea
argenteum fecerunt Olympias domos habentes,
aureo neque forma simile, neque ingenio.
Sed centum quidem puer annis apud matrem sedulam
educabatur crescens valde rudis sua in domo :
sed quum pubuisset et pubertatis metam advenisset,
paucillum vivebant ad tempus, dolores habentes
ob-stultitias : injuriam enim temerariam non poterant
a-se-mutuo abstinere, neque immortales colere
volebant, neque sacrificare beatorum sacris in aris,
uti fas est hominibus ex-more. Hos quidem deinde
Jupiter Saturnius abscondit iratus, quia honores
non dabant beatis Diis, qui Olympum habitant.
At postquam et hoc genus terra occultavit,
hi quidem subterranei beati mortales vocantur,
secundi ; sed tamen honor etiam hos comitatur.

Jupiter vero pater tertium aliud genus loquentium homi-
num] æneum fecit, omnino argenteo nihil simile,
e fraxinis, violensque et robustum : quibus Martis
opera curæ-erant luctuosa et injuriæ : neque ullum frumen-
tum] edebant, sed adamantis habebant durum animum,
inaccessi : magna autem vis et manus invictæ
ex humeris nascebantur in validis membris.
His autem erant ænea quidem arma, æneæ vero etiam domus ;
æreque operabantur : nigrum enim non erat ferrum.
Et hi quidem manibus sub suis domiti
abierunt in putridam domum horribilis Plutonis,
ignobiles : mors autem eos, terribiles quamvis (exsistentes),
cepit atra, splendidumque liquerunt lumen solis.

- (155) † Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
αὐτίς ἐτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιοτέρον καὶ ἀρείον,
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἱ καλέονται
160 ἡμίθεοι προτέρῃ γενεῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
(160) Καὶ τοὺς μὲν πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῇ
τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμυΐδι γαίῃ,
ὤλεσε μαρναμένους μῆλων ἕνακ' Οἰδιπόδαο,
τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαΐτμα θαλάσσης
165 ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἕνακ' ἠυκόμοιο.
(165) Ἐνθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφοκάλυψε·
τοῖς δὲ δῖχ' ἀνθρώπων βίον καὶ ἤθε' ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης,
τῆλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τοῖσιν Κρόνος ἐμβασιλεύει.
170 Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὀκεανὸν βαθυδίνην,
(170) Ὀλβιοὶ ἥρωες, τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
τρεῖς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.
† Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
175 ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεόν· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
(175) παύσσονται καμάτου καὶ οἰζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας·
ἀλλ' ἐμπης καὶ τοῖσι μεμίζεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
180 Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
εὔτ' ἂν γινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
(180) Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίος οὐδέ τι παῖδες,
οὐδὲ ξείνος ξεινοδόκῳ καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὥς τὸ πάρος περ.
185 Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας·
μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποὺς βάζοντες ἔπεσσι,
(185) σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες· οὐδέ κεν οἷα
γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
χειροδίχαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
190 Οὐδὲ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται οὔτε δικαίου
οὔτ' ἀγαθοῦ, μᾶλλον δὲ κακῶν βεκτηῖρα καὶ ὕβριν
(190) ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδὼς
οὐκ ἔσται· βλάβει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα
μῦθοισι σχολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμείται.
195 Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἰζυροῖσιν ἅπασιν
δυσκέλαδος, κακὸς ἄχρεος ὁμαρτήσῃ, στυγερῶπης.

- (196) Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπῳ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
λευκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένῳ χροῖα καλὸν
ἀθανάτων μετὰ φῶλον ἵτην προλιπόντ' ἀνθρώπους
200 Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἀλγεα λυγρὰ
θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.

- (200) Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω προνέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὡδ' ἱρήξ προέειπεν ἀηδὸνα ποικιλόδειρον,
ὑψὶ μάλ' ἐν νεφέεσσιν φέρων δνύχεσσι μεμαρπύς·
205 ἢ δ' ἐλεὼν γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμρ' δνύχεσσι
μύρετο· τὴν δ' ὄγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·
(206) Δαιμονίη, τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων·

Sed postquam et hoc genus terra operuit,
rursum etiam aliud quartum super terram multorum-altricem
Jupiter Saturnius fecit, justius et melius,
virovum heroum divinum genus, qui vocantur
semidei priore ætate per immensam terram.
Et hos quidem bellumque malum et pugna gravis
alios quidem ad septiportes Thebas, Cadmea in terra,
perdidit pugnantes propter oves Cædipodæ;
alios vero etiam in navibus trans magnam latitudinem maris
ad Trojam ducens Helenæ gratia pulcricomæ.
Ibi sane eos quidem mortis exitium occultavit:
iis autem seorsum ab-hominibus vitam et sedem tribuens
Jupiter Saturnius constituit pater ad fines terræ
procul ab immortalibus: horum Saturnus rex-est.
Et ii quidem habitant securum animum habentes
in beatorum insulis juxta Oceanum vorticosum,
felices heroes, quibus mellitum fructum
ter quotannis florentem fert secundus ager.
Utinam non jam debuisssem ego quintis interesse
hominibus, sed aut prius mori, aut postea nasci!
Nunc enim jam genus est ferreum: neque unquam interdiu
cessabunt a-labore et miseria, neque noctu,
corrupti: graves vero Dii dabunt curas.
Sed tamen et hisce admiscebuntur bona malis.
Jupiter autem perdet etiam hoc genus loquentium hominum,
postquam nati cani-circum-tempora facti-fuerint.
Neque pater liberis concordans, neque liberi patri,
neque hospes hospiti, neque amicus amico,
neque frater carus erit, ut antehac certe.
Celeriter vero senescentes dehonestabunt parentes;
incusabunt autem sane hos molestis alloquentes verbis,
impii, neque Deorum vindictam scientes: neque hi
senibus parentibus educationis-præmia reddent,
violenti: alter autem alterius civitatem diripiet.
Neque ulla pii gratia erit, neque justii,
neque boni; magis vero maleficum et injurium
virum honorabunt: justitia autem in manibus, et pudor
non erit: lædetque malus meliorem virum,
verbis pravis alloquens, perjurium vero jurabit.
Livor autem homines miseros omnes
maledicus, malis-gaudens comitabitur in viso-vultu.

Et tum jam ad cælum a terra spatiosa,
candidis vestibus tectæ corpus pulcrum,
immortalium ad genus iverunt relictis hominibus
Pietas et Nemesis: at relinquentur dolores graves
mortalibus hominibus; contra-malum vero non erit defensio.

Nunc vero fabulam regibus narrabo, sapientibus quamvis
Sic accipiter affatus-est lusciniæ varii-gutturis, [ipsis].
admodum alte in nubibus ferens unguibus correptam:
hæc vero misere, curvos fixa circum ungues,
lugebat: eam autem ille imperiose sermone allocutus-est:
Infelix, quid strepis? habet sane te multo fortior:

τῇ δ' εἰς ἧ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω, καὶ αἰοδὼν ἐοῦσαν·
 δεῖπνον δ', αἶ κ' ἐθέλω, ποιήσομαι, ἥ μεθήσω.
 210 Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλη πρὸς χρεῖσσονας ἀντιφερίζειν,
 νίκης τε στέρεται πρὸς τ' αἰσχεσιν ἄλγεα πάσχει.
 (210) Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης Ἥρης, τανυσίπτερος ὄρνις.
 Ὡ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὀφελλε·
 ὕβρις γάρ τε κακῇ δειλῷ βροτῷ· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
 215 ῥηϊδίως φερέμεν δύνатаι, βαρύνει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,
 ἐγκύρσας ἀτῆσιν· ὁδὸς δ' ἐτέρηφι παρελθεῖν
 (215) χρεῖσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει
 ἐς τέλος ἐξελοῦσα· παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.
 Αὐτίκα γὰρ τρέχει Ὀρκος ἅμα σχολίῃσι δίκῃσιν.
 220 [Τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἐλκομένης ἧ κ' ἄνδρες ἄγωσι
 ὀυροφάγοι, σχολίῃς δὲ δίκῃς κρίνωσι θέμιστας.]
 (220) Ἡ δ' ἔπεται κλαίουσα πόλιν καὶ ἥθεα λαῶν,
 ἔρα ἐσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
 οἷτε μιν ἐξελάσσει καὶ οὐκ ἰθεὶαν ἔνειμαν.
 225 Οἱ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν
 ἰθείας καὶ μὴ τι παρεχθαίνουσι δικαίου,
 (225) τοῖσι τέθλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
 εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
 ἀργαλέον πόλεμον τεκμείρεται εὐρύοπα Ζεὺς·
 230 οὐδέ ποτ' ἰθυόει μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
 οὐδ' ἀτῆ, θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
 (230) Τοῖσι φέρεται μὲν γαῖα πολὺν βίον, οὔρεσι δὲ ὄρυς
 ἄκρη μὲν τε φέρεται βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
 εἰροπόκοι δ' οἷες μαλλοῖς καταθεβρίθασιν·
 235 τίχτουσιν δὲ γυναῖκες εἰκοῦτα τέκνα γονεῦσιν·
 θαλλοῦσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
 (235) νίσσονται, καρπὸν δὲ φέρεται ζείδιρος ἄρουρα.
 Οἷς δ' ὕβρις τε μέγλη κακῇ καὶ σχέτλια ἔργα,
 τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεὺς.
 240 Πολλάκι καὶ ἑμύπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπη-
 ὅς τις ἀλιτράνη καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται. [ῥα,
 (240) τοῖσιν δ' οὐρανὸθεν μέγ' ἐπ' ἡγάγετο πῆμα Κρονίων,
 λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
 Οὐδὲ γυναῖκες τίχτουσιν· μινύθουσι δὲ οἶχοι,
 245 Ζηνὸς φραδοσμύνησιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὐτὴ
 ἡ τῶνγε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεισεν ἡ ὄγε τεῖχος,
 (245) ἡ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν.
 Ὡ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
 τῇδε δίκην· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
 250 ἀθάνατοι φράζονται ὅσοι σχολίῃσι δίκῃσι
 ἀλλήλους τρίβουσι θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες.
 (250) Τρὶς γὰρ μύριοι εἰσιν ἐπὶ γῆνι πουλυβοτείρῃ
 ἀθάνατοι Ζηνὸς φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
 οἱ ῥα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
 255 ἡέρα ἐσσάμενοι πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
 Ἡ δὲ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 (255) κυδρὴ τ' αἰδοῖ τε θεοῖς οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 Καί ῥ' ὅπῃ δ' ἂν τις μιν βλάπτῃ σχολίῳς ὀνοτάζων,
 αὐτίκα παρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
 260 γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον, ὅρρ' ἀποτίσῃ
 [ὅτῃμος ἀτασθαλίας βασιλείων, οἱ λυγρὰ νοεῦντες

hacibus, qua te equidem ducam, licet cantatricem (exsistentem):] cœnam vero, si voluero, faciam, aut dimittam. Imprudens autem, quicumque voluerit cum potentioribus contendere;] victoriaque privatur, præterque contumelias dolores patitur.] Sic ait velociter-volans accipiter, latis-alis avis.] O Persa, tu vero audi justitiam, neque injuriam fove: injuria enim etiam mala misero est homini; nec quidem dives facile ferre potest, gravaturque ab ea, illapsus damnis: via vero aliter perveniendi melior ad justa: justitia autem injuriam superat ad finem progressa: passus vero *damna* stultus cognovit.

Cito enim currit jusjurandum una-cum injustis judiciis. At Justitiæ tumultus est tractæ, quo viri duxerint donivori, pravis autem sententiis deciderint jura. Hæc vero sequitur deplorans urbemque et sedes populorum, aerem induta, malum hominibus adferens, qui ipsam expellunt, neque justam *partem* distribuunt.

Qui vero jura peregrinis et civibus dant recta, neque quidquam prætergrediuntur justum, his floret urbs, populi que florent in ipsa: pax vero per terram juvenum-altrix, neque umquam illis molestum bellum decernit late-cernens Jupiter, neque umquam justos inter homines fames versatur, neque damnum: in-conviviis autem cura-partis operibus fruuntur.] His quidem fert terra multum victum, in-montibus vero quercus] summa quidem fert glandes, media vero apes:] lanigeræ autem oves velleribus onustæ sunt: pariunt vero mulieres similes liberos parentibus: florent autem bonis perpetuo: neque in navibus iter-faciunt; fructum vero fert secundus ager.

Quibus autem injuriaque curæ-est mala pravaque opera, iis vindictam Saturnius decernit late-cernens Jupiter.

Serpe etiam universa urbs malo viro detrimentum-cepit, quicumque peccat et iniqua machinatur. Illis autem cœlitus magnum importavit malum Saturnius famem simul et pestem: intereunt vero populi; neque mulieres pariunt; minuuntur autem familiæ, Jovis consiliis Olympii: interdum vero etiam aut eorum exercitum ingentem perdidit aut idem murum, aut naves in ponto Saturnius punit ipsorum.

O reges, vos autem considerate etiam ipsi hanc vindictam: prope enim inter homines versantes immortales observant, quotquot pravis judiciis se-mutuo atterunt, Deorum vindictam non curantes. Ter enim decies-mille sunt in terra multorum-altrice immortales Jovis custodes mortalium hominum: hi igitur custodiunt et justitiam et prava opera, aëre induti, ubique oberrantes per terram. Illa autem virgo est, Justitia, ex Jove, procreata augustaque venerandaque Diis qui Olympum habent. Et igitur, cum quis eam lædat impie spernens, statim apud Jovem patrem considens Saturnium, refert hominum injustam mentem, ut luat populus peccata regum, qui perniciose meditant

- (260) ἄλλη παρκλίνωσι δίκας σχολιῶς ἐνέποντες.]
 Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλεῖς, ἰθύνετε μύθους,
 δωροφάγοι, σχολίων δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
 265 Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλω κακὰ τεύχων,
 ἥ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλευέσσαντι κακίστη.
 (265) Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας
 καὶ νυ τὰδ', αἱ κ' ἐθέλησ', ἐπιδέρεται, οὐδέ ἐ λήθει
 οἴην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει.
 270 Νῦν δὴ ἐγὼ μῆτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
 εἶην μῆτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον
 (270) ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἔξει·
 [ἀλλὰ τάγ' οὐ πω ἔολπα τελεῖν Δία τερπικέρανον.]
 ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῆσι,
 275 καὶ νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
 Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων·
 (275) ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνόις,
 ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς·
 ἀνδρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἥ πολλὸν ἀρίστη
 280 γίγνεται. Εἰ γὰρ τίς κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
 γινώσκων, τῷ μὲν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύσπα Ζεὺς·
 (280) ὃς δὲ κε μαρτυρίῃσιν ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσσας
 ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάβης νήκεστον ἀσπῆ,
 τοῦ δὲ τ' ἀμαυροτέρῃ γενεῇ μετόπισθε λείλειπται·
 285 ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεῇ μετόπισθεν ἀμείνων.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
 (285) Τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ἱλαδὸν ἔστιν ἐλέσθαι
 ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
 Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωῖτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
 290 ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὀρθίος ὁῖμος ἐς αὐτὴν
 καὶ τρηχὺς τοπρῶτον· ἐπὶ δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
 (290) ῥηϊδίῃ δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπὴ περ ἐοῦσα.
 Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ,
 φρασσάμενος τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ᾗσιν ἀμείνων·
 295 ἐσθλὸς δ' αὖ κακείνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθεται·
 ὃς δὲ κε μῆτ' αὐτὸς νοήσῃ μῆτ' ἄλλου ἀκούων
 (295) ἐν θυμῷ βάλλεται, ὃ δ' αὖτ' ἀχρηῖος ἀνὴρ.
 Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
 ἐργάζεο, Πέρση, Διὸν γένος, ὅφρα σε Λιμὸς
 300 ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δὲ σ' εὐστέφανος Δημήτηρ,
 αἰδοίῃ, βιότου δὲ τετὴν πιμπλῇσι καλήν.
 (300) Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ.
 Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὃς κεν ἀεργὸς
 ζῶῃ, κηφῆνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀργῇν,
 305 οἵτε μελισσῶν κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
 ἔσθοντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
 (305) ὥς κε τοι ὠραίου βιότου πλήθωσι καλῖαι.
 Ἐξ ἔργων δ' ἀνδρες πολύμηλοι τ' ἀρνεοὶ τε·
 καὶ τ' ἐργαζόμενος πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
 310 ἔσσειαι ἢ δὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.
 Ἔργον δ' οὐδὲν ὀνειδος, ἀεργίῃ δὲ τ' ὀνειδος.
 (310) Εἰ δὲ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
 πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 Δαίμονι δ' οἷος ἔσῃ, τὸ ἐργάζεσθαι ἀμείνων·**
 315 εἴ κεν ἀπ' ἀλλοιοίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν

alio inflectunt jura prave dicentes.

Hæc observantes reges, corrigit sententias,
 donivori, pravorum vero judiciorum prorsus obliviscamini.

Sibi ipsi mala struit vir alii mala struens,
 malumque consilium consulenti pessimum.

Omnia videns Jovis oculus et omnia animadvertens
 etiam hæc, siquidem vult, inspicit : neque eum latet,
 quale jam hoc quoque judicium urbs intus exerceat.

Nunc jam ego neque ipse inter homines justus
 sim, nec meus filius : quoniam malum est virum justum
 esse, siquidem majus jus injustior habebit.

[Sed hæc nondum spero perfecturum Jovem fulmine-gauden-
 tem.] O Persa, tu vero hæc in animo reponere tuo,
 et quidem justitiæ obtempera, violentiæ autem obliviscere
 omnino.] Hanc enim hominibus legem imposuit Saturnius :
 piscibus quidem et feris et avibus volucribus,
 ut devorent se-mutuo, quoniam non justitia est inter eos :
 hominibus autem dedit justitiam, quæ multo optima
 est. Si enim quis velit justa profiteri
 cognoscens, ei opes dat late-videns Jupiter :
 qui vero testimoniis volens perjurium jurans
 mentietur, justitiæque impediens immedicabiliter læsus sit,
 ejus certe obscurior progenies posthac relicta est :
 viri autem justo-jurantis progenies posthac præstantior.

Tibi vero bona intelligens dicam, valde stulte Persa.
 Vitium quidem sane etiam cumulatum est capere
 facile : plana quidem via est, valde autem procul habitat
 Virtuti vero sudorem Dii anteposuerunt
 Immortales : longa vero et ardua via est ad eam,
 et aspera primum : ubi vero ad summum aliquis venerit,
 facilis jam deinceps est, quamvis difficilis (exsistens).

Ille quidem optimus est, qui per-se omnia intellexerit,
 cogitans quæcumque dein et ad finem sint meliora.
 Bonus vero etiam ille, qui bene monenti paruerit.
 Qui vero neque ipse sapit, neque alium audiens
 in animo reposuerit, ille contra inutilis vir est.

At tu quidem nostri memor semper præcepti
 operare, Persa, diya proles, ut te Fames
 oderit, amet autem pulcre-coronata Ceres
 veneranda, victuque tuum impleat horreum.
 Fames enim semper ignavo comes est viro.

Hic vero Dii indignantur et homines, quicumque otiosi
 Vivit, fucis aculeo-carentibus similis indole,
 qui apum laborem absumunt otiosi,
 vorantes : tibi vero opera gratum esto decentia obire,
 ut tibi tempestivo victu impleantur horrea.

Ex laboribus autem viri evadunt pecorosique opulentique
 etiam laborans multo carior immortalibus
 eris atque hominibus : valde enim oderunt otiosos.

Labor autem minime dedecus, ignavia autem dedecus est
 Quod si laboraveris, mox te æmulabitur otiosus
 Ditescentem : divitias vero virtus et gloria comitatur.

Fortuna autem qualis sis, laborare est melius.**
 si quidem ab alienis facultatibus stolidum animum

εἰς ἔργον τρέψας μελετᾷς βίου, ὥς σε κελεύω.

(315) Αἰδώς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεκρημένον ἄνδρα κομίζει,
αἰδώς, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἢ δ' ὀνίνησιν.

Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὀλβῳ.

320 Χρήματα δ' οὐχ ἄρπακτά· θεόςδοτα πολλὸν ἀμείνω.

Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὀλβον ἔλγῃται,

(320) ἢ ὅγ' ἀπὸ γλώσσης λήσσειται, οἷά τε πολλὰ
γίγνεται, εὖ τ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείῃ κατοπάζῃ.

325 βεῖα δὲ μιν μαυροῦσι θεοὶ, μινύθουσι δὲ οἴκοι
ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὀλβος ὀπηδεῖ.

(325) Ἴσον δ' ὅς θ' ἰκέτην ὅς τε ξείνον κακὸν ἔρξῃ,
ὅς τε κασιγνήτοιο ἐοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνει
κρυπταδῆς εὐνῆς ἀλόχου, παρακαίρια βέζων,

(330) ὅς τέ τευ ἀρραδῆς ἀλιταίνεται ὄρφανά τέκνα,
ὅς τε γονῆα γέροντα κακῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ

(330) νεικεῖν χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.

Τῷ δ' ἦτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευταίην
ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

335 Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔργ' ἀεσίφρονα θυμόν.

Κὰδ δύναιμι δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν

(335) ἀγῶς καὶ καθαῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν·
ἄλλοτε δὲ σπονδῆς θυέσσι τε ἱλάσσεσθαι,
ἡμὲν δ' εὐνάζῃ καὶ δ' ἂν φάος ἱερὸν ἔλθῃ.

340 ὥς κέ τοι ἱλαὸν κραδίην καὶ θυμὸν ἔχουσιν·

[ὅρρ' ἄλλων ὦνῃ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.]

(340) Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν εἶσαι·
τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο,

345 γείτονες δῶστοι ἔκινον, ζώσαντο δὲ πηοί.

Πῆμα κακὸς γείτων ὄσονε' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειρα.

(345) Ἐμμορέ τοι τιμῆς ὅς τ' ἐμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.
Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπολοίτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.

Εὐμὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,

350 αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λῶϊον, αἶ κε δύνηαι,

ὥς ἂν χρηζέων καὶ ἐς ὑστερον ἄρχιον εὖρῃς.

(350) Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἴσ' ἄττησιν.

Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσίοντι προσεῖναι·

καὶ δόμεν ὅς κεν δῶ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῶ.

355 Δέ· ἢ μὲν τις ἔδωκεν, ἀδότη δ' οὔτις ἔδωκεν.

Δύς ἀγαθὴ, ἄρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότειρα.

(355) Ὅς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅγε κ' ἂν μέγα δοίτ'·

χαίρει τῷ δώρῳ καὶ τέρπεται δὴ κατὰ θυμόν·

ὅς δὲ κεν αὐτὸς ἔλγῃται ἀναιδείῃφι πιθήσας,

360 καὶ τε σμικρὸν ἔόν, τὸ δ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.

Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,

(360) καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.

Ὅς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὃ δ' ἀλύζεται αἰθόπα λιμόν·

Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.

365 Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερόν τὸ θυρήνιν.

Ἐσθλὸν μὲν παρεόντος ἐλίσθαι, πῆμα δὲ θυμῷ

(365) χρηζέειν ἀπεόντος, ἃ σε φράζεσθαι ἄνωγα.

Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι,

μεσσοῦν φείδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδῶ.

ad opus convertens curam-habeas victus, sicut te jubeo.

Pudor autem non bonus egenum hominem tenet,
pudor, qui homines valde lædit atque juvat.

Pudor sane cum inopia, audacia vero cum opibus.

Opes autem non rapiendæ : divinitus-datæ multo meliores.

Si quis enim et manibus per-vim magnas opes ceperit,
aut is lingua prædatus-fuerit, qualia multa

Fiunt, quam primum lucrum mentem deceperit
hominum, pudorem vero impudentia expulerit :

facile autem illum obscurant Dii, minuuntur vero familiæ
viro tali; exiguumque ad tempus divitiæ comitantur.

Pariter vero, et qui supplicem et qui hospitem male tra-
ctaverit ;] quique fratris sui lectum adscenderit

secreti concubitus uxoris, scelerata patrans ;

quique cujuscumque imprudentia fraudat orphanos liberos ;

quique parentem senem misero in senectutis limite
incepuit gravibus incessens verbis :

huic autem certo Jupiter ipse irascitur, ad extremum vero
operibus pro iniquis gravem exhibet talionem.

Verum tu ab-his quidem omnino cohibe stultum animum.

Pro facultate autem facito sacra immortalibus Diis

caste et pure, nitida vero femora adoletō :

alias autem libationibus thuribusque placato,

et quando cubitum-is, et quum lux sacra venerit :

ut tibi benevolum cor et animum habeant ;

[ut aliorum emas agrum, non tuum alius.]

Amicum ad convivium vocato, inimicum vero relinque :

eum autem potissimum vocato, quicumque te prope habitat.

Quotiescumque enim tibi etiam domesticum aliud *quid* acci-
vicini non-cincti accurrunt, cinguntur autem cognati. [dat,

Damnum malus vicinus, quantum bonus magnum com-
modum.] Nactus-est sane pretium, quicumque naclus est vi-
cinum bonum.] Neque bos interierit, nisi vicinus malus sit.

Recte quidem meliaria *mutuans* a vicino, recte vero redde
eadem mensura, et amplius, si quidem possis :

ut indigens etiam in posterum æquum *eum* invenias.

Ne mala lucra-captēs : mala lucra æqualia damuis.

Amantem ama, et succurrenti succurre :

et da ei-qui dederit, neve da ei-qui non dederit.

Datori quidem aliquis dedit, non-danti vero nemo dedit.

Donatio bona, rapina vero mala, mortis datrix.

Quicumque enim quidem vir libens *dat*, is etiam multum de-
derit.*] gaudet dono et delectatur suo in animo.

Qui vero ipse ceperit impudentiæ obsecutus
quamvis exiguum (exsistens), id tamen rigidat ejus animum.

Siquidem enim et parvum ad parvum posueris,
et frequenter istud feceris, mox magnum et hoc evaserit.

Qui vero ad id-quod-adeat adjicit, is vitabit atram famem

Neque vero quod domi repositum *est* hominem cruciat.

Domi melius *est* esse, quoniam damnosum, quod foris *est*.

Bonum quidem de-præsentī capere, miseria vero animo,
egere absente : quæ te meditari jubeo.

Incipiente autem dolio et desinente saturare·

in-medio parce : sera vero in fundo parsimonia.

- 370 Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
Καὶ τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.
[370] πίστεις δ' ἄρ τοι δμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.
Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἑξαπατάτω
αἰμύλα κωτίλλουσα, τετὴν διφῶσα καλὴν.
375 Ὅς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὄγε φιλήτησι.
Μουνογενὴς δὲ παῖς εἶη πατρώϊον οἶκον
(375) φερδόμεν· ὥς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων.
Ῥεῖα δέ κε πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἀσπετον ὄλβον.
380 Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.
[Σοὶ δ' εἰ πλούτου θεμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν,
(380) ὧδ' ἔρδειν, καὶ ἔργον ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.]

- Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
ἄρχεσθ' ἀμητοῦ· ἀρότοις δὲ δυσομενάων.
385 Αἱ δ' ἦτοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα
κεκρύφαται, αὐτὶς δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
(385) φαίνονται ταπρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδῖων πέλεται νόμος, οἳ τε θαλάσσης
ἐγγύθι ναιετάουσ', οἳ τ' ἄγχεα βησσήεντα,
390 πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πύονα χῶρον
ναίουσιν· γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
(390) γυμνὸν δ' ἀμάαν, εἴ γ' ὦρια πάντ' ἐθέλησθα***
ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος, ὥς τοι ἕκαστα
ὦρι' ἀέξεται, μή πως τὰ μέταζε χατίζων
395 πτώσσης ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσης.
Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἔμ' ἤλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
(395) οὐδ' ἐπιμετρήσω· ἐργάζεω, νῆπιε Πέρση,
ἔργα, τάτ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο,
μήποτε σὺν παίδεσσι γυναικὶ τε θυμὸν ἀχέων
400 ζητεύης βίοντον κατὰ γείτονας, οἳ δ' ἀμελῶσιν.
Δίς μὲν γὰρ καὶ τρεῖς τάχα τεύξεαι· ἦν δ' ἔτι λυπῆς,
(400) χρῆμα μένου πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πολλ' ἀγορεύσεις·
ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. Ἀλλὰ σ' ἀνωγα
φράζεσθαι χρεῖων τε λύσιν λιμοῦ τ' ἀλευρήν.
405 Οἶκον μὲν πρῶτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα,
[κτητὴν, οὐ γαμετὴν, ἥ τις καὶ βοῦσιν ἔποιτο,]
(405) χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι,
μὴ σὺ μὲν αἰτῆς ἄλλον, ὃ δ' ἀρνῆται, σὺ δὲ τητῇ,
ἢ δ' ὦρε παραμείβηται, μινύθη δέ τε ἔργον.
410 Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἕς τ' αὖριον ἕς τ' ἐννηπιν·
οὐ γὰρ ἔτῳσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλὴν,
(410) οὐδ' ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τε ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτησι παλαίει.
Ἥμος δὲ λήγει μένος ὀξέος ἡελίοιο
415 καύματος ἰθαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος
Ζητὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χροῦς·
(415) πολλὸν ἐλαφρότερος· δὴ γὰρ τότε Σείριος ἀστήρ
βαῖον ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφῶν ἀνθρώπων
ἔρχεται ἡμάτιος, πλείων δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ·
420 τῆμος ἀδηχτοτάτῃ πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει·
(420) τῆμος ἄρ' ὕλοτομῆν μεμνημένος ὦρια ἔργα.

Merces autem viro amico constituta æqua esto.
Etiam cum-fratre ludens testem adhibeto :
credulitas autem sane pariter ac diffidentia perdiderunt homines.] Ne vero mulier tibi animum nates-exornans decipiat,
blanda garriens, tuum inquirens domicilium.
Qui enim mulieri confidit, confidit is furibus.
Unicus vero filius sit, paternam domum
qui-servet : ita enim opulentia crescet in ædibus.
Senex autem moriaris, alterum filium relinquens.
Facile vero et pluribus præbuerit Jupiter ingentes opes.
Major quidem plurium cura, major autem accessio.
[Tibi vero si opes mens appetit in animo tuo,
sic facito, et operi super opus operare.]

Pleiadibus Atlante-natis exorientibus,
incipie messem ; arationem vero, occidentibus.
Hæc autem sane noctesque et dies quadraginta
latent : rursum vero inverso anno
apparent primum ubi-acuitur ferrum.
Hæc utique camporum est lex, iisque, qui mare
prope habitant, iisque, qui valles flexuosas,
arari fluctuante procul, pinguem regionem
incolunt : nudus serito, nudusque arato,
nudusque metito, si quidem tempestiva omnia voles***
opera tibi-parare Cereris, ut tibi singula
tempestiva crescant, ne quando interim egens
mendices ad alienas domos, et nihil efficias.
Sicut et nunc ad me venisti : ego vero tibi non amplius-dabo,
neque admetiar : operare, stolidè Persa,
operibus, quæ hominibus Dii destinarunt :
ne-quando cum liberis uxoreque animo dolens
quæras victum per vicinos, hi vero negligent.
Bis quidem enim et ter forsitan consequeris : si vero amplius molestus-fueris,] rem quidem non facies, tu vero inania multa dices :] inutilis autem erit verborum copia. Sed te jubeo] cogitare debitorumque solutionem famisque evitatio-nem.] Domum quidem primum, fœminamque bovemque aratorem,] [servam non nuptam, quæ et boves sequatur :] utensilia vero domi omnia apta parato :
ne tu quidem petas ab alio, is vero recuset, tuque careas,
tempus autem prætereat, minuaturque etiam opus.
Neve differas in crastinum inque perendinum :
non enim frustra-laborans vir implet horreum,
neque differens : studium vero opus auget.
Semper autem dilator-operum vir cum-damnis luctatur.
Quum jam desinit vis acuti solis
æstum sudoriferum, per-autumnus pluvie
Jove præpotente, mutatur vero humana cutis*
multo agilior : jam enim tunc Sirius stella
paulisper supra caput mortalium hominum
venit interdiu, magis autem nocte fruitur :
tum minime-rosa (vermibus) est cæsa ferro
silva, folia autem humi fundit, germinationeque desinit :
tunc igitur lignari memento tempestiva opera.

Ὀλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὑπερον δὲ τρίπηχυν,
 ἄξονά θ' ἑπταπόδην μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενος οὕτως·
 425 εἰ δέ κεν ὀκταπόδην, ἀπὸ καὶ σφῦραν κε τάμοιο.
 Τρισπίθαιμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδύωρ ἁμάξῃ.
 (425) Πολλ' ἐπικαμπύλα καλὰ φέρειν δὲ γῆν, ὅτ' ἂν εὖ-
 εἰς οἶκον, κατ' ὅρος διζήμενος ἢ κατ' ἄρουραν, [ρης,
 πρίνινον· ὅς γάρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν,
 430 εὐτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος, ἐν ἐλύματι πῆξας,
 γόμφοισιν πελάσας προσκρήρεται ἱστοβοῆϊ.
 (430) Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, πονησάμενος κατὰ οἶκον,
 αὐτόγυον καὶ πηκτὸν, ἐπεὶ πολλὸν λῶϊον οὕτω·
 εἰ χ' ἕτερόν γ' ἄξαις, ἕτερόν κ' ἐπὶ βουσί βάλαιο.
 435 Δάφνης δ' ἢ πετελής ἀκνώτατοι ἱστοβοῆς,
 δρυὸς ἐλυμα, γῆς πρίνου. Βόε δ' ἐνναετήρῳ
 (435) ἄρσενε κεκτῆσθαι, τῶν γάρ σθένος οὐκ ἀλαπαδόν,
 ῥῆθς μέτρον ἔχοντε· τῷ ἐργάζεσθαι ἀρίστῳ.
 Οὐκ ἂν τῷ γ' ἐρίσαντ' ἐν αὐλακὶ καὶ μὲν ἄροτρον
 440 ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὐθι λίποιεν.
 Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετῆς αἰζήος ἔποιτο
 (440) ἄρτον δειπνήσας, τετράτρυπον, ὀκτάβλωμον,
 ὅς κ' ἔργου μελετῶν ἰθεῖαν αὐλακ' ἐλαύνει,
 ρηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμηλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
 445 θυμὸν ἔχων· τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
 σπέρματα δάσσασθαι καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.
 (445) Κουρότερος γάρ ἀνὴρ μεθ' ὁμηλικας ἐπιοίηται.
 Φράζεσθαι δ', εὐτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσης
 ὑφ' ὅθεν ἐκ νεφείων ἐνιαύσια κεκληγυῖης·
 450 ῥε' ἄρότοί τε σῆμα φέρει, καὶ χειμάτος ὥρην
 δεῖκνυει ὁμῆρηροῦ· κραδίην δ' ἔδρακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω·
 (450) ὅτ' τότε χοροτάζειν ἐλικας βοῦς ἐνδον ἐόντας·
 [ῥηϊδίον γάρ ἔπος εἰπεῖν Βόε δὸς καὶ ἁμαξάν·
 ῥηϊδίον δ' ἀπανήνασθαι. Πάρα δ' ἔργα βόεσσιν.
 455 Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πῆξασθαι ἁμαξάν,
 νήπιος, οὐδέ τὸ οἶδ'· ἑκατὸν δὲ τε δούραθ' ἁμάξης,
 (455) τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκίῃα θέσθαι.]
 Εὐτ' ἂν δὲ πρῶτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανείη,
 ὅτ' τότε ἐφορμηθῆναι δμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς
 460 αὐτὴν καὶ διερὴν ἀρόων ἄρότοιο καθ' ὥρην,
 πρῶτ' μάλα σπεύδων, ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι.
 (460) (Ἐὰρ πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὐ σ' ἀπατήσει.)
 Νεῖον δὲ σπεῖρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν.
 (Νεῖος ἀλεξιάρη παιδῶν εὐκηλήτειρα.)
 465 Εὐχέσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ, Δημήτερί θ' ἀγνῇ,
 ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτῆν,
 (465) ἀρχόμενος ταπρῶτ' ἄρότου, ὅτ' ἂν ἄκρον ἐχέτλης
 χειρὶ λαβὼν ὀρηκὰ βοῶν ἐπὶ νῶτον ἱκῆαι
 ἐνδρυσὸν ἐλκόντων μεσάβῳ. Ὁ δὲ τυτθὸς ὀπισθεν
 470 δμῶος ἔχων μακέλην πόνον ὀρνίθεσσι τιθεῖν,
 σπέρμα κατακρύπτων· εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη
 (470) θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
 Ὡδέ κεν ἀδροσύνη στάχες νεύοιεν ἔραζε,
 εἰ τέλος αὐτὸς ὀπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι,
 475 ἐκ δ' ἀγγείων ἐλάσειας ἀράχνια· καὶ σε ἔολπα
 γηθήσειν, βιότου αἰρεῦμενον ἐνδον ἐόντος.

Mortarium quidem tripetale seca, pistillum vero tricubitale,
 axemque septempedalem : valde enim certe conveniens sic :
 si vero octopedalem, inde et malleum secueris.

Trium-palmarum vero rotam secato decem-palmarum plau-
 stro.] Multa curva ligna : ferti autem buram, cum invene-
 ris] domum, in monte quærens vel in campo,

ilignam : hæc enim bobus ad-arandum firmissima est,
 si Minervæ famulus, dentali infigens,
 clavis conjungens adaptaverit temoni.

Bina vero facito aratra, fabricans domi,
 alterum nativa-bura et alterum compactile : quoniam multo
 melius sic :] si alterum quidem frigeris, alterum bobus inje-
 ceris.] E-lauro autem vel ulmo minime-vermiculati temones,
 e-querru dentale, bura ex-ilice. Boves vero duos novennes
 mares comparato (horum enim robur non imbecillum est)
 juventutis mensuram habentes : hi ad-laborandum optimi.
 Non hi utique dimicantes in sulco quidem aratrum
 fregerint, opus vero inutile ibi reliquerint.

Hos autem simul quadragenarius juvenis sequatur,
 panem postquam-prandit quadrifidum, octo-quadrarum,
 qui opus curans rectum sulcum ducat,
 non-amplius circumspiciens æquales, sed in opere
 animum habens : hoc vero neque junior alius melior
 ad-spargendum semina et iteratam-sationem ad-evitandam.
 Junior enim vir ad æquales desiderio-trahitur.

Observa vero, cum gruis vocem audieris
 alte in nubibus quotannis clangentis :
 hæc arationisque signum affert, et hyemis tempus
 indicat imbriferæ : cor autem rodit viri bobus-carentis.

Tunc sane pasce camuros boves domi manentes.
 [Facile enim est verbum dicere : Par-boum da et plaustrum ;
 facile autem recusare : Sunt vero opera bobus. [strum,
 Putat autem vir mente nempe dives se fabricaturum plau-
 stultus, neque hocce scit : centum enim sunt ligna plaustri,
 quorum ante curam habere oportet domum ferendorum.]

Cum vero primum arationis-tempus mortalibus apparuerit,
 Jam tunc aggredere, simul servique et ipse,
 siccum et humidum arans arationis per tempus,
 mane valde festinans, ut tibi impleantur arva.

[Vere vertito ; æstate vero iteratum arvum non te fallit.]

Novalem autem serito adhuc levem agrum.

[Novalis exsecrationum-expultrix, liberorum placatrix.]

Supplica vero Jovi infero, Cererique castæ,
 perfecte ut-onerent Cereris sacrum munus,
 incipiens primum arationem, cum extremum stivæ
 manu capiens stimulum, boum ad terga adtigeris
 temonis-cuneum trahentium subjugiis : puer autem a-tergo
 sequens] servus tenens ligonem negotium avibus facessat,
 semina abscondens. Diligentia enim optima
 mortalibus hominibus, negligentia vero pessima.
 Sic ubertate spicæ nulnerint ad-terram,
 si finem ipse postea Olympius præbuisset,
 e vasis autem ejeceris araneas ; et te spero
 gavisurum, de-victu sumentem intus reposito.

(475) Εὐσυχθέων δ' ἔξει πολὺν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους
αὐγάσει· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεκρημένος ἔσται.

Εἰ δέ κεν ἡελίοιο τροπῆς ἀρόσης γθόνα διαν,
480 ἤμενος ἀμήσεις, δλίγον περὶ χειρὸς ἔέργων,
ἀντία δεσμεύων κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων·
(481) οἷσεις δ' ἐν φορμῶν παῦροι δὲ σε θήσονται.

[Ἄλλοτε δ' ἄλλοιός Ζηνὸς νόος αἰγιόχοιο,]
ἀργαλέος δ' ἀνδρῶν κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι.
485 Εἰ δέ κεν ὅψ' ἀρόσης, τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη·
ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι

(486) τοπρῶτον, τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
τῆμος Ζεὺς υἱοὶ τρίτῳ ἡματι, μὴδ' ἀπολήγοι,
μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὄπλῃν μήτ' ἀπολείπων·
490 οὕτω κ' ὁψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζοι.

[Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσειο· μὴδὲ σε λήθοι
(490) μήτ' ἔρ' γιγνόμενον πολὺν μὴθ' ὥριος ὁμβρος.]

Πάρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην
ὥρῃ χειμερῇ, ὅποτε κρύος ἀνέρα ἔργων
495 ἰσχάνει, ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλοι,
μὴ σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηνανή καταμάρψῃ
(496) σὺν πενήτῃ, λεπτῇ δὲ παχύν πόδα χειρὶ πιέζῃς.

Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ, κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμων,·
χρηζῶν βίῳ, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.

500 [Ἐλπίς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεκρημένον ἀνδρα κομίζει,
ἤμενον ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.

(500) Δείκνυε δὲ δμῳέσσι, θέρεος ἔτι μέσσου ἐόντος,
Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται, ποιεῖσθε καλίας.]

[Μῆνα δὲ Ἀθηναῖωνα, κάκ' ἡματᾶ, βουδόρα πάντα,
505 τοῦτον ἀλευσθαι, καὶ πηγάδας, αἵτ' ἐπὶ γαῖαν
πνεύσαντος Βορέας δυσηλεγέες τελέθουσιν,

(506) ὅς τε διὰ Θρήκης ἵπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
ἐμπνεύσας ὥρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη·
πολλὰς δὲ δρυὸς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας
510 οὐρεὸς ἐν βήσσης πιλνῆ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
ἐμπίπτων, καὶ πᾶσα βοῶ τότε νήριτος ὕλη.

(510) Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐράς δ' ὑπὸ μέζῃ· ἔθεντο,
τῶν καὶ λάχνη δέρμα κατάσκιον· ἀλλὰ νυ καὶ τῶν
ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων.

515 Καί τε διὰ ῥινοῦ βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει·
καί τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα· πύεα δ' οὔτι,

(515) οὐνεκ' ἐπηεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
ἰς ἀνέμου Βορέου· τροχάλον δὲ γέροντα τίθησι.

Καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ διάησιν,
520 ἥτε δόμων ἐντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρῃ μίμνῃ,
οὐπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·

(520) εὔτε λοεσσαμένη τέρενα χροά καὶ λίπ' ἐλαίῳ
χρυσάμενη μυχίῃ καταλέγεται ἐνδοθι οἴκου,
ἡματι χειμερῷ, ὅτ' ἀνόστερος δν πόδα τένδει,

525 ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἥθεσι λευγαλείοισιν,
οὐδέ οἱ ἥλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι·

(525) ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
στρωφᾶται, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαίνειν.

Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὕληκοῖτα·
530 λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ ὄρεα βησσήεντα

Bene-onustus autem pervenies *ad* album ver, neque *ad* alios
respicias : tui vero alius vir indigus erit.

Si vero sole vertente (*bruma*) divam araveris *terram*,
sedens metes, paucillum manu comprehendens,
alternatim ligans puluerulentus, non valde gaudens.
Feres autem in sporta : pauci vero te suspicient.

Alias autem alia Jovis mens ægida-habentis,
difficilis vero hominibus mortalibus intellectu.
Sin autem sero araveris, id tibi remedium fuerit.

Quando cuculus canit quercus in foliis,
primum, delectatque mortales super immensam *terram*;
tunc Jupiter pluat tertio die, neve desinat,
neque sane excedens bovis ungulam neque deficiens :
ita serus-arator priorem æquarit.

[Animo autem bene omnia serva : neve te lateat
neque ver evadens album, neque tempestivus imber.]

Præteri autem ærariam officinam et calidam *tabernam*,
tempore hiberno, quando frigus virum ab-operibus
arcet, ubi impiger vir valde domum augeat :
ne te malæ hyemis difficultas deprehendat
cum paupertate, macra vero crassum pedem manu premas.

Multa autem ignavus vir, vanam ob *spem* exspectans,
egens victus, mala locutus est *ad-animum suum*.

[Spes vero non bona indigentem virum sovet,
sedentem in *taberna*, cui non victus sufficiens sit.
Demonstra autem servis, æstate adhuc *media* (exsistente) :
Non semper æstas erit, exstruite casas.]

Mensem vero Lenæonem, malos dies, boves-cruciantes
omnes,] hunc vitate, et glacies, quæ super *terram*
flante Borea molestæ exsistunt,
qui per Thraciam equorum-altricem lato mari
inspirans *id* concutit : remugit autem terra et silva :
multas vero quercus alticomas abietesque densas
montis in saltibus dejicit *terræ* multos-pascenti
irruens, et omnis reboat tunc innumera silva.

Feræ autem horrent, caudasque sub pudenda ponunt,
quarum etiam villis cutis oblecta *est* : sed sane et has
frigidus cum-sit perflat, villosis-pectoribus licet exsistentes.

Et per pellem bovis penetrat, neque hæc eum arcet ;
et etiam per capram stat longis-pilis : sed ovium-greges om-
nino,] quia valde-densi villi ipsarum, non perflat
vis venti Boreæ : incurvum vero senem facit.

Etiam per virginem tenelli-corporis non perflat,
quæcumque intra *ædes* caram apud matrem manet,
nondum opera sciens aureæ Veneris ;

quando lota tenerum corpus et pingui oleo
uncta in-recessu cubat intra domum
die hiberno, quando exossis (*polyypus*) suum pedem artoῖται.

inque domo sine-igne et in latibulis tristibus,
neque ei sol ostendit pabulum invadendum :
sed super nigrorum hominum populumque urbemque
vertitur, tardius autem Græcis lucet.

Et tunc jam cornuti et non-cornuti silvicolæ
misere manducantes per nemora saltuosa

φεύγουσιν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμνηεν,
(530) οἱ σκέπα μαιόμενοι πυκινούς κευθμῶνας ἔχουσι,
καὶ γλάφυ πετρῆεν· τοὶ δὲ τρίποδι βροτοὶ ἴσοι,
οὗτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὐδας ὀρᾶται,
535 τῷ ἱκελοὶ φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νίφα λευκὴν.]

Καὶ τότε ἔσσεσθαι ἔρυμα χροὸς, ὥς σε κελεύω,
(540) χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα·
στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόχα μηρύσασθαι·
τὴν περιέσσεσθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
545 μὴδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἱπὶ κταμένοιο
(546) ἄρμενα δῆσασθαι, πῖλοις ἐντοσθε πυκάσσας.

Πρωτογόνων δ' ἐρίφων, ὅπότε' ἂν κρύος ὦριον ἔλθῃ,
δέρματα συρῥάπτειν νεύρῳ βοὸς, ὅρρ' ἐπὶ νῶτῳ
548 ἕτεοῦ ἀμφιβάλλῃ ἀλέην· κεφαλῇφι δ' ὑπερθεν
πῖλον ἔχειν ἀσκητόν, ἵν' οὐατα μὴ καταδεύῃ·
(549) ψυχρὴ γάρ τ' ἡὼς πέλεται Βορέαο πεσόντος,
ἡὼς δ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
ἀήρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις,
551 δεῖτε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἀπὸ ἀεναόντων,
ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεὶς ἀνέμοιο θύελλῃ,
(550) ἄλλοτε μὲν ὅ' ὕει ποτὶ ἔσπερον, ἄλλοτ' ἄρῃσιν,
πυκνὰ Θρηϊκίου Βορέου νέφεα κλονέοντος.

Τὸν φθάμενος, ἔργον τελέσας, οἰκόνδε νέεσθαι,
553 μὴ ποτέ σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
χρῶτά τε μυδαλέον θεῖη, κατὰ θ' εἴματα δεύσῃ.
(555) Ἄλλ' ὑπαλεύασθαι· μεῖς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος
χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοισι, χαλεπὸς δ' ἀνθρώ-
τῆμος θῶμισι βουσὶν, ἐπ' ἀνέρι δὲ πλεονεῖη [ποῖς.
556 ἀρμαλῆς· μακραι γὰρ ἐπὶ ῥόθοι εὐφρόναι εἰσὶ.
[Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
(558) ἰσῦσθαι νύκτας τε καὶ ἡμέρας, εἰδόκεν αὖτις
γῆ, πάντων μήτηρ, καρπὸν σύμμιχτον ἐνεῖκη.]

Εὖτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετὰ τροπὰς ἡελίοιο
560 χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἡμέρας, δὴ ῥα τότε' ἀστὴρ
Ἀρκτοῦρος προλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὀκεανοῖο
(565) πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀροκινέφαιος.
Τὸν δὲ μέτ' ὀρθρογῇ Πανδιονίς ὦρτο χελιδὼν
εἰς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.

570 Τὴν φθάμενος οἶνας περιταμνέμεν· ὥς γὰρ ἀμεινον.
Ἄλλ' ὅπότε' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἀμ φυτὰ βαίνῃ,
(570) Πληϊάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων·
ἀλλ' ἄρπας τε χαρασσέμεναι καὶ δμῶας ἐγείρειν.
Φεύγειν δὲ σκιερούς θύκους καὶ ἐπ' ἡῶ κοῖτον
ὦρῃ ἐν ἀμῆτῳ, ὅτε τ' ἡέλιος χροῖα κάρφει.

Ἰημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἰκαδε καρπὸν ἀγινεῖν,
(575) ὀρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἔρκιος εἴῃ.

Ἦώς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἴσαν.

Ἦώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου·

580 ἡὼς, ἥτε φανείσα πολέας ἐπέδθησε κελεύθου
ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσί τιθῇσιν.

(580) Ἦμος δὲ σκολυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἡγέτα τέττιξ
δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχέυει· ἀοιδὴν
πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρῃ,

fugiant, (et omnibus in animo id curae-est,) ubi tecta quarentes densas latebras habent, et antrum petrosum : illi vero tripodi (*seni*) homines similes, cujus dorsum fractum-est, caputque ad terram spectat, huic similes incedunt, vitantes nivem albam.]

Et tunc indue munimentum corporis, ut te jubeo, larnamque mollem et talarem tunicam : stamine vero in pauco multum subtegmen intexe. Hanc circuminduito, ne tibi pili tremant, neve erecti horreant surgentes per corpus. Circum vero pedes calceos bovis vi occisi aptos ligato, pillis intus condensatos. Primogenitorum vero haedorum, cum frigus tempestivum venerit,] pelles consuito nervo bovis, ut super dorsum pluviae circum-injicias munimentum : in capite vero superne pileum habeto elaboratum, ne aures humefas : frigida enim et aurora est Borea cessante : matutina vero super terram a caelo stellato nebula frugifera extenditur fortunatorum super operibus : quae hauriens fluminibus e perennibus, alte supra terram sublata venti procella, interdum quidem etiam pluit ad vesperam, interdum vero descendit] densas Thracio Borea nubes excitante.

Hunc antevergens, opere perfecto, domum redi, ne-quando te coelitus tenebrosa nubes circumteget corpusque madidum reddat, vestesque humectet. Sed evitato : mensis enim gravissimus hic hibernus, gravis pecudibus, gravisque hominibus.

Tunc dimidium bobus, homini vero plus adsit cibarium : longae enim adjutrices noctes sunt.

[Haec observans totum in annum aequato noctesque et dies, donec rursus terra, omnium mater, fructum omnigenum ferat.]

Quum autem sexaginta, post conversionem Solis (*brumam*),] hibernos exegerit Jupiter dies, jam sane tunc stella Arcturus relinquens sacrum fluctum Oceani primum totus-apparens exoritur vespertinus.

Post hunc autem mane-querula Pandionis surgit hirundo in lucem hominibus, vere recens-ineunte.

Hanc praevergens vites amputato : sic enim melius.

At cum domiporta (*cochlea*) e terra plantas adscenderit, Pleiades fugiens, tunc jam circumfossura non-amplius vitium :] sed falcesque acuito et servos excitato.

Fugito vero umbrosas sedes et matutinum somnum, tempore messis, quando et Sol cutem exsiccat.

Tunc festiva et domum fruges congere, mane surgens, ut tibi victus sufficiens sit.

Aurora enim etiam operis tertiam sortitur partem.

Aurora sane promovet quidem viam, vero etiam promovet opus :] Aurora, quae apparens multos ingredi-fecit viam homines, multis autem juga bobus imponit.

Quum vero scolymosque floret, et canora cicada arbori insidens stridulum defundit cantum frequenter sub alis, aestatis laborioso tempore,

(475) Εὐοχθέων δ' ἔχει πολὺν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους
αὐγάσσαι· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.

Εἰ δέ κεν ἡελίοιο τροπῆς ἀρόσης γθόνα διαν,
480 ἤμενος ἀμήσεις, δλίγον περὶ χειρὸς ἑέργων,
ἀντία δεσμεύων κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων·

(481) οἷσεις δ' ἐν φορμῶν παῦροι δὲ σε θηήσονται.

[Ἄλλοτε δ' ἄλλοιός Ζηνὸς νόος αἰγιόχοιο,]

ἀργαλέος δ' ἀνδρεςσι κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι.

485 Εἰ δέ κεν δὴ' ἀρόσης, τότε κέν τοι φάρμακον εἴη·
ἦμος κόκκυς κοκκίζει δρυὸς ἐν πετάλοισι

(486) τοπρῶτον, τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
τῆμος Ζεὺς βῶι τρίτῳ ἡματι, μὴδ' ἀπολήγοι,
μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὀπλὴν μήτ' ἀπολείπων·

490 οὕτω κ' ὀφθαλμότης πρωτηρότη ἰσοφαρίζει.

[Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσει· μὴδὲ σε λήθοι

(490) μήτ' ἔαρ γινώμενον πολὺν μὴθ' ὥριος ὄμβρος.]

Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶικον καὶ ἐπαλέα λίσχην

ὥρῃ χειμερίῃ, ὅποτε κρύος ἀνέρα ἔργων

495 ἰσχάνει, ἐνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφείλοι,
μὴ σε κακοῦ χειμῶνος ἀμυχανίῃ καταμάρψῃ

(496) σὺν πενήτῃ, λεπτῇ δὲ παχύν πόδα χειρὶ πιέζῃ.

Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ, κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μέινων,

χρηίζων βιότοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.

500 [Ἐλπίς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἀνδρὰ κομίζει,
ἤμενον ἐν λίσχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρχιος εἴη.

(500) Δείκνυε δὲ δμῶεσσι, θέρευσ ἔτι μέσσου ἐόντος,
Οὐκ αἰεὶ θέρος ἑσσεῖται, ποιεῖσθε καλιάς.]

[Μῆνα δὲ Ἀθηναίων, κακὰ ἡματα, βουδόρα πάντα,

505 τοῦτον ἀλεύασθαι, καὶ πηγάδας, αἵτ' ἐπὶ γαῖαν
πνεύσαντος Βορέου δυσηλεγέες τελέθουσιν,

(506) ὅς τε διὰ Θρήκης ἵπποτρόφου εὐρεῖ πόντῳ
ἐμπνεύσας ὥρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη·

510 πολλὰς δὲ δρυὸς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας
οὖρεος ἐν βήσσης πλινθὶ γθονὶ πουλυβοτείρῃ
ἐμπίπτων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.

(510) Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐράς δ' ὑπὸ μέζῃ ἔθεντο,
τῶν καὶ λάχνη δέρμα κατάσχιον· ἀλλὰ νυ καὶ τῶν
ψυχρὸς ἔων διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων.

515 Καί τε διὰ ῥινού βοὸς ἔρχεται, οὐδὲ μιν ἴσχει·
καὶ τε δι' αἶγα ἀησι τανύτριχα· πῶσα δ' οὔτι,

(515) οὐνεκ' ἐπηεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
ἰς ἀνέμου Βορέου· τροχάλον δὲ γέροντα τίθησι.

Καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ διάησιν,

520 ἥτε δόμων ἐντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνῃ,
οὐπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·

(520) εὔτε λοεσσαμένη τέρενα χροά καὶ λίπ' ἐλαίῳ
χρῖσαμένη μυχίῃ καταλέζεται ἐνδοθι οἴκου,
ἡματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος δν πόδα τένδει,

525 ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἤθεσι λευγαλείοισιν,
οὐδέ οἱ ἥλιος δείκνυ νομὸν ὀρηθῆναι·

(525) ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
στρωφᾶται, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαεῖνει.

Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὕληκοῖται

530 λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρία βησσήεντα

Bene-onustus autem pervenies *ad* album ver, neque ad alios
respicias : tui vero alius vir indignus erit.

Si vero sole vertente (*bruma*) divam araveris terram,
sedens metes, paucillum manu comprehendens,
alternatim ligans puluerulentus, non valde gaudens.
Feres autem in sporta : pauci vero te suspicient.

Alias autem alia Jovis mens ægida-habentis,
difficilis vero hominibus mortalibus intellectu.
Sin autem sero araveris, id tibi remedium fuerit.

Quando cuculus canit quercus in foliis,
primum, delectatque mortales super immensam terram;
tunc Jupiter pluait tertio die, neve desinat,
neque sane excedens bovis ungulam neque deficiens :
ita serus-arator priorem æquarit.

[Animo autem bene omnia serva : neve te lateat
neque ver evadens album, neque tempestivus imber.]

Præteri autem ærariam officinam et calidam tabernam,
tempore hiberno, quando frigus virum ab-operibus
arceat, ubi impiger vir valde domum augeat :
ne te malæ hyemis difficultas deprehendat
cum paupertate, macra vero crassum pedem manu premas.
Multa autem ignavus vir, vanam ob spem exspectans,
egens victus, mala locutus-est ad-animum suum.

[Spes vero non bona indigentem virum fovet,
sedentem in taberna, cui non victus sufficiens sit.
Demonstra autem servis, æstate adhuc media (existente) :
Non semper æstas erit, exstruite casas.]

Mensem vero Lenæonem, malos dies, boves-cruciantes
omnes,] hunc vitate, et glacies, quæ super terram
flante Borea molestæ existunt,
qui per Thraciam equorum-altricem lato mari
inspirans *id* concutit : remugit autem terra et silva :
multas vero quercus alticomas abietesque densas
montis in saltibus dejicit terræ multos-pascenti
irruens, et omnis reboat tunc innumera silva.

Feræ autem horrent, caudasque sub pudenda ponunt,
quarum etiam villis cutis oblecta est : sed sane et has
frigidus cum-sit perflat, villosis-pectoribus licet existentes.
Et per pellem bovis penetrat, neque hæc eum arceat ;
et etiam per capram flat longis-pilis : sed ovium-greges om-
nino,] quia valde-densi villi ipsarum, non perflat
vis venti Boreæ : incurvum vero senem facit.

Etiam per virginem tenellæ-corporis non perflat,
quæcumque intra ædes caram apud matrem manet,
nondum opera sciens aureæ Veneris ;
quando lota tenerum corpus et pingui oleo
uncta in-recessu cubat intra domum
die hiberno, quando exossis (*polytypus*) suum pedem arrodit.
inque domo sine-igne et in latibulis tristibus,
neque ei sol ostendit pabulum invadendum :
sed super nigrorum hominum populumque urbemque
vertitur, tardius autem Græcis lucet.

Et tunc jam cornuti et non-cornuti silvicolæ
misere manducantes per nemora saltuosa

φάγουσιν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμνηεν,
(32) οἱ σκέπη μαϊόμενοι πυκινούς κευθμῶνας ἔχουσι,
καὶ γλάφυ πετρῆεν· τοὶ δὲ τρίποδι βροτοὶ ἴσοι,
οὗτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὐδας δρᾶται,
33 πρὶν ἱκελοὶ φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νῆρα λευκὴν.]

Καὶ τότε ἔσσεσθαι ἔρυμα γροῶς, ὥς σε κελεύω,
(34) χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα·
στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι·
τὴν περιέσσεσθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
35 μὴ δ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.

Ἄμφι δὲ ποσσὶ πέδιλα βοῶς ἱφί κταμένοιο
(36) ἄρμενα δῆσασθαι, πῖλοις ἐντοσθε πυκάσσας.

Πρωτογόνων δ' ἐρίφων, ὅπότ' ἂν κρύος ὦριον ἔλθῃ,
δέρματ' ἀμφὶ δάπτειν νεύρῳ βοῶς, ὅφρ' ἐπὶ νῶτῳ
37 ὑπερθεύῃ ἀμφιδάλη ἀλέην· κεφαλῇ δ' ὑπερθεύῃ
πῖλον ἔχειν ἀσκητόν, ἵν' οὐατα μὴ καταδέυῃ·

38 ψυχρὴ γάρ τ' ἡλὸς πέλεται Βορέοιο πεσόντος,
ἡλὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
ἡὲρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις,
39 ὅς τε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἀπὸ ἀναόντων,
ὕψῳ ὑπὲρ γαίης ἀρθεὶς ἀνέμοιο θύελλῃ,

(40) ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἑσπερον, ἄλλοτ' ἄησιν,
πυκνὰ Θρηκίῳ Βορέου νέφεα κλονέοντος.

Τὸν φθάμενος, ἔργον τελέσας, οἰκόνδε νέεσθαι,
41 μὴ ποτὲ σ' οὐρανόνθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
χρῶτά τε μυδαλέον θεῖη, κατὰ θ' εἴματα δεύσῃ.

(42) Ἄλλ' ὑπαλέυσθαι· μείς γάρ χαλεπώτατος οὗτος
χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοισι, χαλεπὸς δ' ἀνθρώ-

Τῆμος θῶμισι βουσὶν, ἐπ' ἀνέρι δὲ πλεονεῖη [ποῖς.
43 ἑρμῇ· μακρὰ γὰρ ἐπιβρόθοι εὐφρόναι εἰσὶ.

[Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
(44) ἰσθῆναι νύκτας τε καὶ ἡμέρας, εἰσὶν αὖτις
γῆ, πάντων μήτηρ, καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ.]

Εἴτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετὰ τροπᾶς ἡελίοιο
45 χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἡμέρας, δὴ βᾶ τότε ἀστὴρ

Ἄρκτουρος προλιπὼν ἱερὸν βόον Ὀκεανοῖο
(46) πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος.

Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογῇ Πανδιονίς ὦρτο χελιδὼν
47 εἰς φάος ἀνθρώποις, ἕαρος νέον ἱσταμένοιο.

48 Τὴν φθάμενος οἶνας περιταμνέμεν· ὥς γὰρ ἀμεινον.

Ἄλλ' ὅπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἀμφυτὰ βαίῃη,
(49) Πληιάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων·

ἀλλ' ἄρπας τε χαρασσέμεναι καὶ δμῶας ἐγείρειν.
Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θύκους καὶ ἐπ' ἡῶ κοῖτον

ὥρῃ, ἐν ἀμῇτῳ, ὅτε τ' ἡλὸς γρῶα κάρρει.
Τημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἰκαδε καρπὸν ἀγίνειν,

(50) ὀρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴῃ.
Ἦώς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομαίρεται αἴσαν.

Ἦώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου·
51 ἡλὸς, ἥτε φανείσα πολέας ἐπέβησε καλεύθου

ἀνθρώπων, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βοῦσι τίθησιν.
(52) Ἦμος δὲ σχολυμὸς τ' ἀνθεῖ, καὶ ἡγέτα τέττις

ἑνὶ δέντρῳ ἐρεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' αἰοδὴν
πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρῃ,

fugiunt, (et omnibus in animo id curæ est,)

ubi tecta quærentes densas latebras habent,
et antrum petrosum : illi vero tripodi (*seni*) homines similes,
cujus dorsum fractum est, caputque ad terram spectat,
huic similes incedunt, vitantes nivem albam.]

Et tunc indue munimentum corporis, ut te jubeo,
lænamque mollem et talarem tunicam :

stamine vero in pauco multum subtegmen intexe.

Hanc circuminduito, ne tibi pili tremant,
neve erecti horreant surgentes per corpus.

Circum vero pedes calceos bovis vi occisi
aptos ligato, pilis intus condensatos.

Primogenitorum vero hœdorum, cum frigus tempestivum
venerit,] pelles consulto nervo bovis, ut super dorsum

pluvie circum-injicias munimentum : in capite vero superne
pileum habeto elaboratum, ne aures humefas :

frigida enim et aurora est Borea cessante :

matutina vero super terram a cœlo stellato

nebula frugifera extenditur fortunatorum super operibus :

quæ hauriens fluminibus e perennibus,

alte supra terram sublata venti procella,

interdum quidem etiam pluit ad vesperam, interdum vero
descendit] densas Thracio Borea nubes excitante.

Hunc antevertens, opere perfecto, domum redi,
ne quando te cœlitus tenebrosa nubes circumteget

corpusque madidum reddat, vestesque humectet.

Sed evitato : mensis enim gravissimus hic

hibernus, gravis pecudibus, gravisque hominibus.

Tunc dimidium bobus, homini vero plus adsit
cibariorum : longæ enim adjutrices noctes sunt.

[Hæc observans totum in annum

æquato noctesque et dies, donec rursum

terra, omnium mater, fructum omnigenum ferat.]

Quum autem sexaginta, post conversionem Solis (*bru-*
mam),] hibernos exegerit Jupiter dies, jam sane tunc stella

Arcturus relinquens sacrum fluctum Oceani
primum totus apparens exoritur vespertinus.

Post hunc autem mane-querula Pandionis surgit hirundo
in lucem hominibus, vere recens-ineunte.

Hanc prævertens vites amputato : sic enim melius.

At cum domiporta (*cochlea*) e terra plantas adscenderit,
Pleiades fugiens, tunc jam circumfossura non-amplius vi-

tium :] sed falcesque acuito et servos excitato.

Fugito vero umbrasas sedes et matutinum somnum,

tempore messis, quando et Sol cutem exsiccat.

Tunc festiva et domum fruges congere,

mane surgens, ut tibi victus sufficiens sit.

Aurora enim etiam operis tertiam sortitur partem.

Aurora sane promovet quidem viam, vero etiam promovet
opus :] Aurora, quæ apparens multos ingredi-fecit viam

homines, multis autem juga bobus imponit.

Quum vero scolymosque floret, et canora cicada
arbori insidens stridulum defundit cantum

frequenter sub alis, æstatis laborioso tempore,

586 τῆμος πióταται τ' αἶγες καὶ ὄνος ἄριστος,
μαχλόταται δὲ γυνκαῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες
(588) εἰσίν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σεῖριος ἄζει,
αὐαλέος δὲ τε χρώς ὑπὸ καύματος. Ἀλλὰ τότε ᾗδῃ
εἴη πετραίη τε σκιῇ, καὶ βίβλινος οἶνος,
590 μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σθεννυμενάων,
καὶ βοὸς ὕλοράγοιο κρέας μήπω τετοκυῖης,
(590) πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἶθοπα πινέμεν οἶνον,
ἐν σκιῇ ἐζόμενον, κεκορημένον ᾗτορ ἐδωδῆς,
ἀντίον ἀκραῖος Ζεφύρου τρέψαντα πρόσωπον,
595 κρήνης τ' ἀεναοῦ καὶ ἀπορρύτου, ᾗτ' ἀθόλωτος,
τρεις ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἰέμεν οἶνου.
(598) Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀχτὴν
δινέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὀρίωνος,
χώρῳ ἐν εὐαεὶ καὶ εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ·
600 μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
πάντα βίον κατὰθαι ἐπάρμενον ἐνδοθι οἴκου,
(600) [θῆτ' αὖτ' αἰοικὸν ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
δίξεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος·]
καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν· μὴ φείδεο σίτου·
605 μὴ ποτὲ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἔλθῃαι.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρρετὸν, ὅφρα τοι εἴη
(605) βοῦσι καὶ ἡμιόνοις ἐπηετανόν. Αὐτὰρ ἔπειτα
δμῶας ἀναψῆσαι φίλα γούνατα καὶ βόε λῦσαι.
Εὖτ' ἂν δ' Ὀρίων καὶ Σεῖριος ἐς μέσον ἔλθῃ
610 οὐρανόν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐξίδη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς.
(610) δεῖξαι δ' ἡελίῳ δέκα τ' ἡμέκτα καὶ δέκα νύκτας·
πέντε δὲ συσκιᾶσαι, ἕκτω δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
δῶρα Διωνύσου πολυγυθῆος. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
615 Πληϊάδες θ' Ὑάδες τε τότε σθένος Ὀρίωνος
δύνωσιν, τότε ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
(615) ὠραίου· πλεῖων δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη.

Εἰ δέ σε ναυτιλῆς δυσπεμφέλου ἡμερος αἰρεῖ,
εὖτ' ἂν Πληϊάδες σθένος ὁμδριμον Ὀρίωνος
620 φεύγουσαι πίπτωσιν ἐς ἡεροσιδέα πόντον,
δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν αἰτῇ·
(620) καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἡπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι
625 πάντοθεν, ὅφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθη Διὸς ὁμβρος.
(625) Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τεῇ ἐνικάθῃ οἴκῳ,
εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο·
πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
630 Αὐτὸς δ' ὠραῖον μίμνειν πλόον, εἰσέκεν ἔλθῃ·
καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' ἐλκέμεν, ἐν δὲ τε φόρτον
(630) ἄρμενον ἐντύνεσθαι, ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρῃαι,
ὥς περ ἐμός τε πατήρ καὶ σὺς, μέγα νήπιε Πέρση,
πλωῖζεσκ' ἐν νηυσὶ, βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ·
635 ὅς ποτε καὶ τῇδ' ἦλθε, πολλὸν διὰ πόντον ἀνύσας,
Κύμην Αἰολίδα προλιπὼν, ἐν νηὶ μελαινῇ·
(635) οὐκ ἀφενος φεύγων οὐδ' ἐπ' ἀλγῶν τε καὶ δόλων,

tunc pinguiSSimæque capræ et vinum optimum,
lascivissimæ autem mulieres, imbecillissimi vero etiam viri
sunt, quoniam caput et genua Sirius siccatur,
siccum vero etiam corpus ob æstum. Sed tunc jam
sit petræque umbra, et Biblinum vinum,
panisque bene-coctus, lacque caprarum non-amplius-lactan-
tium,] et vaccæ in-silva-pascentis caro nondum enixæ,
primogenitorumque hædorum : insuper vero nigrum hibito
vinum,] in umbra sedens, saturatus cor cibo,
contra acute-spirantem Zephyrum vertens vultum,
fontisque perennis ac defluentis, quique illimis sit,
tres partes aquæ infunde, quartam vero immitte vini.

Famulis autem impera Cereris sacrum munus
triturare, quando primum apparuerit robur Orionis,
loco in ventoso et bene-orbiculata in area :
mensura vero diligenter recondito in vasis. Sed postquam
jam] omnem victum deposueris paratum intra domum,
[servumque domo-carentem conducere, et sine-liberis servam
querere te jubeo : molesta autem liberos-liabens serva.]
Et canem asperis-dentibus nutrito, nec parcas cibo,
ne quando tibi interdiu-dormiens vir res auferat.

Fœnum autem importato et paleas, ut tibi sit
bobus ac mulis annum pabulum. Sed postea
servorum refocilla cara genua et boves solve.

Quum vero Orion et Sirius in medium venerit
cælum, Arcturum autem inspexerit roseis-digitis Aurora,
o Persa, tunc omnes decerptas-fer domum uvas :
monstrato vero soli decemque dies et decem noctes,
quinque autem in-umbra-ponere, sexto autem in vasa haurito
dona Bacchi oblectatoris. Sed postquam jam
Pleiadesque Hyadesque ac robur Orionis
occiderint, tunc deinde arationis memor esto
tempestivæ : annus autem per terram prosper sit.

Sin autem te navigationis periculosa desiderium capit :
quando Pleiades robur validum Orionis
fugientes ceciderint in obscurum pontum,
jam tunc omnigenorum ventorum furunt flamina :
et tunc ne-amplius naves habeto in nigro ponto :
terram autem exercere memento : uti te jubeo.
Navem vero in continentem trahito, munitoque lapidibus
undique, ut arceant ventorum vim humide flantium,
paxillo extracto, ne putrefaciat Jovis imber.
Armamenta vero disposita omnia tuæ repone domi,
diligenter componens navis alas (vela) marivagæ :
clavum vero fabrefactum super fumum suspendito.
Ipse autem tempestivam expectato navigationem, dum ve-
niet :] et tum navem celerem in-mare trahito, intus vero etiam
onus] aptum imponito, ut domum lucrum reportes,
quemadmodum meusque pater et tuus, valde stolidè Persa,
navigabat in navibus, victus indigens honesti :
qui olim et huc venit, multum pontum emensus,
Cuma Æolide relicta, in navī nigra :
non abundantiam fugiens neque divitiasque et fortunam,

ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἀνδρῶσσι δίδωσι.
 Νάσσατο δ' ἄγχι' Ἑλικῶνος διζυρῇ ἐνὶ κόμῃ, [λῆ.
 610 Ἄσκρα, χειμᾶ κακῇ, θέρει ἀργαλή, οὐδὲ ποτ' ἐσθ-
 Τύνη δ', ὦ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εἶναι
 (610) ὠραίων πάντων, περὶ ναυτιλίας δὲ μάλιστα.
 [Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι,
 μέζων μὲν φῶτος, μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδει κέρδος
 613 ἔσσεται, εἰ κ' ἀνεμοὶ γε κακὰς ἀπέχουσιν ἀήτας.]
 Εὐτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψῃς ἀεσίφρονα θυμὸν,
 (615) βούληται δὲ χρέα προφυγεῖν καὶ ἀτερπέα λιμὸν,
 δείξω δὴ τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 οὔτε τι ναυτιλίας σεσορμένους οὔτε τι νηῶν.
 620 Οὐ γὰρ πώποτε νηὶ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
 εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν ἐξ Αὐλίδος, ἥ ποτ' Ἀχαιοὶ
 (620) μείναντες χειμῶνα πολὺν σὺν λαὸν ἀγειραν
 Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
 Ἔνθα δ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος
 625 Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα· τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ
 ἄλλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθα μὲ φημι
 (625) ὕμῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτῶνεντα.
 Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσαις Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
 ἔνθα με τοπρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν αἰδοῖς.
 630 Τόσσον τοι νηῶν γε πεπειρήμαι πολυγόμφων·
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο·
 (630) Μῶσαι γάρ μ' ἐδάδαζαν ἀθέσφατο θυμὸν αἰδεῖν.
 Ἦματα πεντήκοντα μετὰ τροπὰς ἡελίοιο,
 ἐς τέλος ἐλθόντος θέρεος, χαματύδεος ὥρης,
 635 ὠραιὸς πέλεται θνητοῖς πλόος· οὔτε κε νῆα
 καυάζαις οὔτ' ἀνδρας ἀποφθίσεις θάλασσα,
 (635) εἰ δὴ μὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι·
 ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε·
 640 τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὔραι καὶ πόντος ἀπήμων·
 εὐκηλος τότε νῆα θοτὴν ἀνέμοισι πιθήσας
 (640) ἐλθέμεν ἐς πόντον, φόρτον τ' εὖ πάντα τίθεσθαι·
 σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι·
 μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
 645 καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, Νότοιο τε δεινὰς ἀήτας,
 δετ' ὥρινε θάλασσαν ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ
 (645) πολλῶ, ὀπωρινῶ, χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.
 Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν.
 Ἦμος δὴ τοπρῶτον, ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορύνη
 650 ἶχνος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη[σα**
 ἐν κράδι ἀκροτάτῃ, τότε δ' ἀμβατός ἐστι θάλασ-
 (650) Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλόος. Οὐ μιν ἔγωγε
 αἶνῃμ'· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν·
 ἀρπακτὸν χαλεπῶς κε φύγοις κακόν· ἀλλὰ νῦ καὶ τὰ
 655 ἀνθρώποι ῥέζουσιν αἰδοῖσιν νόοιο·
 χρήματα γὰρ ψυχῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
 (655) Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν· ἀλλὰ σ' ἀνωγα
 γράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν, ὡς ἀγορεύω.
 Μὴ δ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι·
 660 ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μέγιστα φορτίζεσθαι.
 Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πῆματι κῆρσαι.

sed malam pauperiem, quam Jupiter hominibus dat.
 Habitavit autem prope Heliconem misero in vico,
 Ascra, hyeme malo, aestate molesto, neque umquam bono
 Tu vero, o Persa, operum memor esto
 tempestivorum omnium, de navigatione vero maxime.
 Navem parvam laudato, magnæ vero onera imposito;
 majus quidem onus, majus vero ad lucrum lucrum
 erit, si venti quidem malos contineant flatus.

Quando ad mercaturam verteris imprudentem animum,
 volueris autem debita effugere et injucundam famem,
 ostendam jam tibi rationes multisoni maris,
 neque omnino navigandi peritus, neque omnino navium.
 Neque enim umquam navi tranavi latum mare;
 nisi in Eubœam ex Aulide, ubi quondam Argivi,
 exspectantes tempestatem (*desinentem*), multum populum
 collegerunt] Græcia e sacra in Trojam pulcris-fœminis.
 Ibi vero ego ad certamina strenui Amphidamantis
 Chalcidemque trajeci: indicta (*per præcones*) vero multa
 præmia posuerunt filii magnanimi: ubi me glori-
 or carmine victorem tulisse tripodem auritum.
 Quem quidem ego Musis Heliconiadibus dicavi,
 ubi me primum dulci adduxerunt cantui.

Tantum igitur naves quidem expertus-sum multos-clavos-
 habentes.] Sed etiam sic dicam Jovis voluntatem agida-ha-
 bentis:] Musæ enim me docuerunt divinum carmen canere.

Dies quinquaginta post conversionem solis,
 ad finem progressa æstate, laborioso tempore,
 tempestiva est mortalibus navigatio: neque navem
 fregeris, neque homines perdiderit mare,
 nisi forte data-opera Neptunus terræ-concussor
 aut Jupiter, immortalium rex, velit perdere.
 Penes hos enim exitus est pariter bonorumque malorumque
 Tunc vero dispositæque auræ et mare innocuum:
 securus tunc navem celerem, ventis fretus,
 deducito in pontum, onus vero bene omne colloca.
 Propera autem quam celerrime rursus domum redire:
 neque exspectato vinumque novum et autumnalem imbrem,
 et hyemem accedentem, Notique sævos flatus,
 qui concitat mare, comitans Jovis imbrem
 multum, autumnalem, difficilemque pontum reddit.
 Alia vero verna est navigatio hominibus.

Cum enim primum, quantum incedens cornix
 vestigium facit, tantum folia homini apparuerint
 in ficu summa; tum etiam pervium est mare.

Verna autem hæc est navigatio: non ipsam equidem
 probo: neque enim meo animo grata est;
 arreptum ægre effugeris malum. Sed tamen et hæc
 homines faciunt, stultitia mentis:
 opes enim anima sunt miseris mortalibus.
 Dirum vero est mori in fluctibus: at te jubeo
 considerare hæc omnia in animo, uti dico.

Ne vero in navibus omnem fortunam cavis pone:
 sed plura relinquito, pauciora vero imposito.
 Dirum enim ponti in fluctibus exitio occurrere.

(690) [Δεινὸν δ' εἴ κ' ἐφ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος αἰέρας
αἴζονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἄμαυρωθείη.]
Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.

695 Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,
μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πολλὰ ἀπολείπων
(695) μήτ' ἐπιθεῖς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος,
ἣ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώοι, πέμπτω δὲ γαμοῖτο.
Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ἵνα ἡθεα κεδνὰ διδάξης.
700 Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἦτις σέθεν ἐγγυθὶ ναίει,
πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν μὴ γείτοσι χάριματ' ἀγῆμας.
(700) Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον
τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ βίγιον ἄλλο,
δειπνολόχης· ἦτ' ἀνδρα καὶ ἱρθιμόν περ ἐόντα
705 εὖεῖ ἄτερ δαλοῦ καὶ ὠμῶ γῆραϊ δῶκεν. [ναί.
Εὖ δ' ὅπιν ἀθανάτων μακάρων περὶ γαμμένους εἶ-
(705) Μηδὲ κασιγνήτῳ ἴσον ποιεῖσθαι ἐταῖρον·
εἰ δέ κε ποιήσῃς, μὴ μιν πρότερος κακὸν ἔρξῃς.
Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν· εἰ δέ κέ σ' ἀρχῇ
710 ἦ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον ἦ καὶ ἔρξας,
εἰς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖτις
(710) ἡγήτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλῃσι παρασχεῖν,
δέξασθαι· δειλὸς τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
ποιεῖται. Σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.
715 Μηδὲ πολυξείνῳ μὴδ' ἄξιον καλέεσθαι,
μηδὲ κακῶν ἔταρον μὴδ' ἐσθλῶν νεικεσθῆρα.
(715) Μηδὲ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
τέτλαθ' ὀνειδίξειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
720 φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.
Εἰ δὲ κακὸν εἴπῃς, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσας.
(720) Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι
ἐκ κοινοῦ· πλείστη δὲ χάρις δαπάνη τ' ὀλιγίστη.
Μηδὲ ποτ' ἐξ ἡοῦς Διὶ λείβειν αἶθοπα οἶνον
725 χερσὶν ἀνίπτοισιν μὴδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς.
(725) Μηδ' ἀντ' ἡελίου τετραμμένος ὀρθὸς ὁμιχεῖν·
αὐτὰρ ἐπεὶ κε δύῃ, μεμνημένος, εἰς ἀνιόντα
μήτ' ἐν δόῳ μήτ' ἐκτὸς δόου προβάδην οὐρήσῃς,
730 μὴδ' ἀπογυμνωθῆς· μακάρων τοι νύκτες ἔασιν·
ἐζόμενος δ' ὄνθειος, ἀνὴρ πεπνυμένος εἰδώς,
(730) ἦ ὅγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς.
Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἐνδοθὶ οἴκου
ἐστίη ἐμπελαδὸν παραφραίνεμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
735 Μηδ' ἀπὸ δυσρήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
σπερμαίνειν γενεὴν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
(735) Μηδὲ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλιῖβρον ὕδωρ
ποσσεῖ περᾶν, πρὶν γ' εὕξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ βέεθρα,
χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.
740 Ὅς ποταμὸν διαβῇ, κακότητι δὲ χεῖρας ἀνίπτος,
τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.
(740) Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλερῇ
αὖθις ἀπὸ γλωροῦ τάμνειν αἶθωνι σιδήρῳ.
Μηδὲ ποτ' οἶνοχόην τιθέμεν χρητῆρος ὑπερβεν

[Dirumque, si in plaustrum prægrande onere imposito
axem freris, onera vero corrumpantur.] [mum.
Modum servato : opportunum-tempus vero in omnibus opti-

Mature autem uxorem tuam ad domum ducito,
neque triginta annis valde multum deficiens
neque adjiciens valde multum : nuptiæ vero tibi tempestivæ
hæ,] mulier autem quatuor annos pubescat, quinto vero (*pu-*
bertatis) nubat.] Virginem vero ducito, ut mores castos do-
ceas.] Eam vero potissimum ducito, quæ te prope habitat :
omnia bene circumspiciens, ne vicinis ludibria ducas.
Neque enim quicquam muliere vir sortitur melius
bona, verum contra mala non gravius aliud,
comissatrice : quæ virum, etiamsi robustum (*exsistentem*),
torret sine face et crudæ senectæ tradit.

Bene vero vindictam immortalium beatorum observato.
Neque fratri æqualem facito amicum :
sin autem feceris, ne ipsum prior malo afficias.
Ne vero mentiaris dicis gratia : sin autem tibi cœperit
aut aliquod verbum dicere infestum, aut facere,
bis tantum puniri memento : si vero rursus
redeat ad amicitiam, poenam autem velit dare,
recipe : miser sane vir amicum alias alium
facit. Tuum vero ne quid animum coarguat vultus.
Ne vero multorum-hospes, neve nullius-hospes dicaris,
neve malorum socius, neve bonorum conviciator.
Neque umquam perniciosam pauperiem animum-comeden-
tem homini] patiaris exprobrare, beatorum munus sempiter-
norum.] Linguae certo thesaurus inter homines optimus
parcæ, plurima vero gratia modum servantis :
Sin autem malum dixeris, forsan ipse majus audies.
Neve in communi convivio morosus sis
de symbolis : plurima vero gratia sumtusque minimus.
Neve umquam ex aurora Jovi libato nigrum vinum
manibus illotis, neve aliis immortalibus :
neque enim hi exaudiunt, respuunt vero etiam preces.
Neu contra solem versus stans meito,
sed-etiam postquam occidit, memento, adversus orientem
neque in via, neque extra viam inter-eundum meiere.
Neve denuderis : Deorum quippe noctes sunt :
sedens vero in-fumeto vir prudentia doctus,
aut idem ad parietem accedens bene-septæ caulæ.
Neu pudenda semine pollutus intra domum
focum juxta revelato, sed caveto.
Neve a mali-ominis funebribus reversus
seminato progeniem, sed immortalium a convivio.
Neve umquam perennium fluviorum pulcre-fluentem aquam
pedibus transito, priusquam precatus-fueris adspiciens pulcra
fluenta,] manus lotus amœna aqua limpida.
Qui fluvium transierit, malitia vero manus illotus,
huic Dii succensent et dolores dant in-posterum.
Ne vero a manu, Deorum in convivio splendido,
siccum a viridi resecat nigro ferro.
Neve umquam cyathum pone super craterem

τα κινόντων· ὁλοή γάρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.

Μηδὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν,
(15) μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνῃ.

Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιβρέκτων ἀνελόντα
ἰσθῆν μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἐνὶ ποινῇ.

(20) Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν, οὐ γὰρ ἄμεινον,
παῖδα δυωδεκαταῖον, ὅτ' ἀνὴρ' ἀνήνορα ποιεῖ,

(25) [Μηδὲ δυωδεκάμηνον· ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.]
μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χροῖα φαιδρύνεσθαι

ἀνὴρ· λευγαλέῃ γάρ ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἐπὶ καὶ τῷ
παινῇ. Μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας,

μωμεύειν ἀΐδηλα· θεὸς τοι καὶ τὰ νεμεσᾷ.

(30) Μηδέ ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἀλαδε προρεόντων,
μηδ' ἐπὶ κρηνῶν οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι·

μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὗτοι λωϊὸν ἔστιν.

(35) Ὅδ' ἔρδειν· δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.

Φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται κούρη μὲν ἀεῖραι
ῥεῖα μάλ', ἀργαλέῃ δὲ φέρειν, χαλεπῇ δ' ἀποθέσθαι.

Φήμη δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥντινα πολλοὶ
λαοὶ φημίζωσι· θεὸς νύ τίς ἐστι καὶ αὕτη.

[μοῖραν

(40) Ἡματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος εὖ κατὰ
περραζέμεν δμῶεσσι· τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην

(45) ἔργα τ' ἐποπτεύειν ἥδ' ἀρμαλὴν δατέασθαι,
εἴτ' ἐν ἀληθείῃ λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν.

Αἶθε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς πάρα μητιόεντος.

(50) Πρῶτον ἐνὶ τετράς τε καὶ ἐβδόμῃ ἱερὸν ἥμαρ,
τῇ γὰρ Ἀπολλωνῆα χρυσάορα γείνατο Λητώ,

(55) ὀγδοῇ τε· ἐνάτῃ τε. δύο γε μὲν ἡματα μηνὸς
ἔργ' ἀεζομένοιο βροτῆσια ἔργα πένεσθαι,

ἐνδεκάτῃ τε δυωδεκάτῃ τ'· ἄμφω γε μὲν ἔσθλαι,

(60) πρὶ μὲν οἷς πεῖκειν, ἡ δ' εὐφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι·
ἡ δὲ δυωδεκάτῃ τῆς ἐνδεκάτης μέγ' ἀμείνουν·

(65) τῇ γάρ τοι νεὶ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης
ἥμικτος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἱδρὶς σωρὸν ἀμᾶται·

τῇ δ' ἴστων στήσαιτο γυνή, προβάλοιτό τε ἔργον.

(70) Μηνὸς δ' ἰσταμένου τρισκαίδεκάτην ἀλέασθαι
σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.

(75) Ἐκτῇ δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν,
ἀνδρογόνος δ' ἀγαθῇ· κούρη δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,

(80) οὔτε γενέσθαι πρῶτ' οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβολῆσαι.
Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἔκτῃ κούρησι γενέσθαι

(85) ἄρμενος, ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πώεα μῆλων,
σπῆκόν τ' ἀμυρβαλεῖν ποιμνήϊον ἥπιον ἥμαρ·

(90) ἱσθλὴ δ' ἀνδρογόνος· φιλέει δὲ τε κέρτομα βάζειν,
φευδέα θ' αἰμυλίους τε λόγους χρυζίους τ' ὀαρισμούς.

(95) Μηνὸς δ' ὀγδοῇ κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον
ταμνέμεν, οὐρῆας δὲ δυωδεκάτῃ ταλαεργούς.

(100) Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πλέμῃ ἡματι, ἴστορα φῶτα
γείνασθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἔστιν.

(105) Ἑσθλὴ δ' ἀνδρογόνος δεκάτῃ, κούρη δὲ τε τετράς
μέσση· τῇ δὲ τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἐλίκας βοῦς,

(110) καὶ κύνα κερχάρῳδοντα καὶ οὐρῆας ταγαεργούς
(115) πρηύνειν ἐπὶ χεῖρα τιθείς· πεφύλαξο δὲ θυμόν·

bibentium : perniciosum enim in eo fatum est.

Neu domum exstruens impolitam relinquito,
ne forte insidens crociat stridula cornix.

Neve ex ollis-pedatis nondum-dedicatis capiens
edito, neve lavator : quia et hisce inest pœna.

Neve in immobilibus (*monimentis*) ponito, non enim melius
est,] puerum duodecennem, quod virum impubem reddit :
[neque duodecim mensium : æquale et hoc est.]

Neu muliebri balneo corpus abluito

vir : gravis enim ad tempus est etiam in eo

pœna. Neu sacrificia in accensa incidens,

reprehende arcana : Deus sane et hæc indigne fert.

Neve umquam in alveo fluviorum mare influentium,

neu super fontes meito, sed valde evitato ;

neve incacato ; id enim nihilo melius est.

Sic facito : gravem vero mortalium evitato famam.

Fama enim mala est levis quidem levatu

facillime, molesta vero portatu, difficilisque depositu.

Fama vero nulla omnino perit, quam-quidem multi
populi divulgant ; Dea sane quædam est et ipsa.

Dies vero ex Jove observans bene secundum decorum,

doce servos : tricesimum mensis optimum

operaque ad-inspicienda atque demensum dividendum,

quum ex-veritate populi eum judicantes degunt.

Hi enim dies sunt Jove a prudente.

Primum primus-quartusque et septimus sacer dies,

(hoc enim Apollinem ense-aureo peperit Latona),

octavusque nonusque ; duo quidem dies mensis

egregii crescentis mortalia opera ad-curanda,

undecimusque duodecimusque : ambo quidem boni,

hic quidem ovibus tondendis, ille vero lætis segetibus mo-
tendis :] duodecimus autem undecimo multo melior :

hoc enim net fila alte-suspensa aranea

die ex pleno, quum et prudens (*formica*) acervum colligit.

Hoc vero telam instituat mulier, proponatque sibi opus.

Mensis autem ineuntis decimotertio evitato

sementem incepturus : plantis vero inferendis optimus est.

Sextus vero medius valde incommodus est plantis,

viriparus autem bonus : puellæ vero non utilis est,

neque gignendæ primum, nec nuptui collocandæ.

Nec primus quidem sextus puellis gignendis

aptus, sed hædis castrandis et gregibus ovium,

stabuloque circumsepiendo pastoralis benignus dies :

bonus autem viriparus : amat vero etiam couvitia loqui,

mendaciaque blandosque sermones occultaque colloquia.

Mensis vero octavo verrem et bovem mugientem

castrato, mulos autem duodecimo patientes-laboris.

Vicesimo vero (in) magno *nono*, pleno die, prudentem virum

generato : valde enim animò sapiens est.

Bonus autem viriparus decimus, puellæ vero et quartus

medius ; hoc vero et oves et flexipedes camuros boves,

et canem asperis-dentibus et mulos patientes-laboris

cicntrato, manum imponens ; cave vero iram eorum.

- Τετράδ' ἀλεύσθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε
 ἀλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
 800 Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθ' εἰς οἶκον ἄχοιτιν,
 οἰωνοὺς κρίνας οἱ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι.
 (800) Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ χαλεπαὶ τε καὶ αἰναί·
 ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἑρινύας ἀμφιπολεύειν
 Ὅρκον γεινόμενον τὸν Ἑρὶς τέκε πῆμ' ἐπιόρχοις.
 805 Μέσση δ' ἐβδόματῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
 εὖ μάλ' ὀπιπτεύοντα ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ
 (805) βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμείν θαλαμηΐα δοῦρα,
 νηΐά τε ξύλα πολλὰ, τὰτ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
 Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πῆγνυσθαι ἀραιάς.
 810 Εἰνάς δ' ἡ μέσση ἐπὶ δεῖλα λώϊον ἦμαρ.
 Πρωτίστῃ δ' εἰνάς παναπήμων ἀνθρώποισιν·
 (810) ἐσθλὴ μὲν γάρ θ' ἥδε φυτευέμεν ἡδὲ γενέσθαι
 ἀνέρι τ' ἡδὲ γυναικί· καὶ οὐποτε πάγκακον ἦμαρ.
 Παῦροι δ' αὖτε ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
 815 [ἀρξασθαι τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι θεῖναι
 βουσί καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι,]
 (815) νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἶνοπα πόντον
 εἰρύμεναι· παῦροι δὲ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι
 [τετράδι δ' οἷγε πίθον· περὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ]
 820 μέσσην· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην
 ἡοῦς γεινομένης· ἐπὶ δεῖλα δ' ἐστὶ χερείων.
 (820) Αἶδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
 Αἶ δ' ἄλλαι μετὰδουποι, ἀκήριοι, οὐ τι φέρουσαι.
 Ἄλλος δ' ἄλλοιῃν αἰνεῖ, παῦροι δὲ τ' ἴσασιν.
 825 Ἄλλοτε μητρυνὴ πέλει ἡμέρη ἄλλοτε μήτηρ.
 Τάων εὐδαιμόνων τε καὶ δολίων δὲ τὰδε πάντα
 (825) εἰδὼς ἐργάζεται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
 ὄρνιθας κρίνων καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

Quarto caveto finientis inchoantisque mensis
 doloribus animum conficias : valde sane perfectus dies est.
 Quarto autem mensis in domum uxorem ducito
 auguriis observatis, quæ ad rem hanc optima.
 Quintos vero evitato, quia difficilesque sunt et graves :
 (in) quinto enim aiunt Furias servire
 Horco eo die nato, quem Eris peperit pestem perjuris.
 Medio vero septimo Cereris sacrum munus
 bene valde inspiciens bene-orbiculata in area
 ventilato : lignicidaque secato cubicularia ligna,
 navaliaque ligna multa, quæ apta navibus sunt.
 Quarto vero incipito naves compingere fragiles.
 Nonus autem medius ad vesperam melior dies.
 Primus vero nonus prorsus-innoxius hominibus :
 bonus quidem enim et hic ad plantandum atque generandum,
 viroque et mulieri : neque umquam prorsus-malus dies.
 Pauci vero etiam sciunt tertium-nouum mensis optimum
 ad-relinendum dolium et jugum collo imponendum
 bobus et mulis et equis celeripedibus,]
 navem multis-transtis celerem in nigrum pontum
 ad-trahendam : pauci autem veracem dicunt
 [quarto vero aperi dolium : præ omnibus sacer dies :]
 medium : pauci vero etiam post vicesimum mensis optimum
 aurora oriente : ad vesperam autem est deterior.
 Hi quidem dies sunt hominibus magno commodo.
 Cæteri autem intercidentes innoxii, nihil ferentes.
 Alius vero alium laudat, pauci autem norunt.
 Interdum noverca est dies, interdum mater.
 Horum dierum, beatusque et fortunatus est is, qui hæc omnia
 sciens operatus-fuerit, inculpatus immortalibus,
 auguria observans et delicta evitans.

HESIODI FRAGMENTA.

ΑΙΓΙΜΙΟΣ.

I. 1.

Schol. Apollon. III, 587. Ἀγγελὸν φησιν Ἑρμῆν ὑπὸ Διὸς ἐπεσθῆναι καλεῦντα δέξασθαι τὸν Φρίξον, ἵνα τὴν Αἰήτου θυγατέρα γάμῃ. Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας διὰ τὸ δέρας αὐτὸν ἀπαρτίως φησὶ προσδεχθῆναι. Λέγει δὲ, ὅτι μετὰ τὴν θυσίαν ἔγχεας τὸ δέρας οὕτως ἔστειχεν εἰς τοὺς Αἰήτου δόμους τὸ κῶας ἔχων.

II. 2.

Schol. Apollon. IV, 816. ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας (ἐν δευτέρῳ) φησὶν, ὅτι ἡ Θέτις εἰς λίβητα ὕδατος ζέοντα ἐνέβαλε τοὺς ἐκ Πηλέως γενομένους αὐτῇ παῖδας, βουλομένη εἰδέναι, εἰ θνητοὶ εἰσιν ἢ αἰῶνους δὲ εἰς πῦρ, ὡς Ἀπολλωνίος φησὶ. Καὶ δὴ πολλῶν διαφωρέντων, ἀγανακτῆσαι τὸν Πηλέα καὶ κωλύσαι τὸν Ἀχιλλεὺς ἱκελευθῆναι εἰς λίβητα καὶ διὰ τοῦτο καταλιπεῖν τὴν Θετιν αὐτῶν.

III. 3. (D. 47.)

Stephanus Byz. Ἀθαντὶς ἡ Εὐβοία, ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγίμιου δευτέρῳ περὶ Ἰοῦς.

νήσω ἐν Ἀθαντίδι δῖη,
τὴν πρὶν Ἀθαντίδα κίχλησκον θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
τὴν τότε ἑπώνυμον Εὐβοίαν βοὸς ὠνόμασεν Ζεὺς.

IV. 4. (D. 47.)

Schol. Eur. Phoen. 1123. Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας φησὶ καὶ οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἴει κρατερόν τε μέγαν τε

τέτρασιν ὀρθαλμοῖσιν δρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἀθάνατον δέ οἱ ὤρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος
πῖπτεν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἑμπεδον αὐτόν.
Conf. Tzetz. Exeg. II. p. 153, 21.

V. 5 et 142. (D. 5. 83. 91.)

Apollod. II, 3. Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρήνους αὐτὴν (τὴν Ἰώ) φασὶν εἶναι ταύτην ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν Ζεὺς ἔφθειρε. Φωραθεὶς δὲ ὑφ' Ἥρας, τῆς μὲν κόρης ἀψάμενος εἰς βούν μετεμόρφωσε λευκὴν, αὐτῇ δὲ ἀπωμόσατο μὴ συναλθεῖν. Διό φησιν Ἡσίοδος οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινομένους ὄρκους ὑπὲρ ἔρωτος.

Herodian : περὶ μονήρους λέξεως p. 17. — Καθ' Ἡσίοδου Πειρήν, πατήρ Ἰοῦς.

Schol. ad Platon. sympos. p. 45. (374, Bekk.) :

ἐκ τοῦ δ' ὄρκον ἔθηκεν ἀπήμονα ἀνθρώποισιν
νοσφιδίων ἔργων πέρι Κύπριδος.

Hesych. in Ἀρροδίσιος ὄρκος : πρῶτος δὲ Ἡσίοδος ἐπλασε τοὺς περὶ τὸν Δία καὶ τὴν Ἰώ ὁμάσαι.

VI. 6. (D. 47.)

Athenæus XI. p. 503. D. καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας, εἶδ' Ἡσίοδος ἔστιν ἡ Κέρκυρα ὁ Μιλήσιος.

ἐνθα ποτ' ἔσται ἐμὸν ψυχτήριον, ὄργαμει λαῶν.

VII. 7. (D. 68. L. 20.)

Etymol. M. p. 768. 25. Τριχάϊκες οἱ συνεχῶς κινούμενοι ἐν

ÆGIMIUS.

I.

Ægimius dicit a Jove Mercurium missum esse qui juberet Phrygum excipere, ut Æetes filiam in matrimonium duceret. Sed Ægimii auctor illum propter pellem de industria moratum esse tradit et, quum sacrificio facto pellem sacrasset, tum deum in Æetes sedes intrasse vellus portantem.

II.

Ægimii auctor in secundo libro Thetidem ait filios e Peleo esse natos in lebetem aqua ferventi plenum conjecisse, scire cupientem, an mortales essent; alios vero in ignem esse conjecisse Apollonius refert. Et multis jam interemtis, Peleum prædicasse, quominus Achillem lebeti injiceret et propterea hunc a Thetide esse relictum.

III.

Abantis Eubœa est, ut Hesiodus in altero Ægimii libro de A.

insula in Abantide diva,
nam prius Abantida vocabant dii sempiterni,
nam tunc cognominem Eubœam bovis nominavit Jupiter.

IV.

Ægimii auctor ait :
ταῖσι custodem Argum misit fortemque magnumque,

HESIODUS.

quaternis oculis videntem hic et illic;
immortale vero huic injecit dea robur, neque ei somnus [eum].
cadebat super palpebras, vigilantia autem habebat perpetuo

V.

Hesiodus et Acusilaus Pirenis eam (Io) esse filiam dicunt. Quam sacerdotium Junonis habentem Jupiter vitiauit. Exaperiente autem Junone puellam tactu in vaccam transformavit candidam ipsique se non coliturum juravit. Quocirca sacramentis de amore juratis deorum iram excitari Hesiodus negat.

Hesiodo auctore Piren Ius pater.

Hinc autem jusjurandum statuit innoxium hominibus
furtivis de operibus Cypreæ.

Primus Hesiodus Jovem et Io jurasse fecit.

VI.

Et qui Ægimium fecit, sive is Hesiodus sit, sive Cecrops Milesius :

Ibi aliquando erit meum umbraculum, princeps populorum

VII.

Trichaices, qui in bello cristæ pillos perpetuo movent : que

τοι, πολεμοὶ τὰς κατὰ λόφον τρίχας· τοιοῦτο καὶ ὁ κορυθαίολος
Ἔκτωρ. Ἡσίοδος δὲ διὰ τὸ τριχῇ αὐτοὺς οἰκῆσαι, οἶον,

πάντες δὲ τριχάϊκες καλέονται,
οὕνεκα τρισσὴν γαῖαν ἑκάς πάτρης ἐδάσαντο.

Τρία γὰρ Ἑλληνικὰ ἔθνη τῇ Κρήτῃ ἐπώκησαν, Πηλασγοὶ,
Λαχαιοὶ, Δωριεῖς.

VIII. 8. (L. 88.)

Schol. Pind. Ol. XI, 79. (p. 252. Bæckh.) τὴν δὲ πάλιν
ἐνίκησεν Ἐχεμος Ἀρκὰς τὸ γένος. Ὑπὸ δὲ τούτου Ἐχέμου τὸν
Ἰλλὸν φασὶ τελευτῆσαι κατιόντα εἰς Πελοπόννησον. Ἐγάμησε
δὲ τὴν Τιμάνδραν. Ἡσίοδος·

Τιμάνδρην, φησὶν, Ἐχεμος θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.

IX. 9. (D. 23. L. 118.)

Schol. Apollon. Rhod. I, 824. Θέσθαι τὸ αἰτῆσαι, καὶ
ἐκτεθεῖσαι. Καὶ Ἡσίοδος·

ὁσσεάμενος γενεὴν Κλεαδαίου κυδαλίμοιο.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ.

X. 10. (D. 44.)

Athenæus XI. p. 491. C. καὶ ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον ἀναπερομέ-
νην ποιήσας Ἀστρονομίαν αἰεὶ πελειάδας αὐτὰς λέγει.

τὰς δὲ βροτοὶ καλέουσι Πελειάδας.

καὶ πάλιν·

χειμέριαι δύνουσι Πελειάδες.

καὶ πάλιν·

τῆμος ἀποκρύπτουσι Πελειάδες.

XI. 11.

Hygin. poet. Astr. XXV. Virgo. Hanc Hesiodus Jovis et
Themidis filiam dicit. Cf. Oper. 256.

ΕΡΓΑ.

XII. 12. (D. 86.)

Fulgentius Myth. III, 1. Prætos Pamphyla lingua sordidus
dicitur, sicut Hesiodus in bucolico carmine scribit dicens

PEPRIGROSIS TAFULVE ULACTIS MENES EMORUM
i. e. sordidus uvarum bene calcatarum rore.

Versum græcum Jacobsius Fulgentii codice Goth. adju-
tus ita restituit :

πρόϊτος σταφυλῶν καλῶς λακτιστῶν αἱμάτιος ὀρόσος.

XIII. 13.

Plinius H. N. XV, 1. Hesiodus quoque in primis cultum
agrorum docendam arbitratus vitam negavit oleæ satorem
fructum ex ea percipisse quemquam : tam tarda tunc res erat.

XIV. 14.

Plin. H. N. XXI, 17. Asphodelus manditur et semine tosto
et bulbo, sed hoc in cinere tosto, dein sale et oleo addito :
præterea tuso cum ficis, præcipua voluptate, ut videtur
Hesiodo.

XV. 15.

Plin. H. N. XXI, 20. Polio Musæus et Hesiodus perungi
jubent dignationis gloriæque avidos : polium tractari, coli,
polium contra serpentes substerni, uri vel portari : in vino
decoqui recens vel aridum illinique. Cf. XXV, 2.

XVI. 16.

Plin. H. N. XXV, 2. Musæus et Hesiodus polion herbam
in quantum mirati sunt diximus. Orpheus et Hesiodus suf-
fitiones commendavere.

XVII. 17.

Servius ad Virg. Georg. III, 283. Scit lectum esse apud
Hesiodum herbam esse quandam, quæ hippomanes vocatur,
quasi ἵππου μανία. Si enim eam comederint equi, furorem
patiuntur.

XVIII. 18. (L. 72.)

Schol. Ambr. Odys. VII, 104. καὶ Ἡσίοδος γὰρ φησι τὸ

ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπὸν

ἐπὶ τῆς ἡλαχάτης τῆς στρεφομένης δίκην μύλης· μήλοπα γὰρ
τὸν τῶν προβάτων καρπὸν, ἥτοι τὸν μαλλόν.

sensu etiam κορυθαίολος Hector. Hesiodus tamen, quia tri-
partito habitabant. Dicit enim :

omnes autem Trichaices vocantur,
quia triplicem terram procul a patria partiti sunt.

Tres enim Græcæ gentes Cretam incolebant Pelasgi, Achaï,
Dorienses.

VIII.

Luctam Echemus, Arcas genere, vicit. Ab hoc Echemo Hyl-
lum in Peloponnesum se conferentem occisum esse tradunt. Is
Timandram in matrimonium duxit. Hesiodus

Timandram, ait, Echemus floridam fecit uxorem.

IX.

Θέσθαι rogare et supplicare. Hesiodus etiam :
Supplicans soboli Cleadaï illustris.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ.

X.

Astronomiæ etiam, quæ Hesiodo attribuitur, auctor Peleïades
semper eas appellat :

eas vero mortales vocant Peleïades ;

et rursus :

hibernæ occidunt Peleïades ;

et rursus :

tunc occultantur Peleïades.

ΟΠΕΡΑ.

XVIII.

Etenim Hesiodus ait illud :

molunt in mola flavum fructum,

in colo molæ instar rotanti : flavum enim ovium fructum, i. e.
lanam, intelligit.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ Η ΗΟΙΑΙ.

XIX. 19.

Servius ad Virg. *Æn.* VII. p. 426. Hesiodus etiam περί των γυναικῶν inducit multas heroidas optasse nuptias virorum fortium.

XX. 20. (L. 17.)

Laur. *Lyd. de mens.* cap. 4. Ἐν καταλόγοις·
κούρη δ' ἐν μεγάροισιν ἀγαυοῦ Δευκαλίωνος
Πανδῶρη Διὶ πατρὶ, θεῶν σημαντόρι πάντων,
μειχθεῖς ἐν φιλότῃ τέττε Γραῖκον μενεχάρμην.

XXI. 21. (L. 14.)

Schol. *Apollon.* III, 1086. ὅτι Προμηθεὺς καὶ Πανδῶρας υἱὸς Δευκαλίων Ἡσίοδος πρώτῃ καταλόγων φησὶ, καὶ ὅτι Προμηθεὺς καὶ Πύρρος Ἕλληνας.

XXII. 22.

Schol. *Ambr. Hom. Od.* X, 2. Δευκαλίων Προμηθεὺς μὲν υἱὸς, μητὴρ δὲ, ὡς οἱ πλείστοι λέγουσι, Κλυμένης, ὡς δὲ Ἡσίοδος, Πρυηνίης.

XXIII. 23. (D. 28. L. 16.)

Ἕλληνας δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες
Δωρὸς τε Ξοῦθός τε καὶ Αἴολος ἵπποχάρμης.
Αἰολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες
Κρηθεὺς ἡδ' Ἀθάμας καὶ Σίσυφος αἰολομήτης
Σαλμωνεύς τ' ἄδικος καὶ ὑπέρβυμος Περιήρης.

Tzetzes ad *Lycophr.* 284. cum Schol. *Pind. Pyth.* IV, 252, Conf. Schol. *Thucyd.* I, 3. *Plutarch.* I, II, p. 747, F. *Herodian.* περί μονήρους λέξεως, p. 42. Tzetz. — *Exeg.* p. 63, 5. 13. Adde Schol. *min. ad Od.* X, 2. Ἕλληνας, ὅς ἦν Διὸς, οὗ καὶ Ἡσίοδος μέμνηται. (*Hellen, Jovis filius, cujus etiam Hesiodus mentionem facit.*) Vid. *Frag.* XXI.

XXIV. 24.

Schol. *Apollon.* IV, 266. Οἱ ἀπὸ Δευκαλίωνος τὸ γένος

ἔχοντες ἐδασίλευον Θεσσαλίας, ὡς φησὶν Ἐκκαταῖος καὶ Ἡσίοδος.

XXV. 25. (D. 11. L. 32.)

Strabo VII. p. 322. *Gemist. Pletho epit.* Strab.
ἦτοι γὰρ Λοκρὸς Λελέγων ἡγήσατο λαῶν,
τοὺς ῥά ποτε Κρονίδης Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
λεκτοὺς ἐκ γαίης ἀλέους (?) πόρε Δευκαλίωνι.

XXVI. 26. (D. 88. L. 18. 19.)

Constantinus Porphyrogen. de *Themat.* p. 22. ed. Paris. Μακεδονία ἡ χώρα ὠνομάσθη ἀπὸ Μακεδόνα τοῦ Διὸς καὶ Θυῖας τῆς Δευκαλίωνος, ὡς φησὶν Ἡσίοδος ὁ ποιητής·

ἡ δ' ὑποκυσταμένη Διὶ γαίνατο τερπικεραύνῳ
υἱὲ δ' ὧν, Μάγνητα Μακεδόνα δ' ἵπποχάρμην,
οἱ περὶ Πιερίην καὶ Ὀλυμπον δώματ' ἔναιον.

Herodian. de solæcismo (Boisson. *Anecd. Gr.* t. III. n. 9. ap. *Valcken. post Ammon.* p. 196. coll. *Apollod.* I, 9, 6.)

Μάγνης δ' αὖ Δίκτυν τε καὶ ἀντίθεον Πολυδευκέα.

XXVII. 27. (D. 5. L. 110.)

Eustath. ad *Odys.* p. 1746. κνύος δὲ τὴν φθορὰν κατὰ γένος οὐδέταρον. Ἡρωδιανὸς φέρει καὶ χρῆσιν ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσίοδου καταλόγου περί των Προϊτίδων·

καὶ γὰρ σφιν κεφαλῆσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχουσιν
ἄλφος γὰρ χροῖα πάντα κατέσχευεν, ἐν δὲ νύχτῃ
ἔρπον ἐκ κεφαλῶν, ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα.

Conf. *Etym. M.* p. 523, 8.

XXVIII. 28. (D. 5. L. 109.)

Suidas v. μαχλοσύνη, κατωφέρεια, γυναικομανία. Ἡσίοδος ἡ λέξις. Λέγει γὰρ περί των Προΐτου θυγατέρων·

εἶνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος.

Conf. Eustath. p. 1337, 34.

CATALOGI S. EOÆÆ.

XX.

Virgo autem in ædibus augusti Deucalionis
Pandora Jovi patri, deorum imperatori omnium,
mixta in amore peperit Græcum bellipotentem.

XXI.

Promethel et Pandoræ filium Deucalionem fuisse Hesiodus in
catalogorum primo tradit, et Promethel Pyrrhæque Hellenem.

XXII.

Deucalio Promethel filius matrisque, ut plurimi dicunt, Clymenæ, ut vero Hesiodus, Pryneæ.

XXIII.

Ab Hellene autem geniti sunt jus-dicentes reges
Dorusque Xuthusque et Æolus equis-gaudens.
Æolidæ autem fuerunt jus-dicentes reges
Cretheus atque Athamas et Sisyphus versutus
Salmonæusque injustus et superbus Perieres.

XXIV.

Qui a Deucalione originem ducebant, in Thessalia regnabant,
ut Hecataeus et Hesiodus tradunt.

XXV.

Certe enim Locrus Lelegeiis præerat populis,
quos olim Saturnius Jupiter æterna consilia sciens,
electos e terra vecordes (?) dederat Deucalioni.

XXVI.

Macredonia nominata est e Macedone Jovis filio et Thyia Deucalionis filia, ut ait Hesiodus poeta:
ea autem gravida-facta Jovi peperit gaudenti-fulmine
filios duos, Magnetem Macedonemque equis-gaudentem,
qui circa Pieriam et Olympum domos incolebant.

Magnes autem rursus Dictynque et Deo-similem Pollucem.

XXVII.

Κνύος (scabies) neutrius generis perniciem significat. Herodianus etiam ex Hesiodi catalogo vocis usum de Prætidibus factum laudat:

etenim his super capita scabiem gravem effudit:
vitiligo enim cutem omnem obtinuit, in-ea autem capilli
defluébant ex capitibus, decalvabantur vero pulcra capita.

XXVIII.

Μαχλοσύνη, lascivia, nymphomania. Vox Hesioidea. Dicit enim de Præti filiabus:
propter lasciviam odiosam tenerum amiserunt florem.

XXIX. 29. (D. 83.)

Apollodorus II, 2. αὐται δὲ (αἱ Προϊτίδες) ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνησαν, ὡς μὲν Ἡσίοδος φησι, ὅτι τὰς Διόνυσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο.

XXX. 30. (D. 22. L. 33.)

Schol. Apollon. ad I, 156. Ἡσίοδος δὲ (Periclymenum) μεταβληθέντα εἰς τινὰ τῶν συνήθων μορφῶν ἐπικαθεσθῆναι τῷ ὁμραλῷ τοῦ ζυγοῦ τῶν Ἡρακλέους ἵππων, βουλόμενον εἰς μάχην καταστῆναι τῷ ἥρωϊ· τὸν δὲ Ἡρακλῆα καιρίως αὐτὸν κατατρεῦσαι, τῆς Ἀθηνᾶς ὑποδείξας. Φησὶ δὲ οὕτως·

Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον,
ὄλβιον, ὃ πόρε δῶρα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
παντοῖ· ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φάνεσκεν
αἰετός, ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι,
μύρμηξ, ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσέων ἀγλαὰ φύλα,
ἄλλοτε δεινὸς ὄφιν καὶ ἀμειλιχόν. Ἔῤῃ δὲ δῶρα
παντοῖ, οὐκ ὀνομαστά, τά μιν καὶ ἔπειτα ὀλώσεν
βουλῇ Ἀθηναίης.

Schol. iust. minor ad II. II. 336. ἐφ' ὅσον μὲν Περικλύμενος ὁ Νηλέως ἔζη, δυσάλωτος ἦν ἡ πόλις. Ἀμφίβιος γὰρ ἐγένετο ἐκεῖνος, καὶ δὴ γενόμενον αὐτὸν μέλισσαν, καὶ στάντα ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ὄμματος, Ἀθηνᾶ δείξασα Ἡρακλεῖ, ἐποίησεν ἀναιρεῖσθαι. Τότε Νέστωρ ἐν Γερήνιοις τρεφόμενος, πορθηθείσης τῆς Πύλου, καὶ τῶν ἑνδεκα ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀναιρεθέντων, μόνος περιελείφθη διὰ καὶ Γερήνιος ὠνομάσθη· ἱστορεῖ Ἡσίοδος ἐν Καταλόγοις. Cf. Schol. Ambr. Od. XI, 285. Eustath. p. 1685, 61. Schol. min. ad Od. III, 68 et XI, 285. Eudoc. p. 333.

XXXI. 31. (D. 22. L. 35.)

Stephan. Byz. v. Γερηνία et Eustath. ad II. B. p. 231.
κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλοὺς
ἑνδεκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ

ξείνος ἐὼν ἐτύχῃσε παρ' ἱπποδαίμοισι Γερήνιοις
et rursus

Νέστωρ οἷος ἄλυσεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ.
Stephan. Byz. v. Τάβαι. — Ἡσίοδος·
παρ' ἱπποδαίμοισι Γερήνιοις.

XXXII. 32. (D. 9. L. 4.)

Strabo I, p. 42. (conf. Eustath. ad Dionys. v. 927.) Ἡσίοδος· δ' ἐν καταλόγῳ φησὶ·

καὶ κούρην Ἀράβοιο, τὸν Ἑρμῶν ἀκάχητα
γεῖνατο καὶ Θρονίη, κούρη Βήλοιο ἀνακτος.

XXXIII. 33. (D. 59. L. 101.)

Schol. Hesiodi Theogon. v. 142. οἱ δὲ τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν.] Κράτης ἀντὶ τούτου ἄλλον στίχον παρατίθεται· οἱ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν αὐδῆεντες. Πῶς γὰρ τοῖς αὐτοῖς θεοῖς ἐναλιγκίους λέγει καὶ ἐν τῷ τῶν Λευκιππιδῶν καταλόγῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ;

XXXIV. 34. (D. 59. L. 99.)

Athenagoras Legat. p. 134. περὶ δ' Ἀσκληπιοῦ Ἡσίοδος μὲν πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε χῶσατ', ἀπ' Οὐλύμπου δὲ βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ ἔκτανε Λητοῖδην, φίλον σὺν θυμὸν ὀρίνων.

XXXV. 35. (D. 59. L. 99.)

Schol. Pind. Nem. X, 150. Ἡσίοδος οὔτε Λήδας οὔτε Νεμέσεως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ θυγατέρα Ὀκεανοῦ καὶ Τηθύος.

XXXVI. 37. (L. 89)

Schol. Pind. ibid. ὁ μὲν Ἡσίοδος ἀμφοτέρους Διὸς εἶναι γεναλογεῖ.

XXIX.

Proetides quum adultæ jam ætatis essent, in insaniam inciderunt, quod, ut Hesiodus inquit, Bacchi ferias haud receperant.

XXX.

Hesiodus Periclymenum tradit in unam formarum aduetarum commutatum umbelico jugi equorum Herculis insedis, cupientem pugnam conserere cum heroe, Herculem vero, Minerva indicante, ad tempus eum sagitta occidisse. Canit enim ita :

Periclymenumque ferocem,
felicem, cui dederat dona Neptunus quassator-terræ
xinnigena : aliquando enim quidem inter aves videbatur
aquila, aliquando autem rursus erat, mirabile visu!
formica, aliquando autem rursus apium splendidum examen,
aliquando terribilis serpens et immitis : habebat vero dona
omnigena, non nominanda, quæ eum etiam deinde deceperunt] consilio Minervæ.

Dum Periclymenus, Nelei filius, vivebat, urbs difficilis erat captu. Ancipitis enim vitæ ille erat. Quem in apem commutatum stantemque in Herculis curru Minerva Herculi ostendit occidique iussit. Nestor, qui tum inter Gerenos educabatur, vastata Pylo undecimque fratribus interfectis, solus relictus est. Inde etiam Gerenius nominatus est. Narrat Hesiodus in catalogis.

XXXI.

Interfecit autem Nelei ærumnosi filios egregios undecim, duodecim autem Gerenius eques Nestor

hospes versabatur apud equorum-domitores Gerenos.

Et rursus :

Nestor solus effugit in florenti Gereno (*versatus*).

XXXII.

Hesiodus in catalogo ait :
et filiam Arabi, quem Mercurius benevolus genuit et Thronia, filia Beli regis.

XXXIII.

Qui sane ceterum quidem diis similes erant.] Crates pro hoc versu alium proponit hunc : si vero ex immortalibus mortales nutriti-sunt loquentes. Quomodo enim eosdem diis similes dicit et in Leucippidarum catalogo ab Apolline occidi facit?

XXXIV.

De Esculapio Hesiodus :

pater hominumque deorumque
iratus-erat, ab Olympo autem jaciens flammeo fulmine
interfecit Latoiden, suum animum concitans.

XXXV.

Hesiodus nec Ledæ neque Nemesis, sed Oceani et Tethyis filiam Helenam esse vult.

XXXVI.

Hesiodus utriusque (Castoris et Pollucis) originem a Jove ducit.

XXXVII. 38. (D. 84. L. 91.)

Schol. Victor. II. XIX, 240. (apud Heynium T. VII. p. 806.) Κρής ὁ Δυκομήδης, ὡς φησιν Ἡσίοδος καταλέγων τοὺς μνηστῆρας Ἑλένης.

XXXVIII. 40. (D. 85.)

Schol. Harl. Odyss. I, 199. a Porsono emendatus: — Ἡσίοδος λέγοντα τὸν Μάρωνα εἶναι Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου. Cf. Schol. Ambr. ad Odyss. IX, 198. Eustath. p. 1623, 45.

XXXIX. 41. (D. 73.)

Porphyrius in Schol. Ven. II. E. 200. (ἀπειρέσιος) Σημαίνει δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ ἀγαν καλοῦ, ὡς καὶ Ἡσίοδος ἐν γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγένορος παιδός.

Δημόδοκος, τὴν πλεῖστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων μάλιστα, καὶ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηναν ἱθὺς βασιλῆες, ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος.

Conf. Schol. Ambr. ad Odyss. I, 98.

XL. 42. (D. 92. L. 77.)

Herodotus περὶ μονήρους λέξεως p. 18. διὰ τὸ φανὴ παρ' Ἡσίοδου ἐν εὐτέρῳ εἰρημένον,

οἱ πρόσθε φανὴν ἔντοσθεν ἔκλυον.

XLI. 43. (D. 93. L. 51.)

Herodotus περὶ μονήρους λέξεως p. 42. Νοῦθος κύριον ψόφον ἐν εἴδει Ἡσίοδος τρίτῳ.

Νοῦθος (?) δὲ ποδῶν ὑπὸ δούπος ὁρώρει.

XLII. 44 et 126. (D. 94. L. 52.)

Herodotus p. 191. Μακροκέφαλοι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ

ὁμονοίας. Ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, οὗ καὶ Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ καταλόγῳ μέμνηται.

Strab. I, p. 43. Ἡσίοδου δ' οὐκ ἂν τις αἰτιάσαιο ἀγνοῖαν ἡμίκυνας λέγοντος καὶ μακροκεφάλους καὶ πυγμαίους. Conf. Strab. VII, p. 299.

XLIII. 46. (D. 63.)

Schol. Arat. ad v. 322. De Orione: τοῦτον δὲ Ἡσίοδος φησὶ Βρύλλης τῆς Μίνως καὶ Ποσειδῶνος εἶναι. ἑωρεῖν δὲ ἔχειν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι. ἔλθοντα δὲ εἰς Χίον, Μερόπην τὴν Οἰνοπίωνος βιάσασθαι, οἰνωθέντα τὸν δὲ Οἰνοπίωνα χαλεπαίνοντα ἐκτυλῶσαι αὐτόν. ἔλθοντα δὲ εἰς Ἀἴμον αἰτεῦντα τῷ Ἡραΐστῳ συμμίξαι, ὃς αὐτὸν ἐλεήσας, δίδωσιν αὐτῷ ποδηγέτην Κυθαλίωνα. ὃν λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερε, τὰς ὁδοὺς αὐτῷ σημαίνοντα. Ἐλθὼν δὲ εἰς ἀνατολὰς, καὶ ἡλῖψ συμμίξας, ὑγιάσθη. Καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα ἦλθε, τιμωρήσασθαι μέλλων. Ὁ δὲ μαθὼν ὑπὸ γῆν ἐκρύβη. Ἀπαλπίσας δὲ αὐτὸν εὐρεῖν, εἰς Κρήτην ἦλθε, καὶ τῇ Ἀρτέμιδι σύνθηρος ἦν. Ἐπιχειρήσας οὖν καὶ ταύτην βιάσασθαι, ὑπὸ σκορπίου πληγὴς ἐτελεύτησεν. Conf. Schol. Nicandri Theriac 15. Hygin. poet. Astron. XXXIV.

XLIV. 47. (D. 83. L. 128.)

Apollod. III, 5, 6. Ἡσίοδος (testatur Nioben habuisse) δέκα μὲν υἱούς, δέκα δὲ θυγατέρας.

Aelian. V. H. XII, 36: Ἡσίοδος δὲ ἐνεακαίδεκα (Νιόβης; παῖδας λέγει), εἰ μὴ ἄρα οὐκ εἰσιν Ἡσίοδου τὰ ἔπη, ἀλλ', ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα, κατέψευσται αὐτοῦ.

XLV. 48. (D. 41. L. 29.)

Schol. Sophocl. Trach. 203. διαφωνεῖται δὲ ὁ τῶν Εὐρυτιδῶν ἀριθμός. Ἡσίοδος μὲν γὰρ τέσσαράς φησιν Εὐρύτου καὶ Ἀντιόπης παῖδας, οὕτως:

ἡ δ' ὑποκυσσμένη καλλίζωνός Στρατονίκη

XXXVII.

Yonnedes Cres, uti dicit Hesiodus in recensendo procos Boeotiae.

XXXVIII.

— Hesiodum, qui Maronem ex Oenopione Bacchi filio natum esse.

XXXIX.

ἀπειρέσιος, infinitus). Significat vero etiam forma eminentem et perpulcrum, ut apud Hesiodum in mulierum catalogo de Agenoris filia.

Demodoco, quam plurimi terrestrium hominum adorabant, et cui multa et splendida dona pollicebantur potentis reges, eminentem propter formam.

XL.

— propter vocabulum φανή (fax) apud Hesiodum in secundo libro scriptum:

hi antea facem intus occultabant.

XLI.

Nuthus, nomen proprium; strepitus in solo excitatus. Hesiodum in tertio libro:

Nuthus (?) autem sub pedibus strepitus excitatus est.

XLII.

Μακροκέφαλοι (capitones). Antiphon in libro de concordia.

Populus est ita appellatus, cujus etiam Hesiodus in tertio catalogo mentionem facit.

Hesiodi vero nemo arguerit ignorantiam, quippe semicanes nominantis et capitones et pygmaeos.

XLIII.

Hesiodus Orionem Brylles, Minos filiae, Neptunique filium esse refert. Huic quum facultatem per undas incedendi pater dono dedisset, eum in Chium se contulisse ibique Meropen, Oenopionis filiam, stuprasse ebrium: ab Oenopione irato oculorum lumine orbatum Lemnumque insulam nactum errando Vulcanum convenisse, quem misericordia commotum Cydalionem itineris ducem ipsi dedisse. Hunc in humeris ferebat vias indicantem. Ad orientem deinde profectus solisque consuetudine sanatus, ad Oenopionem reversus est ultionem petiturus. Cujus de adventu certior factus Oenopio sub terra se occultuit. Quum se reperturum desperans Orio in Cretam abiit, ubi Dianæ venationis socius factus est. Quum vero huic etiam vim afferre studeret, a scorpione ictus obiit.

XLIV.

Hesiodus Nioben decem filios totidemque filias habuisse testatur.

Hesiodus undeviginti Niobes liberos fuisse dicit, nisi forte illa carmina Hesiodi non sunt, sed, sicut multa quoque alia, falso ipsi tribuuntur.

XLV.

Eurytidarum numerus ab aliis alius traditur. At Hesiodus quidem quatuor Euryti et Antiopes filios hisce verbis enumerat:

Ea autem gravis facta pulcre-cincta Stratouice

Εὐρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγείνατο φίλτατον υἱόν·
τοῦ δ' υἱεὶς ἐγένοντο Δηῖων τε Κλυτίος τε
Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἡδ' Ἴφιτος, ὅζος Ἄρτος·
τούς δὲ μεθ' ὀπλοτάτην τέκετο, ξανθὴν Ἰολεῖαν
Ἀντιόπη κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο.

XLVI. 49. (D. 57. L. 38.)

Tzetzes Proleg. ad Lycophron. p. 261. Ἡσίοδος αὐτὸς
γράφας ἐπιθαλάμια εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν·

τρὶς μάκαρ Ἀιαχίδῃ καὶ τετράχης, ὄλβιε Πηλεῦ,
ὅς τοιςδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναθαίνεις.

XLVII. 50. (D. 19. L. 96.)

Strabo IX. p. 442. καὶ δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῶν ὕστερον ἐπὶ
τρόνον συγχὸν ἢ οἰκήσις τῶν Ἀθαμάνων ἐν τῷ Δωτίῳ γενέ-
σθαι πεδίῳ· τοῦτο δὲ ἐστὶ πλησίον τῆς ἀρτί λεχθείσης Περρῆαι-
είας καὶ τῆς Ὀσσης καὶ ἐπὶ τῆς Βοιητίδος λίμνης, ἐν μέσῃ μὲν
πῶς τῇ Θετταλίᾳ, λόφοις δὲ ἰδίῳ περικλειόμενον· περὶ οὗ
Ἡσίοδος οὕτως εἴρηκεν·

Ἡ οἷα Διδύμους ἱεροὺς ναίουσα κολώνους
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρουος ἀντ' Ἀμύριοι
νέψατο Βοιδιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμήτης.

Conf. Strab. XIV, p. 647. Stephan. Byz. in Ἄμυρος.

Stephan. Byz. in Bibl. Coislin. p. 290. — Ἡσίοδος Δωτίῳ
ἐν πεδίῳ φάσκει αὐτὸν (Θάμυριν) τετρωπῶσθαι.

XLVIII. 51. (D. 3.)

Etym. MS. Bibl. Paris. allegatum a Ruhnkenio : Πλεὺς ὁ
Αἰάντος πατὴρ ἐτυμολογεῖται ὑφ' Ἡσιόδου·

Ἰλέα, τὸν ῥ' ἐφίλησεν ἀναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
καὶ οἱ τοῦτ' ὀνόμην' ὄνομ' ἔμμεναι, οὐνεκα νύμφην

εὐράμενος ἱλεων μίχθη ἔρατῃ φιλότῃ
ἡματι τῷ, ὅτε τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόλης
ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.

Conf. ἐκλογαὶ διαφόρων λέξεων in Cramer's anecdotis, vol.
II, p. 751. Eustath. p. 101, 19. 277, 2. 650, 48. 1018, 59. Tzetz.
ad Lycoph. 393. Tzetz. Exeg. p. 126, seq. Elym. M. p. 346.
41. Schol. Pind. ad Olymp. IX, 167.

XLIX. 52. (D. 4. L. 123.)

Ἡ οἷα Ὑρίῃ Βοιωτῇ ἔτρεφε κόρην
Schol. Ven. II. 496. (Cat. 3.) Eustath. p. 265, 5.

L. 53. (D. 36. L. 130.)

Ἡ οἷα Ὑρίῃ πυκινόφρων Μηκινόνῃ,
ἡ τέκεν Εὐρημον γαιθόχῳ Ἐννοσιγαίῳ
μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Ex μεγάλαις Ἠοίαις laudat Schol. Pind. Pyth. IV, 35.

LI. 54. (D. 39. L. 135)

Schol. Soph. ad Trachin. 1174. καὶ Ἐλλοπίαν τὴν Δωδών-
ην νομίζουσιν εἶναι. Τὴν γὰρ χώραν οὕτως Ἡσίοδος ὀνομάζει
ἐν Ἠοίαις λέγων οὕτως.

Ἔστι τις Ἐλλοπία, πολυλήϊος ἡδ' εὐλείμων,
ἀφνειὴ μῆλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν·
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυβῆρνες, πολυβοῦται,
πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἐνθάδε Δωδώνῃ τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπολισται·
τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε, καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι,
τίμιον ἀνθρώποις,
. ναῖον δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ.
Ἐνθεν ἐπιχθονίοις μαντεύματα πάντα φέρονται·

Eurytum in ædibus peperit carissimum filium.
Hujus vero filii fuerunt Deionque Clytiisque
Toxeusque Deo-similis atque Iphitus, suboles Martis :
post hos vero minimam-natu peperit flavam Ioleam
Antiope regina, Pylonis filia Naubolidæ.

XLVI.

Hesiodus, qui ipse epithalamia in Peleum Thetidemque
scripsit :

Ter beate Æacida et quater, fortunate Peleu,
qui his in ædibus sacrum lectum conscendis.

XLVII.

Et posterius quidem affirmant Athamanes longo tempore in
Dotio campo habitasse, qui Perrhæbiæ, cujus mentionem
modo feci, propinquus est et Ossæ ac Bæbeidi paludi, in me-
dia fere Thessalia, collibus totus inclusus. De quo sic Hesiodus
cecinit :

aut qualis Didymos sacros incolens colles
Dotio in campo racemosi e-regione Amyri
abluit Bæbeide palude pedem virgo intacta.

Hesiodus Thamyrim poetam in Dotio campo excreatum ait.

XLVIII.

Πλεῖ, quo Alax patre utebatur, nomen ab Hesiodo ita deriva-
tur :

Pleum, quem sane amavit rex Jovis filius Apollo,
et ipsi hoc indidit nomen habendum, quia nymphetam

inveniens propitiam, mixtus-est jucundo amore
die illo, ubi murum bene-constructæ urbis
excelsum fecit Neptunus et Apollo.

XLIX.

Aut qualis in-Hyria Bæotica nutrit puellam.

L.

Aut qualis Hyriæ prudens Mecionice,
quæ peperit Euphemum terram-continenti Neptuno
mixta in concubitu aureæ Veneris.

LI.

Dodonam Ellopia nomine intelligi putant. Ejus enim loci He-
siodus in Eois mentionem hoc modo injicit :

Est quædam Ellopia, dives-segetum atque pascuosa,
abundans pecudibus et recurvos-pedes-habentibus bobus :
intus autem viri habitant dites-ovibus, dites-bobus,
multi, innumeri, genera mortalium hominum :
ibi Dodona quædam in extrema-parte condita est :
hanc vero Jupiter amavit, et suum oraculum esse,
venerandum hominibus,
. habitabant autem in trunco fagi :
hinc terrestribus vaticinia omnia feruntur :

ὅς δ' ἔη κείθι μολὼν θεὸν ἄμβροτον ἐξερεείνη,
 10 δῶρα φέρων ἔλθῃσι σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν.
 Conf. Strab. VII, p. 328.

LII. 55. (D. 35. L. 105.)

Schol. Pindar. Pyth. IX, 6.

ἢ οἷη Φθίῃ Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσα,
 Πηνειοῦ παρ' ὕδωρ καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.

LIII. 56. (D. 20. L. 129.)

Pausan. Boeot. IX, 36, 4. Ὑήττου δὲ ἐποιήσατο μνήμην καὶ
 ὁ τὰ ἐπη συνθεῖς, ὅς μεγάλας Ἠοίας καλοῦσιν Ἕλληνες·

Ὑήττος δὲ Μόλυρον, Ἀρίσθαντος φίλον υἱὸν,
 κτείνας ἐν μεγάροις εὐνῆς ἐνεχ' ἥς ἀλόχοιο,
 οἶκον ἀποπρολιπὼν φεύγ' Ἄργεος ἱπποδότοιο,
 ἔξεν δ' Ὀρχομενὸν Μινύειον· καὶ μιν δγ' ἥρως
 δέξατο, καὶ κτεάνων μοῖραν πόρεν, ὡς ἐπειεῖς.

LIV. 57. (D. 21. L. 104.)

Pausan. Boeot. IX, 40, 5. τὸ δὲ νῦν τοῖς Χαιρωνεῦσιν ὄνομα
 γεγονέναι ἀπὸ Χαίρωνος, ὃν Ἀπόλλωνός φασιν εἶναι, μητέρα
 δὲ αὐτοῦ Θηρῶ τὴν Φύλαντος εἶναι. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἐπη
 τὰς μεγάλας Ἠοίας ποιήσας·

Φύλας δ' ὥπυιεν κούρην κλειτοῦ Ἰολάου,
 Λειπεφίλην ἦν δ' εἶδος Ὀλυμπιάδεσσιν ὁμοίη,
 Ἰππότην δὲ οἱ υἱὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτεν,
 Θηρῶ τ' εὐεῖδ' ἱκέλην φαέεσσι σελήνης.
 Θηρῶ δ' Ἀπόλλωνος ἐν ἀγκοίνῃσι πεσοῦσα
 γείνατο Χαίρωνος κρατερόν μένος ἱπποδάμοιο.

LV. 58.

Hygin. poet. astr. XX. p. 465. Stav. Aries. Hic existima-
 tur esse, qui Phrixum transtulisse et Hellen dictus est per

Hellespontum, quem Hesiodus et Pherecydes ait habuisse
 auream pellem.

LVI. 59.

Schol. Apollon. IV, 284. Ἠοῖος δὲ φησι διὰ Φάσιδος
 αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας) πεπλευκέναι.

LVII. 60. (L. 57.)

Schol. Apoll. IV, 259. Ἠοῖος δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ Ἀντί-
 μαχος διὰ τοῦ Ὀκεανοῦ φασιν ἔλθειν αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας)
 εἰς Λιδύην, καὶ βαστάσαντας τὴν Ἀργὴν εἰς τὸ ἡμέτερον πέλα-
 γος γενέσθαι.

LVIII. 61. (L. 50. 112.)

Schol. Apoll. II, 178. ὡς δὲ Ἠοῖός φησιν Φοῖνικος τοῦ
 Ἀγλήνορος καὶ Κασσιεπείας (υἱὸς ἦν Φινεύς).

LIX. 62.

Schol. Apoll. II, 181. πεπρωσθαι δὲ Φινέα φησιν Ἠοῖος·
 ἐν μεγάλας Ἠοίαις, ὅτι Φρίξω τὴν εἰς Σκυθίαν ὁδὸν ἐμήνυσεν,
 ἐν δὲ τῇ γ' καταλόγῳ, ἐπειδὴ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ὁψέως
 προέκρινεν.

LX. 63. (L. 21.)

Schol. Apoll. I, 482. Ἠοῖος δὲ Ἀλωΐως καὶ Ἰφιμεδείας
 κατ' ἐπίκλησιν, ταῖς δὲ ἀληθείαις Ποσειδῶνος καὶ Ἰφιμεδείας
 αὐτοὺς [λέγει τοὺς Ἀλωΐδας] καὶ Ἄλον πόλιν Αἰτωλίας ὑπὸ
 τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐκτίσθαι.

LXI. 64. (D. 66. L. 121.)

Schol. Apoll. IV, 57. Ἐν δὲ ταῖς μεγάλας Ἠοίαις λέγεται
 τὸν Ἐνδυμῖωνα ἀνενεχθῆναι ὑπὸ Διὸς εἰς οὐρανόν· ἐρασθέντα δὲ
 Ἥρας παραλογισθῆναι διὰ τὸν ἔρωτα εἰδῶλερ νεφέλης καὶ ἐκβλή-
 θέντα καταλθεῖν εἰς ἄβυσσον.

LXII. 65.

Schol. Apoll. II, 1123. Ἀκουσίλαος δὲ καὶ Ἠοῖος ἐν ταῖς

qui jam illuc profectus deum immortalem interrogarit,
 dona ferens venerit cum avibus bonis.

LII.

Aut qualis Phthia, a Gratiis pulcritudinem habens,
 Penei ad aquam pulcra habitabat Cyrene.

LIII.

Auctor etiam illorum carminum, quæ a Græcis magnæ Eoræ
 vocantur, Hyettū mentionem facit :

Hyettus vero Molyrum, Arisbantis carum filium,
 cum occidisset in ædibus concubitus causa suæ conjugis
 domo relicta fugit Argo equos-pascente,
 venit autem Orchomenum Minyeium : et eum heros
 excepit, et opum partem præbuit, ut æquum erat.

LIV.

Hodiernum nomen Chæronensibus a Chærone deducitur,
 quem Apollinis filium, cujus matrem Theronem Phylantis
 fuisse affirmant. Testatur etiam auctor carminum,
 quæ magnæ Eoræ vocantur :

Phylas autem compressit filiam inclyti Iolai,
 Lipephilen : erat autem pulcritudine Deabus similis,
 Hippoten vero ei filium in ædibus peperit,
 Theronemque formosam similem radiis Lunæ.
 Thero vero Apollinis in ulnas quum incidisset,
 peperit Chæronis fortem vim equorum-domitoris.

LVI.

Hesiodus Argonautas Phasin trajecisse dicit.

LVII.

Hesiodus Pindarusque et Antimachus Argonautas per Ocea-
 num in Libyam portantesque Argo nostrum in pelagus venisse
 tradunt.

LVIII.

Hesiodo auctore Phineus Phœnicis, filii Agenoris, et Cassio-
 pæ filius erat.

LIX.

Phineus execratum esse Hesiodus in magnis Eois dicit,
 quod Phrixo viam in Scythiam indicasset, contra in tertio cata-
 logo, quum longam vitam oculorum lumini præferendam
 judicasset.

LX.

Aloidas nomine quidem Aloei et Iphimedæ, sed revera Ne-
 ptuni atque Iphimedæ filios esse Hesiodus auctor est, et Alon
 urbem Ætolie ab eorum patre ædificatam.

LXI.

In magnis Eois legitur Endymionem a Jove in cælum esse
 sublatum, propter amorem autem, quo Junonem amplexus es-
 set, nubis imagine ac ὑπνῳ atque in orcum defectum.

LXII.

Acusilaus et Hesiodus in magnis Eois tradunt ex Iophossa

μεγάλαις Ἠοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου (παῖδας γεγενῆσθαι Φρίξῳ) καὶ οὗτος μὲν φησιν αὐτοὺς τέσσαρας Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα, Κυτίσωρον.

LXIII. 66. (L. 113.)

Schol. Apoll. IV. 828. Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις Φόρβαντος καὶ Ἐκάτης ἡ Σκύλλα.

LXIV. 67. (D. 37. L. 61.)

Schol. Pind. ad Nem. III, 21. (adde eund. ad Ol. VIII, 27.) περὶ τῶν Μυρμιδόνων Ἡσίοδος μὲν οὕτως φησὶν·

ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκεν Αἰαχὸν ἵππισχάρμην.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤβης πολυηράτου ἔκετο μέτρον,
μοῦνος ἔων ἡσχαλλε. Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
ἄσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νήσου,
εἰ τοὺς ἀνδρας ποίησε βαθυζώνους τε γυναῖκας.
Οἱ δὲ τοὶ πρῶτον ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας.
πρῶτοι δ' ἰστία θέσαν, νεῶς(?) πτερὰ ποντοπόροι.

Conf. Tzetzes ad Lycophr. 176.

LXV. 68. (D. 43L. . 136.)

Athenaeus X. p. 428. C. διδὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς Ἠοίαις εἶπεν·

οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄλθος,
ἕστις ἄδην πίνει, οἶνος δὲ οἱ ἔπλετο μάργος,
σύν τε πόδας χεῖράς τε δέει γλῶσσάν τε νοον τε
δεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δὲ ἑ μαλθακὸς ὕπνος.

Idem VIII. p. 364. B. quædam profert, ἀπαρ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομένων μεγάλων Ἠοίων, καὶ [μεγάλων] Ἐργων παρῳδῆται.

LXVI. 69. (D. 43.)

Anonymi ad Aristot. Eth. Nicom. III. p. 43. r. καὶ ὅτι πόνηρος ἐπὶ τοῦ ἐπιπόνου τάττεται καὶ δυστυχούς, ἱκανὸς Ἡσίοδος παραστήσαι ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις τὴν Ἀλκμήνην ποίων πρὸς τὸν Ἡρακλέα λέγουσαν·

ὦ τέκνον, ἡ μάλα δὴ σε πονηρότατον καὶ ἄριστον
Ζεὺς ἐτέκνωσε πατὴρ.

Subiungit Aspasius καὶ πάλιν·

τέκνον ἐμὸν Μοῖραί σε πονηρότατον καὶ ἄριστον.

LXVII. 70. (D. 60.)

Schol. Arati Phaen. 172. Ἡσίοδος δὲ φησι περὶ αὐτῶν (sc. Ὑάδων)

Νύμφαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Φαισύλη ἡ δὲ Κορωνίς εὐστέφανος τε Κλέεια
Φαιώ θ' ἱμερόεσσα καὶ Εὐδῶρη τανύπεπλος,
ἃς Ὑάδας καλέουσιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Cf. ad v. 255. Tzetzes Chil. XII, 171.

LXVIII. 71. (D. 61. L. 30)

Tzetzes ad Lycophr. 344. Ὁ Αὐτόλυκος κλεπτοσύνην πάντα ὑπερέβαλε, ὥς φησι καὶ Ἡσίοδος·

πάντα γὰρ ἄσσα λάβεσκεν αἰεῖδελα πάντα τίθεσκε.

Conf. Eudocia in Violeto p. 375. 394. Etymol. M. p. 21. 26.

LXIX. 72. (D. 58. L. 8.)

Eustath. II. p. 461. Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος καλεῖ ἡ ὥς πάνυ ποθοῦμενον Ἑλλήσιν, ἡ ὅτι μυθεύεται ἀνδρὸν ποτε εἶναι. ὕστερον μὲντοι ἐνυδρον γενέσθαι Ποσειδῶνος ἀναβρέξαντος τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς διὰ τὸν τῆς Ἀμυμῶνης ἔρωτα (Apol. lod. II. c. 1. p. 121.), ἐξ ἧς καὶ Ἀμυμῶνι ἐν Ἀργεὶ ὕδατα

Ætī filia Phrixo filios esse natos, eosque quatuor, uti Hesiodus affirmat, Argum, Phrontida, Melanem, Cytisorum.

LXIII.

In magnis Ecis Scylla Phorbantis et Hecates filia.

LXIV.

De Myrmlidonibus Hesiodus sic ait :

ea autem gravida-facta peperit Æacum equis-gaudentem :
sed postquam pubertatis amabilis attigit mensuram,
solus quod-esset dolebat : pater vero hominumque deorum-
quotquot erant formicæ amœnam intra insulam, [que,
eas viros fecit alteque-cinctas mulieres ;
qui jam primum instruxerunt naves utrimque-remigatas :
primi vero vela posuerunt, navis alas per-mare-vectæ.

LXV.

Propterea Hesiodus etiam in magnis Ecis dixit :

Qualia Bacchus dedit hominibus gaudium et molestiam ;
quisquis copiose bibit, vinum vero huic est contumeliosum,
simulque pedes manusque colligat linguamque mentemque
vinculis occultis ; amat autem eum mollis somnus.

Quæ omnia ad imitationem magnarum Ecæarum, quas Hesiodo attribuant Oœrumque expressa sunt.

LXVI.

Πόνηρον (malum, miserum) de laborioso et infelice dici, idoneus testis Hesiodus est, qui in magnis Ecis Alcmenen ad Herculem ita dicere facit :

o fili, sane te miserrimum et optimum
Jupiter genuit pater.

Et rursus :

Mi fili, parçæ te miserrimum et optimum.

LXVII.

Hesiodus de Hyadibus ait :

Nymphæ Gratiis similes,
Phæsyia atque Coronis pulcreque-coronata Cleæa
Phæoque amabilis et Eudora longo-peplo,
quas Hyades vocant super terra genera hominum.

LXVIII.

Autolicus arte furandi præ omnibus eminebat, uti Hesiodus etiam ait :

omnia enim quæcunque attingebat, inconspicua omnia red-debat.

LXIX.

Siticulosissimum Argos vocat, aut quia valde desideratum est Græcis, aut quia aqua id olim caruisse in fabulis est, dein vero aquosum factum, fontibus in Lerne a Neptuno apertis ob amorem Amymonæ ex qua etiam Amymonis Argorum aquæ

(Schol. Euripid. Phœn. 195.), ἡ καὶ ἀπὸ τῶν Δαναῶν, αἱ παραγόμεναι ἐξ Αἰγύπτου φρωρυχίαν ἐδίδαξαν, ὡς Ἡσίοδος·

Ἄργος ἀνδρὸν ἐὼν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον.

Strabo. VIII, 371. ἀπ' οὗ καὶ τὸ ἔπος εἰπεῖν τοῦτο.

Ἄργος ἀνδρὸν ἐὼν Δανααὶ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον.

Hesychius : Δίφιον Ἄργος· Ἡσίοδος μὲν τὸ ἔνυδρον.

LXX. 73. (L. 106.)

Servius ad Virg. Georg. I, 14. Aristæum invocatur, i. e. Apollinis et Cyrenes filium, quem Hesiodus dicit Apollinem pastorem.

LXXI. 74. (D. 75. L. 24.)

Schol. Ven. XXIII. 638. Ἀκτορος υἱός — Ἀρίσταρχος διδύμους ἀκούει· οὐχ οὕτως, ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ νοοῦμεν, οἷον ἦσαν καὶ οἱ Διόσκουροι, ἀλλὰ τοὺς διφυεῖς δύο ἔχοντας σώματα, Ἡσίοδω μάρτυρι χρώμενος, καὶ τοὺς συμπεφυκότας ἀλλήλους. Adde Schol. ad Iliad. XI, 749, Eustath. p. 882, 27. 1231, 22. Apollon. Lex. Hom. in Μολίονε. Plutarch. περὶ τῶν καμῶν ἐνοσιῶν p. 1083. C.

LXXII. 75. (D. 70. L. 59.)

Schol. Ven. II. 764. (Catal. 271.) ἀλλὰ φασιν εἰς ἰδιότητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαρυτονησθαι τὸ ποδώκης, παρὰ γοῦν Ἡσίοδω ἐκτακτικῶς.

ποδώκης δὲ Ἀταλάντη.

LXXIII. 76. (D. 70. L. 58.)

Apollud. III, 9, 8. Ἡσίοδος δὲ καὶ τινες ἑτεροὶ τὴν Ἀταλάντην οὐκ ἴσους, ἀλλὰ Σχολιῶς εἶπον.

LXXIV. 77. (L. 71.)

Schol. Ambr. Hom. Od. VII, 54. Ἡσίοδος δὲ ἀδελφὴν Ἀλκίνοῦ τὴν Ἀρήτην ὑπέλαθεν.

dominantur, aut a Danaïdibus, quæ quum ex Egypto venissent, puteorum fodiendorum artem docebant, uti Hesiodus : Argos aquæ-expers Danaus reddidit aquosum.

Hic quoque illud dictum : Argos aquæ-expers Danaides fecerunt Argos aquosum.

Sticulus Argos. Hesiodus ἀνδρὸν (aqua carens) id cognovit.

LXXI.

Actoris filios — geminos Aristarchus, non quo sensu in cognatione vocem intelligimus, quales etiam Dioscuri erant, sed an opites interpretatur esse, duo habentes corpora, Hesiodo hie unus, et concretos inter se.

LXXII.

Vocabulum ποδώκης ubi Achilli tribuitur peculiariter gratiam habere accentum, affirmant. Apud Hesiodum enim legunt :

ποδώκης (celeripes) diva Atalanta.

LXXIII.

Hesiodus et alii quidam Atalantem non Iasi, sed Schœneii filium esse dixerunt.

LXXIV.

Hesiodus Alcinoi sororem Aretam fuisse existimavit.

LXXV. 78. (D. 98. L. 34.)

Philemo v. εὐρυγῆς et Favorinus p. 781. 20. καὶ τοῖς θηλυκαῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ συντάττουσιν ἐπίθετα, ὡς παρ' Ὀμήρῳ κλυτὸς Ἴπποδάμεια καὶ θερμὸς αὐτμή καὶ ἀλὸς πολιοῖο, καὶ παρ' Ἡσίοδῳ·

δαϊζόμενοιο πόλῃος.

LXXVI. 79.

Chæroboscus in Bekkeri Anecdotis p. 1183. ὁ Θόας, τοῦ Θόας, ὡς παρ' Ἡσίοδῳ·

ἡ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν.

LXXVII. 80. (D. 100. L. 93.)

Tzetzes Exeges. in Iliad. p. 68. 20. ὁ Ἀγαμέμνων, ὁμοίως, δὲ καὶ Μενέλαος καθ' Ἡσίοδον καὶ Αἰσχύλον Πλεισθένης υἱοῦ Ἀτρέως παῖδες νομίζονται, κατὰ δὲ τὸν ποιητὴν καὶ πάντας ἀπλῶς Ἀτρέως αὐτοῦ. — Ἀτρέως δὲ καὶ Ἀερόπης κατὰ μὲν τὸν ποιητὴν καὶ πάντας ἀπλῶς Ἀγαμέμνων, Μενέλαος καὶ Ἀναξίβια ἡ μήτηρ Πυλάδου· κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Αἰσχύλον καὶ ἄλλους τινὰς Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης Πλεισθένης. Πλεισθένης δὲ καὶ Κλεόλλας τῆς Διάντος Ἀγαμέμνων, Μενέλαος καὶ Ἀναξίβια. νέου δὲ τοῦ Πλεισθένης τελευτήσαντος ὑπὸ τοῦ πάππου αὐτῶν ἀνατραφέντας Ἀτρέως Ἀτρεΐδαι πολλοῖς ἐνομίζοντο. Cf. Eustath. p. 21, 14.

Schol. Ven. ad Iliad. I, 7. Ἀγαμέμνων κατὰ μὲν Ὀμήρῳ Ἀτρέως τοῦ Πέλοπος, μητρὸς δὲ Ἀερόπης, κατὰ δὲ Ἡσίοδον Πλεισθένης· τὸ γένος Μυκηναῖος. Conf. Eudot. p. 23.

LXXVIII. 81. (D. 45. L. 82.)

Hesychius : Ἐπ' Εὐρυγῆ ἀγών. Μαλισταγόρας τὸν Ἀνδρόγεων Εὐρυγῆν εἰρησθαί φησι τὸν Μίνωος, ἐφ' ᾧ ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπιτάφιον Ἀθήνησιν ἐν τῷ Κεραμεικῷ· καὶ Ἡσίοδῳ.

Εὐρυγῆς δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναίων ἱερῶν.

LXXV.

Femininis etiam nominibus adjectiva masculina conjungunt, ut apud Homerum κλυτὸς κ. τ. λ. (Inclyta Hippodamia et calidus flatus et maris canis,) et apud Hesiodum :

divisæ urbis.

LXXVI.

Thoas, genit. Thoa, ut apud Hesiodum :

ea autem Thoan peperit filium.

LXXVII.

Et Agamemno et Menelaus Hesiodo Æschylouque auctoribus et Plisthene, Atrei filio natū esse habentur, Homero autem omnibusque veracibus ex ipso Atreo. — Atrei enim et Ærope secundum hos liberi Agamemno, Menelaus et Anaxibia, Pyliæ mater, erant. Hesiodus Æschylusque et alii nonnulli Atrei et Ærope filium Plisthenem faciunt; hujus et Cleollæ, Diantis filia, liberos Agamemnonem Menelaumque et Anaxibiam esse volunt. Plisthene vero præmature mortuo Atreidas ab Atreo avo educatos esse multū existimant.

Agamemno secundum Homerum Atrei, filii Pelopis, filius est ex matre Ærope, secundum Hesiodum Plisthenis, genere Mycenensis.

LXXVIII.

Eurygyæ certamen.] Melesagoras Androgeon, Minols filium, Eurygyen vocatum esse ait, cui funebre certamen celebrari Athenis, in Ceramicis. Hesiodus etiam :

Eurygyes autem adhuc puer Athenarum sacrarum.

LXXIX. 82. (D. 45.)

Ammonius v. Ὁρθρος· καὶ Ἡσίοδος, τελευτῆσαι τινὰ
πρωτὶ μάλ' ἤϊθον.

LXXX. 83. (D. 79. L. 22.)

Suidas et Zonaras in Ἐπιάλτῃν. Ὁμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ
οἱ Ἀττικοὶ τὸν δαίμονα, διὰ δὲ τοῦ φτὸν ἄνδρα Ἐπιάλτῃν, καὶ
βιγοπύρετον λεγόμενον.

LXXXI. 84. (D. 80. L. 102.)

Schol. Eurip. Alcest. I. ἡ διὰ στόματος καὶ δημῶδης ιστο-
ρία περὶ τῆς Ἀπόλλωνος θητείας παρ' Ἀδμήτῳ αὕτη ἐστίν,
ἣ κέχρηται νῦν Εὐριπίδης. Οὕτω δὲ φησι καὶ Ἡσίοδος.

LXXXII. 85. (D. 31. L. 37.)

Schol. Pindari Nem. IV, 95. memorata Dædali et Acasti
historia, ταῦτα δὲ ιστοροῦσι πολλοὶ μὲν, ἀτὰρ δὴ καὶ Ἡσίο-
δος, λέγων οὕτως.

ἥδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ,
αὐτὸν μὲν σθέσθαι, κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν
καλὴν, ἣν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
ὥς τὴν μαστεύων οἷος κατὰ Πηλίων αἰπὺ
αἰψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσκόοισι δαμείη.

LXXXIII. 86. (D. 32. L. 42.)

Schol. Pindari Nem. III, 92. ὅτι δὲ ἐτράφη παρὰ τῷ Χεί-
ρωνι ὁ Ἰάσων Ἡσίοδος φησιν·

Αἴσων, δὲ τέκεθ' υἱὸν Ἰήσωνα, ποιμένα λαῶν,
δὲν Χείρων ἔθρεψ' ἐνὶ Πηλίῳ ὕληεντι.

LXXXIV. 87.

Plut. Thes. c. 16. Καὶ γὰρ ὁ Μίνως αἰεὶ διτελεῖ κακῶς ἀκούων

καὶ λοιδορούμενος ἐν τοῖς Ἀττικοῖς θεάτροις. Καὶ οὕτε Ἡσίοδος
αὐτὸν ὤνησε, βασιλεύτατον — πρᾶξατορεύσας.

LXXXV. 88. (D. 51. L. 83.)

Plutarchus Thes. c. 20. ἀπολειφθῆναι δὲ τὴν Ἀριάδην, τοῦ
Θησεῖος ἐρῶντος ἐτέρας·

δεινὸς γὰρ μιν ἔτειρεν ἔρωι Πανοπηίδος Αἰγλῆς.

Τοιοῦτο γὰρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν Ἡσίοδου Πεισίστρατον ἐξελεῖν φη-
σιν Ἡρέας ὁ Μεγαρεύς.

LXXXVI. 89. (D. 51. L. 83.)

Athenæus XIII. p. 557. Ἡσίοδος δὲ φησι Θησέα νομίμως
γῆμαι καὶ Ἰππὴν καὶ Αἰγλὴν, δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδην
ὄρκους παρέδωκε, ὥς φησι Κέρκωψ.

LXXXVII.

Schol. Pind. Pyth. III. 14. (Coll. Pausan. II. 26,7) :

ἡ δ' ἔτεκε' ἐν μεγάροις Ἀσκληπιὸν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
Φοῖβω ὑποδμηθεῖσα, ἐϋπλόκαμον τ' Ἐριῶπιν.

καὶ περὶ Ἀρσινόης ὁμοίως.

Ἀρσινόη δὲ μιγεῖσα Διὸς καὶ Αἰτωῦς υἱῷ
τίκτε' Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

Idem ibid. — Apud Gættl. 90. (D. 29. L. 98.)

[τῶν μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτὸς
Πυθὸς ἐς ἡγαθέην, καὶ ῥ' ἔρραγεν ἔργ' αἰδὼλα
Φοῖβω ἀκερσεκόμη, ὅτι Ἰσχυς γῆμε Κορωνὶν
Εἰλατίδης, Φλεγύχο διογνήτοιο θυγάτρα.]

LXXXVIII. 91. (D. 30.)

Schol. Pindari ad Ol. X, 46. τὴν πόλιν δὲ καλεῖσθαί φασι
Φυκτέον ἀπὸ τινος Φυκτέως, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος οὕτω·

τὴν Ἀμαρυγκείδης Ἰππόστρατος, ὅζος Ἄρης,
Φυκτέως ἀγλαὸς υἱός, Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν.

LXXIX.

Orthrus.] Hesiodus etiam, obiisse aliquem
præmature valde juvenem.

LXXX.

Epialten Homerus Hesiodusque atque Attici dæmonem ap-
pellant, virum autem et febrem illam (βιγοπύρετον) Ephialten
per ph.

LXXXI.

Historia de Apolline apud Admetum serviente, qualis in
vulgi ore est, Euripides utitur, neque aliter Hesiodus eam
tradit.

LXXXII.

Atque ea quidem præter multos alios Hesiodus hoc modo
narrat :

Id autem ei in animo optimum videbatur consilium,
ipsum quidem retinere, occultare vero inopinato gladium
pulerum, quem ei fabricaverat inclytus Vulcanus :
ut hunc quærens solus per Pelium altum
extemplo a Centauris montanis domaretur.

LXXXIII.

Jasonem apud Chironem esse educatum Hesiodus ait :
Eson, qui genuit filium Jasonem, pastorem populorum,
quem Chiron educabat in Pelio silvoso.

LXXXIV.

Minos enim hodieque semper male audit et increpatur in

theatris Atticis, neque Hesiodus eum adjuvit eo quod maxime
regnum cognominavit.

LXXXV.

Ariadnam relictam esse Theseo aliam amante :
crudelis enim eum cruciavit amor Panopeidis Æglæ.

Id enim ita ex Hesiodels carminibus a Pisistrato sumptum esse
Hereas Megarensis ait.

LXXXVI.

Hesiodus Theseum legitimo matrimonio ait habuisse et Hip-
pen et Æglen, propter quam etiam iurjurandum, quo Ariadnæ se
obstrinxerat, violavit, ut Cecrops tradit.

LXXXVII.

Ea autem peperit in ædibus Æsculapium, ducem virorum,
Phebo compressa, pulchricomamque Eriopidem.

Et de Arsinoe similiter :

Arsinoe autem mixta Jovis et Latonæ filio
peperit Æsculapium filium inculpatumque fortemque.

[Horum quidem igitur nuntius venit corvus sacro a convivio
Pytho in divinam, et sane indicabat facta ignota
Phebo intonsis-comis, Ischyn duxisse Coronidem,
Ilatiden, Phlegyæ e-Jove-nati filiam.]

LXXXVIII.

Urbem Phycetum nominari dicunt e Phyceto quodam, quem
Hesiodus etiam memorat his verbis :

eam Amaryncides Hippostratus, suboles Martis,
Phyceti splendidus filius, Epeorum dux virorum.

Apollod. I, 8. 'Ἡσίοδος δὲ (Περίβοϊαν) ἐξ Ὀλένου τῆς Ἀχαιᾶς, ἐφ' ἧς ἀμύνειν ὑπὸ Ἱπποστράτου τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ἱππίνου τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἰνέα πόρρω τῆς Ἑλλάδος ὄντα, ἐν τελευτῇ ἀποκτείνειται.

Conf. Strab. VIII, p. 324. vid. inf. frag. CLIV.

LXXXIX. 92. (L. 60.)

Schol. Ven. II. XXIII, 683. περιζώματα γὰρ ἕως ποδῶν διήκοντα ἐφόρουσαν πρὸς τὸ μὴ εὐκόλως πλήττεσθαι, ὕστερον δὲ Ἀθήνησιν τινῶν ἀγωνιζομένων, ἀρχόντος Ἱππομένου, συνέβη ἕνα αὐτῶν πεισθόντα πρὸς τὸ ἐμποδισθῆναι ὑπὸ τοῦ περιζώματος πλεεστήσαι. ὁδὸν ἐθεσπίσθη γυμνοῦς ἀγωνίζεσθαι μέχρι τοῦ νῦν. ἥ καὶ οἱ τόποι ἐν οἷς ἐκτοτε ἐπονούντο γυμνάσια καλοῦνται· αἰτίας οὖν Ἡσίοδος γυμνοῦς ἐξάγων ἀγωνιστάς.

Conf. Eustath. p. 1324, 16.

XC. 93. (L. 28.)

Schol. Pindar. Ol. VII, 42. (p. 166. Boeckh.) Ὅμηρος τῇ αὐτῇ Ἀστυόχῃ φησὶν, οὐκ Ἀστυδάμειαν — καὶ Ἡσίοδος δὲ Ἀστυδάμειαν αὐτὴν φησὶ.

XCI. 94. (D. 13. L. 9.)

Strabo. X. p. 471. Ἡσίοδος μὲν γὰρ Ἐκαταίου καὶ τῆς Φορμύκας θυγατρὸς πέμπτε γενέσθαι θυγατέρας φησὶν

ἔξ ὧν οὐρεῖται Νύμφαι θεαὶ ἐξεγένοντο,
καὶ γένος οὐτιδανῶν Σατύρων καὶ ἀμυχανοεργῶν,
Κουρῆτες τε θεοὶ, φιλοπαίγμονες, ὀρχηστῆρες.

XCII. 95. (D. 38. L. 85.)

Schol. Pindari Olymp. X, 83. Ἐνιοὶ δὲ γράφουσι Σῆρος Ἀλφειοῦ, οὗ μὲν μνηται Ἡσίοδος.

ἦτοι ὁ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλάζυγον υἱέας ἐσθλοὺς.
ἔρ' ἔσ' ὁ Σῆρος τοῦ Ἀλφειοῦ τοῦ Περιήρους καὶ Ἀλκυόντης.

XCIII. 96. (D. 40. L. 94.)

Schol. Soph. Electr. 539. Συμφωνεῖ τῷ Ἡσιόδῳ λέγοντι· ἡ τέκεθ' Ἑρμιόνην δουρικλειτῷ Μενελάῳ· ὁπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὅζον Ἄρης.

XCIV. 97. (D. 1. L. 1.)

Οὐρανὴ δ' ἄρ' ἔτικτε Αἴνον πολυήρατον υἱόν,
ὃν δὴ ὅσοι βροτοὶ εἰσιν αἰοδοὶ καὶ κιθαρισταὶ
πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε,
ἀρχόμενοι δὲ Αἴνον καὶ λήγοντες καλέουσιν.
Eustath. II. p. 1163, 61. Eudoc. p. 278.

XCV. 98. (D. L. 2.)

Αἴνον κιθαριστήν,
παντοίης σοφίης δεδαηχότα.
Clemens Alexandr. Strom. I. p. 330.

XCVI. 99. (D. 90. L. 76.)

Herodianus περὶ μονήρους λέξεις p. 11. Φέλλος τὸ κύριον. Ἡσίοδος.

Φέλλον εὐμμελίην τέκε τῇ (?) Μελισβοῖα.

XCVII. 100. (D. 83 L. 10.)

Apollod. II, 1. Ἡσίοδος δὲ τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονά φησι.

XCVIII. 101. (D. 10. L. 11.)

Υἱεὶς ἔξ ἐγένοντο Λυκάονος ἀντιθέοιο,
ὃν ποτε τίκετε Πελασγός.

Strabo. V. p. 221.

XCIX. 102. Addito H. 191.

Hygin. poet. astr. p. 419. Munck. Arcton Hesiodus ait esse Callisto nomine Lycaonis filiam, ejus qui in Arcadia

Hesiodus Periboeam ait, ex Oleno Achaiae oppido, defloratam ab Hippostrato Amaryncei filio, Hipponoum patrem mittere ad Oeneum, qui tum procul a Graecia agebat, atque huic mandasse ut eam interficeret.

LXXXIX.

Subligacula enim ad usque pedes demissa portabant, ne tam facile vulnerarentur. Postea vero, Hippomene archonte, Athenae accidit, ut certantium unus, quum subligaculo impeditus occideretur, animam exspiraret. Hinc lex lata est, ut nudi certarent, sicut hodieque. Propterea loca ea, in quibus ex illo tempore certamina instituebantur, gymnasia vocantur. Hesiodus igitur recentior est, quippe qui certantes introducat nudos.

XC.

Eandem, quam Hesiodus Astydiam vocat, Homerus Astyoche appellat.

XCI.

Hesiodus quidem Hecataei et filiae Phoronae quinque fuisse filios ait,

ex quibus montanae Nymphae, deae, ortae sunt, et penus nequam Satyrorum et indocilium laboris, Curetesque dii, ludorum-amantes, saltatores.

XCII.

Nonnulli scribunt Σῆρος Ἀλφειοῦ (Serus Halirrhothii), quam Hesiodus memorat :

Haec is quidem Serus et Alazygum filios egregios.
Serus enim Halirrhothii, filii Perieris, et Alcyones filius erat.

XCIII.

Consentit Hesiodo, qui dicit :

Ea peperit Hermionem hasta-inclyto Menelao :
minimum-natu autem peperit Nicostratum, subolem Martis.

XCIV.

Urania igitur peperit Linum valde amabilem filium, quem sane quotquot mortales sunt cantores et fidicines omnes quidem lugent in conviviisque chorisque, incipientes vero Linum et desinentes vocant.

XCV.

Linum fidicinem,
omnigenae sapientiae peritum.

XCVI.

Phellus, nomen proprium. Hesiodus :
Phellum bene-hastatum peperit Meliboeae.

XCVII.

Hesiodus Pelasgum indigenam fuisse ait.

XCVIII.

Filii sex erant Lycaonis deo-similis
quem olim genuerat Pelasgus.

XCIX.

Harum Arctorum alteram, eamque majorem, quam Aratus Helicen paulo post appellat, Hesiodus Lycaonis ait fuisse filiam.

regnavit : eamque studio venationis inductam ad Dianam se applicuisse : a qua non mediocriter esse dilectam propter utriusque consimilem naturam. Postea autem ab Jove compressam veritam Dianæ suum dicere eventum, quod diutius celare non potuit ; nam jam utero ingravescente prope diem partus in flumine corpus exercitatione defessum quum recrearet, a Diana cognita est non conservasse virginitatem : cui dea pro magnitudine suspicionis non minorem retribuit pœnam : erepta enim facie virginali in ursæ speciem est conversa, quæ Græce ἀρκτος appellatur. In ea figura corporis Arcada procreavit.

Schol. Arat. 27. Τὴν μίαν δὲ τούτων τῶν Ἀρκτων τὴν μεγάλην, ἣν μετ' ὀλίγον ὀνομάσει Ἑλίκην, Ἡσίοδος φησι Λυκάονος θυγατέρα εἶναι, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ κατοικοῦσαν ἐλίσθαι μετὰ Ἀρτέμιδος τὴν περὶ τὰς θήρας ἀγωγὴν ἐν ὄρεσι ποιεῖσθαι· φθαρεῖσαν δὲ ὑπὸ Διὸς, καὶ ἤδη μέλλουσαν τεκεῖν, ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς λουομένην· ἐφ' ᾧ ὀργισθεῖσαν τὴν Ἀρτεμιν θηριῶσαι αὐτήν· καὶ οὕτω τεκεῖν ἄρκτον οὔσαν, τὸν κληθέντα Ἀρκάδα· οὔσαν δὲ ἐν τῷ ὄρει θηρευθῆναι ὑπ' αἰπόλων τινῶν, καὶ παραδοθῆναι Λυκάονι μετὰ τοῦ βρέφους· μετὰ χρόνον δὲ τινα δόξει εἰσελθεῖν εἰς τὸ Λύκαιον, ὃ ἐστὶ τοῦ Διὸς ἄβατον, ἀγνοήσασαν τὸν νόμον, ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ διωκομένην· τῶν Ἀρκάδων δὲ αὐτὴν ἀναιρεῖν μελλόντων διὰ τὸν εἰρημένον νόμον, ὃ Ζεὺς διὰ τὴν συγγένειαν αὐτῆς ἐξέλιτο, καὶ ἐν τοῖς ἀστροῖς ἐθήκεν, Ἀρκτον αὐτὴν ὀνομάσας, διὰ τὸ σύμπτωμα.

C. 103. (D. 7. L. 73.)

Τηλεμάχῳ δ' ἄρ' ἔτιχτεν εὐζωνος Πολυκάστη,
Νέστορος ὀπλοτάτη κόρη Νηληϊάδαο,
Περσέπολιν, μιχθεῖσα διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.

Eustath. Od. p. 1796.

CI. 104. (D. 89.)

Schol. Ambr. (col. Schol. min.) Hom. Od. IV, 231. Διαφέρει ὁ Παίμων Ἀπόλλωνος, ὡς καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ·

εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπὲρ θανάτοιο σώσει
ἢ αὐτὸς Παιῶν, ὃς πάντα τε φάρμακα οἶδεν.

Conf. Eustath. p. 1494. v. 11.

Eam in Arcadia habitantem Dianæ in montibus feras venantis sociam esse factam. Stupratam vero a Jove et, quum jam paritura esset, a Diana in balneo conspectam atque in ursam ab irata dea commutatam filium peperisse Arcadem. Versantem deinde in montibus eam a pastoribus venantibus captam Lycaonique redditam esse cum parvulo. Hanc aliquanto post Lycæum, inaccessum Jovis delubrum, ingressam, nesciam legis, ab ipso filio esse propulsam. Quam quum Arcades secundum hanc, quam dixi, legem interfecuri essent, Jupiter amoris memor surripuit, eamque inter astra collocatam Arcum propter eventum illum nominavit.

C.

Telemacho igitur peperit bene-cincta Polycaste,
Nestoris minima-natu filia Nelidæ,
Persepolin, mista ob auream Venerem

CI.

Pæon ab Apolline differt, ut Hesiodus etiam testatur : nisi Apollo Phœbus a morte servabit aut ipse Pæon, qui omnia medicamina novit.

CII. 105. (D. 77. L. 34.)

Schol. Pindari Pyth. IV, 181. Ἡσίοδος Ναῖδα σῆσι τὸν Χείρωνα γῆμαι.

CIII. 106. (D. 50.)

Plutarch. de Oracul. defectu. 11. T. II. p. 415. C. Ὁ δὲ Ἡσίοδος οἰεται καὶ περιόδοις τοῖς χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμοσι τὰς τελευταί· λέγει γὰρ ἐν τῷ τῆς Ναΐδος προσώπῳ, καὶ τὸν χρόνον αἰνιττόμενος·

Ἑννέα τοι ζῶει γενεὰς λαχέρυζα κορώνη
ἀνδρῶν γηρῶντων· ἑλαφος δὲ τε τετρακόρωνος·
τρεις δ' ἐλάφους ὁ κόραξ γηράσκειται. Αὐτὰρ ὁ φοῖνιξ
ἐννέα τοὺς κόρακας· δέκα δ' ἡμεῖς τοὺς φοίνικας
νύμφαι ἐϋπλόκαμοι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Cf. Auson. Idyll. XVIII. Plin. H. N. VII, 48. Etym. M. p. 13, 36. Schol. ad Aristoph. Av. 610. Tzetz. Exeg. p. 149. Adde Plutarch. Gryll. p. 989. A. Tzetz. ad Lycophr. V. 797.

Huc pertinere videtur Hesiodi ἐκπύρωσις (conflagratio) ap. Plut. de def. or. 11. 12.

CIV. 107.

Hygin. fab. 154. Phaëthon Hesiodi. Phaëthon Clymenis Solis filii et Meropes nymphæ filius, quam Oceanitidem accepimus, quum indicio patris avum Solem cognovisset, impetratis curribus male usus est. Nam quum esset propius terram vectus, vicino igni omnia conflagrarunt et fulmine ictus in vicinum Padum cecidit. Hic amnis a Græcis Eridanus dicitur, quem Pherecydes primus vocavit. Indi autem, quod calore vicini ignis sanguis in atrum colorem versus est, nigri sunt facti. Sorores autem Phaëthontis, dum interitum deflent fratris, in arbores sunt populos versæ. Harum lacrimæ, ut Hesiodus indicat, in electrum sunt duratæ : Heliades tamen nominantur. Sunt autem Merope, Helie, Aegle, Lampetic, Phœbe, Aetherie, Dioxippe. Cygnus autem rex Liguriæ, qui fuit Phaëthonti propinquus, dum deflet propinquum, in cygnum conversus est. Is quoque moriens flebile canit. Cf. Lactant. Pl. narr. fab. II, 111. V. Pausan. Attic. 3. Cf. fragm. CLXII.

CV. (H. 189. L. 95.)

Pausan. I, 43, 1. Ἐγὼ δὲ ἤκουσα μὲν καὶ ἄλλον ἐς Ἰφιγένειαν λόγον ὑπὸ Ἀρκάδων λεγόμενον, οἷδα δὲ Ἡσίοδον ποιήσαντα ἐν καταλόγῳ γυναικῶν Ἰφιγένειαν οὐκ ἀποθανεῖν, γυνῆ δὲ Ἀρτέμιδος Ἑκάτην εἶναι.

CII.

Hesiodus Naidem Chironi nupsisse ait.

CIII.

Hesiodus certis temporis conversionibus mortem genitis obtingere censet : dicit enim sub Naidis persona, tempore æulgmate circumscripto :

novem sane vivit ætates garrula cornix
hominum senum ; cervus vero etiam quatuor-cornices æqual.
trium autem cervorum corvus ætatem attingit : sed phœnix
novem cornices æqual, decem vero nos phœnices
nymphæ cincinnatæ, filiæ Jovis ægida-tenentis.

CV.

Ego vero etiam, quam longe secus de Iphigenia Arcades narrant, historiam audivi, neque ignoro Hesiodum in catalogo mulierum Iphigeniam non cæsam cecinisse, sed Dianæ voluntate Hecaten factam.

CVI. (L. 86.)

Pausan. II, 2, 3. Παισίοιται δὲ ἐν μεγάλας Ἥοιαις, Οἰδά-
λου θυγατέρα εἶναι Παιρήνην.

CVII. (L. 137.)

Pausan. — II, 16, 3. Ταύτην (Μυκήνην) εἶναι θυγατέρα Ἰνά-
χου, γυναῖκα δὲ Ἀρέστορος τὰ ἱππὶ λέγει, & δὴ Ἕλληνας κα-
λεῖσιν Ἥοιαις μεγάλας ἀπὸ ταύτης οὖν γεγονέναι καὶ τὸ ὄνομα
τῇ πόλει φασίν.

CVIII. (L. 92.)

Pausan. III, 24, 7. Καὶ οἱ μὲν οὖν Ἑλένης μνηστήρων Ἀχιλ-
λέως εἶναι ἔστιν ἐν καταλόγῳ γυναικῶν, μηδὲν τοῦτο ἔστω τεκ-
μήριον, οὐκ αἰτῆσαι Ἑλένην αὐτόν.

CIX. (L. 117.)

Pausan. IV, 2, 1. Ἀλλὰ Ἰλλου μὲν τοῦ Ἡρακλείους θυγατρὶ
Εὐαίμης συνοικήσαι Πολυκάονα υἱὸν Βούτου λεγούσας τὰς
μεγάλας οἶδα Ἥοιαις, τὰ δὲ ἐς τὸν Μεσσήνης ἄνδρα καὶ τὰ ἐς
εὐπὴν Μεσσήνην παρῆται σφισιν.

CX. (L. 132.)

Pausan. VI, 21, 7. Ἀπέθανον δὲ ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου κατὰ
τὰ ἱππὶ τὰς μεγάλας Ἥοιαις Ἀλκίθεος ὁ Παρθάνοος, δεύτερος
οὖτος ἐπὶ τῷ Μάρμακι· μετὰ δὲ Ἀλκίθεον Εὐρύαλος καὶ Εὐρύ-
μαχος τι καὶ Κρόταλος.

CXI. (L. 87.)

Pausan. X, 31, 2. Αἱ δὲ Ἥοιαι τε καλούμεναι καὶ ἡ Μινυὰς
ἐκλήθησαν ἁλλήλαι· Ἀπόλλωνα γὰρ αὐταὶ φασιν αἱ ποιή-
σαι ἔπειτα Κούρησιν ἐπὶ τοὺς Αἰτωλοὺς, καὶ ἀποθανεῖν Με-
λαμπὸν ὑπὸ Ἀπόλλωνος.

CXII. (H. 190. L. 103.)

Antonin. Liber. Cap. 23 (de Batto), cuius in sumario
hæret: ἱστορεῖ Νικάνδρος ἑτεροισυμένων α', καὶ Ἡσίοδος ἐν
μεγάλας Ἥοιαις, κ. τ. λ.

CXIII. (L. 79.)

Eustath. pg. 13. Ἦν δὲ, φασί, Βούτης υἱὸς Ποσειδῶνος,
ὡς Ἡσίοδος ἐν καταλόγῳ.

CXIV. (H. 173. L. 55.)

Harpocration et Suidas: Ὑπὸ γῆν οἰκοῦντας λέγοι ἂν τοὺς
ὑπὸ Σκύλακος ἐν τῷ Περίπλῳ λεγομένους Τρωγλοδύτας, καὶ
τοὺς ὑπὸ Ἡσίοδου ἐν τρίτῳ Καταλόγῳ Κατουδαίους ὀνομαζο-
μένους. Conf. Photius: ὑπὸ γῆν οἰκοῦντας.

CXV. (L. 115.)

Schol. Pind. Isthm. V, 53. Εὐληπται δὲ ἐκ τῶν μεγάλων
Ἥοιων ἡ ἱστορία· ἐκεῖ γὰρ εὐρίσκεται ἐπιγενομένης ὁ Ἡρακλῆς
τῷ Τελαμῶνι καὶ ἐμβαίνων τῇ δορῇ καὶ εὐχόμενος, καὶ οὗτος
ὀδίοπομπος αἰετὸς, ἀφ' οὗ τὴν προσωνομίαν ἔλαβεν Αἴας.

CXVI. (H. 187. L. 107.)

Schol. Apollon. I, 118. Ἐν δὲ ταῖς καλουμέναις μεγάλας
Ἥοιαις λέγεται, ὡς ἄρα Μελάμπους φίλος ὢν τῷ Ἀπόλλωνι
ἀποδημῶν κατέλυσε παρὰ Πολυφάτῃ· θύοντος δ' ἐκείνου βοῦν
δράκων ἀνερπύσας κατέφαγε τὸν τοῦ Πολυφάτου θεράποντα.
Χαλεπήνας δὲ ὁ βασιλεὺς ἀποκτείνει τὸν δράκοντα. Ἀναιρεθεὶς
δὲ ἐτάρῃ ὑπὸ Μελάμποδος. Τὰ δὲ ἐκγονα αὐτοῦ ἐκτραφέντα,
καὶ περιλείχοντα τὰ ὦτα τοῦ Μελάμποδος, ἐνέπνευσαν αὐτῷ
τὴν μαντικὴν. Φωραθέντα δ' ἐπὶ κλωπείᾳ τῶν βοῶν Ἰφίκλου
τοῦ Φυλάκου, καὶ συλληφθέντα ὑπ' αὐτοῦ τὸν Μελάμπουν,
ἐπειδὴ τὸ στέγος ἔμελλεν ὅσον οὕτω πεισίσθαι τῆς οἰκίας, κα-
τανενοηκότα ὑπὸ μαντικῆς, ἐν δεσμοσυνῇ κατεχόμενον, εἰπεῖν
τῇ θεραπαίνῃ τοῦ Ἰφίκλου. Ὁ δὲ Ἰφίκλος, μαθὼν τὸ πρόβημα,
αὐτὸς τε ἀπαλλάττεται τοῦ δεινοῦ, καὶ Μελάμποδα αἰδεσθεὶς
ἀπέλυσεν, ἐπιδούς αὐτῷ καὶ τὰς βοῦς, ἃς ἀφίκετο κλέψαι. Conf.
Eudoc. p. 286.

MELAMPODIA.

CXVII. 108. (D. 14.)

Strabo XIV. p. 642. Λέγεται δὲ Κάλχας ὁ μάντις μετ' Ἀμ-

CVI.

In magnis Eoris OEbali fuisse filiam Pirenen proditum est.

CVII.

Uxorem Ioachai filiam Arestoris uxorem fuisse, illa, quæ a
Cureis magnæ Eoræ vocantur, carmina tradunt. Eam itaque
nomen etiam urbs dedisse aiunt.

CVIII.

Item quod in catalogo mulierum inter Helenæ procos Achilles
non numeratur, id argumento esse nequit, Helenam ab eo non
esse petitam.

CIX.

Ad filiam Hylli, Herculis filii, Euxechmen cum Polycæone
hære filio nuptam fuisse quamquam in magnis Eoris legi scio,
ordum tamen et Messenes virum et Messenen ipsam silentio
pretereunt.

CX.

Occisi sunt ab OEonoao, sicut in carminibus, quæ magnæ
Eoræ vocantur, legitur, primus post Marmacem Alcathous Par-
thæus filius, deinde Eurymachus Eurymachusque et Crotalus.

CXI.

Fææ, quas vocant, et Minyas in idem consentiunt: utrumque
nam carmen ab Apolline Curetas adjuutos esse tradit contra
Eoris occisumque Meleagrum ab Apolline.

CXII.

Narrant Nicander libro primo de Immutatis et Hesiodus in
magnis Eoris.

CXIII.

Buten Neptuni filium esse ait, sicut Hesiodus in Catalogo.

CXIV.

Sub terra habitantes forsitan appellaverit, quos Scylax in
Periplo Troglodytas vocat, qui iidem ab Hesiodo in catalo-
gi tertio libro Catudæi nominantur.

CXV.

Quæ narratio e magnis Eoris desumpta est. Ibi enim mentio
est de Hercule a Telamone hospitallyter excepto indutaque pelle
preces faciente et de aquilla illa itineris duce, quæ Ajaci no-
men dedit.

CXVI.

In magnis, quas vocant, Eoris, Melampus Apollini amicus
apud Polyphaten peregrinatus esse traditur. Quo immolante
bovem draco prorepens Polyphatæ famulum devoravit. Dra-
conem a rege interfectum Melampus sepelivit ejusque sobolem
nativit. Quæ Melampodis aures circumlambens vaticinandi
artem ipsi insinuavit. Is deinde comprehensus in furto boum
Iphicli, filii Phylaci, et in vincula conjectus quum tectum
domus brevi collapsurum divinatione intellexisset, cum Iphi-
cli ancilla in carcere communicavit. Quo vaticinio accepto
Iphiclus periculum effugit et timore affectus Melampodi liber-
tatem restituit bovesque, quos furaturus venerat, insuper
dedit.

MELAMPODIA.

CXVII.

Calchas vates cum Amphilocho Amphiarai filio a Troia re-

φιλόχου τοῦ Ἀμφιάρου κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον περὶ
δεῦρο ἀρικήσθαι· περιτυχὼν δ' ἑαυτοῦ κρείττονι μάντει κατὰ
τὴν Κλάρου, Μόψῳ τῷ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς, διὰ
λύπην ἀποθανεῖν. Ἡσίοδος μὲν οὖν οὕτω πως διασκευάζει τὸν
μῦθον· προτείνει γάρ τι τοιοῦτο τῷ Μόψῳ τὸν Κάλχαντα·

Θαῦμά μ' ἔχει κατὰ θυμὸν, ἐρινεὸς οὗτος· ὀλύνθους
οὓς δὲ ἔχει, μικρὸς περ ἐὼν, εἴποις ἂν ἀριθμὸν;
τὸν δ' ἀποκρίνασθαι·

Μύριοι εἰσιν ἀριθμὸν, ἀτὰρ μέτρον γε μέδιμνος·
εἷς δὲ περισσέυει, τὸν ἐπενθέμεν οὐ κε δύναιο.
Ἦς φάτο· καὶ σφιν ἀριθμὸς ἐτήτυμος εἶδετο μέτρον·
καὶ τότε δὴ Κάλχανθ' ὕπνος θανάτοιο κάλυψε.

CXVIII. 109. (D. 46.)

Athenæus II. p. 40. F. Οὐ χαίρει τῷ πόματι ἐκ πρώτης ἐθι-
σθεῖς ἀνατροφῆς ὕδροποτεῖν.

Ἡδὺ γάρ ἐστ' ἐν δαιτὶ καὶ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ
τέρπεσθαι μῦθοισιν, ἐπὶ δαιτὸς κορέσσονται.
Ἡσίοδος ἐν Μελαμποδίᾳ φησί.

CXIX. 110. (D. 55.)

Clemens Alex. Strom. VI. p. 751. Ἡσίοδος τε ἐπὶ τοῦ Με-
λάμποδος ποιεῖ·

ἡδὺ δὲ καὶ τὸ πυθέσθαι ὅσα θνητοῖσιν ἔδειμαν
ἀθάνατοι, δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἑναργές·
καὶ τὰ ἐξῆς, παρὰ Μουσαίου λαβὼν τοῦ ποιητοῦ κατὰ λέξιν.

CXX. 111. (D. 56.)

Tzetzes ad Lycophron. 682. Τὸν Τειρεσίαν λέγει, ἐπειδὴ
φασιν αὐτὸν ζ' γενεὰς ζῆσαι, ἄλλοι δὲ θ'· ἀπὸ γὰρ Κάλμου ἦν,
καὶ κατώτερον Ἑτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, ὡς φησι καὶ ἡ τῆς

Μελαμποδίας ποίησις, παρειαίγει γὰρ τὸν Τειρεσίαν λέγοντα·

Ζεῦ πάτερ, εἴθ' ἦσσω μοι ἔχειν αἰῶνα βίοιο
ὠφειλές δοῦναι καὶ μήδεα ἰδμεναι ἴσα
θνητοῖς ἀνθρώποις· νῦν δ' οὐδὲ με τυτθὸν ἔτισας,
ὅς γέ με μακρὸν ἔθηκας ἔχειν αἰῶνα βίοιο,
ἐπτά μ' ἐπὶ ζῶειν γενεὰς μερόπων ἀνθρώπων.

Cf. Tzet. Exeg. II. p. 149.

CXXI. 112. (D. 56.)

Ibidem paulo post : Περὶ δὲ τοῦ Διὸς καὶ Ἥρας παρὰ Τει-
ρεσίου ἔνεκα τῆς λαγνείας κρίσεως καὶ ἡ τῆς Μελαμποδίας
ποίησις, ὡς ἀπὸ τοῦ Τειρεσίου, φησιν.

Οἶην μὲν μοῖραν δέκα μοιρῶν τέρπεται ἀνὴρ,
τὰς δέκα δ' ἐμπύμπλησι γυνὴ τέρπουσα νόημα.

Conf. Apollod. III, 6.

CXXII. 113. (D. 42.)

Athenæus XI. p. 498. A. Ἡσίοδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμ-
ποδίας σὺν τῷ π σκύφρον λέγει.

* τῷ δὲ Μάρης θοδὸς ἄγγελος ἦλθε δι' οἴκου,
πλήσας δ' ἀργύρεον σκύφρον φέρε, δῶκε δ' ἀνὰ χτι.

Καὶ πάλιν·

Καὶ τότε μάντις μὲν δεσμὸν βοδὸς αἶνυτο χερσίν,
Ἰφικλος δ' ἐπὶ νῶτ' ἐπεμαίετο· τῷ δ' ἐπ' ὀπισθεν
σκύφρον ἔχων ἑτέρῃ, ἑτέρῃ δὲ σκῆπτρον αἰέρας,
ἔστειχεν Φύλακος, καὶ ἐνὶ δμῶεσσιν ἔειπεν.

Cf. Eustath. p. 900, 17, 1775, 17.

CXXIII. (H. 166.)

Athenæus XIII. p. 609. E. Ἡσίοδος δ' ἐν τρίτῳ Μελαμ-
ποδίας τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα καλλιγύναικα εἶπεν. Conf. Eu-
stath. p. 875, 52.

vertens pedibus eo venisse fertur, quumque apud Clarum ur-
bem in valem se prestantiorem incidisset, Mopsum filium
Mantus, quæ Tiresiæ filia erat, præ mœrore diem obilasse. At-
que Hesiodus quidem hoc modo fabulam exponit. Calchantem
enim Mopso hoc proposuisse ait :

admiratio me tenet in animo ; caprificus hæc, grossos [rum ?]
quos ea habeat, parva quamvis (exsistens) : dixerisne nume-
ad quod hunc respondisse :

Decies-mille sunt numero, sed mensura quidem medimnus :
unus vero superest, quem imponere non potueris.
Sic dixit : et ipsis numerus verus cognitus est mensuræ :
et tum sane Calchantem somnus mortis obtexit.

CXVIII.

Non gaudet poculo, qui a prima ætate aquam bibere ad-
suevit.

Dulce enim est in convivio et epulo florente
delectari sermonibus, postquam convivio saturati sunt.
Hesiodus ait in Melampodia.

CXIX.

Hesiodus canit de Melampode :
dulce vero etiam audire, qualia mortalibus perfecerunt
immortales, turpiumque et honestorum signum clarum,
et quæ sequuntur, quæ ad verbum expressit ex Musæo poeta.

CXX.

Tiresiam dicit, quem septem ætates vixisse vult, quum alii
novem ei tribuant. Cadmo enim... et Polynici su-

perstes fuit, quod Melampodia etiam testatur, quæ Tiresiam
ita loquentem introducit :

Jupiter pater, utinam minus mihi spatium vitæ
dedisses et consilia scire æqualia
mortalibus hominibus : nunc vero non me tantillum honorasti,
qui quidem me longum statinisti habere spatium vitæ,
septem me vivere per ætates loquentium hominum.

CXXI.

Jovis Junonisque de concubitus voluptate altercationem a
Tiresia dijudicatam carmen etiam, quod de Melampode est,
commemorat, his verbis Tiresiæ suppeditatis :

una quidem parte decem partium delectatur vir,
omnes decem vero implet mulier oblectans animum.

CXXII.

Hesiodus in secundo libro Melampodiæ scypphum dicit, in-
serta litera p :

huic vero Mares velox nuntius venit per ædes,
impletum autem argenteum scypphum ferebat dabatque regi.

Et iterum :

et tunc vates quidem vinculum bovis capessivit manibus,
Iphiclus autem ad dorsum instabat ei : huic vero a tergo
scypphum tenens altera manu, altera autem sceptrum tol-
lincedeat Phylacus, et inter famulos sic iocutus est. [Iens,

CXXIII.

Hesiodus in tertio Melampodiæ libro Chalcidem
bem formosis-mulieribus præditam vocavit.

CXXIV 114. (D. 52.)

Clemens Alexandr. Strom. V. p. 727. Ἀλλὰ καὶ Ἡσίοδος
ὡς ἂν γράζει συνάδει τοῖς προειρημένοις·

Μάντις δ' οὐδεὶς ἔστιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
ἐστις ἂν εἰδείη Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο.

ΧΕΙΡΩΝΟΣ ΥΠΟΘΗΚΑΙ.

CXXV. 115. (D. 33.)

Schol. Pind. Pyth. VI, 19. Τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας
Ἡσόδῳ ἀντιθέσασιν, ὧν ἡ ἀρχή·

Εὖ νῦν μοι τὰδ' ἕκαστα μετὰ φρεσὶ πευκαλίμῃσι
ῥαῖζεσθαι· πρῶτον μὲν δὲ εἰς δόμον εἰσαφίκηαι
ἔρδειν ἱερὰ καλὰ θεοῖς αἰγιγενέτησι.

CXXVI. 116. (D. 65.)

Harpocration : Ἔργα νέων· τοῦτο καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ'
ἀιτιατικῷ Ἡσίοδου φησὶν εἶναι. Παροιμία τις ἔστιν, ἣν ἀνέ-
γραψε καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς οὕτως ἔχουσαν·

Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.

CXXVII. 117. (D. 87.)

Plato Rep. III. p. 390. H. St. Οὐδ' ἄστέον αὐτοῖς.

Δῶρα θεοῦς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας.

Scholia v. Δῶρα x. τ. α. οἱ μὲν Ἡσίοδειον οἰονται τὸν στίχον.

CXXVIII. 118. (D. 62.)

Scholiastes Theocriti XI, 75. Ἡσίοδος·

Νήπιος δὲ τὰ [χ'] ἔτοιμα λιπὼν ἀνέτοιμα διώκει
Conf. Plutarch. II. p. 505. D.

FRAGMENTA PERIPLI INCERTÆQUE SEDIS.

CXXIX. 119. (D. 67.)

Origenes c. Celsum IV. p. 216. ed. Spencer. Ὡςτε κατ'
ἀρχὰς ἐπιμείξαν γεγενῆσθαι τῆς θείας φύσεως πρὸς τοὺς ἀνθρώ-
πους· ἅπερ καὶ ὁ Ἀσκραῖος ποιητὴς ἐννοῶν εἶπε·

ξυναὶ γὰρ τότε δαῖτες ἔσαν, ξυνοὶ δὲ θόωκοι
ἀθανάτοισι θεοῖσι καταθνητοῖς τ' ἀνθρώποις.

Cf. Schol. ad Arat. v. 102.

CXXX. 120.

Diogen. L. VIII, 1, 26. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν οὐρανὸν πρῶτον
ὀνομάσαι κόσμον καὶ τὴν γῆν στρογγύλην (Πυθαγόραν)· ὡς δὲ
Θεόφραστος Παρμενίδην, ὡς δὲ Ζήνων, Ἡσίοδον.

CXXXI. 121. (D. 16. L. 45.)

Strabo VII. p. 302. Ἡσίοδον δὲ ἐν τῇ καλουμένῃ Γῆς περιό-
δῳ τὸν Φινέα ὑπὸ τῶν Ἀρπυιῶν ἀγεσθαι

Γλακτοφάγων εἰς αἶαν, ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων.

CXXXII. 122. (D. 17. L. 46.)

Strabo VII. p. 300. Πῶς οὖν ἡγνῶει τοὺς Σκύθας ὁ ποιη-
τὴς, Ἰππημολγούς καὶ Γαλακτοφάγους τινὰς προσαγορεύων;

CXXIV.

Sed Hesiodus etiam cum his, quæ diximus, consentit in illo :
valde autem nullus est terrestrium hominum,
qui novit Jovis mentem agida-tenentis.

CHIRONIS INSTITUTIONES.

CXXV.

Chironis præcepta Hesiodo attribuuntur, quorum exordium
hoc est :

Bene nunc mihi hæc omnia in mente prudenti
indicato ; primum quidem quum in aedes veneris
lecturus sacra pulcra diis sempiternis.

CXXVI.

Facta juvenum : id Hyperides etiam in oratione contra Au-
ticlem Hesiodi esse ait : est enim proverbium quoddam ab
Anisophane quoque grammatico literis mandatum :

Facta juvenum, consilia vero mediorum (virorum), preces
autem senum.

CXXVII.

Neque canendum ipsis :

Quia deos movent, dona venerandos reges.

Dei deos etc. Hesiodeum esse existimant versus

CXXVIII.

Hesiodus :

Stultus, qui certa linquens incerta sequitur.

FRAGMENTA PERIPLI INCERTÆQUE SEDIS.

CXXIX.

Ita, ut initio natura divina hominibus admixta fuisset ; qui-
bus bene perspectis Ascræus poeta cecinit :

communia enim tunc convivia erant, communes autem se-
des] immortalibus Diis mortalibusque hominibus.

CXXX.

At cælum quidem mundum, terramque rotundam primus
vocavit Pythagoras, Theophrasto vero teste Parmenides, Ze-
noneque Hesiodus.

CXXXI.

Hesiodus in periodo, quam vocant, terræ Phineum dicit ab
Harpylis propulsum esse

Lactivorum in terram, in-plaustris domicilia habentium.

CXXXII.

Quomodo igitur Homerus Scythas ignorabat, qui Equimulgos
et Lactivoros quosdam nominat? Hos enim ea tempestate Equi-

"Οτι γὰρ οἱ τότε τούτους Ἰππημολογούς ἐκάλουν, καὶ Ἡσίοδος μάρτυς ἐν τοῖς ὑπ' Ἐρατοσθένους παρατεθείσιν ἐπεσιν

Αἰθίοπας Αἰγυῖας τε ἰδὲ Σχύθας ἱππημολογούς.

CXXXIII. 123 (L. 53.)

Schol. Aeschyl. Prom. 793. Περὶ γρυπῶν Ἡσίοδος πρῶτος ἐρατεύσατο

CXXXIV. 124. (D. 18. 39.)

Strabo VII. p. 475.

Δωδώνην φηγόν τε, Πελασγῶν ἔδρανον, ἤκεν.

CXXXV. 125.

Stephan. Byz. v. Αἰγαῖον πελάγος. Ἔστι καὶ αἰγαῖον πεδῖον, συνάπτον τῇ Κίρρῃ, ὡς Ἡσίοδος. Λέγεται παρὰ αἰγὰ ποτε φερομένην ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ Πύθιον δρους, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδῖον Αἰγαῖον.

CXXXVI. 127. (L. 65.)

Strabo I. p. 23. Ἐρατοσθένης δὲ Ἡσίοδον μὲν εἰκάζει πεπυσμένον περὶ τῆς Ὀδυσσεύως πλάνης, ὅτι κατὰ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν γεγνήσθαι, πιστεύσαντα τῇ δόξῃ μὴ μόνον τῶν ὑφ' Ὀμήρου λεγομένων μεμνησθαι, ἀλλὰ καὶ Αἰτνῆς καὶ Ὀρτυγίας τοῦ πρὸς Συρακούσας νησίου καὶ Τυβέρηνων.

CXXXVII. 128. (D. 27. L. 67.)

Schol. Apollon. Rhod. IV, 892. ἠκολούθησεν Ἡσίοδῳ οὕτως ὀνομάζοντι τὴν νῆσον τῶν Σειρήνων·

νῆσον ἐς ἀνθεμόεσσαν, ἵνα σῖσι δῶκε Κρονίων.

CXXXVIII. 164.

Eustath. pag. 1710. 39. ὡς ἐντεῦθεν λαδὼν Ἡσίοδος ἐμυθέετο ὑπὸ Σειρήνων καὶ τοὺς ἀνέμους θελγεσθαι. Conf. Schol. Ambr. Od. XII, 168.

CXXXIX. 129. (L. 54.)

Herodot. IV, 32. ἀλλ' Ἡσίοδῳ μὲν ἐστι περὶ Ὑπερβορέων εἰρημένα.

CXL. 131.

Schol. Ven. II. 1, 246. Σημειοῦνται τινες, ὅτι τὴν δλην Πελοπόννησον οὐκ οἶδεν ὁ Ποιητής, Ἡσίοδος δέ.

CXLI. 153 (D. 6. L. 125.)

Eustath. p. 275.

ὅς τε Αἰλαίηθεν προχέει καλλιῖβρον ὕδωρ.

Conf. Schol. Ven. II. II, 522. (Cat. 29.)

CXLII. 132. (D. 15. L. 124.)

Strabo IX. p. 424. Ἡσίοδος δ' ἐπιπλέον περὶ τοῦ ποταμοῦ (Κηρισσοῦ) λέγει καὶ τῆς ῥύσεως, ὡς δι' ὅλης ῥέει τῆς Φωκίδος σκολιῶς καὶ δρακοντοειδῶς·

ὅς παρὰ Πανοπίδα — Γλήγωνα τ' ἐρυμνήν, καὶ τε δι' Ὀρχομενοῦ εἰλιγμένος εἴσι, δράκων ὥς.

Conf. Theo ad Arati Phaenomen. 45.

CXLIII. 133. (D. 76. L. 126.)

Schol. Pindari Olymp. XIV. Argum. Κηρισὸς δὲ ποταμὸς ἐν Ὀρχομενῷ, ἐνθα καὶ αἱ Χάριτες τιμῶνται· ταύταις γὰρ Ἐτέοκλος ὁ Κηρισσοῦ, τοῦ ποταμοῦ, πρῶτος ἐβυσεν, ὡς φησιν Ἡσίοδος· διὰ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ ὁ Κηριστὸς ῥεῖ.

CXLIV. 134. (D. 66. L. 121.)

Apollonius Dyscolus de Pronominibus, p. 106. A. Bekk. Τῇ τιν σύζυγος ἢ ἱν, τοῦ τ ἀρθέντος. Ἡσίοδος·

ἱν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης.

Schol. Apollon. Rhod. IV, 57. Τὸν Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης παιῖδα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφῶτα δῶρον, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θεοὶ ὀλέσθαι.

mulgos fuisse appellatus, Hesiodus quoque testatur in illis, qui ab Eratosthene laudantur, versibus :

Aethiopes Liguësque atque Scythias equimulgos.

CXXXIII.

De gryphis primus Hesiodus portenta retulit.

CXXXIV.

Ad Dodonam fagumque, Pelasgorum sedem, venerat.

CXXXV.

Aegæum pelagus. Est etiam Aegæus campus, qui adhæret Cirrhæ, ut Hesiodus ait. Dicitur autem sic παρὰ αἶγα l. e. a capra aliquando huc ex monte circa Pythium portata, unde campus Aegæus vocatus.

CXXXVI.

Eratosthenes Hesiodum conjicit, quum Ulixem errantem in Siciliam Italiamque venisse audivisset eique opinioni fidem adhibuisset, non eorum modo fecisse mentionem, quæ ab Homero referuntur, sed Aetnæ etiam et Ortygiæ, parvæ insulæ ante Syracusas sitæ, et Tyrrhenorum.

CXXXVII.

Secutus est Hesiodum, qui Sirenum insulam Ita appellat : Insulam in floridam, ubi iis dedit Saturnius.

CXXXVIII.

Sic, inde hauriens, Hesiodus a Sirenibus ventos etiam delectari finxit.

CXXXIX.

At Hesiodus quidem de Hyperboreis locutus est.

CXL.

Adnotatum est a quibusdam, Peloponnesum Hesiodo notam fuisse totam, nondum tamen Homero.

CXLI.

Qui ex-Lilæa profundit pulcre-fluentem aquam.

CXLII.

Hesiodus de Cephisso amne ejusque alveo copiose scribit, quomodo per totam Phocidem oblique fluat et anguis instat qui præter Panopidem — Glechonemque munitam atque per Orchomenum circumvolutus it, anguis sicut.

CXLIII.

Cephissus amnis Orchomeni, ubi Gratia etiam coluntur : his enim primus Eteoclus, Cephissi fluvii filius, sacra fecit, uti Hesiodus ait. Cephissus vero per Orchomenum fluit.

CXLIV.

Pronomini tunc cognatum est pronomen ἱν, sublata littera τ. Hesiodus :

sibi autem ipsi mortis dispensator.

Endymionem Hesiodus Aethlii, filii Jovis, filium esse et Calycæ dicit; cui a Jove dono datum fuisse, ut ipse sibi mortem destinaret, quando obire vellet.

CXLV. 135. (D. 63.)

Schol. Nicandr. Ther. 452. κτίλα ἐπὶ τῶν ἡμέρων καὶ τι-
θασσῶν τίθεται καὶ Ἡσίοδος·

χρή σε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι.

CXLVI. 136. (D. 64. L. 90.)

Schol. Euripid. Orest. 249. Στησίχορος φησιν, ὡς θυῶν τοῖς
θεοῖς Τυνδάρεως Ἀφροδίτης ἐπελάβετο. Ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα
διγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ λευψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέ-
ρας ἐποίησεν. — Καὶ Ἡσίοδος·

τῇσιν δὲ φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ
ἡγάσθη προσιδούσα, κακὴν δὲ σφ' ἔμβαλε φήμην.

CXLVII. 137.

Schol. Apoll. IV, 1396. Τὸν ὄρακοντα Λάδωνα ἐκάλουν· τοῦ-
τον δὲ Παισάνδρος ὑπέκληθεν ἀπὸ τῆς γῆς γεγενῆσθαι, Ἡσίοδος
δὲ ἐκ Τυφῶνός φησιν.

CXLVIII. 139. (D. 82. L. 80.)

Ælianus V. H. XII, 20. Λέγει Ἡσίοδος τὴν ἀηδόνα μόνην
ὀρνίθων ἀμελεῖν ὕπνου, καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν· τὴν δὲ χελι-
δόνα οὐκ εἰς τὸ παντελὲς ἀγρυπνεῖν καὶ ταύτην δὲ ἀπολωλέναι
τοῦ ὕπνου τὸ ἥμισυ. Τιμωρίαν δὲ ἄρα ταύτην ἐκτίνουσι διὰ τὸ
πάθος τὸ ἐν Θράκῃ κατατολμηθὲν, τὸ εἰς τὸ δεῖπνον ἐκείνο τὸ
ἄριστον.

CXLIX. 140. (D. 101. L. 5.)

Schol. Venet. ad Iliad. XII, 292· Εὐρώπην τὴν Φοῖνικος
Ζεὺς θεασάμενος ἐν τινὶ λειμῶνι μετὰ νυμφῶν ἀνθ' ἀναλέγου-
σαν ἤρασθη, καὶ κατελθὼν ἔλλαξεν αὐτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ
τοῦ στόματος πρόκον ἔπνει. Οὕτως τε τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας
ἐβόησας, καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ· εἶθ' οὗ-
τως συνέκτισεν αὐτὴν Ἀστεριῶνι τῷ Κρητῶν βασιλεῖ. Γενομένη
δὲ ἔγκυος ἐκείνη τρεῖς παῖδας ἐγέννησε, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ

Ῥαδάμανθυν. Ἡ ἱστορία παρ' Ἡσιόδου καὶ Βακχυλίδου. Conf.
Schol. Victor. ibid. et Schol. Eurip. Rhesi Vaticanus v. 28.

CL. 141. (D. 54.)

Clemens Alexandr. Strom. I. p. 337. Ἡσίοδος·

Μουσάων, αἵτ' ἄνδρα πολυφράδεοντα τιθεῖσι
θέσπιον, αὐδῆεντα.

Εὐπορον μὲν γὰρ ἐν λόγοις τὸν πολυφράδεοντα λέγει· δεῖνόν δὲ
τὸν αὐδῆεντα· καὶ θέσπιον τὸν ἔμπειρον, καὶ φιλόσοπον, καὶ τῆς
ἀληθείας ἐπιστήμονα.

CLI. 143. (D. 24. L. 49.)

Schol. Apollon. Rhod. II, 297. Ὅτι δὲ ἠῤῥαντο οἱ περὶ Ζή-
την τῷ Διὶ στραρέντες, λέγει καὶ Ἡσίοδος·

ἐνθ' οἷγ' εὐχέσθην Αἰνιῶν ὕψιμ' ἔδοντι.

Ἔστι γὰρ καὶ Αἶνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Αἰνισίου Διὸς
ιερόν ἐστιν. — Ἀπολλώνιος μὲν οὖν τὴν ἀποστρέψασαν τοὺς
περὶ Ζήτην ἴριν λέγει, Ἡσίοδος δὲ Ἑρμῆν.

CLII. 147.

Schol. Apoll. II, 296. Οἱ δὲ στοράδας φασὶν αὐτὰς κεκλή-
σθαι, καθὼ ἐπιστραρέντες αὐτόθι εὗξαντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν
τὰς Ἀρπυίας. Κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον καὶ Ἀπολλώνιον
οὐ κτείνονται.

CLIII. 144. (D. 25. L. 70.)

Schol. Apollon. Rhod. I, 757. Διαφέρει πλήμνη καὶ πλή-
σμη. Ἡ μὲν γὰρ τὴν χοινικίδα σημαίνει τοῦ τροχοῦ, ἡ δὲ
πλήσμη τὴν πλήμνυραν τοῦ ποταμοῦ. Διόπερ παρ' Ἡσιόδου
οὕτως ἀναγνωστέον·

αὐτὸς δ' ἐν πλήσμησι διυπετέος ποταμοῖο
καὶ οὐχ' ὡς τινες, ἐν πλήμνησι.

CXLV.

Κτίλα de suavis mitibusque dicit etiam Hesiodus :
oportet te patri mitem esse.

CXLVI.

Stelechorus Tyndareum Dis sacrificantem Veneris obtrunc-
tu fuisse ait. Qua de causa irata dea ejus filias bis et ter nuptas
et relictas a maritis esse voluit. — Etiam Hesiodus :

his autem amans-risum Venus
irata-est intuita, malam vero ipsis injecit famam.

CXLVII.

Draconem Ladonem vocant. Hunc Pisander e terra natum
existimavit, Hesiodus ex Typhone ait.

CXLVIII.

Hesiodus dicit lusciniam solam ex avibus somnum negli-
gere semperque vigilare, hirundinem vero etsi non in perpetuum
vigilantem, dimidium tamen somni amisisse. Has autem
poenas launt propter facinus in Thracia perpetratum, oenam
illam impliam.

CXLIX.

Europam, Phoenicis filiam, quum Jupiter in prato aliquo
inter puellas vidisset flores carpentem, amore exarsit : caelo
relicto ianisque accepta forma Europam croci colore, quem
ex ore edebat, deceptam in tergum sustulit atque in Cretam
insulam trajecit. Ibi postquam cum ipsa concubuit, Asterionem,
Cretensium regi, connubio eam junxit. Quæ gravida facta

HESIODUS.

tres filios peperit, Minoem, Sarpedonem, Rhadamanthum
Hærophistoria apud Hesiodum et Bacchyliden legitur.

CL.

Hesiodus :

Musarum, quæ hominem multa-loquentem reddunt,
divinum, vocalem.

In verbis enim copiosum dicit multa-loquentem, disertum vero
vocalem, et divinum eum, qui peritus est et philosophus et
veri gnarus.

CLI.

Zeten fratremque revertentes Jovem implorasse Hesiodus
etiam dicit :

Ibi illi precati sunt Æneum alte-regnantem.

Ænus enim mons Cephalleniae est, ubi Jupiter Æneus tem-
plum habet. — Apollonius igitur, qui illos reverti jussisset,
Iridem, Hesiodus Mercurium fuisse tradit.

CLII.

Strophades eas insulas vocatas esse ferunt, quia Zetes et Calais inde revertentes Jovem implorassent, ut Harpyias ibi retineret. Et Hesiodo quidem Antimachoque et Apollonio testibus non interficiuntur.

CLIII.

Πλήμνη et πλήσμη inter se differunt. Illa enim vox rotæ
modiolum, contra hæc tumescentem fluvii aquam significat.
Quare apud Hesiodum legendum :

αὐτὸς δ' ἐν etc. (ipse vero in fluctibus e-Jove-cadentis fluminis),
at non, uti nonnulli legunt ἐν πλήμνησι.

CLIV. 145. (D. 26.)

Schol. Apollon. Rh. I, 456. Ἡσίοδος δὲ φησι λαροῖς ποσί,
τοῖς κατ' ὄψιν ἡδέσιν. Etym. M. p. 537. 8 :

βαίνου (?) λαροῖς ποσί.

CLV. 148.

Plin. H. N. VII, 16. Ferrum Hesiodus in Creta eos [temperasse dicit], qui vocati sunt Dactyli Idaei.

CLVI. 149. (D. 12. 30. L. 26.)

Strabo VIII. p. 324. Τοῦ δ' Ἡσίοδου εἰπόντος
ᾧ κεε δ' Ὀλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθας
εὐρείος Πεῖροιο —

μεταγράζουσι τινες πόροι, οὐκ εὖ. V. Stephanum Byz. v. Ὀλε-
νος. — Conf. frag. LXXXVIII.

CLVII. 150. (D. 69.)

Anonymus apud Aristot. Eth. N. V. 5.

Εἶχε πάθοι τὰ κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεὶς γένοιτο.

ubi Mich. Ephesius p. 67. b. Ἔστι δὲ τὸ ἔπος ἀπὸ τῶν Ἡσιό-
δου.

CLVIII. 151. (D. 74.)

Schol. Ven. II. XXI, 528. Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες]
Ὅθεν ἄφρξαν τὸν λέοντα Ἡσιόδός φησι. Conf. tamen schol.
Vict. ibid.

CLIX. 152 (D. 53.)

Clemens Alexandr. Cohort. p. 63. Strom. V. p. 716.

Αὐτὸς γὰρ πάντων βασιλεὺς καὶ κοίρανός ἐστιν,
ἀθανάτων τέ οἱ οὐτίς ἐρήριστα κράτος ἄλλος.

CLX. 154. (D. 72.)

Schol. Ven. II. XIV. 119. Καὶ ὁ Ἡσίοδος δὲ οὕτως ἀκήχοεν
ἰδὼν δ' ἱππηλάτα κήρυξ (?)

ἀντὶ τοῦ ἱππικόος.

CLXI. 155. (D. 8. L. 23.)

Φυλέα — φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.

Eustath. ad Il. p. 125. Cf. idem, p. 126, 10. 797, 45.

CLXII. 156. (D. 2.)

Schol. Ambr. Od. XI, 325. Κλυμένη Μινύου τοῦ Ἰοπει-
δῶνος καὶ Εὐρυανάσσης τῆς Ὑπέρφαντος γαμηθεῖσα Φυλάκῳ
τῷ ἀηέωνος Ἰφικλον τίκτει ποδώκεα παῖδα· τοῦτον λέγει διὰ
τὴν τῶν ποδῶν ἀρετὴν συναμιλλᾶσθαι τοῖς ἀνέμοις ἐπὶ τε τῶν
ἀσταχύνων διέρχεσθαι καὶ διὰ τοῦ πάθους τὴν κορυφότητα [μῆ]
περικλᾶν τοὺς ἀθέρας· ἐνιοὶ δὲ αὐτὴν τὴν Κλυμένην προγαμηθῆ-
ναὶ φασιν Ἠλίῳ, ἐξ ἧς Φαίθων ἐγένετο παῖς· ἡ δὲ ἱστορία παρὰ
Ἡσιόδῳ. Conf. frag. CIV.

Eustath. ad Iliad. p. 245. Περὶ οὗ (Ἰφίκλου) Ἡσίοδος, ὅτι
ταχύτητι διήνεγκεν, οὐκ ὥκνησεν ἐπ' αὐτοῦ ταύτην εἰπεῖν τὴν
ὑπερβολήν·

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν οὐδὲ κατέκλα,
ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάσκε πόδεσσι

. καὶ οὐ σινέσκετο καρπὸν.

Conf. Eustath. p. 1206, 8. 1689, 2. Schol. min. ad Od.
XI, 325. Schol. Ven. ad Il. XX, 227. Schol. ad Apollon. I,
45.

CLXIII. 157. (D. 48. L. 63.)

Nicolaus Damascenus in Excerpt. Valesii p. 445. (coll.
Suida v. Ἀλκή.) Ὅτι ἐδόκει φρονήσει τὸ τῶν Ἀμυθαονιδῶν γέ-
νος τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς Ἑλλήσι πρωτεύειν· ὥσπερ καὶ Ἡσιόδός
φησιν ἐν τούτοις·

Ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδαισι,
νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαις, πλοῦτον δ' ἔπορ' Ἀτρεΐδῃσι.

CLXIV. 158. (D. 49. L. 62.)

Polybius V. 2. Οἶους Ἡσίοδος παρεισάγει τοὺς

Αἰακίδας, πολέμῳ κεχαρηότας ἥντε δαιτί.

Cf. Suidas in δαΐτας.

CLIV.

Hesiodus λαροῖς ποσί (suavibus pedibus) dicit pro gratis vi-
denti.

CLVI.

Hesiodo dicente :

habitabat autem Oleniam rupem fluvii ad ripas
pulcre-fluentis Piri —

nonnulli πόροι scribunt minus recte.

CLVII.

Utinam patiatur quæ perpétravit, pœnaque justa fiat!

Versus hic ex Hesiodicis est.

CLVIII.

Troes statim turbabantur fugati.] Hinc ἄφρξαν leonem Hesio-
dus vocat.

CLIX.

Ipsa enim omnium rex et dominus est,
immortaliumque cum-eo nemo certat de-potentia alius.

CLX.

Quod eodem modo Hesiodus etiam intelligit :
videns autem equorum-agitator præco
pro ἱππικόος (eques).

CLXI.

Phyleum — amicum beatissimis diis.

CLXII.

Clymene, filia Minyæ, qui Neptuni et Euryanassæ, Hyper-
phantis filix, erat filius, cum Phylaco Deionis filio nupta
Iphiclum parit celeripedem. Hunc dicit propter pedum præ-
stantiam ventos comitari tantaque esse levitate, ut per spicas
incedens aristas non rumpat. Nonnulli hanc ipsam Clymenen
cum Sole prius concubuisse dicunt et Phaethontem ex ea
esse natum. Hæc historia apud Hesiodum est.

Iphiclum celeritate insignem fuisse Hesiodus tradidit, neque
dubitavit hac de eo hyperbole uti :

Summum per spicarum fructum currebat neque rupit,
sed super acutas aristas cursitabat pedibus

. neque auferebat frugem.

CLXIII.

Amythaonidarum gens antiquitus prudentia inter Græcos
excelluisse videtur, ut etiam Hesiodus ait :

Robur quidem enim dedit Olympius Æacidis,
mentem vero Amythaonidis, divitias autem præbuit Atridis.

CLXIV.

Quales Hesiodus introducit

Æacides, bello gaudentes veluti convivio.

CLXV. 159.

Clemens Alexandr. Str. V. p. 713 (600, Syllb.)
'Εβδομάτῃ δ' αὖτις λαμπρὸν φάος ἡλίοιο.

CLXVI. 160. (D. 35.)

Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα.

Etym. M. p. 77, 31.

CLXVII. 162.

Plinius H. N. XXII, 22. Asphodelon ab Hesiodo quidam
αλιμον appellari existimavere. Quod falsum arbitror. Est
enim suo nomine αλιμον.

CLXVIII. 163. (D. 34.)

Schol. Pindar. Nem. II. 1. Φιλόχορος δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέ-
ναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν οὕτω φησὶν αὐτοὺς προσκεκλησθαι·
δηλοῖ δὲ Ἡσίοδος λέγων·

ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὀμηρος αἰοῖδοι
μελπομέν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες αἰοῖδῃν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα, χρυσάορον, δν τέκε Λητώ.

Ῥαψῶσθαι δὲ φησι πρῶτον Ἡσίοδον Νικοκλῆς.
Conf. Eustath. p. 6, 14.

CLXIX. 165. (L. 81.)

Pausan. II, 6. Ὁ μὲν Ἡσίοδος ἐποίησεν, ὥς Ἐρεχθέως εἴη
Σικυαῖν.

CLXX. (H. 167. L. 131.)

Etym. M. p. 60, 41. Πίστις τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσίοδου
μετὰ προσθήκης τοῦ ἰ λέγεσθαι τὸ πατρωνυμικόν· Εἰλαρίδην
γάρ φησι Τίτυόν.

CLXXI. (H. 168.)

Etym. M. p. 133, 34. 183, 24 Ἀπτερέως. (sine pennis).

CLXXII. (H. 169. L. 3.)

Etym. M. 215, 37. Βροτός. — Ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀπὸ Βροτοῦ
τοῦ Αἰθέρος καὶ Ἡμέρας.

CLXXIII. (H. 170.)

Etym. M. p. 430, 56. Ἡμῶ· ἐκ τοῦ μῶ, πλεονασμῷ
τοῦ η· ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀμύοντα χάμας εἶπε διὰ τοῦ α.

CLXXIV. (H. 171.)

Etym. M. p. 796, 57. Φοῖβος — ἡ ἀπὸ Φοῖβης μαμμο-
νυμικῶς, ὥς Ἡσίοδος. Conf. Schol. Iliad. I, 43. Ὀμήρου
ἐπιμερισμοὶ in Crameri anecdott. v. Φοῖβος.

CLXXV. (H. 172. L. 84.)

Harpocration in Μελίτῃ· κεκλησθαι δὲ φησι τὸν ὄῃμον Φι-
λόχορος ἐν τρίτῃ ἀπὸ Μελίτης θυγατρὸς κατὰ μὲν Ἡσίοδον
Μύρμηκος, κατὰ δὲ Μουσαῖον Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος. Conf. Suid.
in Μελίτῃ.

CLXXVI. (H. 174. L. 119.)

Apollon. lex. Hom. Αἶπυτον. — Ἔστι δὲ οὗτος τῶν Ἀρ-
καδικῶν ἡρώων, περὶ οὗ φησιν Ἡσίοδος·

Αἶπυτος αὖ τέκετο Τλησῆνορα Πειρίθοόν τε.

CLXXVII. (H. 175)

Suidas in ἀγάλματα· καὶ Ἡσίοδος τὸν ὄρμον ἀγαλμα καλεῖ.

CLXXVIII. (H. 176.)

Diodor. Sicul. IV, 85. Ἡσίοδος δὲ ὁ ποιητὴς φησι τοῦναν-
τίον ἀναπεπταμένου τοῦ πελάγους, Ὀρίωνα προσχωῶσαι τὸ
κατὰ τὴν Πελοπίδα κείμενον ἀκρωτήριον, καὶ τὸ τέμενος τοῦ
Ποσειδῶνος κατασκευάσαι, τιμώμενον ὑπὸ τῶν ἐγγυρίων δια-
φερόντως· ταῦτα δὲ διαπραξάμενον εἰς Εὐβοίαν μεταστῆναι
κακῇ κατοικίῃσιν· διὰ δὲ τὴν δόξαν ἐν τοῖς κατ' οὐρανὸν ἄστροις
καταριθμηθέντα τυχεῖν ἀθανάτου μνήμης.

CLXXIX (H. 177. L. 100.)

Schol. Ven. (col. schol. min.) ad Iliad. IV, 195. Μαχάων
δὲ οὗτος υἱὸς Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀρσινόης ἢ Κορωνίδης, κατὰ δὲ
τινὰς Ἡπείνης τῆς Μέροπος, κατὰ δὲ Ἡσίοδον Ξάνθης.

CLXV.

Septimo autem die rursus nitida lux solis.

CLXVI.

Gratiarum venustatem habens.

CLXVIII.

Philochorus rhapsodos a componendo connectendoque car-
mine cognominatos esse ait. Id Hesiodus etiam demonstrat,
ubi dicit :

In Delo olim primus ego et Homerus poetæ
canebamus, in novis hymnis suentes cantum,
Phœbum Apollinem aureo-ensæ, quem peperit Latona.

Hesiodum primum fuisse rhapsodum Nicocles ait.

CLXIX.

Hesiodus Sicyonem Erechthæi filium esse cecinit.

CLXX.

Fides hujus rei, quod apud Hesiodum addita littera l patro-
nymicum legitur; Ellariden enim Tityum appellat

CLXXII.

Βροτός. Hesiodo derivante a Broto Ætheris et Diei filio.

CLXXIII.

Ἡμῶ. A μῶ (Inclinor), abundante littera η. Hesiodus au-
tem ἀμύοντα χάμας (se inclinantem humi) dixit per α.

CLXXIV.

Phœbus — aut a Phœbe, ut mammonymicum (nomen ab
avie nomine deductum) sit, ut Hesiodus vult.

CLXXV.

Melite. Philochorus tertio libro tribum dicit nominatam e
Melite, quæ Hesiodo auctore Myrmecis, Musæo autem teste,
Dii filia erat, filii Apollinis.

CLXXVI.

Æpytum. — qui Arcadicorum heroum unus est, de quo
Hesiodus ait :

Æpytus rursus genuit Tlesenorem Pirithoumque.

CLXXVII.

Hesiodus etiam monile ἀγαλμα (ornamentum) vocat.

CLXXVIII.

Hesiodus autem poeta contrarium statuit : latius enim ibi
extenso mari, Orionem adiecisse Peloridis promontorium de-
lubrumque Neptuni in eo extruxisse, vario modo cultum ab
incolis : quibus rebus perfectis in Eubœam eum se contulisse
ibique habitasse, dein propter famam inter sidera cœlestia nu-
meratum immortalæ memoriæ esse nactum.

CLXXIX.

Hic Machaon Æsculapii filius et Arsinoes, aut secundum alios
Epiones, filiæ Meropis, Hesiodo tamen auctore Xanthæ.

CLXXX. (H. 178.)

Schol. Ven. et min. ad Il. XI, 155. ἄξυλον. Οἱ μὲν τὴν θρυώδη ἀποδεδώκασιν, οἱ δὲ τὴν πολύξυλον· βέλτιον δὲ, ἄφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλίστατο, ὡς Ἡσίοδος·

τῆλε γὰρ ἄξυλῃ κατεπόθετο χεῖλεα νηῶν

CLXXXI. (H. 179. L. 41.)

Schol. min. et Ambros. ad Odys. XII, 68. Αἴσανος δὲ καὶ Πολυμήλας καθ' Ἡσίοδον γίνεται Ἰάσων.

CLXXXII. (H. 180.)

Athenæus II, p. 49. B. Ὅτι Ἡσίοδος ἐν Κήρυκος γάμψ, κἂν γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἐπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι, τρίποδας τὰς τραπέζας φησί. Pollux VI, 83. Ἦσαν δὲ τινες πρῶται τράπεζαι, καὶ δεύτεραι, καὶ τρίται, καὶ τρίποδες μὲν, ἐφ' ὧν ἔκειντο. Καὶ ἔστι τούνομα παρ' Ἡσίοδου καὶ ἐν Τελμησσεύσιν Ἀριστοφάνους.

CLXXXIII. (H. 181.)

Strabo VIII, p. 364. Ἡσίοδου δὲ ὅτι τὸ βριθύ, τὸ βριαρὸν βρῖ λέγει. Conf. Eustath. pag. 295, 4.

CLXXXIV. (H. 182.)

Strabo VIII, p. 370. Ἡσίοδον μέντοι καὶ Ἀρχιλόχον ᾗδῃ εἰδέναι καὶ Ἑλλήνας λεγομένους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανελλήνας· τὸν μὲν περὶ τῶν Πρωτιδῶν λέγοντα ὡς Πανελλήνας ἐμνήστευον αὐτὰς, τὸν δὲ ὡς Πανελλήνων οἰκῆς ἐς Θάσον συν- ἔδραμεν.

CLXXXV. (H. 183.)

Strabo XIII. p. 588. Οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πρίαμον.

CLXXXVI. (H. 184.)

Strabo XIV. p. 676. Ἡσίοδος δ' ἐν Σόλοις ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι τὸν Ἀμφίλοχον φησιν.

CLXXXVII. (H. 185.)

Schol. Sophocli. ad Œd. Tyr. arg. Οὐτε γὰρ Ὅμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει.

CLXXXVIII. (H. 186. L. 40.)

Eustath. pag. 112, ult. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸν Πάτροκλον ἡ παλαιὰ ἱστορία καὶ συγγενὴ τῷ Ἀχιλλεῖ παραδίδωσι, λέγουσα ὅτι Ἡσιόδός φησι Μενoitιον τὸν Πατρόκλου πατέρα Πηλέως εἶναι ἀδελφόν, ὡς εἶναι αὐτανεφίους οὕτως ἀμφοτέρους ἄλλήλοις. Conf. Eudoc. p. 331.

CLXXXIX. (H. 188. L. 122.)

Schol. Theocrit. XVI, 49. Ἡσίοδος δὲ φησιν αὐτὸν (τὸν Κύκνον) τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν· διὸ καὶ ταύτης τῆς κλίσεως ἔτυχεν.

CXC. (H. 192.)

Eustath. p. 272, 18. Ὀρχομενοῦ γὰρ φασιν υἱαί·

Ἀσπληδῶν Κλύμενός τε καὶ Ἀμφίδοκος θεοειδής.

CXCI. (H. 193.)

Eustath. p. 1318, 8. Ὑπερβασία, ἧς καὶ παρ' Ἡσίοδου χρῆσις ἐν τῷ·

ὑπερβασίαι δ' ἀλεγεῖναι.

CXCH. (H. 194.)

Eustath. p. 6424, 6. Ὅτι δ' ἐντεῦθεν λαβὼν Ἡσίοδος καὶ τὰ Μίγαρα τὴν χώραν σκιοέοντα ἔρη, ὁ Πορφύριος δηλοῖ.

CLXXX.

Ἀξυλον alli junceam esse interpretati sunt, alli ligno abundantem; melius vero: unde nemo lignatus est, ut Hesiodus, procul enim in-silva-incadua putrescebant labia navium.

CLXXXI.

Ex Esone et Polymela auctore Hesiodo Jason natus est.

CLXXXII.

At Hesiodus in Ceycis nuptiis (licet enim grammaticorum pueri hoc carmen illius poetæ esse negent, mihi tamen vetustissimum videtur esse) mensas tripodas vocat.

Erant enim quædam primæ mensæ et secundæ et tertiæ, eaque tripodes, quibus adiacebant. Quod nomen apud Hesiodum est et in Telmessibus Aristophanis.

CLXXXIII.

Ex Hesiodo, quippe qui βρῖ dicat pro gravi, valido (βριθύ, βριαρὸν).

CLXXXIV.

Hesiodus tamen atque Archilochus Græcos cunctos Panhel- lenes quoque vocari jam norant, quum ille de Prætidibus lo- quens Panhellenes earum conjugia ambivisse dicat, hic Pan- hellenum ærumnam Thasum concurrisse scribebat.

CLXXXV.

Neque enim Hesiodus Priamum novit.

CLXXXVI.

Hesiodus in Discis Amphilochem ab Apolline interfectum esse ait.

CLXXXVII.

Neque enim Homerus, neque Hesiodus, neque alius quisquam veterum tyranni in poematis mentionem injicit.

CLXXXVIII.

Antiqua historia (id, quod notitia dignum est) Patroclum Achillis consanguineum esse tradit, teste utens Hesiodo, qui Menœtium, Patrocli patrem, Pelei esse fratrem dicat, ita ut alter alterius patruellis sit.

CLXXXIX.

Hesiodus Cycnum capite cano fuisse ait. Hinc etiam hoc no- men nactus est.

CXC.

Orchomeni enim filii dicunt: Aspledon Clymenusque et Amphidocus Deo-similis.

CXCI.

Ὑπερβασία (injuria), qua voce etiam Hesiodus usus est in illo:

injuriæ autem graves.

CXCH.

Inde haurientem Hesiodum Megara nominasse umbrosa Por- phyrus testatur.

CXCIII. (H. 195.)

Porphyrius de abstin. II, 18. p. 134. Καὶ τὸν Ἡσίοδον αἰετῶς τὸν τῶν ἀρχαίων θυσίων νόμον ἐπαινοῦντα εἰπεῖν.

ὡς καὶ πόλις βέλτεσι νόμος δ' ἀρχαῖος ἀριστος.

CXCIV. (H. 196. D. 78. L. 39.)

Schol. Victor. ad Iliad. XVI, 174. Ζηνόδοτος δὲ Κλεοδώρη πρὸς Ἡσίοδου καὶ τῶν ἄλλων Πολυδώρην αὐτὴν καλοῦντι.

CXCIV. (H. 197.)

Psalm. X. 85. Τὰ δὲ χάναστρα τοῦ ποιήσαντος τοὺς Καρεῖς, ὡς πνίξ Ἡσίοδω προσνέμουσι· λέγει γοῦν·

ὃ δὲ πεπνυθεῖεν κότυλοι καὶ πάντα χάναστρα.

Id. Homer. epigr. XIV. 3.

CXCVI. 47. (D. 83. L. 6.)

Psalm. III, 14, 4. Ἡσίοδος δὲ αὐτὸν (Ἀδωνιν) Φοῖνικος καὶ ἀμπελόεας λέγει. Conf. Probus ad Virg. Ecl. X, 18.

CXCVII. (L. 7.)

Thes. gymnast. p. 34, ult. (cap. VI.) Κατὰ γὰρ Πλάτωνα πρεσβύτερος Ἡρακλέους ἐστὶν ὁ Βούσιρις ἑνδεκα γένεσι.

CXCVIII. (L. 12.)

Stephan. Byz. Παλλάντιον· πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Πάλλαντος, καὶ τῶν Ἀπιδωνος παιδῶν, ὡς Ἡσίοδος.

CXCIX. (L. 36.)

Schol. Victor. ad II. VI, 164. ap. Valck. ad Amm. p. 242.

Συντόμως δὲ τὰ ἀρχαῖα δεδήλωκε, μιγῆναι οὐκ ἐθελοῦσιν· ἀλλ' οὐχ' ὥσπερ Ἡσίοδος τὰ περὶ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀκάτου γυναικὸς κατὰ μικρὸν ἐπεξελθὼν.

CC. (L. 48.)

Strab. I, 59. Συγχοῦνται δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ (νησιῖδες), ὡς Ἡσίοδος φησιν.

CCI. (L. 64.)

Idem, IX, 393. Ἀφ' οὗ δὴ καὶ Κυχρείδης ὄφεις, ὅν φησιν Ἡσίοδος τραφέντα ὑπὸ Κυχρέως ἐξελαθῆναι ὑπὸ Εὐρυλόχου, λυμαινόμενον τὴν νῆσον, ὑποδέξασθαι δὲ αὐτὸν τὴν Δήμητραν εἰς Ἐλευσίνα, καὶ γενέσθαι αὐτῆς ἀμφίπολον.

CCII. (L. 66.)

Schol. Apollon. ad III, 311. Φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος, Ἡσίοδω ἐπόμενος, ἐπὶ τοῦ ἀρματος τοῦ Ἥλιου εἰς τὴν κατὰ Τυρρηνίαν κειμένην νῆσον τὴν Κίρκην ἐλθεῖν.

CCIII. (L. 69.)

Schol. Ambros. ad Odys. I, 85. Τὴν μὲν γὰρ Ὀγυγίαν ἐντὸς εἶναι πρὸς ἐσπέραν, τὴν δὲ Ὀγυλίαν κατὰ Κρήτην Ἡσίοδος φησὶ κεῖσθαι.

CCIV. (L. 127.)

Palæphat. 42, init. Περὶ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος. Ἱστοροῦσιν ἄλλοι τε καὶ Ἡσίοδος, ὅτι κιθάρα τὸ τεῖχος τῶν Θηβῶν ἐτείχισαν.

CCV. (L. 132.)

Eudocia, p. 314. Τούτῳ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολλυμένων μνηστῆρων καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἐπιμενίδης συμμαρτυρεῖ.

CXCIII.

Hesiodus etiam antiquorum sacrarum legem merito collaudat dicit :

Lex sacra faciat : lex autem antiqua optima est :

CXCIV.

Zanótos Cleodoram eam nominat, quæ ab Hesiodo reliquis-
um Polydora vocatur.

CXCIV.

Extra porte illius, qui Figulos fecit, Hesiodo a nonnullis
scriptis. Dicit enim :

Extra autem coquantur cotylæ et omnia canistra.

CXCVI.

Hesiodum Adonidem Phœnicis et Alpheisibæ filium esse
ait.

CXCVII.

Hesiodum Hesiodum Busiris undecim ætatibus major erat
quam Hercules.

CXCVIII.

Hædum, Arcadiæ urbs, nominata e Pallante, uno ex filiis
Læonæ, ut Hesiodus tradit.

CXCIX.

Quæ carmina breviter significaverunt eum cum illa con-

cubuisse nolente, neque vero, ut Hesiodus, qui historiam Pe-
lopi et mulieris Acatæ minutissime persequitur.

CC.

Reliquas etiam insulas continenti terræ adjungi, Hesiodus
ait.

CCI.

Hinc etiam Cychrides serpens, quem alitum a Cychreo,
Hesiodus ait, ab Eurylocho profligatum fuisse, quum insulam
infestaret, receptumque Eleusine a Cerere in locum administri.

CCII.

Apollonius Hesiodum secutus Circe ait in Solis curru ve-
nisse ad insulam Tyrreniæ adjacentem.

CCIII.

Ogygiam versus occidentem, Ogyllam vero prope Cretam esso
sitam Hesiodus ait.

CCIV.

De Zetho et Amphione. Quos Thebarum murum ope citharæ,
ædificasse, quum alii, tum Hesiodus narrant.

CCV.

Huic numero procorum interfectorum et Hesiodus et Epi-
menides adsentiunt.

CCVI. (L. 133.)

Schol. Ven. ad Iliad. XIX, 116. Ἡσίοδος δὲ Ἀρτιδίαν τὴν Ἀμριδάμαντος ἀποφαίνεται.

CCVII.

Id. ibid. Ἡσίοδος δὲ Νικίππην φησὶ τὴν Πέλοπος.

CCVIII.

Ὁμήρου ἐπιμερισμοί, Crameri anecd. Vol. I. p. 46.
31. Ἡσίοδος δὲ τὸ πρόκριν παρὰ τὸ κρίσις, πρόκρισις, πρόκρισιν καὶ ἐν συγκοπῇ πρόκριν.

CCIX.

Ibid. p. 55. lin. 32. Σεσημείωται παρ' Ἡσιόδου τὸ εὐθύνεον, ὡς ἐνόεον, ἢ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἢ μεταβολῇ τοῦ νυ.

CCX.

Ibid. p. 148. lin. 23. Ἡσίοδος:

δῶρα νεῶν μακάρων πλησθαι γῆον.

CCXI. (H. 198.)

Suidas: Κομιδῇ· ἡ ἀνάσσωσις. Ἡρόδοτος· λέγεται δὲ καὶ ἡ ἀρετή. [Ἡσίοδος.] Πολύβιος.

CCXII. 138 (D. 81. L. 78.)

Tzetz. ad Lycoph. 1396. Αἶθων δὲ ὁ Ἐρυσίχθων ἐκαλεῖτο [ὡς φησιν Ἡσίοδος,] διὰ τὸν λιμόν. Conf. Grammat. Bachmanni anecd. I, p. 281.

CCVI.

Hesiodus Artibiam Amphidamantis filiam esse facit.

CCVII.

Hesiodus Niclppen Pelopis filiam esse ait.

CCVIII.

Hesiodus habet πρόκριν a κρίσις, πρόκρισις, πρόκρισιν et per syncopen πρόκριν.

CCIX.

Notatum est apud Hesiodum εὐθύνεον, ut ἐνόεον, sive per pleonasmum litteræ ε, sive per metabolen syllabæ νυ.

CCX.

Hesiodus:

Dona deorum beatorum accumulata-esse in terra.

CCXI.

Κομιδῇ. Receptus in locum aliquem. Herodotus. Adventu etiam hoc nomine appellatur. [Hesiodus.] Polybius.

CCXII.

Æthion (lividus) Erysichthon vocabatur, [ut ait Hesiodus,] propter famem.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΚΑΙ ΟΜΗΡΟΥ ΑΓΩΝ.

1. Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον τοὺς θειοτάτους ποιητὰς πάντες ἀνθρώποι πολίτας ἰδίους εὐχονται γενέσθαι. Ἄλλ' Ἡσίοδος μὲν τὴν ἰδίαν ὀνομάσας πατρίδα πάντας τῆς φιλονεικίας ἀπήλλαξεν εἰπὼν, ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ·

εἶσατο δ' ἄγχι' Ἐλικῶνος διζυρῇ ἐνὶ χώμῃ
Ἄσκη, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ.

Ὅμηρον δὲ πᾶσαι ὡς εἰπεῖν αἱ πόλεις καὶ οἱ ἄποικοι αὐτῶν παρ' ἑαυτοῖς γεγενῆσθαι λέγουσι. Καὶ πρῶτοί γε Σμυρναῖοι Μελίητος ὄντα τοῦ παρ' αὐτοῖς ποταμοῦ καὶ Κρηθηίδος Νύμφης κεκλησθῆναι φασὶ πρότερον Μελησιγένη, ὕστερον μὲντοι τυφλωθέντα Ὅμηρον μετονομασθῆναι, διὰ τὴν παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων συνήθη προσηγορίαν. Χῖοι δὲ πάλιν τεκμήρια φέρουσιν, ἴδιον εἶναι πολίτην λέγοντες καὶ περισώζεσθαι τινὰς ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ παρ' αὐτοῖς, Ὅμηρίδας καλούμενους. Κολοφώνιοι δὲ καὶ τόπον δεικνύουσιν, ἐν ᾧ φασιν αὐτὸν γράμματα διδάσκοντα τῆς ποιήσεως ἀρξασθαι, καὶ ποιῆσαι πρῶτον τὸν Μαργίτην. Περὶ δὲ τῶν γονέων αὐτοῦ πάλιν πολλὴ διαφωνία παρὰ πᾶσιν ἔστιν. Ἑλλάνικος μὲν γὰρ καὶ Κλεάνθης Βίωνα λέγουσιν, Εὐμαίων δὲ Μέλητα, Καλλικλῆς δὲ Δμασαγόραν, Δημόκριτος δὲ Τροϊζήνιος Δατήμονα ἔμπορον, ἔνιοι δὲ Ταμύραν, Αἰγύπτιοι δὲ Μενέμαχον προγραμματέα· εἰσὶ δ' οἱ Τηλέμαχον τὸν Ὀδυσσεὺς μητέρα δ' οἱ μὲν Μῆτιν, οἱ δὲ Κρηθηίδα, οἱ δὲ Θεμιστήν, οἱ δὲ Εὐγνηθῶ, ἔνιοι δὲ Ἰθακησίαν τινὰ ὑπὸ Φοινίκων ἀπεμποληθεῖσαν, οἱ δὲ Καλλιόπην τὴν Μοῦσαν, τινὲς δὲ Πολυκάστην τὴν Νέστορος. Ἐκαλεῖτο δὲ Μέλης, ὡς δὲ τινες φασὶ, Μελησιγένης, ὡς δὲ ἔνιοι, Αὐλήτης. Ὀνομασθῆναι αὐτὸν φασὶ τινες Ὅμηρον διὰ τὸ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ὅμηρον δοθῆναι ὑπὸ Κυπρίων Πέρσις, οἱ δὲ διὰ τὴν πῆρσιν τῶν ὀμμάτων. Παρὰ γὰρ τοῖς Αἰο-

HESIODI ET HOMERI CERTAMEN.

1. Homerum et Hesiodum, poetarum excellentissimos, omnes suos fuisse cives gloriautur. Hesiodus autem, sua patri nominata, omnem contentionem diremit dicens de patre suo:

habitavit autem prope Heliconem misero in vico,
Ascra, hieme malo, æstate molesto, numquam bono.

Homerum autem omnes pene urbes, earumque coloni apud natum affirmant: primi quidem Smyrneni Meletis, patris filii, et Critheidos Nymphæ filium fuisse, et exinde Melesium nem primo nominatum dicunt; deinde vero, cum cæcus ille esset, Homerum nomen accepisse, quod quidem impossibile visu privatis in ista regione mos erat. Chii rursus argumentis adhibent, eum civem esse suum dicentes et apud se etiam restare quosdam de genere ejus Homeridas appellatos. Cephonii autem vel locum ostendant, in quo dicunt eum, cum litteras doceret, poesin primo attigisse, initio facto a poemate, patrem ejus Bionem fuisse; Eumæon autem, Meletis Callicles, Dmasagoram; Democritus Troezenius, Daemodum mercatorem; quidam vero Tamyræ; Egyptii autem Memachum, scribam; sunt etiam, qui Telemachum Ulixis filium. Matrem autem ejus hi Metin, hi Cretheida, hi Themisten, hi Eugnethe, aliqui vero Ithacensem quamdam Phœnicibus in servitutem venditam; alii Calliopen, Mæon alii Polycastem, Nestoris filiam. Vocabatur autem Meles, ut alii ferunt, Melesigenes; vel secundum nonnullos, Autem aliqui vero Homerum nominatum prædicant ex eo, quod ter ejus in obsidem Persis a Cypriotis traditus fuerit; alii vero ob cæcitatem; ita enim cæci ab Æolis vocantur. Quod

ἰσὺν οὕτως οἱ πηροὶ καλοῦνται. Ὅπερ δὲ ἀκηκόαμεν ἐπὶ τοῦ
παισίου αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ εἰρημένον ὑπὸ τῆς Πυθίας
ἐπὶ Ὀμήρου, ἐκδησόμεθα. Τοῦ γὰρ βασιλέως πυθομένου πόθεν
Ὀμηρος καὶ τίνας, ἀπεροῖσθε δι' ἐξαμέτρου τόνδε τὸν τρόπον·

Ἄγνωστόν μ' ἔρεαι γενεὴν καὶ πατρίδα γαίαν
ἀμβροσίου σειρήνος. Ἔδος δ' Ἰθακῆσιός ἐστιν
Τηλέμαχος δὲ πατήρ, καὶ Νεστορέη Ἐπικάστη
μήτηρ, ἥ μιν ἔτικτε βροτῶν πολὺ πάνσοφον ἄνδρα.

2. Οἱ μάλιστα δεῖ πιστεύειν διὰ τε τὸν πυθόμενον καὶ τὸν
ἀπαντήσαντον, ἄλλως τε οὕτως τοῦ ποιητοῦ μεγαλοφυῶς τὸν
παισῖον διὰ τῶν ἐπῶν δεδοσκότος. Ἐνιοὶ μὲν οὖν αὐτὸν
πρωτότερον Ἡσιόδου φασὶν εἶναι· τινὲς δὲ νεώτερον καὶ συγ-
γινῆ Γενεαλογοῦσι τε οὕτως· Ἀπόλλωνός φασι καὶ Θωόσης τῆς
Πηπιδῶνος γενέσθαι Λίνον, Λίνου δὲ Πίερον, Πίερον δὲ καὶ
Νύμφη Μεθώνης Οἰάγρον, Οἰάγρου δὲ καὶ Καλλιόπης Ὀρφέα,
Ὀρφέως δὲ Ὀρπην, τοῦ δὲ Ἀρμονίδην, τοῦ δὲ Φιλοτέρπην, τοῦ δὲ
Εὐφρημον, τοῦ δὲ Ἐπιφράδην, τοῦ δὲ Μελάνωπον, τούτου δὲ Δίον
καὶ Ἀπόλλωνος, Δίου δὲ καὶ Πυκτιμῆδης τῆς Ἀπόλλωνος θυγα-
τρὸς Ἡσιόδου καὶ Πέρσην, Πέρσου δὲ Μαίονα, Μαίονος δὲ θυγα-
τρὸς καὶ Μέλητος τοῦ ποταμοῦ Ὀμηρον.

3. Τινὲς δὲ συνακμᾶσαι φασὶν αὐτοὺς, ὥστε καὶ ἀγωνίσα-
σθαι ἰσὺς ἐν Αἰλίδι τῆς Βοιωτίας· ποιήσαντα γὰρ τὸν Μαργίτην
Ὀμηρον περιέρχασθαι κατὰ πόλεις βαψφοῦντα, ἐλθόντα δὲ καὶ
ἐξ ἀμφοῦν περὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ πυθάνεσθαι τίς εἴη· τὴν δὲ
Πυθίαν εἰπεῖν·

Ἔστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρίς ἥ σε θανόντα
ᾤεται. Ἀλλὰ νέων παίδων αἰνιγμα φύλαξαι.

τὴν δὲ ἀκούσαντα περιστασθαι μὲν τὴν εἰς Ἴον ἀφίξιν, διατρίβειν
ἂν ἐπὶ τὴν ἐκεῖ χώραν. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον Γανύκτωρ
ἐπὶ τὸν πατρός Ἀμφιδάμαντος βασιλέως Εὐβοίας ἐπιτε-
λῶν πάντας τοὺς ἐπιστήμους ἄνδρας οὐ μόνον βῶμη καὶ τάχει
εἰς αὐτὸν σοφίαν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, μεγάλας δωρεὰς τιμῶν, συνε-
τάσσει. Καὶ οὗτοι οὖν ἐκ τύχης, ὡς φασι, συμβαλόντες ἀλλή-
λους ἴδοντες ἑαυτοὺς Χαλκιδεῶν, Ὀμηρός τε καὶ Ἡσιόδος. Τοῦ δὲ ἀγῶνος
ἐκείνου τῶν ἐπιστήμων Χαλκιδέων ἐκαθέζοντο κριταὶ καὶ
ἐπὶ κείνῳ Πανίδης, ἀδελφὸς αὐτοῦ τετελευτηκότος. Ἀμφοτέρων
ἂν τὸν ποιητῶν θαυμαστόως ἀγωνισαμένων, νικῆσαι φασὶ τὸν
Πανίδα τὸν τρόπον τούτον· προελθόντα γὰρ εἰς τὸ μέσον πυ-
θᾶσθαι τοῦ Ὀμήρου κατ' ἐν ἑκαστον, τὸν δὲ Ὀμηρον ἀπο-
κρίσθαι. Φησὶν οὖν Ἡσιόδος·

Τὴ Μέλητος, Ὀμηρε, θεῶν ἅπα μήδεα εἰδούς,
εἰπ' ἄγε μοι παμπρωῶτα τί φέρτατόν ἐστι βροτοῖσιν;
ΟΜΗΡΟΣ.

Ἀρξὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιγθονόισιν ἄριστον,
ζῶντα δ' ὅπως ὠκίστα πύλας Αἰδαο περῆσαι.

Πυθίης τὸ δεύτερον·

Εἰπ' ἄγε μοι καὶ τοῦτο, θεοῖς ἐπιεικέλ' Ὀμηρε,
τὴ θνητοῖσιν ἄριστον ὅτεαι ἐν φρεσὶν εἶναι;

4. Ὁ δὲ·

Ὅπποταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,
ἐκτεμνόμενος δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται δοιδῶ
ἔμποι εἰσείης, παρὰ δὲ πλήθουσιν τράπεζαι
στυγερὰ καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ χρητῆρος ἀφύσσων
ἐκπύρξας φορέησι καὶ ἐγγεῖν δαπνάεσσι·
αὐτὸ τί μοι καλλίστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.

5. Πρὸς τὴν δὲ τῶν ἐπῶν, οὕτω σφοδρῶς φασὶ θαυματοῦσθαι
καὶ τῶν Ἑλλήνων τὰ ἔπη, ὥστε χρυσοῦς αὐτοὺς στίχους προσ-
καλεῖσθαι, καὶ ἐπὶ καὶ νῦν ἐν ταῖς κοιναῖς πρὸ τῶν δειπνῶν
καὶ τῶν πρὸς τὴν προκατεύχεσθαι πάντας. Ὁ δὲ Ἡσιόδος, ἀρχί-
-

audivimus, Adrianum, divinum illum imperatorem, Pythiam
de Homero consuluisse, id exponemus. Cum enim rex ille in-
terrogaret, qua patria et patre natus fuerit Homerus, nujus-
modi responsum versibus hexametris comprehensum, tulit :

Ignotum me percontaris genus et patriam terram
divini Sirenis : sedes autem Ithacensis est :

Telemachus vero pater, et filia-Nestoris Epicaste [rum.
mater, quæ eum peperit, mortalium longe sapientissimum vi-

2. Quibus omnino fides est adhibenda, et ejus gratia, qui in-
terrogavit, et ejus, qui responsum dedit; præsertim vero cum
ipse poeta avum suum tam magnifice carminibus celebraverit.
Aliqui autem dicunt, antiquiorem eum Hesiodo fuisse; nonnulli
autem juniorem et cognatum. Et hi quidem generis originem
hoc modo deducunt. Ab Apolline, ut dicunt, et Thoosa,
Neptuni filia, gentis erat Linus; a Lino Pierus; a Piero et
Nympha Methone OEagrus; ab OEagro et Calliope Orpheus;
ab Orpheo Ortes; ab eo Harmonides; ab eo Philoterpes; ab eo
Euphemus; ab eo Epiphraðes; ab eo Melanopus; ab eo Dios
et Apellæus; a Dio vero et Pycimede, Apollinis filia, Hesiodus
et Perses; a Perse Mæon; a Mæonis vero filia et Melete fluvio,
Homerus.

3. Aliqui autem eos una floruisse dicunt, simulque certasse
Aulide in Bœotia. Homerum enim, cum poema suum, Margi-
tem, composuisset, id canentem urbes circumvisse; cum Del-
phos vero advenisset, de patria sua percontatum, quænam es-
set; Pythiam autem respondiisse :

Est Ios insula, matris patria, quæ te mortuum
excipiet; sed juvenum ænigma cave.

Eum autem, hoc audito responso, in Ium noluisse proficisci,
sed in illa regione commoratum. Hoc vero tempore Ganyctor
funebres ludos patri suo Amphidamanti, Eubœæ regi, insti-
tuens, omnes non robore solum et velocitate, sed sapientia
etiam præcellentes viros, magnis præmiis ad certamen invi-
tabat; illi autem fortuito, ut dicunt, sibi invicem obvii Chal-
cida venerunt, Homerus et Hesiodus. Certaminis autem judi-
ces constituebantur aliqui maxime conspicui e Chalcidensibus
viri, et inter eos Panides, defuncti regis frater; et utroque
poeta admirabiliter certante, Hesiodum tandem hoc modo
vicisse dicunt. In medium enim prodeuntem quæstiones se-
riatim Homero proposuisse, Homerum autem respondiisse.
Dicit igitur Hesiodus :

Fili Meletis, Homere, a diis consilia sciens,
age, dic mihi primum, quid optimum sit mortalibus?

HOMERUS.

Initio quidem non nasci mortalibus optimum,
natum vero quam celeritè portas Orci transire.

Secunda vice Hesiodus :

Age; dic mihi et hoc, diis similis Homere, [esse?
quid mortalibus (dum vivunt) optimum existimas in mente

4. Homerus.

Quoties lætitia quidem detineat populum universum,
convivantesque per domum audiant cantorem
sedentes ordine, juxta vero impleantur mensæ
pane et carnibus, vinumque ex cratere hauriens
pincerna adferat et infundat poculis :
hoc quidem mihi pulcherrimum in mente videtur esse.

5. His vero recitatis carminibus, adeo vehementer omnes
Græcos ea admiratos fuisse dicunt, ut exinde aurea carmina
nominarentur; et his etiam temporibus in publicis sacrificiis
pro communi precationis formula ante cœnas et libationes

εὐχεσθαι δὲ θεοῖσι· τὸ πάντων ἐστὶν ἄμεινον.

HESIODOS.

Ἐν δ' ἐλαχίστῳ ἄριστον ἔχειν σ' ὃ τι φύεται εἰπεῖν;

OMHEROS.

Ὡς μὲν ἐμῇ γνώμῃ, φρένες ἐσθλαὶ σώμασιν ἀνδρῶν.

HESIODOS.

Ἡ δὲ δικαιοσύνη τε καὶ ἀνδρεία δύναται τί;

OMHEROS.

Κοινὰς ὠφελίας ἰδίοις μόχθοις πορίζειν.

HESIODOS.

Τῆς σοφίης δὲ τί τέκμαρ ἐπ' ἀνθρώποισι πέφυκεν;

OMHEROS.

Γιγνώσκειν τὰ παρόντ' ὀρθῶς, καιρῷ δ' ἄμ' ἐπεσθαι.

HESIODOS.

Πιστεῦσαι δὲ βροτοῖς ποῖον χρέος ἄξιόν ἐστιν;

OMHEROS.

Οἷς αὐτὸς κίνδυνος ἐπὶ πραχθεῖσιν ἔπηται.

HESIODOS.

Ἡ δ' εὐδαιμονίη τί ποτ' ἀνθρώποισι καλεῖται;

OMHEROS.

Λυπηθέντ' ἐλάχιστα θανεῖν, ἡσθέντα τε πλείστα.

12. Ῥηθέντων δὲ καὶ τούτων, οἱ μὲν Ἕλληνες πάντες τὸν Ὀμήρον ἐκλευον στεφανοῦν· ὁ δὲ βασιλεὺς Πανίδης ἐκλευσεν ἑκαστον τὸ κάλλιστον ἐκ τῶν ἰδίων ποιημάτων εἰπεῖν. Ἡσίοδος οὖν ἔφη πρῶτος·

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
ἄρχεσθ' ἄμητοῦ, ἀρότοιό τε δυσομενάων·
αἱ δὲ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα
κεκρύφαται, αὗτις δὲ, περιπλομένου ἐνιαυτοῦ,
φαίνονται, ταπρῶτα χαρασσομένοισι σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος· οἳ τε θαλάσσης
ἐγγύθι ναιετάουσ', οἳ τ' ἄγχεα βησσήεντα,
πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πύονα γῶρον
ναΐουσιν. Γυμνὸν σπεῖρειν, γυμνὸν δὲ βρωτεῖν·
γυμνὸν τ' ἁμάαν, ὅταν ὄριζ πάντα πέλωνται.

3. Μεθ' ὃν Ὀμηρος·

Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἴσταντο φάλαγγες
καρτερὰ, ἃς οὐτ' ἄν κεν Ἄρης δνόσαιτο μετελθών,
οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. Οἱ γὰρ ἄριστοι
κρινθέντες Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμιμον,
φρᾶξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκει προθελύμνῳ·
ἀσπίρ' ἃ ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ.
Ψαῦον δ' ἱππόχομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
νεύοντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
Ἐφριξεν δὲ μάχῃ φηισίμβροτος ἐγγείησι
μακρὰς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας. Ὅσσε δ' ἄμερδεν
αὐγὴ χαλκείη, κορύθων ἀπο λαμπομενάων,
θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακίων τε φεινῶν
ἐργομένων ἁμυδῖς. Μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη
ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀκάχοιτο.

14. Θαυμάσαντες δὲ καὶ ἐν τούτῳ τὸν Ὀμηρον οἱ Ἕλληνες ἐπήνουν, ὡς παρὰ τὸ προσήκον γεγονότων τῶν ἐπῶν, καὶ ἐκέλευον διδόναι τὴν νίκην. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν Ἡσίοδον ἐστεφάνω-

precari autem diis : id omnium est optimum.

HESIODUS.

In re-minima optimum, habesne, quid generetur, dicere?

HOMERUS.

Mea quidem sententia, animi boni in corporibus hominum.

HESIODUS.

At justitiaque et fortitudo quid potest?

HOMERUS.

Publicam utilitatem privatis laboribus promovere.

HESIODUS.

Sapientiae vero quid indicium inter homines est?

HOMERUS.

Intelligere praesentia recte, opportunitatem vero sequi.

HESIODUS.

Credere vero hominibus quale negotium par est?

HOMERUS.

Ea, quae ipsum periculum transacta sequatur.

HESIODUS.

Felicitas autem quid in hominibus vocatur?

HOMERUS.

Dolentem minime, mori, gaudentem vero maxime.

12. Cum autem et haec dicta essent, Graeci omnes Homerum coronari jusserunt : jussit autem rex Panides utrumque poematum suorum pulcherrimam aliquam partem recitare. Hesiodus igitur primus dixit :

Pleiadibus Atlante-natis exorientibus

Incipe messem, arationem vero occidentibus

hae quidem noctesque et dies quadraginta

latent : rursum vero revoluta anno

apparent, primum ut-acuitur ferrum.

Haec utique arborum est lex, et iis, qui mari

prope habitant, et iis, qui valles flexuosas,

mari fluctuante procul, pinguem regionem

incolunt : nudus serito, nudusque arato ;

nudusque metito, cum tempestiva omnia fiant.

13. Post quem Homerus :

Circum autem Ajaces duos stabant phalanges

firmæ, quas neque Mars vituperasset interveniens,

neque Minerva populorum-concitatrix : illi enim praestan-

tissimi] delecti Trojanosque et Hectorem divum manebant,

addensantes hastam hastæ, scutum scuto valido :

clypeus igitur clypeum fulciebat, galea galeam, virumque

vir :] æque invicem attingebant comantes galeæ splendidi-

conis] nutantium, adeo densi steterunt inter-se.

Horruit autem pugna mortalibus-exitiosa hastis

longis, quas tenebant incidentes-corpora : oculosque perstrin-

gebat] splendor æreus galeis a lucentibus,

thoracibusque recens-extersis, scutisque fulgentibus,

congreduentium in-unum : valde audax-animo esset,

qui tunc gavisus-esset videns laborem neque tristatus-esset.

14. Graeci autem et in hoc Homerum admirati laudarunt, quod pulchriora, quam expectare fas erat, carmina composuisset, ideoque eum victorem prædicari jusserunt : rex autem Hesiodum coronavit, dicens, æquum esse, ut ille, qui ad agri-

σεν εἰπὼν δίκαιον εἶναι τὸν ἐπὶ γεωργίαν καὶ εἰρήνῃν προ-
καλούμενον νικῆν, οὐ τὸν πολέμου· καὶ σφαγὰς· διεξιόντα. Τῆς
μὲν οὖν νίκης οὕτω φασὶ τυχεῖν τὸν Ἡσίοδον· καὶ λαβόντα
τρίποδα χαλκοῦν ἀναθεῖναι ταῖς Μούσαις, ἐπιγράφαντα·

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκεν,
ἕμῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

15. Τοῦ δὲ ἀγῶνος διαλυθέντος διέπλευσεν ὁ Ἡσίοδος εἰς Δελ-
φούς χρησόμενος, καὶ τῆς νίκης ἀπαρχὰς τῷ θεῷ ἀναθήσων.
Προσερχομένου δὲ αὐτοῦ τῷ ναῷ, ἐνθεον γενομένην τὴν προφη-
τίν φασιν εἰπεῖν·

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεύει,
Ἡσίοδος, Μούσῃσι τετιμένος ἀθανάτησι·
τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται δοσὴν ἐπικίδναται θῆς.
Ἀλλὰ Διὸς πεφύλαξο Νεμείου κάλλιμον ἄλσος·
κεῖθι δέ τοι θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἔστί.

16. Ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ, τῆς Πελοποννήσου
μὲν ἀνεχώρει, νομίσας τὴν ἐκεῖ Νεμέαν τὸν θεὸν λέγειν· εἰς δὲ
Οἰνόνῃ τῆς Λοκρίδος ἰλθὼν καταλύει παρὰ Ἀμφίφρηναι καὶ Γα-
νύκτορι τοῖς Φηγέως παισίν, ἀγνοήσας τὸ μαντεῖον. Ὁ γὰρ τό-
πος οὗτος ἐκλείτο Διὸς Νεμείου ἱερὸν. Διατριβῆς δ' αὐτῷ πλείο-
νος γενομένης ἐν τοῖς Οἰνώσιν, ὑπονοήσαντες οἱ νεανίσκοι τὴν
ἀδελφὴν αὐτῶν μοιχεύειν τὸν Ἡσίοδον, ἀποκτείναντες εἰς τὸ
μεταξὺ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκρίδος πέλαγος κατεπόντισαν.
Τοῦ δὲ νεκροῦ τριταῖον πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ δελφίνων προσνεχθέν-
τος, ἐορτῆς τινος ἐπιχωρίου παρ' αὐτοῖς οὔσης Ἀριαδνείας,
πάντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν ἰδραμον· καὶ τὸ σῶμα γνωρίσαντες,
ἐκεῖνο μὲν πενήθησαντες ἐθάψαν, τοὺς δὲ φονεῖς ἀνεζήτουν. Οἱ
δὲ φρονηθέντες τὴν τῶν πολιτῶν ὀργήν, κατασπᾶσαντες ἀλιευτικὸν
σκᾶρος διέπλευσαν εἰς Κρήτην· οὗς κατὰ μέσον τὸν πλοῦν ὁ
Ζεὺς κεραυνώσας κατεπόντωσεν, ὥς φησιν Ἀλκιδᾶμας ἐν Μου-
σείῳ. Ἐρατοσθένης δὲ φησιν ἐν Ἐνγηπόδι Κτίμενον καὶ Ἀντι-
φον τοὺς Γανύκτορας ἐπὶ τῇ προειρημένῃ αἰτίᾳ ἀνελθόντας σφα-
γισθῆναι θεσμοῖς ξενίας ὑπὸ Εὐρυκλέους τοῦ μάντεως. Τὴν
μὲντοι παρθένον, τὴν ἀδελφὴν τῶν προειρημένων, μετὰ τὴν
φωρὰν ἐαυτὴν ἀναρτῆσαι· φθαρῆναι δὲ ὑπὸ τινος ξένου, συνό-
λου τοῦ Ἡσίοδου, Δημῶδους ὄνομα· ὃν καὶ αὐτὸν ἀναμειβεῖναι
ὑπὸ τῶν αὐτῶν φησιν. Ὑστερον δὲ Ὀρχομένιοι κατὰ χρησμόν
μετενήγκαντες αὐτὸν παρ' αὐτοῖς ἐθάψαν, καὶ ἐπέγραψαν ἐπὶ τῷ
τάφῳ·

Ἀσκητὴ μὲν πατρὶς πολυλήϊος· ἀλλὰ θανόντος
δοτέα πληξίππων γῆ Μινυᾶς κατέχει
Ἡσιόδου, τοῦ πλείστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἔστιν
ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασιάνῳ σαφίης.

17. Καὶ περὶ μὲν Ἡσιόδου τοσαῦτα· ὁ δὲ Ὅμηρος ἀποτυχὼν
τῆς νίκης· περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα, πρῶτον μὲν τὴν
ἐπιθάλα, ἔπειτα ζ, ἥς ἡ ἀρχή·

Ἄργος αἶδε, θεὰ, πολυδύφιον, ἐνθεν ἀναχτες·
εἴτα Ἐπιγόνους, ἔπειτα ζ, ὣν ἡ ἀρχή·

Νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι.

18. Φασὶ γὰρ τινες καὶ ταῦτα Ὁμήρου εἶναι. Ἀκούσαντες δὲ
τῶν ἐκῶν οἱ Μίδα τοῦ βασιλέως παῖδες, Ξάνθος καὶ Γόργος,
παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπιγράμμα ποιῆσαι ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ
πατρὸς αὐτῶν, ἐφ' οὗ τὴν παρθένος χαλκῇ τὸν Μίδου θάνατον
εἰκτιζομένην. Καὶ ποιεῖ οὕτως·

Χαλκῇ παρθένος εἰμὶ, Μίδου δ' ἐπὶ σήματος ἤματι.
Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε νάη καὶ δένδρεα μακρὰ τετήλη,
καὶ ποταμοὶ πληθῶσι, περικλύζῃ δὲ θάλασσα,
ἥλιος ἀνίων φαίνῃ λαμπρὰ τε σελήνη,
αὐτοῦ τῆδε μένουσα πολυχλαύτω ἐπὶ τύμβῳ
σημανέῳ παρῴσσι, Μίδης δὲ τῆδε τέθαπται.

culturam et pacem adhortaretur, victoriam reportaret, non ille,
qui bella et cardes narraret. Victoriam igitur hoc modo asse-
cutum fuisse Hesiodum dicunt; tripodemque æreum, quæ
præmio acceperat, Musis consecrasset, hac prius inscriptione
notatum :

Hesiodus Musis Heliconiadicibus hunc consecravit,
cantu quum vicisset Chalcide divinum Homerum.

15. Certamine igitur dimisso, Hesiodus Delphos navigavit,
oraculum ibidem consulturus, et victoriæ suæ primitias Deo
consecraturus. Cum vero templum ingrederetur, deo repletam
prophetissam hoc modo cecinisse dicunt :

Felix ille vir, qui circa meam domum versatur,
Hesiodus, Musis honoratus immortalibus :
ejus certe gloria erit, quocumque dispergitur aurora.
Sed Jovis cave Nemei pulchrum lucum ;
ibi enim tibi mortis exitus destinatus est.

16. Hesiodus autem, audito oraculo, a Peloponneso discessit,
putans illam, quæ in illa erat regione, Nemeam deum signifi-
care. OEnoen vero in Locride adveniens, apud Amphiphramem
et Ganymctorem, Phegei filios, diversatur, vaticinii sane ignarus ;
omnis enim illa regio Jovi Nemeo consecrata erat. Cum autem
diutius apud OEnoenses commoratus esset, suspicanti adolescen-
tes Hesiodum sorori suæ stuprum intulisse, eum interfecerunt,
marique, quod Eubœam et Locridem interjacet, submerse-
runt. Cum vero tertio post die cadaver ad terram delphines
detulissent, quo tempore festum solenne in honorem Ariadnæ
celebrabatur, omnes ad litus decurrerunt, agnitoque corpore,
illud quidem lugentes sepelierunt, Interfectores autem exquisi-
verunt ; qui sane civium suorum iram pertimescentes, cymba
piscatoria raptim comparata, ad Cretam navigarunt. Eos autem
in ipso itinere fulmine percussos Jupiter submersit, ut narrat
Alcidamas in Museo. Eratosthenes autem dicit in Enepedo Cli-
menum et Antiphum, Ganymctoris filios, ob illud, quod diximus,
crimen, cum rediissent, ab Eurycle haruspice, ut leges hos-
pitaes exigunt, morte mulctatos fuisse. Virginem quidem,
horum hominum sororem, post violatæ pudicitie injuriam,
semet suspendisse ; corruptam vero fuisse ab hospite quodam,
qui Hesiodo comes itineris fuerat, nomine Demode, quem et
ipsum ab illis interfectum narrat. Postremo vero Orchomeni,
oraculo moniti, corpus ad se translatum sepelierunt, et hanc
inscriptionem tumulo imposuerunt :

Ascre quidem patria dives-segetum ; sed mortui
ossa equos-concitantium terra Minyarum detinet
Hesiodi, cujus plurima inter homines gloria est,
hominibus judicantibus in tentamine sapientie.

17. Hæc vero de Hesiodo. Homerus autem post amissam vi-
ctoriam circumerrans recitabat poemata ; primum quidem The-
balda, septies mille versus, quæ sic incipit :

Argos cane, dea, siticulosum, ubi reges ;
deinde Epigonos, totidem versus, quorum initium :
Nunc autem a recentioribus initium-faciamus, Musæ.

18. Dicunt enim nonnulli et hos Homeri esse. Auditis autem
carminibus Xanthus et Gorgus, Midæ filii, rogant eum, ut epi-
gramma, patris sui sepulchro inscribendum, componeret. Se-
pulchro autem imposita erat imago virginis ænea, Midæ mor-
tem desistentis. Epitaphium igitur, quod sequitur, componit :

Ænea virgo sum, Midæque in monumento sedeo :
dum undaque fluit, et arbores altæ florent,
et fluvii tument, inundatque mare,
sol exoriens lucet splendidaque luna ;
hic manens deplorato super tumulo
narro prætereuntibus, Midas quod hic sepultus est.

σθεις ἐπὶ τῇ Ὀμηροῦ εὐημερίᾳ, ἐπὶ τὴν τῶν ἀπόρων ὥρμησεν ἐπερώτησιν, καὶ φησι τοὺςδε τοὺς στίχους·

Μοῦσ', ἄγε μοι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα·
τῶν μὲν μηδὲν αἶειδε, σὺ δ' ἄλλης μνήσσαι ἀοιδῆς.

6. Ὁ δὲ Ὀμηρος, βουλόμενος ἀκολουθῶς τὸ ἀπορον λύσαι, φησὶν·

Οὐδέ ποτ' ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ καναγῆποδες ἵπποι
ἄρματα συτρίψουσιν ἐρίζοντες περὶ νίκης.

7. Καλῶς δὲ καὶ ἐν τούτοις ἀπαντήσαντος, ἐπὶ τοὺς ἀμφιβάλους γνώμας ὥρμησεν ὁ Ἡσίοδος, καὶ πλείονας στίχους λέγων ἤξιον καθ' ἓνα ἕκαστον συμφώνως ἀποκρίνασθαι τὸν Ὀμηρον. Ἔστιν οὖν ὁ μὲν πρῶτος Ἡσιόδου, ὁ δὲ ἕξ Ὀμήρου, ἐνίοτε δὲ καὶ δύο στίχων τὴν ἐπερώτησιν ποιουμένου τοῦ Ἡσιόδου.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Δεῖπνον ἔπειθ' εἴλοντο βοῶν κρέα κ' αὐχένας ἵππων
ΟΜΗΡΟΣ.

ἔκλυον ἰδρώοντας, ἐπεὶ πολέμοιοι κόρεσθεν.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Καὶ Φρυγες, οἳ πάντων ἀνδρῶν ἐπὶ νηυσὶν ἄριστοι
ΟΜΗΡΟΣ.

ἀνδράσι ληϊστῆρσιν ἐπ' ἀκτῆς δόρπον ἐλέσθαι.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ἡρακλῆς ἀπέλυσεν ἀπ' ὤμων καμπύλα τόξα,
ΟΜΗΡΟΣ.

χερσὶ βαλὼν ἰοῖσιν ὄλων κατὰ φύλα γιγάντων.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Οὗτος ἀνὴρ ἀνδρός τ' ἀγαθοῦ καὶ ἀνάγκιδός ἐστι
ΟΜΗΡΟΣ.

μητρός· ἐπεὶ πόλεμος χαλεπὸς πάσῃσι γυναιξί.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ἦ τ' ἄρα σοὶ γε πατὴρ ἐμίγη καὶ πότνια μήτηρ,
ΟΜΗΡΟΣ.

σῶμα τότε σπεύραντε διὰ χρυσέην Ἀροδίτην.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δμῆθη γάμῳ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
ΟΜΗΡΟΣ.

Καλλιστῶ κατέπερνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ὡς οἳ μὲν δαίνυντο πανήμεροι, οὐδὲν ἔχοντες
ΟΜΗΡΟΣ.

οἴκοθεν· ἀλλὰ παρῆγεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Δεῖπνον δειπνήσαντες ἐνὶ σποδῷ αἰθαλοέσση
ΟΜΗΡΟΣ.

σύλλεγον ὅστέα λευκὰ βοῶς κατατεθνηῶτος.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

ΟΜΗΡΟΣ.

παιδὸς ὑπερβύμου Σαρπηδόνος ἀντιθέοιο.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ἡμεῖς δ' ἀμπεδίων Σιμοέντιον ἤμενοι αὐτως
ΟΜΗΡΟΣ.

usurpentur. Hesiodus autem, Homeri famam ægre ferens, ad intricatas deinde quæstiones pergīt, et hos versus recitat :

Musa, age mihi præsentiæque futuraque et præterita :
eorum quidem nihil cane ; tu vero aliæ memento cantilenæ.

6. Homerus vero carmine consequente difficultatem solvere cupiens, dicit :

Numquam circa Iovis tumultum sonipedes equi
currus collident, contententes pro victoria.

7. His igitur pulchre expeditis, ad ambiguas sententias processit Hesiodus, et plures versus recitaturus voluit, ut eorum singulis, alii post alium, Homerus congruenter responderet. Prior igitur est Hesiodi, posterior Homeri, aliquando tamen duobus versibus quæstionem suam proponit Hesiodus.

HESIODUS.

Cœnabant deinde boum carnem, et cervices equorum

HOMERUS.

solvebant sudantes, postquam bello satii sunt.

HESIODUS.

Et Phryges, qui omnium hominum in navibus optimi sumant,

HOMERUS.

ut per viros prædones in littore cœnam sumant.

HESIODUS.

Hercules solvit ab humeris curvum arcum,

HOMERUS.

manibus jaculans sagittis cunctorum per gentes Gigantum.

HESIODUS.

Hic vir a-patreque bono, et imbelli est

HOMERUS.

matre ; quoniam bellum grave est omnibus feminis.

HESIODUS.

Sane igitur in-te pater mixtus est et veneranda mater,

HOMERUS.

corpus tunc seminantes per auream Venerem.

HESIODUS.

Sed postquam subjecta est nuptiis Diana sagittis-gaudens,

HOMERUS.

Callisto interfecit argenteo arcu.

HESIODUS.

Sic illi quidem epulabantur per-totum-diem, nihil habentes

HOMERUS.

domo-petitur ; sed præbuit rex virorum Agamemnon.

HESIODUS.

Cœnam postquam-ceperunt, in cinere ardente

HOMERUS.

collegerunt ossa alba bovis mortui.

HESIODUS.

HOMERUS.

fili magnanimi Sarpedonis divini.

HESIODUS.

Nos vero per-campum Simoisium sedentes hoc-mod

HOMERUS.

HESIODOS.

Ἴομεν ἐκ νηῶν ὁδὸν ἄμφ' ὤμοισιν ἔχοντες

OMHPOΣ.

φάσγανα κωπήνεντα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους.

HESIODOS.

Δὴ τότε ἀριστῆες κοῦροι χεῖρεςσι θαλάσσης

OMHPOΣ.

ἄσμενοι ἐσσυμένως τε ἀπείρυσαν ὠκύαλον ναῦν.

HESIODOS.

Κολχιδ' ἔπειτ' ἔκοντο, καὶ Αἰήτην βασιλῆα

OMHPOΣ.

φρεῦγον, ἐπεὶ γίγνωσκον ἀνέστιον ἢδ' ἀθέμιστον.

HESIODOS.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τε καὶ ἔκπινον, οἷμα θαλάσσης

OMHPOΣ.

ποντοπορεῖν ἤμελλον εὐσσελμων ἐπὶ νηῶν.

HESIODOS.

Τοῖσιν δ' Ἀτρείδης μεγάλ' εὖχετο πᾶσιν ὀλέσθαι
μηδέποτ' ἐν πόντῳ καὶ φωνήσας ἔπος ἤυδα·

OMHPOΣ.

Ἑσθιέτ', ὦ ξεῖνοι, καὶ πίνετε. Μηδέ τις ὑμέων
οἶκαδε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
πημανθείς· ἀλλ' αὖτις ἀπήμονες οἶκαδ' ἴκοισθε.

8. Πρὸς ταῦτα δὲ πάντα τοῦ Ὁμήρου καλῶς ἀπαντήσαντος, καὶ πάλιν φησὶν ὁ Ἡσίοδος·

Τοῦτό τι δὴ μοι μῦθον ξειρομένῳ κατάλεξον,
πόσσοι ἄμ' Ἀτρείδῃσιν ἐς Ἴλιον ἤλθον Ἀχαιοί;

9. Ὁ δὲ Ὁμηρος διὰ λογιστικοῦ προβλήματος ἀποκρίνεται οὕτως·

Πεντήκοντ' ἦσαν πυρὸς ἐσγάραι· ἐν δὲ ἐκάστῃ
πεντήκοντ' ὀβελοί, περὶ δὲ κρέα πενήκοντα·
τρεῖς δὲ τριηκόσιοι περὶ ἐν κρέας ἦσαν Ἀχαιοί.

10. Τοῦτο δὲ εὐρίσκεται πλῆθος ἀπίστον· τῶν γὰρ ἐσγαρῶν οὐσῶν ν', ὀβελοῖσιν γίνονται πεντακόσιοι καὶ χιλιάδες β', κρεῶν δὲ δεκαεὺς μυριάδες, πενταχιχίλιοι [τετρακόσιοι καὶ πενήκοντα.] Κατὰ πάντα δὲ τοῦ Ὁμήρου ὑπερτεροῦντος, φθονῶν ὁ Ἡσίοδος ἀρχεται πάλιν·

Ἦε Μέλῃτος Ὁμηρ', εἴπερ τιμῶσί σε Μοῦσαι,
ὥς λόγος, ὑψίστοιο Διὸς μεγάλῃο θύγατρες,
λέξον, μέτρον ἐναρμόζων, ὃ τι δὴ θνητοῖσι
κάλλιστόν τε καὶ ἔχθιστον· ποθέω γὰρ ἀκοῦσαι.

11. Ὁ δὲ φησὶ·

Ἡσίοδ', ἐκγονε Δίου, ἐκόντα με ταῦτα κελεύεις
εἰπεῖν· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα σοι πρόφρων ἀγορεύσω.
Κάλλιστον μὲν τῶν ἀγαθῶν ἔσται μέτρον εἶναι
αὐτὸν ἑαυτῷ· τῶν δὲ κακῶν ἔχθιστον ἀπάντων
εὖνουν εἶναι ἑαυτῷ αἰὲ χρόνον ἐς τὸν ἅπαντα.
Ἄλλο δὲ πᾶν, ὃ τι τῷ θυμῷ φίλον ἐστίν, ἐρώτα.

HESIODOS.

Πῶς ἂν ἀριστ' οἰκοῖντο πόλεις, καὶ ἐν ᾗθεσι ποίεις;

OMHPOΣ.

Εἰ μὴ κερδαίνειν ἀπὸ τῶν αἰσχροῶν ἐθέλοιεν·
εἰ δ' ἀγαθοὶ τιμῶντο, δίκη δ' ἀδίκουσιν ἐπαίη·

HESIODUS.

Profecti-sumus ex navibus viam, circa humeros habentes

HOMERUS.

enses capulis-aptatos et spicula longa.

HESIODUS.

Iam tunc primarii juvenes manibus de-mari

HOMERUS.

libentes et propere detraxerunt velocem navem.

HESIODUS.

Colchida deinde profecti-sunt, et Aeten regem

HOMERUS. [stum.

fugerunt, quoniam noverunt eam inhospitalem atque inju-

HESIODUS.

Sed postquam libarunt et biberunt, fluctus maris

HOMERUS.

transituri erant bene-transtis-aptatis in navibus.

HESIODUS. [rident

Illis autem Atrides magnopere precatus-est omnibus, ut pe-
numquam in ponto; et dicens verbum locutus-est:

HOMERUS.

Edite, o hospites, et bibite; neque quis vestrum
domum redeat caram in patriam terram,
laesus; sed rursus illasi domum revertamini.8. Ad hæc autem omnia pulchre Homero respondente, rur-
sus dixit Hesiodus:Hoc igitur mihi solum percontanti narres:
quot cum Atridis Trojam venerunt Achivi?

9. Homerus vero per arithmeticum problema ita respondit;

Quinquaginta erant ignis foci; in singulis vero
quinquaginta obeli; circum eos vero carnes quinquaginta:
ter autem trecenti circa singulas carnes erant Achivi.10. Hic autem incredibilis invenitur numerus; cum enim
quinquaginta sint foci, obeli sunt quingenti et bis mille; carnes
centies vices quinquies mille, [quadringentæ et quinquaginta.]
In his autem omnibus cum Homerus superior evaderet, Hesio-
dus invidia stimulatus rursus incipit:Fili Meletis, Homere, siquidem honorant te Musæ,
ut fertur, summi Jovis magni filia,
dicas, metricis-numeris adaptans, quid jam mortalibus
pulcherrimumque et maxime invisum; cupio enim audire.

11. Homerus autem dicit:

Hesiode, fili Dii, haud-invium me hæc jubes
dicere; sed ego valde tibi promptus narrabo.
Pulcherrimum quidem bonorum erit mensuram esse
se sibi, malorum autem maxime-odiosum omnium,
benevolum esse sibi semper tempus in perpetuum: [tare.

Quomodo optime habitentur civitates, et quibusnam mori-

HESIODUS. [bus?

HOMERUS.

Si lucrum-facere ex turpibus rebus nolint;
boni autem honorentur penaque injustis adsit,

εὐχεσθαι δὲ θεοῖσι· τὸ πάντων ἐστὶν ἄμεινον.

HESIODUS.

Ἐν δ' ἐλαχίστῳ ἄριστον ἔχειν σ' ὃ τι φύεται εἰπεῖν;

OMHERUS.

Ὡς μὲν ἐμῇ γνώμῃ, φρένες ἐσθλαὶ σώμασιν ἀνδρῶν.

HESIODUS.

Ἡ δὲ δικαιοσύνη τε καὶ ἀνδρείη δύναται τί;

OMHERUS.

Κοινὰς ὠφελίας ἰδίῃς μόχοις πορίζειν.

HESIODUS.

Τῆς σοφίης δὲ τί τέκμαρ ἐπ' ἀνθρώποισι πέφυκέν;

OMHERUS.

Γινώσκειν τὰ παρόντ' ὀρθῶς, καιρῷ δ' ἅμ' ἔπασθαι.

HESIODUS.

Πιστεῦσαι δὲ βροτοῖς ποῖον γρῆος ἀξίόν ἐστιν;

OMHERUS.

Οἷς αὐτὸς κίνδυνος ἐπὶ πραχθεῖσιν ἔπηται.

HESIODUS.

Ἡ δ' εὐδαιμονία τί ποτ' ἀνθρώποισι καλεῖται;

OMHERUS.

Λυπηθέντ' ἐλάχιστα θανεῖν, ἡσθέντ' αὖτε πλείστα.

12. Ῥηθέντων δὲ καὶ τούτων, οἱ μὲν Ἕλληνες πάντες τὸν Ὅμηρον ἐκλεον στεφανοῦν· ὁ δὲ βασιλεὺς Πανίδης ἐκλευσεν ἑαυτὸν τὸ κάλλιστον ἐκ τῶν ἰδίων ποιημάτων εἰπεῖν. Ἡσίοδος οὖν ἔφη πρῶτος·

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
ἄρχεσθ' ἄμνητοῦ, ἀρότοιό τε δυσομενάων·
αἱ δὴ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας τεσσαράχοντα
κεκρύφεται, αὖτις δὲ, περιπλομένου ἐνιαυτοῦ,
φαίνονται, ταπρῶτα χαρασσομένοισι σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος· οἳ τε θαλάσσης
ἐγγύθι ναιετάουσ', οἳ τ' ἄγχεα βησσήεντα,
πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πύονα γῶρον
ναίουσιν. Γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βωτεῖν·
γυμνὸν τ' ἀμάαν, ὅταν ἴωρι' πάντα πέλωνται.

3. Μεθ' οὖν Ὅμηρος·

Ἄμφι δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἴσταντο φάλαγγες
καρτερὰ, ἃς οὐτ' ἄν κεν Ἄρης δνόσαιτο μετελθὼν,
οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. Οἱ γὰρ ἄριστοι
κρινθέντες Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμιμον,
φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκει προβελύμην·
ἀσπίδ' ἃ ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυι, ἀνέρα δ' ἀνῆρ.
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
νεύοντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
Ἐφριξεν δὲ μάχῃ φθισίμβροτος ἐγγεῖρσι
μακραις, ἃς εἶχον ταμεισίχροας. Ὅσσε δ' ἄμερδεν
αὐγὴ χαλκείη, κορύθων ἅπο λαμπομενάων,
θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακίων τε φεινῶν
ἐρχομένων ἄμυδις. Μάλα κεν θρασυκάροδος εἴη
ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀκάχοιτο.

14. Θαυμάσαντας δὲ καὶ ἐν τούτῳ τὸν Ὅμηρον οἱ Ἕλληνες ἐπῆνον, ὥς παρὰ τὸ προσῆκον γεγονότων τῶν ἐπῶν, καὶ ἐκλεον δίδόναι τὴν νίκην. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν Ἡσίοδον ἐστεφάνω-

precari autem diis : id omnium est optimum.

HESIODUS.

In re-minima optimum, habesne, quid generetur, dicere?

HOMERUS.

Mea quidem sententia, animi boni in corporibus hominum.

HESIODUS.

At justitiaque et fortitudo quid potest?

HOMERUS.

Publicam utilitatem privatis laboribus promovere.

HESIODUS.

Sapientiae vero quid indicium inter homines est?

HOMERUS.

Intelligere praesentia recte, opportunitatem vero sequi.

HESIODUS.

Credere vero hominibus quale negotium par est?

HOMERUS.

Ea, quae ipsum periculum transacta sequatur.

HESIODUS.

Felicitas autem quid in hominibus vocatur?

HOMERUS.

Dolentem minime, mori, gaudentem vero maxime.

12. Cum autem et haec dicta essent, Graeci omnes Homerum coronari jusserunt : jussit autem rex Panides utrumque poematum suorum pulcherrimam aliquam partem recitare. Hesiodus igitur primus dixit :

Pleiadibus Atlante-natis exorientibus

Incipe messem, arationem vero occidentibus

haec quidem noctesque et dies quadraginta

latent : rursum vero revoluto anno

apparent, primum ut-acuitur ferrum.

Haec utique arborum est lex, et iis, qui mare

prope habitant, et iis, qui valles flexuosas,

mari fluctuante procul, pinguem regionem

incolunt : nudus serito, nudusque arato ;

nudusque metito, cum tempesta omnia fiant.

13. Post quem Homerus :

Circum autem Ajaces duos stabant phalanges

firmæ, quas neque Mars vituperasset interveniens,

neque Minerva populorum-concitatricis : illi enim praestanti-

tissimi] delecti Trojanosque et Hectorem divum manebant,

addensantes hastam hastæ, scutum scuto valido :

clypeus igitur clypeum fulciebat, galea galeam, virumque

vir :] seque invicem attingebant comantes galeæ splendidi-

conis] nutantium, adeo densi steterunt inter-se.

Horruit autem pugna mortalibus-exitiosa hastis

longis, quas tenebant incidentes-corpora : oculosque perstrin-

gebat] splendor æreus galeis a lucentibus,

thoracibusque recens-extersis, scutisque fulgentibus,

congreredientium in-unum : valde audax-animo esset,

qui tunc gavisus-esset videns laborem neque tristatus-esset

14. Graeci autem et in hoc Homerum admirati laudarunt quod pulchriora, quam expectare fas erat, carmina composuisset, ideoque eum victorem pradicari jusserunt : rex autem Hesiodum coronavit, dicens, æquum esse, ut ille, qui ad ag-

σιν εἶπ' ὅτι δίκαιον εἶναι τὸν ἐπὶ γεωργίαν καὶ εἰρήνην προ-
κείμενον νικῆν, οὐ τὸν πολέμου· καὶ σφαγὰς ἐπιείκοντα. Τῆς
μὲν οὖν νίκης οὕτω φασὶ τυχεῖν τὸν Ἡσίοδον· καὶ λαβόντα
τριποδα χαλκοῦν ἀναθεῖναι ταῖς Μούσαις, ἐπιγράψαντα·

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκεν,
ἔμνη νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

15. Τοῦ δὲ ἀγῶνος διαλυθέντος διέπλευσεν ὁ Ἡσίοδος εἰς Δελ-
φικὰς χρυσόμενος, καὶ τῆς νίκης ἀπαρχὰς τῷ θεῷ ἀναθήσων.
Πραγχομένου δὲ αὐτοῦ τῷ ναῷ, ἔνθεον γενομένην τὴν προφη-
τιάζουσαν εἰπεῖν·

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεύει,
Ἡσίοδος, Μούσῃσι τετιμένος ἀθανάτησι·
τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται δόσην ἐπικίδναται ἡῶς.
Ἀλλὰ Διὸς πεφύλαξο Νεμείου κάλλιμον ἄλσος·
κεῖθι δὲ τοι θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἔστιν.

16. Ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ, τῆς Πελοποννήσου
μὴ ἐπιχωρεῖν, νομίσας τὴν ἐκεῖ Νεμέαν τὸν θεὸν λέγειν· εἰς δὲ
Θιῶν τῆς Λοκρίδος ἔλθων καταλύει παρὰ Ἀμφιφάνει καὶ Γα-
νυκτορ τοῖς Φηγέως παισίν, ἀγνοήσας τὸ μαντεῖον. Ὁ γὰρ τό-
πος οὗτος ἐκαλεῖτο Διὸς Νεμείου ἱερόν. Διατριβῆς δ' αὐτῷ πλείο-
ς χρόνος· ἐν τοῖς Οἰνῶσιν, ὑπονοήσαντες οἱ νεανίσκοι τὴν
ἐκείνῃ τύτῳ μοιχεύειν τὸν Ἡσίοδον, ἀποκτείναντες εἰς τὸ
μετὰ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκρίδος πέλαγος κατεπόντισαν.
Τοῦ δὲ νεκροῦ τριταίου πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ δελφίνων προσενηχθέν-
τα, ἐκείνῃ τινας ἐπιχωρίου παρ' αὐτοῖς οὐσας Ἀριαδνείας,
ταύτας ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν ἔδραμον· καὶ τὸ σῶμα γνωρίσκοντες,
αὐτὰς μὲν πενήθοντες ἔθαψαν, τοὺς δὲ φονεῖς ἀνεζήτουν. Οἱ
ἐκρήθοντες τὴν τῶν πολιτῶν ὀργὴν, κατασπάσαντες ἀλιευτικὸν
πτερυγὸν διέπλευσαν εἰς Κρήτην· οὗς κατὰ μέσον τὸν πλοῦν ὁ
Ζεὺς κερυνώσας κατεπόντωσεν, ὥς φησιν Ἀλκιδάμας ἐν Μου-
σῇ Ἐρατοσθένους δὲ φησιν ἐν Ἐνπηδόω· Κτίμενον καὶ Ἀντι-
φὸν τοὺς Γανυκτορὸς ἐπὶ τῇ προειρημένῃ αἰτίᾳ ἀνελθόντας σφα-
γῆσθαι θεσμοῖς ἑταίροις ὑπὸ Εὐρυκλείους τοῦ μάντεως. Τὴν
μοῖαν παρθένον, τὴν ἀδελφὴν τῶν προειρημένων, μετὰ τὴν
μοῖαν ταύτην ἀναρτῆσαι· φθαρῆναι δὲ ὑπὸ τινος ξένου, συνό-
λου τοῦ Ἡσίοδου, Δημῶδους ὄνομα· ὃν καὶ αὐτὸν ἀναιρεθῆναι
ἐκ τῶν αἰτῶν φησιν. Ὑστερον δὲ Ὀρχομένιοι κατὰ χρησμὸν
ἐπεσφράγισαν αὐτὸν παρ' αὐτοῖς ἔθαψαν, καὶ ἐπέγραψαν ἐπὶ τῷ
ναῷ·

Ἀσκη μὲν πατρίς πολυλήϊος· ἀλλὰ θανόντος
ὅστις πληξίππων γῇ Μινυὰς κατέχει
Ἡσίοδου, τοῦ πλείστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἔστιν
ἐνδρῶν κρινομένων ἐν βασιάνῃ σαφίης.

17. Καὶ περὶ μὲν Ἡσίοδου τοσαῦτα· ὁ δὲ Ὅμηρος ἀποτυχὼν
τῆς νίκης περιερχόμενος εἶπε ταῖς ποιήματα, πρῶτον μὲν τὴν
ἐπὶ αὐτῷ, ἐπὶ ζ, ἥς ἡ ἀρχή·

Ἄργος αἶιδε, θεὰ, πολυδίψιον, ἔνθεν ἀναχτες·

ἐκ Ἐπιγόνους, ἐπὶ ζ, ὧν ἡ ἀρχή·

Νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι.

18. Φασὶ γάρ τινες καὶ ταῦτα Ὅμηρου εἶναι. Ἀκούσαντες δὲ
τοῦ ἔκβου οἱ Μίδα τοῦ βασιλέως παῖδες, Ξάνθος καὶ Γόργος,
ἐπαλαύσιν αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ
πατρὸς αὐτῶν, ἐφ' οὗ ἦν παρθένος χαλκῇ τὸν Μίδου θάνατον
ἐπιγράφειν. Καὶ ποιεῖ οὕτως·

Χαλκῇ παρθένος εἰμι, Μίδου δ' ἐπὶ σήματος ἤμαι.
Ἔτε' ἂν ὕδωρ τε νάη καὶ δένδρεα μακρὰ τεθῆλη,
καὶ ποταμοὶ πλήθωσι, περικλύζῃ δὲ θάλασσα,
ἥλιος ἀνιών φαίνῃ λαμπρὰ τε σελήνη,
εἰς τοῦ τῆδε μένουσα πολυκλαύτω ἐπὶ τύμβῳ
ἐμμενέω παριούσι, Μίδης δτι τῆδε τέθαπται.

culturam et pacem adhortaretur, victoriam reportaret, non ille,
qui bella et caedes narraret. Victoriam igitur hoc modo asse-
cutum fuisse Hesiodum dicunt; tripodemque aereum, quæ
præmio acceperat, Musis consecrasset, hac prius inscriptione
notatum :

Hesiodus Musis Heliconiadicibus hunc consecravit,
cantu quum vicisset Chalcide divinum Homerum.

15. Certamine igitur dimisso, Hesiodus Delphos navigavit,
oraculum ibidem consulturus, et victoriæ suæ primitias Deo
consecraturus. Cum vero templum ingrederetur, deo repletam
prophetissam hoc modo cecinisse dicunt :

Felix ille vir, qui circa meam domum versatur,
Hesiodus, Musis honoratus immortalibus :
ejus certe gloria erit, quocumque dispergitur aurora.
Sed Jovis cave Nemei pulchrum lucum ;
ibi enim tibi mortis exitus destinatus est.

16. Hesiodus autem, audito oraculo, a Peloponneso discessit,
putans illam, quæ in illa erat regione, Nemeam deum signifi-
care. OEnoen vero in Locride adveniens, apud Amphiphnaem
et Ganyclorem, Phegei filios, diversatur, vaticinii sane ignarus ;
omnis enim illa regio Jovi Nemeo consecrata erat. Cum autem
diutius apud OEnoenses commoratus esset, suspicati adolescen-
tes Hesiodum sorori suæ stuprum intulisse, eum interfecerunt,
marique, quod Eubæam et Locridem interjacet, submerse-
runt. Cum vero tertio post die cadaver ad terram delphinas
detulissent, quo tempore festum solenne in honorem Ariadnæ
celebrabatur, omnes ad litus decurrerunt, agnitoque corpore,
illud quidem lugentes sepelierunt, interfectores autem exquisi-
verunt ; qui sane civium suorum iram pertimescentes, cymba
piscatoria raplim comparata, ad Cretam navigarunt. Eos autem
in ipso itinere fulmine percussos Jupiter submersit, ut narrat
Alcidamas in Museo. Eratosthenes autem dicit in Enepedo Cli-
menum et Antiphum, Ganycitoris filios, ob illud, quod diximus,
crimen, cum rediissent, ab Eurycle haruspice, ut leges hos-
pitaes exigunt, morte mulctatos fuisse. Virginem quidem,
semet suspensisse ; corruptam vero fuisse ab hospite quodam,
qui Hesiodo comes itineris fuerat, nomine Demode, quem et
ipsum ab illis interfectum narrat. Postremo vero Orchomenii,
oraculo moniti, corpus ad se translatus sepelierunt, et hanc
inscriptionem tumulo imposuerunt :

Ascre quidem patria dives-segetum ; sed mortui
ossa equos-concitantium terra Minyarum detinet
Hesiodi, cujus plurima inter homines gloria est,
hominibus judicantibus in tentamine sapientiæ.

17. Hæc vero de Hesiodo. Homerus autem post amissam vi-
ctoriam circumerrans recitabat poemata ; primum quidem The-
balda, septies mille versus, quæ sic incipit :

Argos cane, dea, siticulosum, ubi reges ;

deinde Epigonos, totidem versus, quorum initium :

Nunc autem a recentioribus initium-faciamus, Musæ.

18. Dicunt enim nonnulli et hos Homeri esse. Auditis autem
carminibus Xanthus et Gorgus, Midæ filii, rogant eum, ut epi-
gramma, patris sui sepulchro inscribendum, componeret. Se-
pulchro autem imposita erat imago virginis ænea, Midæ mor-
tem deflentis. Epitaphium igitur, quod sequitur, componit :

Ænea virgo sum, Midæque in monimento sedeo :
dum undaque fluit, et arbores altæ florent,
et fluvii tument, inundatque mare,
sol exoriens lucet splendidaque luna ;
hic manens deplorato super tumulo
narro prætereuntibus, Midas quod hic sepultus est.

19. Λαβὼν δὲ παρ' αὐτῶν φιάλην ἀργυρᾶν ἀνατίθῃσιν ἐν Δελφοῖς τῷ Ἀπόλλωνι, ἐπιγράφας·

Φοῖβε ἀνάξ, δῶρον τόδ' Ὅμηρος καλὸν ἔδωκα
σῇσιν ἐπιφροσύναις· σὺ δέ μοι κλέος αἰὲν ὀπάζεις·

20. Μετὰ δὲ ταῦτα ποιεῖ τὴν Ὀδύσσειαν ἔπη μῦθ', πεποιηκώς ἤδη τὴν Διάδα ἔπων μὲ'. Παραγενόμενος δὲ ἐκείθεν εἰς Ἀθήνας, αὐτὸν ξενισθῆναι φασὶ παρὰ Μέδοντι τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀθηναίων. Ἐν δὲ τῷ βουλευτηρίῳ ψύχους ὄντος, καὶ πυρὸς καίουμένου, σχεδιάσαι λέγεται τοὺςδε τοὺς στίχους·

Ἀνὲρ δὲ στέφανος παῖδες, πύργοι δὲ πόλῃος·
ἵπποι δ' αὖ πεδίου κόσμος, νῆες δὲ θαλάσσης·
λαὸς δ' εἰν ἀγορῇσι καθήμενος εἰσοράσθαι.
Αἰθομένου δὲ πυρὸς γεραρώτερος οἶκος ἰδέσθαι
ῥήματι χειμερίῳ, ὅπότεν νύφῃσι Κρονίων.

21. Ἐκείθεν δὲ παραγενόμενος εἰς Κόρινθον, ἐρραψύφει τὰ ποιήματα. Τιμηθεὶς δὲ μεγάλως παραγίγνεται εἰς Ἄργος· καὶ λέγει ἐκ τῆς Διάδος τὰ ἔπη τάδε·

Οἳ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ἑρμιόνην τ' Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
Τροίῃν, Ἡϊόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδουρον,
νῆσόν τ' Αἰγίνα Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν,
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Τυδείδης, οὗ πατὴρ ἔχων μένος Οἰνείδαο,
καὶ Σθέnelος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός.
Τοῖσι δ' ἄμ' Εὐρύπυλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φῶς,
Μηχιστέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτος.
Ἐκ πάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Τοῖσι δ' ἄμ' ὀργώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο·
ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμενες ἐστιχώοντο
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.

22. Τῶν δὲ Ἀργείων οἱ προσσηκότες, ὑπερβολῇ χαρέντες ἐπὶ τῷ ἐγκωμιάζεσθαι τὸ γένος αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἐνδοξοτάτου τῶν ποιητῶν, αὐτὸν μὲν πολυτελεῖσι δωρεαῖς ἐτίμησαν, εἰκόνα δὲ χαλκῇν ἀναστήσαντες, ἐψηφίσαντο θυσίαν ἐπιτελεῖν Ὅμηρον καθ' ἡμέραν καὶ κατὰ μῆνα καὶ κατ' ἐνιαυτὸν, ἄλλην δὲ θυσίαν πενταετηρίδα ἐς Χίον ἀποστέλλειν. Ἐπιγράφουσι δὲ ἐπὶ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ·

Θεῖος Ὅμηρος ὅδ' ἐστίν, δὲς Ἑλλάδα τὴν μεγάλαυχον
πᾶσαν ἐκόσμησεν καλλιπεῖ σοφίῃ,
ἔρχομαι δ' Ἀργείους, οἳ τὴν θεοτειχέα Τροίην
ἤρειψαν ποινὴν ἡὔκομου Ἑλένης.
Οὗ χάριν ἔστησεν ὄημος μεγαλόπτολις αὐτὸν
ἐνθάδε καὶ τιμαῖς ἀμύπτει ἀθανάτων.

23. Ἐνδιατρίψας δὲ τῇ πόλει χρόνον τινὰ διέπλευσεν εἰς Δῆλον εἰς τὴν πανήγυριν. Καὶ σταθεὶς ἐπὶ τὸν κερατινὸν βωμὸν λέγει ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, οὗ ἡ ἀρχή·

Μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο.

24. Ῥηθέντος δὲ τοῦ ὕμνου, οἱ μὲν Ἴωνες πολίτην αὐτὸν κοινὸν ἐποίησαντο, Ἀθηναῖοι δὲ γράψαντες τὰ ἔπη εἰς λεύκωμα ἀνέθηκάν ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ. Τῆς δὲ πανηγύρεως λυθείσης, ὁ ποιητὴς εἰς Ἴον ἐπλευσε πρὸς Κρεώφυλον, κακῇ χρόνον διέτριβεν, πρεσβύτης ὢν ἤδη. Ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης καθήμενος, παῖδων τινῶν ἀπ' ἀλείας ἐρχομένων, ὥς φασὶ, πυθόμενος·

Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας θηρήτορες, τί ῥ' ἐχομένε τι;
εἰπόντων δὲ ἐκείνων·

· 19. Donatus autem ab his phiala argentea, eam Apollini Delphico consecrat, hac prius inscriptione imposita :

Phæbe rex, donum hoc Homerus pulchrum dedi
tuæ sapientiæ; tu autem mihi gloriam semper præbeas.

20. Post hæc autem componit Odysseam, 12500 versus, composita prius Iliade 10006 versuum. Inde vero Athenas profectum a Medonte, Atheniensium rege, hospitio acceptum dicunt. In curia vero, cum frigida esset tempestas, et ignis accensus esset, hos versus ex tempore recitasse dicitur :

Viri quidem corona liberi, turres vero urbis;
equi autem rursus campi decus, naves vero maris;
populus autem in concionibus sedens conspicuus.
Ardenie igne augustior domus videtur
die hiberno, cum nivem-demittat Saturnius.

21. Inde Corinthum profectus, rhapsodias canebat, magnisque honoribus affectus, Argos migrat, ibique ex Iliade hos versus recitat :

Qui vero Argosque tenebant Tirynthaque bene-munitam,
Hermionenque Asinenque, profundum sinum habentes;
Træzena Eionasque et vitibus-consitam Epidaurum,
insulamque Æginam, Masetaque, juvenes Achivorum :
his porro præerat voce insignis Diomedes,
Tydides, sui patris habens vim CEnidæ,
et Sthenelus, Capanei inclyti dilectus filius.
Cum-his vero una Eurypylos tertius ibat, similis-deo vir,
Mecistei filius Talaionidæ regis.
Universis autem præerat voce-excellens Diomedes.
Hos vero simul octoginta nigræ naves sequebantur :
in iis autem viri belli periti ordine-incedebant,
Argivi lineis-thoracibus, stimuli belli.

22. Argivorum vero procures, supra modum gaudentes encomio, quod genti suæ poeta celeberrimus tribuerit, pretiosis eum donis honorarunt erectaque statua ænea decreverunt, ut diurnum, menstruum et annuum sacrificium Homero fieret, aliudque insuper sacrificium quinto quoque anno Chium mitteretur; statuae autem ejus hanc imponunt inscriptionem :

Divinus Homerus hic est, qui Hellada magnanimam
totam honestavit suaviloqua sapientia;
præcipue vero Argivos, qui a-diis-aedificatam Trojam
diruerunt in-pœnam pulchricomæ Helenæ.
Cujus gratia statuit populus magnæ urbis eum
hic, et honoribus colit immortalium.

23. In hac autem urbe aliquantisper commoratus ad Delum navigavit, ut conventui publico interesset, et altari e cornibus exstructo insistens, recitat hymnum in Apollinem, qui sic incipit :

Memor-ero, neque obliviscar Apollinis longe-jaculantis.

24. Recitalo autem hymno eum quidem Iones civitate sua donarunt, Delii vero carmina, tabulae albæ inscripta, in Dianæ templum retulerunt. Dimisso vero conventu, poeta ad Ion navigavit, ad Creophylum; ibique aliquantisper commoratus est, cum jam senex esset. Cum vero juxta mare consedisset, adolescentes quosdam a piscatu redeuntes fertur interrogasse :

Viri ex Arcadia piscatores, num habemus aliquid?

Illis autem dicentibus ·

Ὅσσ' ἔλομεν λιπόμεσθα, δὲ οὐχ ἔλομεν φερόμεσθα,
 οὐ νόησας τὸ λεχθέν, ἤρετο αὐτοὺς ὃ τι λέγοιεν. Οἱ δὲ φασιν ἐν
 αἰεΐᾳ μὲν ἀγρεῦσαι μὴδὲν, ἐφθαιρῖσθαι δὲ, καὶ τῶν φθειρῶν
 οὕς ἔλαβον καταλιπεῖν· οὕς δὲ οὐκ ἔλαβον ἐν τοῖς ἱματίοις φέ-
 ρειν. Ἀναμνησθεῖς δὲ τοῦ μαντείου, ὅτι τὸ τέλος αὐτοῦ ἦκει
 τοῦ βίου, ποιεῖ τὸ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα. Ἀναχωρῶν δὲ
 ἐκεῖθεν, ὄντος πηλοῦ ὀλισθῶν καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν πλευρὰν, τρι-
 ταῖος, ὥς φασι, τελευτᾷ. Καὶ ἐτάφη ἐν Ἰω. Ἔστι δὲ τὸ ἐπί-
 γραμμα τόδε·

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
 ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὅμηρον.

Quæ cepimus, reliquimus; quæ non cepimus, auferimus;
 responsum non intelligens, percontatus est eos, quid dicerent.
 Illi autem responderunt, in piscatione quidem se nihil cepisse;
 sed pediculos venatos fuisse, eorumque quos ceperant, reli-
 quisse, quos vero non ceperant, jam in vestibus ferre. Recor-
 datus igitur vaticinii, vitæque finem sibi jam instare intelli-
 gens, sepulchri inscriptionem componit; inde vero receden-
 tem, lutulento solo, lapsum, et in latus concidentem, tertio
 post die mortuum esse dicunt, et in Io sepultum. Epigramma
 autem hoc est:

Hic sacrum caput terra obtegit,
 virorum heroum præconem, divinum Homerum.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Nulla præposita litera numeri in *Theogonia* quærendi sunt; *O. opera et dies, S. scutum Herculis* significat; numeri romani ad *fragmenta* remittunt.

A.

- Ἀβαντίς, ἴδος, ἡ, priscum Eubææ insulæ nomen, III.
 Ἀγαμέμνων, ονος, Plisthenis et Cleollæ f., Mycenensis, LXXVII; vid. Ἀτρεΐδαι.
 Ἀγαυή, 1) Nereidum una, 246. 2) Cadmi et Harmoniæ filia, καλλιπάρης, 976.
 Ἀγήνωρ, ορος, pater Demodoces, XXXIX; Phœnicis, LVIII.
 Ἀγλαΐη, Gratiarum una, 909, Vulcani uxor, 946.
 Ἀγριος, Ulixis et Circes f., 1013, Tyrrhenorum rex, 1016.
 Ἀγχίστης, ου, Æneæ pater e Venere, ἥρωις, 1009.
 Ἀδμήτη, Oceanitidum una, 349.
 Ἀδμητος, rex, cuius greges Apollo pascebat, LXXXI.
 Ἀδωνίς, ἴδος, f. Phœnicis et Amphesibœæ, CXCVI.
 Ἀέθλιος, Jovis f., pater Endymionis e Calyce, CXLIV.
 Ἀελὼ, οὗς, Harpyiarum altera, 267.
 Ἀθάμας, αντος, Æoli f., XXIII.
 Ἀθῆναι, ἄων, αἱ, Athenæ urbs, λεραὶ, LXXVIII.
 Ἀθηναίη, 318; S. 126, 443; O. 430; XXX. Vid. Ἀθήνη.
 Ἀθήνη et Ἀθηναίη, Minerva, 13; nata ex capite Jovis, 924, qui Μητιν, quum eam paritura esset, devoraverat, 888, 895; quomodo Jovis jussu (O. 65) Pandoram exornaverit, 573, seqq. 587; O. 62, 67; Herculem thorace donavit, S. 126; qualis in Herculis scuto representata, S. 197, seqq.; Herculem et Iolaum de certamine cum Cycno ac Marte ineundo præmonet, S. 325, seqq.; Marti suadet, ne cum Hercule pugnet, S. 443, seqq.; Herculi cum Marte pugnanti opem fert, S. 455; post Martis et Herculis certamen in Olympum redit, S. 470; Periclymenum ab Hercule interfici jubet, XXX. Epitheta : ἀγελείη, 318; γλαυκῶπις, 13, 573, 888; S. 325, 343, 455, 470; O. 72; κούρη Διὸς, 13; S. 126; Διὸς θυγάτηρ, S. 197; εἶα θεάων, S. 338.
 Ἀθηναίης δμῶος, faber lignarius vocatur, O 430.
 Αἰακίδης, ου, Æaci f., Peleus, XLVI; οἱ Αἰακίδαι, robore insignes, CLXIII, bello gaudentes, CLXIV.
 Αἰακός, Phoci pater e Psamathe Nereide, 1005. LXIV.
 Αἰας, αντος, 1) Telamonius, unde nomen traxerit, CXV. 2) Ilei (Oilei) f. XLVIII.
 Αἰγαῖος, adj. 1) Αἰγαῖον ὄρος, Idæus mons Cretæ insulæ, in quo Rhea Jovem abscondit, πεπυκασμένον, ὤληεν, 484. 2) Αἰγαῖον πεδῖον, campus Ægæus, prope Cirrhæam urbem situs, unde nomen traxerit, CXXXV.
 Αἰγείδης, ου, Ægei f., Theseus, S. 182.
 Αἰγλή, 1) Panopei filia, a Theseo amata, LXXXV, et in matrimonium ducta, LXXXVI. 2) Heliadum una, CIV.
 Αἰδης, αο, s. εω et Αἰδωνεύς, ἥρος et Αἷς, ἴδος, Pluto, Rheæ et Saturni f., 455. Proserpinam rapuit, 913, cum qua in Tartaro habitat, 768, 774. Epitheta : ἰφθιμος, 455, 768, 774, κρυερός, O. 158; Ζεὺς χθόνιος, O. 465; θεὸς χθόνιος, 767; ἐνέροισι καταρθιμένοισιν ἀνάσσων, 850. Αἶδος κυνήη, quacum Perseus in Herculis clypeo representatus, S. 227. Αἶδος εἰσω, S. 151, et Αἰδόσδε, S. 254; δόμος κρυεροῦ Αἰδοῦ, O. 158; Αἰδεω κύων, Cerberus, 311.
 Αἰδωνεύς, ἥρος, 913; vid. Αἰδης.
 Αἰδώς, οὗς, Pietas, cum Nemese e terra aufugit, O. 197, seqq.
 Αἰήτης, αο et εω, Colchorum rex, Solis et Perseidis f., Circes frater, βασιλεὺς, 956; ex Idyia pater Medææ, 957, seqq., 992, διοτρεφὴς βασιλεὺς; pater Jophossæ, LXII; ad eum Phrixus venit, I; ejus filiam, Medeam, Jaso Iolcum duxit, 994.
 Αἰθερίη, una Heliadum, CIV.
 Αἰθῆρ, ἔρος, Ercebi Noctisque f., Diei frater, 124, sq.; pater Broti ex Himera (Die), CLXXII.
 Αἰθίοπες, οἱ, quorum rex Memnon, 985. CXXXII.
 Αἰθων, cognomen Erysichthoni unde inditum sit, CCXII.
 Αἰνείας, αο, Veneris et Anchisæ f., 1008.
 Αἰνήτιος, Jupiter cognominatus ex Æno, monte Cephaloniæ, CLI.
 Αἰολίς, ἴδος, adj. fem. Æolia, Κύμη, O. 636.
 Αἰολίδαι, οἱ, Æoli filii, recensentur, XXIII.
 Αἰόλος, Hellenis f., XXIII; pater complurium filiorum, qui recensentur *ibid.*
 Αἰνυτος, pater Tlesenoris et Perithoi, CLXXVI.
 Αἷς, ἴδος, S. 151, 227, 254; vid. Αἰδης.
 Αἰσθητος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 342.
 Αἰσωνίδης, ου, Æsonis f., Jaso, 993, 999.
 Αἰσων, ονος, Jasonis pater e Polymela, LXXXIII, CLXXXI.
 Αἶτνη, mons, CXXXVI.
 Αἰτωλοὶ, οἱ, Ætoli, a quibus Apollo Curetes defendit, CXI.
 Ἀκάστη, una Oceanitidum, 356.
 Ἀκατος. De ejus uxore Peleoque historiam ab Hesiodo fuse narratam fuisse, CXCIX.
 Ἀκταίη, Nereidum una, 249.
 Ἀκτωρ, ορος. Ejus filiorum corpora in unum coniecta, LXXI.
 Ἀλάζυγος, Seri frater, XCII.
 Ἀλγαι, τὰ, Dolores, Eridis liberi, διακρύοντα, 227.
 Ἀλάκμων, ονος, Fluvius, Oceani Tethyosque f., 341.
 Ἀλή, una Nereidum, 245.
 Ἀλμῆδη, una Nereidum, εὐσπέρωνος, 255.
 Ἀλκάρθιος, Perieris f., Seri pater ex Alcyone, XCII.
 Ἀλκίθους, Parthaonis f., ab Ænomao interfectus, CX.
 Ἀλκαιο, Amphitryonis pater, S. 26.
 Ἀλκείδης, Alcei f., Amphitryo, S. 112.

Ἄρετος, Aretes frater, LXXVII.
 Ἐκτρυωνίη, Electryonis filia, cum Amphitryone marito Thebas venit, S. 3, seqq.; mater Herculis e Jove, 913, S. 52, Iphiclis ex Amphitryone, S. 54; καλλιόπη, 526, 950. S. 467. LXXVI.
 Ἐκτρυωνίη, Seri mater ex Halirrhothio, XCII.
 Ἐλός, ἡ, urbs Ætoliae, ab Aloëo condita, LX.
 Ἐλπίος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 338.
 Ἐλεονόη, Adonis mater e Phœnice, CXCVI.
 Ἐλεος, ἕως, Alodidarum ex Iphimedeā pater esse ferebatur, LX; vid. Ἀλωΐδα.
 Ἐλπίος, οἱ, (Otus et Ephialtes), Aloëi filii, nominantur, qui revera Neptuni filii sunt ex Iphimedeā, LX.
 Ἐλποστράτης, οὐ, Hippostratus, Amaryncei aut f. aut avus, LXXXVIII.
 Ἐλποστράτης, ἕως, Hippostrati aut avus aut pater, LXXXVIII.
 Ἐμπύκλος, οὐ, Ampyci f., Mopsus, S. 181.
 Ἐμπροσθέν, οἱ, prudentia insignes, CLVIII.
 Ἐπείρος, Thessaliae fluvius, πολύδετρος, XLVII.
 Ἐπειρεὺς, pater Amphilochoi, CCVII.
 Ἐπειρεὺς, αὐτός, Artibiz pater, CCVI. In ludis funebribus Amphidamantis, Chalcidensium regis, Hesiodus poeseos victoriam reportat, O. 656, seqq.
 Ἐκτρυωνίη, ὁ, Vulcani nomen, 571, 579, περικλυτός; S. 219, κλυτός; O. 70, 945, ἀγακλυτός; LXXXII.
 Ἐρχόμενος, Orchomeni f., CXC.
 Ἐριδιόνη, αἰ, Discepciones, Eridis filiae, 229.
 Ἐριδιόνη, Amphiarai f., CXVII, ab Apolline occisus, CLXXVI.
 Ἐριδιόνη, οὐς, Oceanitidum una, 360.
 Ἐριδιόνη, una Nereidum, 243, 254; mater Tritonis e Ἀρπυίο, 930.
 Ἐρμιόνης, ἕως, Alcæi f., S. 26; Alcmenes conjux, αὐτός, S. 2; ex ea Iphiclis pater, S. 54, λαοσσόος; Ἐκτρυωνίη interfecto, S. 11, 82, cum Alcmena uxore Πηνελόπεια Thebas migrat, S. 2, 12, seqq., 80, 81; Dracorum, Locorum, Phocensium dux, λαοσσόος, S. 37, Taphis ac Telebois bellum infert, S. 44, 19, seqq.
 Ἐκτρυωνίη, Amphitryonis f., Hercules, 317; S. 163, 416, 433, 459.
 Ἐρμῆς, οὐς, cithara canens Thebarum moenia aedificat cum Zetho fratre, CCIV.
 Ἐρμῆς, Plithenis et Cleollæ filia, Agamemnonis ac Menelai soror, Pyladæ mater, LXXVII.
 Ἐρμῆς, Thessaliae fluvius, S. 477.
 Ἐρμῆς, Minos f., Eurygyes quoque appellatus, LXXVIII.
 Ἐκτρυωνίη, αἰ, (Homicidia), Eridis filiae, 228; quam una in Herculis scuto representata, S. 155.
 Ἐρμῆς, Messeniae urbs, ποιήσασα, S. 381.
 Ἐρμῆς, oppidum, S. 474.
 Ἐρμῆς, Pylonis filia, mater quatuor filiorum et Joleæ filiae ex Euryto, κρείουσα, XLV.
 Ἐρμῆς, Fraus, Noctis filia, 224.
 Ἐρμῆς, αὐτός, mons Nemææ, 331.
 Ἐκτρυωνίη, αὐτός, ἐκτρυών, 94; ἀναξ, 347; ἐκατηδελέτης, αὐτός, S. 100. S. 68, 479. Jovis et Latonæ f., 918, LXXVII, CLXVIII; quo die natus, O. 771; pater Esculapii et Eropidis ex Arsinoe, LXXXVII, Aristæi (Crene, LXX, Chæronis e Thero, LIV; Admeti regis pascens, LXXXI; cum Neptuno Trojæ moenia destruit, XLVIII; Cyclopes occidit, XXXIII; Cureti-
 λην οὐκον φέρει contra Ætolos, Meleagrum interficit, Ἄνδρην Amphilochoium interficit, CLXXXVI; ejus in luco boves cum Cycno pugnat, S. 57, ἐκατηδελέτης; in Metallis scuto representatus, S. 202, Διὸς καὶ Ἀθητῶ-

νιός; a Pæone distinctus, CI; Παγασαῖος, S. 70; Apollo pastoralis, i. e. Aristæus, LXX.
 Ἄραβος, Mercurii et Throniæ f., XXXII.
 Ἀργεῖος, adj. Argivus. Ἥρη Ἀργεῖη, Juno Argiva, 12.
 Ἀργεῖφόντης, Mercurius, διάκτορος, O. 68, 77, κλυτός, O. 84.
 Ἀρείων, οὐς, Herculis equus, κυανοχαΐτης, S. 120.
 Ἀργέστης, Ventus, Astræi Auroræque f., 379, 870.
 Ἀργῆς, Cyclopum unus, ὁμβριμόθυμος, 140.
 Ἀργος, οὐ, 1) Ius custos, describitur IV. 2) Phrixi f. ex Jophosse, LXII.
 Ἀργος, αὐτός, τὸ, ἱππόδοτον, LIII; olim ἄνδρον, postea ἔνδρον, LXIX.
 Ἀργῶ, οὐς, ἡ, Argonautarum navis, LVII.
 Ἀργωνάται, οἱ, Phasidem trajecerunt, LVI; Oceano trajecto ad Libyam appulerunt, LVII.
 Ἀρδῆσχος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 345.
 Ἀρέστωρ, οὐς, Mycenæ maritus, CVII.
 Ἀρης, ὁς, Mars, Jovis ac Junonis f., 922; ex Venere pater Φόβου et Δαίμον, 934, atque Harmoniæ, 937; Cycni pater, S. 59; ab Hercule vulneratus in priore quodam certamine, S. 359, 599; posterius ejus cum Hercule certamen, S. 425—466; in quo iterum vulneratus, S. 460, seqq., ad Olympum redit, S. 466; in Herculis clypeo representatus, S. 191, seqq. Epitheta: ἀκρότης αὐτῆς, S. 346; ἀνδροφόνος, S. 98; βλοσυρός, S. 191; βρισάρματος οὐλῖος, S. 441; βροτολοιγός, S. 333, 425; ἐναρφόρος οὐλῖος, S. 192; ῥινοτόρος, S. 934; πολλίπορθος, S. 936. Ἄρης ἔργα, bella, O. 145; ὄζος Ἄρης bellator vocatur, S. 181; XLV, LXXXVIII, XCIII. — S. 100, 434, 444, 446, 450, 457.
 Ἀρήτη, Alcinoi soror, LXXIV.
 Ἀρητιάδης, Martis f., Cygnus, S. 57.
 Ἀριάδνη, Minois filia, 948; Bacchi uxor, ξανθή, 947, quam Jupiter ἀθάνατον καὶ ἀγήρω reddidit, 949; a Theseo derelicta, LXXXV, LXXXVI.
 Ἄρμιοι, οἱ, Mysiæ populus. Apud hos Echidnæ sedes erat subterranea, 304.
 Ἀρίσθας, αὐτός, pater Molyri, LIII.
 Ἀρισταῖος, Apollinis et Cyrenes f., Apollo pastoralis, LXX; Autonoe uxorem duxit, βαθυχαΐτης, 977.
 Ἀραδία, ubi Pallantium urbs, CXCVIII.
 Ἀρχαῖς, ἄδος, Jovis et Helices f., XCIX.
 Ἀρκτος, ὁ, Centaurus, S. 186.
 Ἀρκτος, ἡ, XCIX. Vid. Ἐλίχη.
 Ἀρκτούρος, ὁ, ἀστὴρ, O. 565, seqq., 610.
 Ἀρμονίη, Martis ac Veneris filia, Cadmi uxor, 937, 975, et ex eo mater Inus, Semeles, Agaves, 976, Autonoes, 977, Polydori, 978.
 Ἀρνη, oppidum Bæotiæ, S. 381, 475.
 Ἀρπυιαί, αἰ, Aëlo et Ocypete, Thaumantis Electraeque filiae, ἥχομοι, 267, seqq. Phineum ad usque Scytharum terram propellunt, CXXXI; Zetæ Calaisque precibus ad Jovem missis e morte servantur, CLI, CLII.
 Ἀρσινόη, Esculapii et Eropidis mater ex Apolline, LXXXVII.
 Ἀρτεμις, ἰδος, ἡ, Diana, Jovis ac Latonæ filia, τοχέαιρα, 918, 14; Helicen (Callisto) in ursæ speciem convertit, XCIX; Hecaten ex Iphigenia facit, CV; Orioni vim sibi asferre studentem scorpionem immittit, qui eum interficit, XLIII.
 Ἀρτιθία, Amphidamantis filia, CCVI.
 Ἀσβόλος, Centaurus, οἰωνιστής, S. 185.
 Ἀσίη, una Oceanitidum, 359.
 Ἀσκληπίος, Æsculapius, Apollinis et Arsinoes f., ὁρχαμος ἀνδρῶν, ἀμύμων, κρατερὸς, LXXXVII; Machaonis pater e Xanthe CLXXIX; Jovis fulmine percussus, XXXIV.

Ἀσκη, vicus in vicinitate Heliconis situs, ubi Hesiodi pater consedit, O. 639, seqq.
 Ἀσπληθῶν, Orchomeni f., CXc.
 Ἀστερίη, Phæbes et Cœi filia, εὐώνυμος, uxor Persæ, 409; ex eo Hecates mater, 411.
 Ἀστερίων, υἱός, rex Cretensium, cui Jupiter Europen connubio junxit, CXLIX.
 Ἀστραῖος, Criei et Eurybiæ f., μέγας, 376; quatuor Ventorum, Luciferi, aliorum Astrorum pater ex Aurora, 378, seqq.
 Ἀστυδάμεια, quæ Astyoche ab Homero (B. 513) vocatur, XC.
 Ἀταλάντη, Schænei filia, LXXIII; ποδώκης ἄτα, LXXII.
 Ἄτη, Eridis filia, 230.
 Ἀτλαγενής, ἔς, adj. Atlante natus. Πληιάδων Ἀτλαγενέων, O. 383.
 Ἀτλαντίς, ἴδος, Atlantis filia, Maja, 938.
 Ἀτλας, ἄνθρωπος, Japeti et Clymenes f., κρατερόφρων, 509; cælum capite manibusque sustinet, 517, seqq., 746, Ἰαπετοῖο πάις.
 Ἀτρεΐδαι, οἱ, Atræi nepotes, Plisthenis filii, Agamemno et Menelaus, ab avo educati, LXXVII; divitiis insignes, CLXXIII.
 Ἀτρεΐς, ἴδος, Agamemnonis ac Menelai avus, LXXVII.
 Ἀτροπος, ἡ, una Parcarum, 218, 905; in Herculis clypeo representata, S. 259.
 Αὐλῆς, ἴδος, ἡ, urbs Bœotiæ, ubi Græci Trojam profecturi tempestatibus retenti sunt, O. 651, seqq.
 Αὐτόλοχος, furandi arte insignis, LXVIII.
 Αὐτόνοη, 1) Nereidum una, 258. 2) Cadmi et Harmoniæ filia, Aristæi uxor, 977.
 Ἀφροδίτη, Venus, ἀφρογενής θεὰ, 196; e genetalibus Urani in mari natanlibus nata, 188, seqq.; nominis derivatio, 195, seqq.; e Marte mater Φόδου et Δείμου, 934, et Harmoniæ, 937, 975; ex Anchise Æneæ mater, 1008; Phaëthontem raptum templi sui custodem facit, 987, seqq.; quomodo Pandoram exornaverit, O. 65; a Tyndareo neglecta qualem poenam ab ejus filiabus petierit, CXLVII. Epitheta: ἐλικοβλέφαρος, 16; πολύχρυσος, 980; O. 521; S. 8, 47; L; φιλομυιδής, 989; CXLVII; χρυσέη, 822, 962, 975, 1005, 1014; O. 65; C. Vid. Κυθήρεια, Κυπρογενής, Κύπρις.
 Ἀχαιοί, οἱ, Græci, Troiam trajecturi procellis Aulide retenti, O. 651, seqq.
 Ἀχελώϊος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., ἀργυροδίνης, 340.
 Ἀχιλλεύς, ἦος, Pelei ac Thetidis f., ἐξήνηρ, θυμολέων, 1007; e nece fratrum solus servatur, II; Patrocli frater patruelis, CLXXXVIII.
 Ἀχλὺς, ὥς, ἡ, Tristitia, qualis in Herculis scuto representata fuerit, S. 264, seqq.

B.

Βελλεροφόντης, cum Pegaso Chimaeram occidit, 325.
 Βήλος, rex, Throniæ pater, XXXII.
 Βίη, Vis, Pallantis et Stygis filia, 385, cum Κρατεῖ (Robore) apud Jovem habitans, 386, seqq. 401, seqq.
 Βοιωτίος, adj. Bœoticus. Ὑγίη Βοιωτίνη, XLIX.
 Βοιωτοί, οἱ, socii Amphitryonis Taphios ac Teleboas debellantis, πλῆξιπποι, S. 24.
 Βορέας, αὐ et οὐ et ὦ, Ventus, Astræi Auroræque f., αἰψήροκλευθος, 379, 870. O. 506, seqq; ἱς ἀνέμου Βορέου, O. 518; Ὀρητικός, O. 553.
 Βούσιρις, ὁ, undecim ætatibus major natu quam Hercules, CXCVII.
 Βούτης, οὐ, Neptuni f., CXIII; Polycæonis pater, CIX.

Βριάρεως, 817. Vid. Ὀβριάρεως.
 Βρόντης, οὐ, Cyclopus unus, 140.
 Βροτός, Æltheris et Diei f., CLXXII.
 Βρύλλη, Minois filia, mater Orionis e Neptuno, XLIII.

Γ.

Γαῖα, Tellus, prima post Chaos orta, εὐρύστερος, 117; sine viri concubitu mater Cœli, 127, Montium, 129, Ponti, 131; e Cælo mater Oceani, 133, Cœi, Criei, Hyperionis, Japeti, 134, Thææ, Rheæ, Themidis, Mnemosynes, 135, Phæbes, Telhyos, 136, Saturni, 137, Cyclopus, 139, Centimanorum (Cotti Briareique et Gyræ), 147; a Cælo filios Γαίης ἐν κευθμῶν occultante ultionem petitura ferrum creat, 161, falcemque fabricatur, 162, quam Saturno dat, 174, (vid. porro Οὐρανός et Κρόνος); guttis cruentis genitalium Cælo resectorum susceptis, 182, seqq., Furias, Gigantes Meliasque nymphas parit, 185, seqq.; ex Tartaro mater Typhœi, 821; Centimanos ex Erebo ad lucem reduci jubet, 626, seqq.; Jovem Deorum regem creari jubet, 884. — 20, 45, 421, 463, 470, 494, 891; πελώρη, 159, 173, 479, 821.
 Γαλαξάουρη, una Oceanitidum, 353.
 Γαλάτεια, una Nereidum, 250.
 Γαλήνη, Nereidum una, 244.
 Γερήνιος, Nestoris cognomen, quia apud Gerenos educatus est, XXX, XXXI.
 Γέρηνοι, οἱ, populus Messeniæ, ἱππόδαμοι, XXX, XXXI.
 Γέρηνον, τὸ, Messeniæ oppidum, ubi Nestor educatus est, ἀνθεμόεν, XXXI.
 Γήρας, αὐς, τὸ, (Senectus) ex Nocte natum, οὐλόμενον, 225.
 Γηρυονεύς, ἦος, Chrysaoris et Calliroes f., τριχάρηος, 287, 979, seqq.; in Erythea insula interfectus ab Hercule, qui ejus boves abducit, 289, seqq., 982. 309, vid. Ὀρβός.
 Γίγαντες, οἱ, Telluris filii e guttis cruentis genitalium Cœli a Saturno resectorum, 185.
 Γλακτοφάγοι, οἱ, gens Scythica, CXXXI.
 Γλαύκη, Nereidum una, 244.
 Γλαυκονόμη, una Nereidum, φιλομυιδής, 256.
 Γλαυκώπις, Minervæ nomen proprium, 587, ὁμομοπιτήρη; Minervæ epitheton sapius, vid. Ἀθήνη.
 Γλήχων, υἱός, ἡ, urbs Cephisso adiacens, ἐρυμνί, CXLII.
 Γοργεῖος, adj. κάρηνα Γοργεῖα, Gorgonum capita, S. 236, seqq.
 Γοργῶ, οὐς et Γοργῶν, ὄνος. Γοργοῦς, Gorgonis, i. e. Medusæ, caput Perseus in Herculis scuto representatus portat, S. 223, δεινοῖο πελώρου; αἱ Γοργοὶ et Γοργόνες, Gorgones (Sitheno, Euryale, Medusa) Phorci Cetusque filiæ, in extrema ora Oceani cum Hesperidibus habitantes, 274, seqq.; quales in Herculis clypeo representatæ, S. 229, seqq., ἀπλητοὶ τε καὶ οὐ φεταί.
 Γοργῶν, vid. Γοργῶ.
 Γραῖαι, αἱ, Pephredo et Enyo, Phorci Cetusque filiæ, καλλιπάρηοι, 270.
 Γραῖκος, Jovis et Pandoræ f., XX.
 Γρήνικος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 342.
 Γύγης, Gyas s. Gyges, Telluris Cœlique f. centimanus, 147, seqq.; 618; 714, ἄστος πολέμοιο; 734; 817. Vid. Ὀβριάρεως.

Δ.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, οἱ, Dactyli Idæi, in Creta insula ferrum

Δαναοί, αἱ, Danaides, Danai filiae, Argos ἐνυδρον reddiderunt, LXIX.

Δανειή, Persei mater, ἡύκομος, S. 216.

Δαναΐδης, οὐ, Danaes f., Perseus, S. 229.

Δαναός, Argos ἐνυδρον ex ἀνύδρῳ fecit, LXIX.

Δαίμων (Pavor) et Φόβος, Martis ac Veneris filii, 934; Martis comites, 935, seqq., S. 195, 463.

Δαναΐδων, ὠνος, Promethei ac Pandorae f., XXI; ejus in ædibus Jupiter Pandoram compressit, XX; ejus pusteri in Thessalia regnabant, XXIV; Leleges ei a Jove dati, XXV.

Δαίμων, ὠνος, Euryti et Antiopes f., XLV; pater Phylaci, CLXII.

Δῶρος, ἡ, insula Apollini sacra, ubi Hesiodus atque Homerus hunc Deum cecinere, CLXVIII.

Δαίμων, τερος et τρος (912), Ceres, Rheæ ac Saturni filia, 454; mater Proserpinae ex Jove, 912; e Jasio Pluti mater, 969; Cychriden serpentem famulum suum Eleuside facit, CCI. Epitheta: ἀγνή, O. 465; ἡ δαΐμων, 969; εὐστέφανος, αἰδοίη, O. 300; πολυφύρβη, 912 Agnorum fruges ἔργα Δημήτερος, O. 393, vocantur, et Δημήτερος ἀγνή, O. 32, 466, 597, 805; S. 290.

Δαίμων, Agenoris filia, XXXIX.

Δαίμων, τερος, Cleollae pater, LXXVII.

Δαίμων, adj. (geminus). Δίδυμοι κολωνοί, Didymi colles, in Thessalia, XLVII.

Δαίμων, 1) Horarum una, 902; 2) Justitia, virgo, Jovis filia, O. 256, de qua O. 220, seqq. et O. 256, seqq.

Δαίμων, υός, XXVI.

Δαίμων, una Heliadum, CIV.

Δαίμων, Oceanitidum una, ἐρατή, 353. (Veneris mater), inter sumina a Musis celebrata nominatur 17, καλή.

Δαίμων, Bacchus, Jovis et Semeles filius, πολυγυθής, 941; Ariadnen uxorem duxit, χρυσοκόμης, 947; CEnopionis pater, XXXVIII, a Proetidibus neglectus ipsas humilia punit, XXIX; δῶρα Διωνύσου πολυγυθούς, O. 614. — S. 400; LXV.

Δαίμων, Centaurus, Πευκείδης, S. 187.

Δαίμων, τερος, unus e principibus Lapitharum, S. 179.

Δαίμων, Nereidum una, 248.

Δαίμων, (Legum Contemptio), Eridis filia, 230.

Δαίμων, Thesprotiae urbs cum Jovis oraculo, LI, 5, seqq. Pelasgorum sedes, CXXXIV.

Δαίμων, υός, 1) Oceanitidum una, 242, 350; Nereidum mater, 241. 2) una Nereidum, 250.

Δαίμων, Hellenis f., XXIII.

Δαίμων, καδίων, τὸ, campus Dotius Thessaliae, ubi Thamyris vates oculis privatus est, XLVII.

Δαίμων, υός, una Nereidum, 248.

E.

Εἰσέτης, Elaræ f., Tityus, CLXX.

Εἰσέτης, Elati f., Ischys, LXXXVII.

Εἰσέτης, Jovis Junonisque filia, 922

Εἰσέτης, Horarum una, τελαθυία, 902.

Εἰσέτης, quinque filiarum pater e filia Phoronei, XCI.

Εἰσέτης, Perse et Asteris filia, 411; ejus laudes canuntur 411—452; Scyllæ mater e Phorbante, XLIII; facta e Iphigenia, CV.

Εἰσέτης, neque Leda, nec Nemesis, sed Oceani ac Tethyos filia, XXIV; ejus procos ab Hesiodo fuisse enumeratos, LXXVI; belli Trojani causa, ἡύκομος, O. 165.

Εἰσέτης, ἡ, mons Boeotiae, 54.

Εἰσέτης, ἡ, urbs Attica, Cereri sacra, CCI.

Εἰσέτης, 1) (quæ Callisto ab Hygino nominatur), Lycaonis filia, Arcadis mater e Jove, inter astra Arctos (Ursa)

major, XCIX, ubi ejus historia. 2) urbs Achajæ, S. 381, 475.

Εἰσέτης, ὠνος, Boeotiae mons, Musarum sedes, 2, 7; ζῆθος, 23; cujus in vicinia Ascrea sita erat, O. 639.

Εἰσέτης, αἱ, Musæ cognominantur, 1; O. 638.

Εἰσέτης, ἀδός, Græcia, ἱερή, O. 653.

Εἰσέτης, ἡ, Promethei ac Pyrrhæ f., XXI; pater Dori, Xuthi, Æoli, XXIII.

Εἰσέτης, regio Thesprotiae, describitur, LI.

Εἰσέτης, ἰδός, Spes, sola remansit in Pandoræ amphora, O. 96, seqq.

Εἰσέτης, ὠνος, Aethlii et Calyces f., cui Jupiter vitæ finem sibi ipsi destinandi potestatem dedit, CXLIV; qualis ejus historia apud Hesiodum fuerit, LXI.

Εἰσέτης, Neptuni nomen proprium cum epithetis: βαρύκτυπος, 818; γαίθοχος, L; ἐρίκτυπος, 441, 456, 930; ταύρεος, S. 104. Neptuni epitheton, 15.

Εἰσέτης, nomen Martis, S. 371, ἀναξ.

Εἰσέτης, οὐς, Græcarum altera, κροκόπεπλος, 273.

Εἰσέτης, unus e principibus Lapitharum, S. 180.

Εἰσέτης, Epei, Elidis incolæ, LXXXVIII.

Εἰσέτης, daemon (Romanorum Incubo), LXXX.

Εἰσέτης, ἑως, Japeti et Clymenes f., ἀμαρτίνοος, 511; Pandoram a Jove sibi missam excipit, 513; O. 84, seqq.

Εἰσέτης, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 341.

Εἰσέτης, οὐς, 1) Musarum una, 78. 2) Nereidum una, 247.

Εἰσέτης, οὐς, τὸ, Erebus, Chaus f. Noctisque frater, 123; Ætheris et Diei pater ex Nocte sorore, 125. Locus infernus, in quem Menœtius a Jove deiectus est, 515; Εἰσέτης, ex Erebo, 669.

Εἰσέτης, ἑως, Sycionis pater, CLXIX.

Εἰσέτης et Εἰσέτης, αἱ, Furiae, Telluris filiae e guttis cruentis pudendorum Corli a Saturno resectorum, 185; quo die Horco deo serviant, O. 803.

Εἰσέτης, ἰδός, ἡ, Contentio, Noctis filia, κρατερόθυμος, 225; O. 17; mater Laboris, Oblivionis, Famis, etc., συγγεγή, 226, seqq; Horci (Jurisjurandi) mater, 231, O. 804; in Herculis scuto representata, S. 156. Εἰσέτης duo genera (Æmulatio atque Invidia) descripta O. 11, seqq.

Εἰσέτης, ὠνος, Mercurius, ἀκάχητα, XXXII. Vid. Εἰσέτης.

Εἰσέτης, Mercurius. O. 68. Vid. Εἰσέτης.

Εἰσέτης et Εἰσέτης, ὠνος et Εἰσέτης, Mercurius, Jovis ac Majæ f., κῆρυξ, κῆρυξ ἀθανάτων, 938; pater Arabi e Thronia, ἀκάχητα, XXXII; quomodo Jovis jussu, O. 68, Pandoram exornaverit, O. 77 — 88, θεῶν κῆρυξ; cum Pandora ad Epimetheum missus, O. 84; Boreæ filios a persequendis Harpyiis desistere ac reverti jubet, CLI; pecudum fertilitati favet, 444.

Εἰσέτης, Menelai filia, XCIII.

Εἰσέτης, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 343.

Εἰσέτης, δ, Amor, deorum primigeniorum unus. λυσίμελος, 120; Veneris comes, 201.

Εἰσέτης, Erythea insula, ubi Hercules Geryonem vicit, περιβρύτος, 290, ἀμύρβυτος, 983.

Εἰσέτης, ὠνος, unde Αἰθῶν appellatus sit, CCXII.

Εἰσέτης, ἰδός, Apollinis atque Arsinoes filia, LXXXV.

Εἰσέτης, αἱ, Noctis filiae, malorum aureorum custodes, in extrema Oceani ora habitantes, 215, λυγύωνοι, 275, 518.

Εἰσέτης, ἑως, CXX.

Εἰσέτης, Cephissi Fluvii f., primus Gratiis sacra fecit, CXLIII.

Εἰσέτης, Nereidum una, 257.

Εἰσέτης, Hylli filia, Polycaonis uxor, CIX.

Εἰσέτης, Nereidum una, 259.

Εἰσέτης, insula. Nominis derivatio, III; ibi Chalcis urbs,

CXXIII; Orionem ibi habitasse, CLXXXVIII; huc Hesiodus Aulide trajecit, O. 651. Vid. Ἀθανίς.
 Εὐδώρα, 1) una Nereidum, 244. 2) una Oceanitidum, 360. 3) Hyadum una, τανύπεπλος, LXVII.
 Εὐρηος Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 345.
 Εὐκράντη, Nereidum una, 243.
 Εὐλιμένη, una Nereidum, 246.
 Εὐνείκη, una Nereidum, 247.
 Εὐνομία, Horarum una, 902.
 Εὐπόμπη, Nereidum una, 261.
 Εὐρύαλη, trium Gorgonum una, 276.
 Εὐρύαλος, ab Œnomao occisus, CX.
 Εὐρυανάσση, Hyperphantis filia, Clymenes mater e Minya, CLXII.
 Εὐρυβία, Telluris Pontique filia, 239; e Crio mater Astræi, Pallantis, Persæ, 375 seqq.
 Εὐρυγύτης, alterum Androgei nomen, LXXVIII.
 Εὐρύλοχος Cythriden draconem profligavit, CCL.
 Εὐρύμαχος, ab Œnomao occisus, CX.
 Εὐρυνόμη, Oceanitidum una, 358, 908; mater Gratiarum ex Jove, 907 seqq.
 Εὐρυσθένης, ἦρας, S. 91, ἀλιτήμενος.
 Εὐρυτίων, ὠνος, pastor Geryonis, ab Hercule interfectus, 293.
 Εὐρυτος, Stratonices f., quatuor filiorum pater ex Antiope, XLV.
 Εὐρώπη, 1.) Phœnicis filia, e Jove mater Minois, Sarpedonis, Rhadamanthi, CXLIX, ubi ejus historia. 2) una Oceanitidum, 357.
 Εὐτέρπη, Musarum una, 77.
 Εὐφημος, Neptuni ac Mecionices f., L.
 Εὐφροσύνη, una Gratiarum, 909.
 Εὐφύτης, LXXX.
 Ἐχμος Timandram uxorem duxit, VIII.
 Ἐχιδνα, Chrysaoris et Calliroes filia, κρατερόρρων, 297 seqq., ubi ejus descriptio atque historia; e Typhaone mater Othri, Cerberi, Hydræ Lernææ, Chimæaræ, 306 sqq.; Sphingis mater et Nemei leonis ex Othro, 326; sub terra inclusa apud Arimos, λυγρῇ, 304.
 Ἐωσφόρος, ἀστὴρ, Lucifer, Astræi Auroræque f., 381.

Z.

Ζευὼ, εὗς, una Oceanitidum, 352.
 Ζεὺς, Διὸς et Ζηνὸς, Jupiter, Saturni et Rheæ f., 457, in Creta insula natus atque educatus, 468—484, lapidem suo loco a Saturno devoratum, 485 sqq., deinde evomitum, 497, Delphis extruxit hujus rei monumentum, 498 seqq.; Minervæ pater ex Metide, qua devorata, 886 seqq., 899, illa ex ejus capite prosiluit, 924 seqq.; Horarum ac Parcarum pater e Themide, 901; Virginis, astri, ex eadem, XI; Gratiarum ex Eurynome, 907; Proserpinæ ex Cerere, 912; Musarum e Mnemosyne, 53—61, 916; e Latona Apollinis et Dianæ, 918, LXXXVII; ex Junone Hebes (cf. 952), Martis, Ilithyæ, 921; e Maia Mercurii, 938; Bacchi e Semele, 940; Herculis ex Alcmenæ, 943, S. 27 seqq. et 52 seqq.; Arcadis ex Helice s. Callisto, XCIX, Græci ex Pandora, XX; e Thyia Magnetis ac Macedonis, XXVI; Minois, Sarpedonis, Rhadamanthi ex Europa, quam bovis specie indutus in Cretam insulam trajecit, ibi compressit, dein Asterioni regi in matrimonium dedit, CXLIX; pater Castoris et Pollucis, XXXVI; Aëthlii pater, CXLIV; Stygem honoraturus ejus liberos, Βίη et Κράτος, suos comites facit, 386, 388, Deorum jusjurandum constituit ipsam 399 seqq., cujus ad aquam petendam Iridem mittit, quando Deorum alicui jusjurandum dandum est, 787; quomodo Hecaten honoraverit, 412; liberat

Cyclopes a Saturpo sub terra vinctos, 501; qui tonitru et fulmen ei dant, 502 seqq., 141, quæ Pegasus ipsi fert, 286; Menoetium in Erebum dejecit, 514; Atlanti caelum dat sustinendum, 520; Prometheo vincto aquilam immittit, quæ ejus jecur rodant, 521 seqq.; Centimanos ab Urano sub terram detrusos ad lucem reducit, ut Diis contra Titanes opem ferant, 624 seqq., 639 seqq., 669; Jovis contra Titanes certamen describitur, 687 seqq.; Typhoeum fulminibus oppressum in Tartarum detrudit, 853—868; Tellure suadente Deorum rex creatur, 884; quomodo a Prometheo deceptus, 535—569; Pandoram fingi atque exornari jubet, 570, 585, O. 60 seqq., eamque paratam ad Epimetheum mittit, O. 83; ævi aurei auctor, O. 143, ac ferrei, O. 158; heroes in Thebano Trojanoque bello occisos ad μακάρων νήσους delegat, O. 167 seqq.; Eubææ nomen Abantidi insulæ tribuit, III; Io a se compressam in vaccæ speciem convertit, neque amplius se cum ipsa coitum jurat, V; Deucalioni Leleges dat, XXV; Æsculapium fulminis ictu interficit, XXXIV; ejus oraculum Dodonæum, LI, 5 seqq.; cum Junone de concubitus voluptate deceptat, CXXI; quo dono Endymionem donaverit, CXLIV; e formicis Myrmidones facit, LXIV.—
 Epitheta: αἰγίοχος, 11, 13, 25, 52, 735, 920, 966, 1022; S. 322, 443; O. 99, 483, 661; CXXIV; ἀναξ, 660 (Κρόνου υἱός); μακάρεσσιν ἀνάσσειν, S. 328; ἀθανάτων βασιλεὺς, O. 608; θεῶν βασιλεὺς καὶ ἀνδρῶν, 923; ἔφρητα μῆδεα εἰδώς, 545, 550, 561; βαρύκτυπος, 388; S. 318; O. 79; εὐρύωψ, 484, et εὐρύοπα, 514; O. 229, 239, 281; ἐρίγδουπος, 41; ἐρισθενής, O. 415; ἐρισμάραχος, 815; κούρσιος, 548; μέγας, 76, 81, 465, 479, 708, 952, 1002; S. 371; O. 122; μετίετα, 56, 520, 904, 914; S. 33, 383; O. 104; μητιόεις, 286, 457; O. 51, 769; νεφεληγερέτα, 558, 730, 944; O. 53, 99; πατήρ, O. 143, 259; CXX; πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, 542, 643, 838; 47, 457, 468; S. 27, 103; O. 59; τερπικέραννος, O. 52, 273; XXVI; ὑπερμένης, 534; S. 413; ὑψιβρεμέτης, 568, 601; O. 8; ὑψιμέδων, 529; CLI. Vid. Ὀλύμπιος. — Διόθεν, S. 22 et ex Διόθεν, O. 765. Ζεὺς ἔει, O. 488; Διὸς θυμός, O. 626, 676. — Præterea passim Jovis mentio, ut 96, 104, 285, 316, 348, 428, 513, 613, 893; S. 56, 66, 89, 150, 197, 202, 320, 392, 422, 424, 448; O. 2, 4, 36, 47, 69, 138, 180, 267, 333, 348, 379, 565, 724. — Conf. Αἰνῆϊος, Κρονίδης, Κρονίων. — Ζεὺς χρόνιος, O. 465, vid. Ἀἰῆας.
 Ζεφύρος, Ventus, Astræi Auroræque f., 379; 870; O. 594.
 Ζήθος, cum Amphione fratre Thebarum mœnia citharizando exstruit, CCIV.
 Ζήλος (Æmulatio), Pallantis et Stygis f., 384.
 Ζήτης et Calais frater a Strophadibus insulis Mercurii jussu revertentes Jovem implorant, ut Harpyiis parcat, CLI, CLII.

H.

Ἥβη, χρυσοστέφανος, 17; Jovis Junonisque filia, 922, 952; Herculis uxor, 950.
 Ἥλιος, Sol, f. Hyperionis (conf. 1011) et Theæ, 371; 760; e Perside pater Circes (conf. 1011) et Æetæ regis, ἀκμας, 956; μέγας, 18; φαειμόμοτος, 958; Clymenis pater, Phaëthontis aut avus, CIV, aut pater e Clymene, CLXII; ejus curru Circe vehitur, CCII.
 Ἥτιονη, Nereidum una, 255.
 Ἠδέκτηρ, una Oceanitidum, 265, 349; e Thaumante marito mater Iridis et Harpyiarum, 265 seqq.
 Ἠδεκτρών, ὠος, Alcmenes pater, γασσώος, S. 3; interfectus ab Amphitryone, S. 11, 82.
 Ἠλεκτρώνη, Electryonis f., Alcmenæ, S. 16; τανύστρυφος, S. 35; εὐστρυφος, S. 85.

Ἡλιάδες, αἱ, Heliades, Solis filiae, Phaeontis sorores, quarum nomina et historia, CIV.

Ἡλις, una Heliadum, CIV.

Ἡλιών, ὄνος, Tithoni Auroraeque f. ἀναξ, 985.

Ἡώς, ἡ, Dies, Erebi Noctisque filia, Aetheris soror, 114; mater Broli ex Aethere, CLXXII. Dies et Nox alternis Tartarum intrant et inde redeunt, 747 seqq.

Ἡρώ, Creontis uxor, τανύπεπλος, S. 83.

Ἡρακλῆς, κλέος, Hercules, Jovis et Alcmenes f., 943; S. 12 seqq. Διὸς υἱός, 316, S. 150, 163, 392, 413; ἀτάρ-
ετος Διὸς υἱός, S. 110; Διὸς ἀλκιμος υἱός, S. 320; Διὸς
τοσκαίρετος υἱός, S. 448; Διὸς ταλακάρδιος υἱός, S.
450; υἱός Ἀλκμήνης, S. 467; Ἀλκμήνης ἀλκιμος υἱός, 526,
448; ἡ Ἡρακλῆος, 951; βίη Ἡρακλῆϊν passim, vid.
Ἡρακλῆος; (δεινός) ἀκρότης αὐτῆς, S. 433, 459; θεῖος,
S. 136; κρατερόφρων, S. 458; Θηβαγενής, 430; pater
Hylli, CIX; hospes Telamonis, CXV; undecim aetatis
minor natu quam Busiris, CXCIV; difficiles labores ei
impositi, S. 94; Geryoneum interficit ac boves ejus ex
Erythra insula Tyrintha abducit, 289 seqq., 982, occi-
dit Orlhro cane et Eurytione pastore, 293; hydram
Lernaean, 316 seqq., et Nemeum leonem interficit, 332;
Prometheum vinctum liberat, 526 seqq.; Periclyme-
nam occidit, XXX; ejus ocreae Vulcani, S. 123, thorax
Minervae donum, S. 125; ejus sagittae describuntur S.
130 seqq.; ejus scutum, quod Vulcanus fabricatus est,
describitur S. 139—320; Martem olim a se vulneratum
curari, S. 359 seqq.; ejus certamen cum Cycno,
S. 461—423, quem interficit, S. 416 seqq., et spoliat,
S. 467; cum Marte pugnat, S. 425 seqq., eumque vulne-
rat, S. 468; Cycno Martēque victis Trachina ad Ceycem
vocat, S. 469; Heben uxorem ducit, 950, et cum ea
ἐπὶ Ὀλύμπῳ καὶ Ἄργεῶς in Olympo habitat, 955. — S. 74,
118. — Vid. Ἀμυγδαλονάτης.

Ἡρακλῆος, adj. Herculeus; βίη Ἡρακλῆϊν Hercules vo-
catur 289, 315, 943, 982; S. 52, 69, 115, 349, 416, 452;
αὐτὸς ἡ βίη; Ἡρακλῆϊν, 332.

Ἥρα, Juno, Rheae et Saturni filia, 454; Jovis uxor et ex
eo mater Hebes (cf. 952), Martis, Ilithyiae, 921, seqq.;
Vulcani mater nullo ex viro, 927; Herculi irata hydram
Lernaean nutrit, 314, ac Nemeum leonem, 328; Jo-
vem eo ius concubitu deprehendit, V; cum Jove de con-
cubitu voluptate disceplat, CXXI. Epitheta: πότνια,
114; Ἄρτεως, χρυσόισι πεδίλοις ἐμβαλεῖν, 12; λευκώλενος,
116; Διὸς κύνῃ παράκοιτις, 328; χρυσοπέδιλος, 454, 952.

Ἡρακλῆς, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., βαθυδίνης, 338.

Ἡρώ, Musae eum in Helicone pecudes pascentem ca-
vere docent ac jubent, 22—34, 662; Chalcide in ludis fu-
eribus Amphidamantis regis premium poseos conse-
cravit ei tripodam, quem Musis dedicavit, 651—659;
cum Homero in Delo insula Apollinem cecinit, CLXVIII.

Ἡρακλῆς, Vulcanus, Junonis nullo ex patre f., 927;
Gratiam uxorem ducit, 945; Jovis jussu, O.
114 seqq., Pandoram fingit, 571; O. 70, ejusque auream
οὐρανὸν fabricatur, 579 seqq.; Herculis ocreae, Ἡρακ-
λῆος οὐρεὶ δῶρα, S. 123; Herculis scutum (S. 139—320)
fabricatus est, S. 319—866. Epitheta: κλυτός, 927; S.
114; κρατύς, 945; περικλυτός, 579; περίφρων, S. 297,
411. — Vid. Ἀμυγδαλονάτης.

Ἡρώ, Aurora, 18; πολυδερκής, 451; Hyperionis et
Thea filia, 372; ex Astraea mater quatuor Ventorum,
Caribaei aliorumque Astrorum, 382; e Tithono mater
Veneris et Emathionis, 984, e Cephalo Phaethontis,
118.

Θ.

Θαῖς, Thais, A'asarum una, 77.

Θαλίη, una Gratiarum, ἐρατεινή, 909.

Θάμυρις, vates, in campo Dotio oculorum lumine priva-
tus, XLVII.

Θάνατος (Mors), Noctis f., 212, 758; frater Somni, 756,
quocum in Tartaro habitat, 759; describitur 764 seqq.

Θάσος, ἡ, insula, CLXXXIV.

Θαύμας, αὐτός, Ponti Telluris f., 237; Electram uxorem
ducit, 265; ex ea pater Iridis (cf. 780) et Harpyiarum,
266 seqq.

Θείη, Thea, Caeli ac Telluris filia, 135; ex Hyperione ma-
ter Solis, Lunae, Aurorae, 371 seqq.

Θέμις, ἡ, αἰδοίη, 16; Caeli Telluris f., 135; Jovis
secunda uxor, Horarum et Parcarum ex eo mater, 114
παρῇ, 901 seqq.; ex eodem mater Virginis, astri, XI.
Θεμιστιονή, Ceycis filia, Cycni uxor, κυανώπις, S. 356.

Θεμιστώ, οὗς, una Nereidum, 261.

Θεσσαλία. Ibi Deucalionis posteritas regnabat, XXIV.

Θέτις, ἡ, una Nereidum, 244, 1003; Achillis mater e
Peleo, θεὰ ἀργυρόπεζα, 1006; filios e Peleo sibi natos in-
terficit, solo Achille servato, II.

Θηβαγενής, ἑός, adj. Thebis natus, Herculis epitheton, 530.

Θῆβαι, αἱ et ἡ Θῆβη, Thebae, urbs Baeotiae, cujus moenia a
Zetho et Amphione aedificata, CCIV; Neptuni praesidio
fruitur, S. 105; ibi Amphitryo habitabat relicta Tiry-
nthe, S. 3, 13, 80; bellum ibi Thebanum (τῶν septem
contra Thebas), O. 162.

Θῆβη, ἡ, 978, εὐστέφανος; O. 161, ἐπτάπυλος; S. 49, 80
εὐστέφανος, 105. Vid. Θῆβαι.

Θηρώ, οὗς, filia Phylantis et Lipephiles, Chaeonis mater
ex Apolline, LIV.

Θησεύς, ἑός, Aegaei f., unus e principibus Lapitharum,
S. 182; Aegles amore captus Ariadnen deserit, LXXXV,
LXXXIV; Hippen et Aeglen uxores ducit, LXXXVI.

Θόας, ὁ, gen. Θόας, LXXVI.

Θῶη, 1) una Nereidum, 245; 2) Oceanitidum una, 354

Θρηάκιος, adj. Thracius; Θρηάκιος Βορέας, O. 553.

Θρήκη, Thracia, ἱπποτρόφος, O. 507.

Θρονίη, Arabi mater e Mercurio, XXXII.

Θυία, Deucalionis filia, mater Magnetis ac Macedonis ex
Jove, XXVI.

I.

Ἰάνειρα, una Oceanitidum, 356.

Ἰάνθη, una Oceanitidum, 349.

Ἰαπετιονίδης, Japeti f., Prometheus, 528, 614; πάντων
ἐριδείκτεος ἀνάκτων, 543; πάντων πέρι μέγιστα εἰδώς, 559;
O. 54. Vid. Προμηθεύς.

Ἰαπετός, 19; Caeli ac Telluris f., 134; Clymenes maritus,
507; ex ea pater Atlantis, Menetii, Promethei (cf. 565;
O. 50), Epimethei, 509 seqq.

Ἰάσιος, e Cerere Pluti pater, ἦρως, 970.

Ἰαωλκός et Ἰωλκός, ἡ, urbs Magnesiae, κλειτή, S. 380,
474; quo Jaso e Colchide rediit, 997.

Ἰδαίος, adj. Vid. Δάκτυλοι.

Ἰδῆ, Troadis mons, in quo Anchises cum Venere concu-
bit, πολύπτυχος, ὕλησις, 1010.

Ἰδύη, Oceanitidum una, 352, 959; Aetæ uxor, καλλιπά-
ρτος, 960, et ex eo mater Medæ, 961.

Ἰήσων, ὄνος, Jaso, Aesonis et Polymelæ f. CLXXXI; a
Chirone educatus, LXXXIII, Medei pater e Medea, quam
Jolcum e Colchide trajectam duxerat uxorem, 992 —
1001; ποιμὴν λαῶν, 1000.

Ἰλέος, ἦος, Oileus, Ajacis minoris pater. Nominis deriva-
tio XLVIII.

Ἰμερος (Desiderium) cum Gratiis prope Musas habitat, 64;
Venerem comitatur, 201.

Ἰναχος, Mycenae pater, CVII.

Ἰνώ, οὗς, Cadmi et Harmoniae filia, 976.

Ἰόλαος, Iphiclis f., S. 89, 111; Herculis auriga, S. 77, 118; cum Hercule Cynnum occisum spoliis exiit, S. 467; Herculem adjuvat in vincenda hydra Lernæa, 317. Epitheta: ἀρητίφιλος, 317; ἀμώμητος, S. 102; διόγνητος, S. 340; ἥρωας, S. 78; κρατερὸς, S. 77, 323; καδάλιμος, S. 74, 467.
 Ἰόλεια, Euryti et Antiopes filia, ξανθή, XLV.
 Ἰοφώσση, Ætæe filia, quatuor filiorum mater e Phrixo, LXII.
 Ἰππη, Thesei uxor, LXXXVI.
 Ἰπποβόη, una Nereidum, ἐρώεσσα, 251.
 Ἰππονόη, Nereidum una, ῥοδόπηχυς, 251.
 Ἰππόνους, pater Peribææ, LXXXVIII.
 Ἰππόστρατος, Phyclei f., Amaryncei nepos, princeps Epeorum, Peribæam compressit, ὄζος Ἄρηος, LXXXVIII.
 Ἰππότης, ου, Phylantis et Lipectiles f. LIV.
 Ἰππου κρήνη, Hippocrene fons in Helicone monte, 6.
 Ἰππώ, οὐς, una Oceanitidum, 351.
 Ἰρις, ἰδος, ιν, Thaumantis et Electræ filia, ὤκεια, 266, 780; interdum a Jove ad Tartarum mittitur Stygis aquam (θεῶν μέγαν ὄρκον) petitura, πόδας ὠκέα, 780, 784.
 Ἰστίη, Vesta, Rheæ et Saturni filia, 454.
 Ἰστρος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., καλλιρέεθρος, 339.
 Ἰσχυς, Elati f., Coronidem uxorem duxit, LXXXVII.
 Ἰσιγένεια quæ fuerat, dein Hecate facta est, CV.
 Ἰφικλείδης, Iphiclis f., Iolaus, S. 111.
 Ἰφικλής, ἥος, Amphitryonis et Alcmenes f., S. 47, seqq., 56.
 Ἰφικλος, Phylaci et Clymenes f., celeritate insignis, CLXII.; plura de eo ejusque bobus CXVI.
 Ἰριμέδεια, Aloëi uxor, Aloidarum mater e Neptuno, LX.
 Ἰριτος, Euryti et Antiopes f., ὄζος Ἄρηος, XLV.
 Ἰώ, οὐς, Pirenis filia, a Jove compressa, dein in vaccam commutata, V.
 Ἰωλκός, ἥ, 997; vid. Ἰωλκός.

K.

Καδμείος, adj. Cadmeus. Καδμείη Σεμέλη, 940; οἱ Καδμείοι, Thebani, 326; φερεσσακῆες, S. 13.
 Καδμηίς, adj. fem. Καδμηίς γαίη Thebæ cognominantur O. 162.
 Κάδμος, Harmoniæ maritus, ὑπέρθυμος, 937; ex ea pater Inus, Semeles, Agaves, Autoones, Polydori, 975 seqq.
 Κάικος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., ἐυρέιτης, 343.
 Καίνεος, ἑως, unus e Lapitharum principibus, S. 179.
 Καλλιόπη, Musarum una, quæ προφειρεστάτη ἐστὶν ἀπασι, 79.
 Καλλιρόη, una Oceanitidum, 288, 351, 979; e Chrysaore mater Geryonis, 287 seqq., 979 seqq., et Echidnæ, 295.
 Καλλιστώ, οὐς, vid. Ἑλίχη.
 Καλύχη, Endymionis mater ex Aethlio, CXLIV.
 Καλυψώ, οὐς, una Oceanitidum, ἱμερώεσσα, 359; Nausithoi et Nausinoi mater ex Ulixæ, δια θεῶν, 1017.
 Κάλας, αἶτος, vates, a Mopso vaticinandi arte victus, præ mærore diem obiit, CXVII.
 Κασσιόπεια, Phineï mater e Phœnice, LVIII.
 Κάστωρ, ὀρος, Jovis filius XXXVI.
 Κατουδαῖοι, οἱ, qui Troglodytæ alibi vocantur, CXIV.
 Κένταυροι, οἱ, LXXXII; cum Lapithis pugnautes in Herculis clypeo representati, S. 184 seqq.
 Κέρβερος, Orci canis, Typhaonis et Echidnæ f., 310 seqq., ubi describitur.
 Κερκηίς, ἰδος, Oceanitidum una, φυὴν ἐρατή, 355.
 Κέφαλος, ex Aurora pater Phaethontis, 986.
 Κήρ, κρός, ἥ, Noctis filia, μελαινα, 221; in Herculis scuto

representata, S. 156 seqq.; præterea in plur. num. αἱ Κῆρες, deæ fatales, (a Parcis diversæ,) filia Noctis, νηλεόποινοι, 217 seqq.; quales in Herculis scuto representatæ fuerint, S. 249 seqq.
 Κητώ, οὐς, Ponti ac Telluris filia, καλλιπάρης, 238; e Phorco mater Græarum Gorgonumque, 270 seqq., et draconis aurea mala custodientis, 333 seqq.
 Κήρυξ, ὕκος, Trachiniorum rex, Themistionoes pater, ad quem Hercules proficiscitur, ἀναξ, S. 354 seqq.; Cynnum, generum suum, ab Herculo interfectum sepelit, S. 472, seqq.; φίλος μακάρεσσι θεοῖσι, S. 476. Κήρυκος γάμος (Ceycis nuptiæ), carmen Hesiodæum, memoretur CLXXXII.
 Κηφισός, Fluvius, Eteocli pater, CXLIII; de ejus cursu, CXLII.
 Κίρκη, Solis et Perseidis filia, Ætæe regis soror, 957, 1011; ex Ulixæ mater Agrii, Latini, Telegoni, 1011 seqq.; Solis curru ad insulam Tyrrhenici maris vecta, CCII.
 Κίρρα, Phocidis urbs, CXXXV.
 Κλάρος, ἥ, Ioniæ oppidum, CXVII.
 Κλεαῖος, IX, καδάλιμος.
 Κλέεια, Hyadum una, εὐστέφανος, LXVII.
 Κλειώ, οὐς, Clio Musa, 77.
 Κλεόλια, Diantis filia, mater Atridarum e Plisthenæ, Atrei filio, LXXVII.
 Κλόμενος, Orchomeni f., CXV.
 Κλυμένη, 1) Minyæ filia ex Euryanasse, mater Iphicli e Phylaco, Phaethontis e Sole, CLXII. 2) una Oceanitidum, 351, 507; ex Japeto marito mater Atlantis, Menæti, Promethei, Epimethei, 507 seqq.
 Κλυμένης, Solis f., pater Phaethontis e Merope, CIV.
 Κλυτή, Oceanitidum una, 352.
 Κλύτιος, Euryti et Antiopes f., XLV.
 Κλωθώ, οὐς, Parcarum una, 218, 905; in Herculis scuto representata, S. 258.
 Κοῖος, Cæli et Telluris f., 134; pater Latonæ et Asteris e Phœbe, 404 seqq.
 Κορωνίς, ἰδος, ιν, Phlegiæ filia, quam Ischys uxorem duxit, LXXXVII; Hyadum una, LXVII.
 Κόττος, Cæli ac Telluris f. centimanus, 147 seqq., 618, 653, 714, 734, 817. Vid. Ὀδριάεως.
 Κουρήτες, οἱ, e quinque filiabus Hecatai filiaque Phoronei nati, θεοὶ φιλοπαίγμονες, ὀρχηστῆρες, XCI; contra Ætolos ab Apolline adjuti, CXI.
 Κράτος, εὐς, τὸ (Robur), e Pallante et Styge natus, 385; cum Biv (Vi) apud Jovem habitat, 386 seqq., 401 seqq.
 Κρείων, ὄντος, Thebanorum rex, Henioches maritus, S. 83.
 Κρηθεύς, ἑως, Æoli f., XXIII.
 Κρής, τὸς, ὁ, Cretensis, XXXVII; οἱ Κρήτες, Cretenses, quorum rex Asterio, CXLIX.
 Κρήτη, insula, ubi Lyctos urbs, 477; ibi Jupiter natus et educatus, 480, εὐρείη; ibi Jasius cum Cerere concubuit, 971; huc Jupiter Europen duxit, CXI.IX; huc Orio venit, XLIII; ibi Idæi Dactyli ferrum temperarunt, CLV; hujus in vicinitate Ogylia insula sita, CCIII.
 Κρόος, Cæli et Telluris f., 134; ex Eurybia pater Astræi, Pallantis, Persæ, 375 seqq.
 Κρονίδης, εὐς, Saturni f., Jupiter, 53, 412, 423, 450, 572, 624; O. 18 (ὠψίζυγος), 71, 138, 158, 168, 239, 247; XXV.
 Κρονίων, ὠνος, Saturni f., Jupiter, 4, 534, 949; O. 242, 259, 276; CXXXVII; ἀναξ, O. 69; καλαινέης, S. 53; θεῶν σιμάντων πάντων, S. 56; ὑπερμηνής, 534.
 Κρόνος, Saturnus, Cæli ac Telluris f., 137; ultionem a

patre petendam in se recipit, 168 seqq.; falce, quam mater ei dederat, 145, patris genitalia resecat, 178 seqq.; ex Rhea pater Vestæ, Cereris, Junonis, Plutonis, Neptuni, Jovis, 453 seqq.; filios devorat, 459, devoratos revomit, 495; in Tartaro a Titanibus circumdatus, 851; aureo ævo Deorum rex erat, O. 111; heroum mortuorum in μακάρων νήσοις degentium rex, O. 169. Epitheta: ἀγκυλομήτης, 19, 137, 473, 495; βασιλεύς, 476; μέγας, 459, 495. Præterea obvius 73, 355, 625, 630, 634, 648, 660, 668.

Κρηταίος, ab CEnomao occisus, CX.

Κροκηχίτης, ου, nomen proprium Neptuni, 278.

Κυβέλιον, ωνος, Orioni caeco itineris dux a Vulcano datus, XLIII.

Κυβελός (Turba belli), in Herculis scuto representatus, S. 156.

Κύπρις, Venus unde appellata sit, 198; εὐστέφανος, 196, 1008; 934.

Κύρα, τὰ, insula, 192, 198.

Κυκλώες, οί, Telluris et Cœli filii tres, Brontes, Steropes, Arges, 139 seqq.; eorum descriptio nominisque derivatio, 142 seqq.; Jovi fulmen fabricati sunt, 141, 142 seqq.; a Saturno sub terra victos Jupiter liberat, 501 seqq.; ab Apolline occisi, XXXIII.

Κύκρος, 1) Martis f., μεγάρμος, S. 57; maritus Themistocles, filiae Ceycis, S. 356; ejus cum Hercule certamen, S. 368 — 423; ab Hercule interfectus, S. 57, 416 seqq., ac spoliis privatus, S. 467; a Ceyce socero sepultus, S. 472 seqq.; ἀμύμων, S. 65; εὐμμελής, S. 468; ἱππόδαμος, S. 346; præterea obvius S. 329, 331, 350, 413; unde nomen traxerit, CLXXXIX. 2) Liguriæ rex, Phaëthonti propinquus, in cygnum conversus, CIV.

Κυκλωΐνη, una Nereidum, 253.

Κύρ, Eolidis urbs, qua relicta pater Hesiodi in Boeotiam trajecit, Αἰολίς, O. 636.

Κυρῶν, una Nereidum, 252.

Κυρῶν, una Nereidum, 245.

Κυρῶν, Neptuni filia, uxor Briarei, 819.

Κύρ, οὗς, Nereidum una, 255.

Κυρῶν, εὖς, Venus unde vocata sit, 199. Conf. Κύρως.

Κύρως, ἡ, insula, ubi Venus nata, περίβρυτος, 193; κυρῶν, 199.

Κύπρις, ἡ, Cypria, i. e. Venus, V.

Κύρην, Aristari mater ex Apolline, LXX; ad Peneum fluvium habitabat, καλή, LII.

Κυρῶν, Phixi f. ex Iophosse, LXII.

Κυρῶν, draco, cujus historia CCI.

Κυρῶν, εὖς, qui Cychriden draconem nutrit, CCI.

Λ.

Λαῖον, ωνος, 1) draco Typhaone natus, CXLVII. 2) Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 344.

Λαῖον, Heliadum una, CIV.

Λαῖον, Nereidum una, 257.

Λαῖον, εὖς, οί, quorum cum Centauris certamen in Herculis clypeo representatum, S. 177 seqq., αἰχμηταί.

Λαῖον, Ulixis et Circes f., ἀμύμων, κρατερὸς, 1013, Τυρρηνorum rex, 1016.

Λαῖον, ἡ, una Parcarum, 218, 905; in Herculis scuto representata, S. 258.

Λαῖον, una Nereidum, 257.

Λαῖον, Iolai filia, Phylantis uxor, Hippotæ ac Theæ mater, LIV.

Λαῖον, εὖς, quorum rex Locrus, XXV. Deucalioni olim a Jove dati, ibid.

Λερναῖος, adj. 314, vid. Ὑδρη.

Λήθη, ἡ, Oblivio, Eridis filia, 227.

Λήμνος, ἡ, insula. Huc Orio in itinere suo venit, XLIII.

Ληναίων μην, mensis, (Γαμηλιών Atheniensium, qui Januario nostro fere respondet), O. 504.

Λητοῖδης, 1) Latonæ filius, Apollo, S. 479. 2) Latonæ nepos, Æsculapius, XXXIV.

Λητώ, οὗς, 19; Phœbes et Cœi filia, κυανόπεπλος, 406; ex Jove mater Apollinis, 918, LXXXVII, CLXVIII, et Dianæ, 918; quo die Apollinem pepererit, O. 771.

Λιβύη, Africa pars. Huc Argonautas venisse, LIV.

Λίγυες, οί, populus, CXXXII.

Λιλαίη, Phocidis oppidum, CXLI, Λιλαίηθεν

Λιμός, ὁ, (Fames) Eridis filius, 227. O. 299, 302.

Λίνος, vates, Uraniæ f., de quo XCIV, XCV.

Λόγοι ψευδείς (Mendacia), Eridis filii, 229.

Λοκροί, οί, Amphitryone duce Taphiis et Telebois bellum inferunt, ἀγχέμαχοι, S. 25.

Λοκρὸς, Lelegum rex, XXV.

Λυγκεύς, ἦος, inter majores Herculis erat. Hinc Λυγκῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο Hercules et Iolaus a Minerva appellantur, S. 327.

Λυκάων, ονος, Pelasgi f., ἀντίθεος, XCVIII; rex Arcadum, pater Helices s. Callistus, XCIX; pater Pallantis, CXCVIII.

Λυκομήδης, εὖς, Cretensis, XXXVII.

Λύκτος, ἡ, urbs Cretæ, quo Rhea Jovem paritura profecta est, 477, 482.

Λυσιάνασσα, una Nereidum, 258.

M.

Μάγνης, ἦτος, Jovis et Thyiæ f., XXVI.

Μαίανδρος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 339.

Μαΐη, Maja, Atlantis filia, Mercurii mater ex Jove, 938.

Μακηδών, ὄνος, Jovis ac Thyiæ f., ἱπποχάρμης, XXVI.

Μακροκέφαλοι (Capitones), populus, XLII.

Μαντώ, οὗς, Tiresiæ filia, mater Mopsi, CXVII.

Μάρης, ὁ, CXXII.

Μάρων, ωνος, CEnopionis filius, XXXVIII.

Μάχαι, αί, Pugnæ, Eridis filiæ, 228.

Μαχάων, ονος, Æsculapii et Xanthes f., CLXXIX.

Μέγαρα, τὰ, Megaridis urbs, σκιάοντα (umbrosa) ab Hesiodo cognominata, CXCH.

Μέδουσα, trium Gorgonum una, 276, mortalis, 277; a Neptuno compressa 278; ejus capite amputato Chrysaor et Pegasus prosiluerunt, 280 seqq.; ejus caput Perseus portat in Herculis scuto representatus, S. 223.

Μελάμπους, ὁδος, cujus historia CXVI.

Μέλας, ανος, Phixi et Iophossæ f., LXII.

Μελιάγρος, ab Apolline interfectus, CXI.

Μελίαι Νύμφαι, quas Tellus peperit e guttis cruentis genitalium Cœli a Saturno resectorum, 187.

Μελίβοια, urbs Thessaliæ, XCVI.

Μελίτη, 1) Nereidum una, χαρίεσσα, 246. 2) Myrmecis filia, CLXXV.

Μελπομένη, Musarum una, 77.

Μέμνων, ονος, Æthiopum rex, Tithoni et Auroræ f., χαλκοκορυστής, 984.

Μενέλαος, Plithenis et Cleollæ f., LXVII; vid. Ἀτρεΐδαι.

Μενετώ, οὗς, una Oceanitidum, 357.

Μενίππη, Nereidum una, εἰς, 260.

Μενοίτιος, 1) Japeti et Clymenes f., ὑπερύδας, 510; Jovis fulmine in Erebum dejectus, ὕβριστής, 514 seqq.

2) Patrocli pater, frater Pelei, Achillis patruus, CLXXXVIII.

Μερόπη, 1) CEnopionis filia, ab Orione compressa,

XLIII; 2) Oceanitis, Phaethontis mater e Clymene, CIV; 2) una Heliadum, *ibid*.
 Μηδεία, Aetæ regis et Idyia filia, εὐσφυρος, 961, 992; Medei mater ex Jasone, 1000, qui eam e Colchide Iolcum traiecit, 994, 998, uxorem duxerat, 1000.
 Μηδεῖος, Jasonis et Medæ f., a Chirone educatus, 1001.
 Μηκιονίκη, Euphemi mater e Neptuno, L.
 Μυκῶνη, i. e. Sicyon, Peloponnesi urbs. Ibi Deos cum hominibus certasse, 536.
 Μηρόθοσις, ἡ, Oceanitidum una, 354.
 Μηρίς, ἰδος, ὡ, una Oceanitidum, 358; Jovis prima uxor, quæ Minervam paritura ab eo devoratur, 886 seqq.
 Μίμας, ἄνθρωπος, Centaurus, μελαγχαιέτης, S. 186.
 Μινύσιος, adj. Ὀρχομενός Μινύσιος, Orchomenus Minyarum, LIII.
 Μινύσις, οὗ, Neptuni f., pater Clymenes ex Euryanasse, CLXII.
 Μίνως, ὡς, Jovis et Europes f., CXLIX; pater Ariadnes, 948; Brylles pater, XLIII; βασιλεύτας ab Hesiodo cognominatus, LXXXIV.
 Μνημοσύνη, Cæli Tellurisque filia, 135; Musarum e Jove mater, 54, 915, καλλιχομος.
 Μοῖραι, αἱ, Parcæ, Clotho, Lachesis, Atropos, Noctis filia, 217; Jovis ac Themidis filia, 904; in Herculis scuto representatæ, S. 258 seqq. LXVI.
 Μόλυρος, Arisbantis f., ab Hyetto occisus, LIII.
 Μόρος (Fatum), Noctis filius, στρυγερὸς, 211.
 Μοῦσαι, αἱ, Jovis filia e Mnemosyne, in Pieria natæ, 53 — 61, 916; Musæ canuntur, 1 — 103; invocantur, 104 — 115, 1022; O. 1 seqq.; earum nomina enumerantur, 77 seqq.; Hesiodum canere docent ac jubent, 22 — 35, O. 662; tripus ab Hesiodo eis dedicatus, O. 658; in Herculis scuto representatæ, S. 206.
 Epitheta: Ἑλικωνιάδες, 1; O. 658; ἡδέιπαι, 1021; Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, 75, 114; Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, 25, 52, 966, 1022; Πιερίδες, S. 206; τέκνα Διὸς, 104; χρυσάμπυκες, 916. Memorantur prætereundo 36, 93, 94, 96, 100; CL.
 Μόψος, vates, Amyci, S. 181, et Mantus f., Calchanthem vaticinandi arte vicit, CXVIII; inter principes Lapitharum numeratur S. 181.
 Μυκήνη, Inachi filia, Arestoris uxor, qui Mycenæ urbi nomen dedit, CVII.
 Μύρμηξ, ἦχος, Melites pater, CLXXV.
 Μυρμιδόνες, οἱ, e formicis a Jove facti atque Æaco dati, qui primi naves exstruxerunt, LXIV; Μυρμιδόνων πόλις, Hellas, Phthiotidis urbs, S. 380, 474.
 Μῶμος, Noctis filius, 214.

N.

Ναῖς, ἰδος, Najas. Najadum una Chironi nupsit, CII; de Najadum ætate longissima CIII.
 Ναυβολίδης, αὐ, Nauboli f., Pylo, XLV.
 Ναυσίθοος, Ulixis et Calypsus f., 1017.
 Ναυσίνους, Ulixis et Calypsus f., 1018.
 Νείκεα, τὰ, Jurgia, Eridis liberi, 229.
 Νεῖλος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 338.
 Νεμειεύς, λέων, leo Nemeus, Othri ex Echidna f., 327, a Junone nutritus, 328 seqq., ab Hercule interfectus, 332.
 Νεμείη, Argolidis regio, a leone Nemeo vexata, 329 seqq.; ibi Tretus mons, 331.
 Νέμεσις, ἡ, Noctis filia, 223; terra relicta cum Pietate ad cælum fugit, O. 197 seqq.
 Νέσσος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 341.
 Νέστωρ, ὄρος, Nelei f., apud Gerenos educatus, inter-

fectis ab Hercule fratribus, solus servatus, XXX, XXXI, Γερήνιος ἱππότα; pater Polycastes, C.
 Νηλεΐδης, αὐ, Nelei f., Nestor, C.
 Νηλεὺς, ἦρος, Pyli rex, cujus filii ab Hercule interfecti extra Nestorem, XXX, XXXI, τολασίππων.
 Νημερτής, ἑὸς, ἡ, una Nereidum, 262.
 Νηρεὺς, ἦρος, Ponti filius maximus natus, ἀψευδής, ἀνθηρ, 233 seqq.; quinquaginta filiarum (Nereidum) pater e Doride, 240 seqq.; ἄλιος γέρων, 1003.
 Νησαίη, Nereidum una, 249.
 Νησῶ, οὗς, Nereidum una, 261.
 Νίκη, Pallantis et Stygis filia, καλλισύροτος, 384.
 Νικίππη, Pelopis filia, CCVII.
 Νικόστρατος, XCIII, ἕξος Ἄρης.
 Νόβη, cujus decem filios totidemque filias fuisse, XLIV; undeviginti ejus liberos fuisse, *ibid*.
 Νύμφαι οὐραῖαι, Nymphae montanæ, Oreades, 130; e quinque filiabus Hecatai filiaque Phoronei natæ, XCI.
 Νύξ, κτός, Nox, 176, Chaus filia, Erebi soror, 123; ex Erebo Ætheris et Diei mater, 124; nullo ex viro mater Fati, Κηρὸς, Μοῖτης Somnificæ (758), Somniorum, Mommi, Ὀϊζύος, Esperidum, Parcarum, Nemesis, Fraudis, Φυλότρητος, Senectutis, Eridis, 211 — 225; Nox et Dies alternis in Tartarum intrant et inde redeunt, 747 seqq., illa Somnum secum ducens, 757.
 Epitheta: ἐρεβεννή, 213; μέλαινα, 20, 123; ὄνη, 224, 757.

Ξ.

Ξάνθη, una Oceanitidum, 356; Machaonis mater ex Æsculapio, CLXXXIX.
 Ξεῦθος, Hellenis filius, XXIII.

Ο.

Ὀβριάρως (Βριάρεως, 817), Briareus, Cæli Telluris f., 147 seqq.; Cymopoliam, Neptuni filiam, uxorem duxit, 817 seqq. Briareus Cottusque et Gyas, tres fratres centimani (Γαῖης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα, 614), a patre sub terram detrusi et in vincula coniecti, 617 seqq., a Jove liberati, ut Diis contra Titanes opem ferrent, 624 seqq., 639 seqq., ubi eorum descriptio; pugnant adversus Titanes, 714 seqq., quos victos in Tartarum detrudunt, 717 seqq., ubi et ipsi habitabant, ἐϋστακτοὶ Διὸς, 734; Διὸς κλειτοὶ ἐπικούροισι, 815 seqq.
 Ὄθρυς, ὄρος, mons Thessaliæ, in quo stantes Titanes cum Diis pugnant, 632, ὤρη.
 Οἰβάλως, pater Pirenes, CVI.
 Οἰδιπόδης, αὐ, Œdipi f., Eteocles, O. 163.
 Ὀϊζύς, ἡ, Calamitas, Noctis filia, ἀλγινόσσα, 214.
 Οἰνόμαος, Marmacem, Alcathoum, Euryalum, alios interficit, CX.
 Οἰνοπίων, ὠνός, Chiorum rex, Bacchi f., Maronis pater, XXXVIII, et Meropes, XLIII; Orione excacato vindictam evitaturus sub terra absconditur, *ibid*.
 Οἰνεὺς, ἑὸς, rex, ad quem Periboea missa est, LXXXVIII.
 Ὀλμειδὸς, Bæotiae amnis, 6.
 Ὀλυμπιάδες, αἱ, Olympiæ, Musarum epitheton, 25, 52, 966, 1022; de Deabus, LIV.
 Ὀλύμπιος, Jovis epitheton, 529, 884, O. 87; Jovis nomen proprium, 390 (ἀστροπητής), O. 474, CLXIII.
 Ὀλύμπια δώματ', Deorum sedes, 75, 114, 783, 803, 963, O. 81, 110, 127.
 Ὀλυμπος et Οὐλυμπος, Thessaliæ mons, Deorum sedes, ἄγρός, S. 203; μακρὸς, 391, 680, S. 466; μέγας, 842; νιφόεις, 42, 62, 118, 794; πολύπτυχος, 113; præterea sine epitheto, 37, 51, 68, 101, 408, 689; O. 139, 197, 257; XXVI.

Ῥαῖδος, Tumultus, in Herculis clypeo representatus, S. 155.

Ῥαῖδος, cum Hesiodo in Delo insula Apollinem cecinit, CLXXVIII.

Ῥαῖδος, oi (Somnia), Noctis filii, 212.

Ῥαῖδος, εὖς, unus e principibus Lapitharum, S. 180.

Ῥαῖδος, Geryonis canis, Typhaonis et Echidnae f., 309; pater Sphingis et leonis Nemei ex Echidna, 325; ab Hercule interfectus, 293.

Ῥαῖδος, Deus qui perjuros punit, Eridis f., 231, O. 804; O. 219.

Ῥαῖδος, insula parva, ante Syracusas sita, CXXXVI.

Ῥαῖδος, δ, pater Aspledonis, Clomeni, Amphidoci, CX.

Ῥαῖδος, δ, Minyarum urbs (Μινύειος) in Boeotia, LIII, Cephisso adiacens, ubi Gratiae colebantur, CXLII, CXLIII.

Ῥαῖδος, 397, Οὐλυμπόνδε; 633; 855; 953, νεφέες; S. 30; S. 471, μέγας; XXXIV. Vid. Ὀλυμπος.

Ῥαῖδος, Urani f., Saturnus, ἀναξ, 486; oi Οὐρανίδαι, Cyclopes, 502.

Ῥαῖδος, 1) una Musarum, 78, mater Lini, XCIV. 2) Oceanitidum una, θεοειδής, 350.

Ῥαῖδος, oi, Urani (Caeli) filii ac nepotes, ἀγαυοί, 461; de Diis, 919, 939.

Ῥαῖδος, Caelus, 147, 159, 421, 644; εὐρύς, 45; μέγας, 176, 208; ἀστερόεις, 106, 127, 463, 470, 891; Telluris f., 126 seqq.; ex ea pater multorum liberorum, 121 — 153; filios sub terra condit, 154 seqq.; ejus genitalia a Saturno resecta, 178, seqq. Vid. porro in Γαῖα, Ἀφροδίτη.

Ῥαῖδος, τὰ (Montes), e Tellure nata, μακρὰ, 129.

Ῥαῖδος, Centaurus, S. 186.

II.

Ῥαῖδος, epitheton Apollinis, quia Pegasis templum habuit, S. 70.

Ῥαῖδος, ὄνος, Deorum medicus. Eum ab Apolline diffente, CI.

Ῥαῖδος, δ, Repulsio (hostium persequentium) in scuto Herculis representata, S. 154.

Ῥαῖδος, Arcadiae urbs, quae a Pallante nomen traxit, CXCVIII.

Ῥαῖδος, ὄνος, δ, Minervae nomen. Παλλὰς Ἀθήνη, 577, O. 77; Παλλὰς Ἀθηναίη, κόρη Διός, S. 126.

Ῥαῖδος, ὄνος, δ, 1) Crii et Eurybiae f., 376. 2) Lycaon f., qui Pallatio urbi nomen dedit, CXCVIII.

Ῥαῖδος, χελιδών, hirundo, O. 568, ὀρθρογύη.

Ῥαῖδος, quomodo Jovis jussu a Vulcano ficta, a multis Diis Deabusque exornata, cur hoc nomine appellata fuerit, O. 60 — 82; col. 570 — 589; ejus historia, O. 83 — 105; Graeci mater ex Jove, XX, Deucalionis e Prometheo, XXI.

Ῥαῖδος, oi, O. 528; ita universos Graecos ab He-
cato vocatos fuisse, CLXXXIV.

Ῥαῖδος, una Nereidum, 250.

Ῥαῖδος, ὄνος, Panopei nata, Aegle, LXXXV.

Ῥαῖδος, ὄνος (alibi Πανοπτός), Phocidis urbs, Cephisso adiacens, CXLII.

Ῥαῖδος, ὄνος, pater Alcathei, CX.

Ῥαῖδος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 344.

Ῥαῖδος, Parnassus, Boeotiae mons, 499.

Ῥαῖδος, una Nereidum, 247.

Ῥαῖδος, Oceanitidum una, 352.

Ῥαῖδος, f. Menœtii, fratris Pelei, Achillis frater patris, CLXXXVIII.

Παῖδος, οὖς, 1) Suada, quomodo Pandoram exornaverit, O. 73. 2) Oceanitidum una, 349.

Παῖδος, Aegypti f., CLXXVI; inter principes Lapitharum, S. 179.

Παῖδος, ὄνος, iis pater, V.

Παῖδος, Cebali filia, CVI.

Παῖδος, δ, Achajae fluvius, CLVI.

Παῖδος, Lycaonis pater, XCVIII, quem αὐτόχθονα fuisse Hesiodus dixit, XCVII.

Παῖδος, oi, populus, qui Dodonam incolebat, CXXXIV.

Παῖδος, ai, Plejades, X. Vid. Ἰδριάδες.

Παῖδος, rex, Jasoni labores difficiles imperavit, ὑδριστής καὶ ἀτάσθαλος, κ. τ. λ. 996.

Παῖδος, Hesiodo nota, CXL.

Παῖδος, οὖς, pater Nicippes, CCVII.

Παῖδος, ὄνος, promontorium, ab Orione conditum, CLXXVIII.

Παῖδος, Hipponoi filia, ab Hippostrato compressa, ad Aeneum missa, qui eam interficeret, LXXXVIII.

Παῖδος, οὖς, Aëoli f., ὑπέρθυμος, XXIII; Halirrhothii pater, XCII.

Παῖδος, Nelei f., qui in omnium animalium speciem se convertere potuit, ab Hercule interfectus, XXX.

Παῖδος, εὖς, Centaurus, Πευκεΐδης, S. 187.

Παῖδος, Boeotiae amnis, 5.

Παῖδος, εὖς, δ, Telemachi et Polycastes f., C.

Παῖδος, Danaes f., qualis in Herculis clypeo representatus fuerit, ἱππότα, S. 214 — 229.

Παῖδος et Περσεφόνη, Proserpina, Jovis et Cereris filia, quam Pluto rapuit, 913; cum Plutone in Tartaro habitat, ἐπαινή, 768, 774.

Παῖδος, 913, vid. Περσεφόνη.

Παῖδος, 1) Crii et Eurybiae f., 377; Asteriae maritus, 409; ex ea pater Hecates, 411. 2) Hesiodi frater, ad quem carmen Operum et Dierum scriptum, O. 10, 27, 213, 274, 286, 299, 397 (νήπιος), 611, 633 (μέγα νήπιος), 641.

Παῖδος, ὄνος, una Oceanitidum, 356, 957; e Sole mater Circes et Aetæ regis, 957.

Παῖδος, Oceanitidum una, ἐρώεσσα, 357.

Παῖδος, Centaurus, S. 185.

Παῖδος, oi, Perimedes et Dryalus, Centauri, S. 187.

Παῖδος, οὖς, Graecarum altera, εὐπεπλος, 273.

Παῖδος ἱππος, Medusæ capite amputato prosiluit, 281; nominis derivatio, 282; terra relicta ad cælum volavit, ubi tonitru fulmenque Jovi fert, 283 seqq.; cum Bellerophonte Chimæram vincit, 325.

Παῖδος, εὖς, Aëci f., XLVI; Achillis pater e Thetide, 1006; frater Menœtii, Patrocli patruus, CLXXXVIII; Thetidem prohibet Achillem interficere, II; de eo et Acati uxore historiam ab Hesiodo fuisse narratam, CXCIX.

Παῖδος, τὸ, mons Thessaliae, αἰπὺ, LXXXII; in quo Jaso a Chirone educatus est, ὕλην, LXXXIII.

Παῖδος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 343. LII.

Παῖδος, ai, Musæ cognominantur, S. 206.

Παῖδος, Thessaliae regio, ubi Musæ natae, 53; ibi Magnes et Macedo habitabant, XXVI. Παῖδος, O. 1.

Παῖδος et Παῖδος, ai, Plejades, Atlantis filiae, Ἀτλαγενέες, O. 383; O. 572, 615, 619.

Παῖδος, una Oceanitidum, 355.

Παῖδος, Plutus deus, Cereris et Jasii f., 969 seqq.

Παῖδος, οὖς, Oceanitidum una, βοῶπις, 355.

Παῖδος, εὖς, Pollux, Jovis f., XXXVI; ἀντίθεος, XXVI.

Παῖδος, Oceanitidum una, εὐειδής, 354. CXCIV.

Παῖδος, Cadmi et Harmoniae f., 978.

Πολυκάστη, Nestoris filia minima natu, Persepolis mater e Telemacho, ἐδζωνος, C.
 Πολυκάων, ονος, Butæ f., Euzechmies maritus, CIX.
 Πολυμήνια, Jasonis mater ex Esone, CLXXXI.
 Πολύμνια, Musarum una, 79.
 Πολυνείκης, εος, CXX.
 Πολυφάτης, ου, de quo CXVI.
 Πόνος, Labor, Eridis f., ἀγινόεις, 226.
 Ποντοπόρεια, una Nereidum, 256.
 Πόντος, Telluris f., 132; pater Nerei, 233; dein e Tellure pater Thaumantis, Phorci, Cetus, Eurybiæ, 237 seqq.
 Ποσειδάων et Ποσειδέων, ωνος, accus. Ποσειδάω, 15, Neptunus, Rheæ ac Saturni f., 456; pater Cynopolis, 819; Tritonis pater ex Amphitrite, 930, Euphemi e Mecione, L; pater Butæ, CXIII, et Minyæ, CLXII; cum Medusa Gorgone concubuit, 278; Tartari portas ac muros, 732, cum Apolline Thebarum mœnia exstruit, XLVIII; Thebarum præses, S. 105; templum in Peloridis promontorio ei exstructum ab Orione, CLXXVIII; γαιήγορος, ἐνοσίγαιος, 15; ἐνοσίγθων, O. 667.
 Ποσειδέων, 732; vid. Ποσειδάων.
 Ποταμοί, οί, Fluvii, Oceani et Tethyos filii, 3000 numero, δινήεντες, 337, 367 seqq., quorum complures recensentur 338 — 345. 348.
 Πουλυνόμη, Nereidum una, 258.
 Πρίαμος, Hesiodo notus, CLXXXV.
 Προυτίδες, αἱ, Præti filia, describuntur XXVII, XXVIII; quod Bacchi cultum neglexerant, insania punitæ, XXIX; a Græcis plurimis in matrimonium petitæ, CLXXXIV.
 Προΰξιος, Propulsatio hostium, in Herculis scuto repræsentata, S. 154.
 Πρόλογος, unus e principibus Lapitharum, S. 180.
 Προμηθεύς, ἑως, Japeti et Clymenes f., 510; O. 50; pater Deucalionis e Pandora, Hellenis e Pyrrha, XXI; Epimetheum fratrem præmonet, ne donum a Jove sibi missum accipiat, O. 86; ignem Jovi furatur, 365 seqq.; O. 48 seqq.; qualem dolum Jovi struxerit, Diis hominibusque Sicyone certantibus, 535 — 561, a Jove in vincula conjectus, 521, ejus jecur ab aquila comestum, 523 seqq.; per Herculem liberatus, 526 seqq.
 Epitheta: ἀνάκητα, 614; ἀγκυλομήτης, 546; O. 48; ποικίλος, αἰολόμητις, 511; εὖς παῖς Ἰαπετοῖο, 565, O. 50; ποικιλόβουλος, 521; conf. Ἰαπετιονίδης.
 Προνή, una Nereidum, 261.
 Πρυμνώ, οὗς, Oceanitidum una, 350.
 Πρωτομέδεια, Nereidum una, 249.
 Πρωτώ, οὗς, Nereidis, fortasse duarum Nereidum nomen, 243, 248.
 Πυθώ, οὗς, Phocidis regio, Apollini sacra, ἡγαθή, LXXXVII; ibi lapis a Saturno Jovis loco devoratus et revomitur memoriæ causa a Jove exstructus, 499, ἡγαθή. Πυθώζε, S. 480.
 Πυλάδης, ου, Anaxibiæ f., LXXVII.
 Πύλος, ἡ, Peloponnesi urbs, ubi Neleus ejusque filii regnabant, devastata ab Hercule, XXX; de ea Hercules cum Marte pugnavit, S. 360 seqq.
 Πύλων, ωνος, Nauboli f., pater Antiopes, XLV.
 Πύρρα, mater Hellenis e Prometheo, XXI.

P.

Ραδάμανθους, υος, Jovis et Europes f., CXLIX.
 Ρέη, 467, vid. Ρείη.
 Ρείη et Ρέη, Cœli ac Telluris filia, 135; e Saturno mater Vestæ, Cereris, Junonis, Plutonis, Neptuni, Jovis, 453 seqq.; quomodo Jovem a crudelitate Saturni servaverit, 467 seqq.; ἡύκομος, 625, 634.

Ρῆσος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 340.
 Ρόδεια, una Oceanitidum, 351.
 Ροδῖος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 340.

Σ.

Σαγγάριος, Fluvius, f. Oceani ac Tethyos, μέγας, 344.
 Σαλμωνεύς, Æoli f., ἀδίκος, XXIII.
 Σαρπηδών, όνος, Jovis et Europes f., CXLIX.
 Σάτυροι, οί, e quinque filiabus Hecatai filiaque Phoronei nati, οὐδῖτανοι, ἀμυχανοεργοί, XCI.
 Σαώ, οὗς, una Nereidum, 243.
 Σειρήνες, αἱ, Sirenes, quarum insula ἀνθεμόεσσα, CXXXVII; ventos ab iis deleniri, CXXXVIII.
 Σείριος, ό, Sirius, ἀστὴρ, 417; 587; 609; ἀζαλέος, S. 153; S. 397.
 Σελήνη, Luna, Hyperionis ac Theæ filia, 371; λαμπρά, 18, 371.
 Σεμέλη, Cadmi et Harmoniæ filia, 976; Bacchi mater ex Jove, Καδμείη, 940.
 Σῆρος, Halirrhothii et Alcyones f., XCII.
 Στεινώ, οὗς, trium Gorgonum una, 276.
 Σικυών, ώνος, Erechthei f., CLXIX.
 Σιμυός, οὗντος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., θεῖος, 342.
 Σίσυφος, Æoli f., αἰολομήτης, XXIII.
 Σκάμανδρος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., θεῖος, 345.
 Σκύθαι, οί, ἱππομολγοί, CXXXII.
 Σκύλλα, Phorbantis et Hecates filia, LXIII.
 Σόλοι, οί, disci, carmen Hesiodicum, CLXXXVI.
 Σπειώ, οὗς, una Nereidum, 245.
 Στερόπης, Cyclopum unus, 140.
 Στρατονίκη, Euryti mater, XLV.
 Στρυμών, όνος, Fluvius, f. Oceani et Tethyos, 339.
 Στύξ, γός, Oceanitidum προφερεσάτη ἀπάσιών, 361, et natu maxima, 776; e Pallante mater Zeli et Nices, Crateos et Bies, Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, 383 seqq.; quomodo a Jove honorata, ut Deorum jusjurandum esset, 397 seqq., 775 — 806; in Tartaro habitat, δεινὴ, 776; ἀφθιτος Ὠκεανίνη, 389; Στυγὸς ἀφθιτον ὕδωρ, 805.
 Συράκουσαι, αἱ, urbs Siciliæ, CXXXVI.
 Σχοινεύς, ἑως, Atalantes pater, LXXIII.

Τ.

Τάρταρος, ό, plur. τὰ Τάρταρα, post Chaos primus exortus, Τάρταρα ἡρόεντα, 119; Typhoei pater e Gæa, 822; ejus variæ descriptiones, 721 — 819; ibi Titans, 717, 729, 814, Centimani, 734, 814, Nox et Dies, alternis intrantes et exeuntes, 748, Somnus et Mors, 759, Pluto cum Proserpina, 768, Styx, 776, habitant; huc Typhoeus a Jove detrusus, 868. Epitheta: ἡρόεις, 721, 736, 807; εὐρύς, 868; κρύβεις, S. 255.
 Τάφιοι, οί, cum Telebois Taphi insulæ partisque Acarnaniæ incolæ, quibus Amphitryo bellum intulit, ἀνδρες ἥρωες, S. 19.
 Τειρεσίας, ου, vates, Cadmi f., Mantus pater, CXVII; Jovis Junonisque altercationem de concubitus voluptate dirimit, CXXI; de longissima ejus vita, CXX.
 Τελαμών, ώνος, Ajacis majoris pater, cujus hospes Hercules fuit, CXV.
 Τελεστώ, οὗς, Oceanitidum una, κροκόπεπλος, 358.
 Τερψιχόρη, una Musarum, 78.
 Τηθύς, υος, Cœli et Telluris filia, ἐρατεινή, 136; ex Oceano mater Fluviorum, 337, 368, et Oceanitidum, 346, 362, inter quas Helenen etiam fuisse, XXXV.
 Τηλεβοάι, άων, οί, populus, qui Acarnaniam ac Taphum

insulam cum Taphiis incolebat, ab Amphitryone de-
bellatus, ἄλκιος ἥρως, S. 19.
Τυρρηνός, Ulixis et Circes f., 1014, Tyrrhenorum rex,
1016.
Τυρράρχος, pater Persepolis e Polycaste, C.
Τιβόνιος, ex Aurora pater Memnonis, 784, et Emathio-
nis, 985.
Τυμάνθη, Echemi uxor, VIII.
Τίρυνθς, ἡ, accus. Τίρυνθα, Tiryns, urbs Argolidis, ubi
Amphitryo habitabat, priusquam Thebas abiit, ἐκτί-
ματον περὶ αἰθέρα, S. 81; huc Hercules Geryonis boves
epit, ἱερὴ, 292.
Τιταίνιος, e principibus Lapitharum unus, ὄζος Ἄρης, S. 181.
Τίτας, οἱ, Titanes Caeli filii unde appellati sint, 207;
eorum certamen cum Diis (629) et Centimanis, 674 —
717; victi et in Tartarum detrusi, 717 seqq., 814;
ἱερὸν, 632; θεοί, 630, 648, 729; ὑποταρτάριοι, 851;
χρόνια, 697; praeterea obvii 392, 424, 650, 663, 676, 882.
Τίταρς, Elaræ f., CLXX.
Τυρσηνός, ὄρος, Ægypti f., CLXXVI.
Τυρσίς, ἑως, Euryti et Antiopes f., ἀντίθεος, XLV.
Ταρτάρς, mons Nemeæ, 331.
Ταρχίς, ἴνος, Thessaliae urbs, ubi Ceyx regnavit, quo
Hercules profectus est, S. 353, 355, 469.
Ταρτηνίς, Minervæ nomen, γλαυκῶπις, 895; γλαυκῶ-
πις, δεινὴ, ἐγχεύομαι, κ. τ. λ., 924; ἀγελείη, S. 197.
Ταρτων, ὄνος, Neptuni et Amphitrites f., εὐρυδής, μέ-
γας, 931 seqq.
Τροίς, Troja, O. 165; Τροίην ἐς καλλιγύναικα, O. 653.
Τυρράρχος, cujus a filiabus qualem poenam Venus petie-
rit, CXLVI.
Τυρρηνία, regio Italiae, CCH.
Ταρτηνός, οἱ, Italiae populus, sub Agrio, Latino, Tele-
gæno regibus, 1016. CXXXIX.
Τυρράχης, Boeotiae mons, S. 32.
Τυρράχης, υἱος, Ventus, ex Echidna pater Orthri, Cerberi,
Hydræ Lemææ, Chimææ, 306 seqq.; Ladonis dra-
conis pater, CXLVII.
Ταρταίς, ἑως, Telluris ac Tartari f., 821; cujus monstri
descriptio, 821 — 852, pater Ventorum procellosorum,
969; fulminibus victus et mutilatus a Jove, 853 seqq.,
et in Tartarum dejectus, 868.
Τυρρ, una Oceanitidum, 360.

Υ.

Υάλας, οἱ, νύμφαι Χαρίτεσσιν ὅμοιαι, LXVII, ubi earum
nominia; O. 615.
Υφύλη, Τυφαιῶν, Typhaonis et Echidnae filia, λυγρὴ εἰδυῖα,
313, a Junone nutrita, 314, ab Hercule interfecta lo-
li ope, 316 seqq.
Υφύλη, cujus historia LIII.
Υἱός, Herculis f., pater Eusechmes, CIX.
Υφύλη, οἱ, populus, CXXXIX.
Υφύλη, υἱος, Caeli ac Telluris f., 134; e Thea pater
Solis, Lunæ, Auroræ, 371 seqq.
Υφύλη, υἱος, Hyperionis f., Sol, 1011.
Υφύλη, υἱος, Euryanasses pater, CLXII.
Υφύλη, υἱος, Somnus, Noctis f., 212, 758; Noctem comitatur,
παιγνύμενος θανάτοιο, 756; cum Morte in Tartaro habi-
tat, 759; describitur 762.
Υφύλη, urbs Boeotiae, Βοιωτίνη, XLIX, L.
Υφύλη, οἱ (Proelia), Eridis filiae, 228.

Φ.

Φαίη, υἱος, 1) Cephal et Auroræ f. ἱερὸς, 987,

quem raptum Venus templi sui custodem fecit, 989
seqq. 2) Clymenis, Solis filii, et Meropes f., CIV,
ubi ejus historia; sive Solis f. e Clymene, CLXII.
Φαιούλη, una Hyadum, LXVII.
Φαιώ, υἱος, Hyadum una, ἡμερόεσσα, LXVII.
Φαίηρος, inter principes Lapitharum, S. 180.
Φαίης, ἴδος, ὁ, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 340; ab
Argonautis trajectus, LVII.
Φαίηρος, Melibææ natus, εὐμελής, XCVI.
Φαίηρος, una Nereidum, 248.
Φαίηρος, adj. Phthius, Φθίη Κυρήνη, LII.
Φαίηρος, τὸ, mons Boeotiae, S. 33.
Φαίη, υἱος, Sphinx, Orthri et Echidnae filia, ὄλος, 326.
Φαίηρος, υἱος, ἡ (Concubitus), Noctis filia, 224.
Φαίηρος, Philyrae f., Chiro, 1002.
Φαίηρος, υἱος, Phoenicis et Cassiopeæ f., LVIII; cur caeci-
tate punitus, LIX; ab Harpyiis ad usque Scythiam
propulsus, CXXXI.
Φαίηρος, υἱος, Coronidis pater, διόγνητος, LXXXVII.
Φαίηρος, Terror, qualis in Herculis clypeo representatus
fuerit, S. 144 (nota) seqq.; Φαίηρος et Δαίμων, Martis et
Veneris filii, 924; Martis comites bellicque socii, 935,
S. 195, 463.
Φαίηρος, 1) Caeli ac Telluris filia, χρυσοστέφανος, 136;
Latonæ et Asteries mater e Cæo, 404 seqq.; avia
Phœbi, CLXXIV. 2) una Heliadum, CIV.
Φαίηρος, Appollinis nomen, 14, Φ. Ἀπόλλων; S. 68, 100;
ἀκροσεχόμενος, LXXXVII; χρυσοστόμος, CLXVII; CI,
Ἀπόλλων Φ.; CLXXIV, ubi nominis derivatio.
Φαίηρος, υἱος, Agenoris f., pater Phinei e Cassiopea,
LVIII; pater Europes, CXLIX; Adonis pater ex Al-
phesibœa, CXCVI.
Φαίηρος (Nex), in Herculis scuto representatus, S. 155;
οἱ Φαίηροι, Eridis filii, 228.
Φαίηρος, υἱος, Scyllae pater ex Hecate, LXIII.
Φαίηρος, υἱος et υἱος, Telluris et Ponti f., 237; e Ceto
pater Graearum Gorgonumque, 270 seqq., et draconis
aurea mala custodientis, 333 seqq.
Φαίηρος, cum vellere aureo (coll. LV) ad Æeten venit, I;
quatuor filiorum pater ex Jophosse, LXII; huic Phi-
neus viam in Scythiam monstravit, LIX.
Φαίηρος, υἱος, Phixi f. ex Jophosse, LXII.
Φαίηρος, υἱος, pater Hippostrati, LXXXVIII.
Φαίηρος, Deionis f., pater Iphicli e Clymene, CXVI,
CXXII, CLXII.
Φαίηρος, υἱος, pater Hippotæ et Therus e Lipephile, LIV.
Φαίηρος, υἱος, CLXI, φίλος μακέρεσσι θεοῖσι.
Φαίηρος, οἱ Phocenses, Amphitryonem secuti in bello
cum Taphiis ac Telebois gesto, μεγάθυμοι, S. 25.
Φαίηρος, Æaci et Psamathes f., 1004.
Φαίηρος, υἱος, cujus filiam Hecateus duxit, XCI.

Χ.

Χάος, υἱος, τὸ, primum erat ante omnes res creatas, 116;
ex eo Erebus et Nox prodierunt, 123; ζοφερόν, 814.
Χαίρων, υἱος, Therus et Apollinis f., Χαίρωνος κρατερὸν
μένος ἱπποδάμοιο, LIV.
Χαίρις, ἴδος, ἡ, urbs Eubææ, quam καλλιγύναικα Hesio-
dus cognominavit, CXXIII; ibi Hesiodus victoriam
in certamine musico reportavit, O. 655 seqq.
Χαίρις, οἱ, Gratiae, Aglaia, Euphrosyne, Thalia, Jovis
et Eurynomes filiae, 907 seqq.; quomodo Pandoram
exornaverint, O. 73; cur Orchomeni cultæ, CXLIII;
praeterea obviae 64, 946, LII, LXVII, CLXVII.
Χαίρων, υἱος, Chiro Centaurus, Philyrae f., 1001; Ja-
sonem, LXXXIII, ejusque filium, Medeam, educavit,
1001. Najadum unam in matrimonium duxit CII;

Χείρωνος ὑποθήκαι, carmen Hesiodo adscriptum, cujus exordium CXXV.
 Χίμαιρα, Typhaonis et Echidnae filia, 319 seqq., ubi ejus descriptio; a Bellerophonte ac Pegaso interfecta, 325.
 Χίος, ἡ, insula, ad quam Orio in itinere suo venit, XLIII.
 Χρυσαῖος, ὄρος, capite Medusæ amputato prosiluit, 281; nominis interpretatio, 283; e Calliroë pater Geryonis, 287, 979, et Echidnae, 295.
 Χρυσίτις, ἰδος, una Oceanitidum 359.

Ψ.

Ψαμύθη, Nereidum una, χρίσσεια δέμας, 260; Phoci mater ex Æaco, δῖα θεάων, 1003.

Ω.

Ωγυγίη, insula ad occidentem vergens, CCIII.
 Ωγυλίη, insula, in vicinitate Cretæ sita, CCIII.
 Ωκεανίνη, Oceanitis, Oceani filia; de Styge, 389, de Clymene, καλλίσφυρος, 507, de Chryseide, 956. Ωκεανίδες, αἱ, Oceanitides, Oceani ac Tethyos filiae (346),

3000 numero, τανύσφυροι, 364; quarum maximæ natu (366) recensentur 349 — 361.
 Ωκεανός, Cœli ac Telluris f., 133; e Tethye pater Fluviorum, 337 seqq., 368, et Nympharum Oceanitidum, 345 seqq., 362; pater Doridis, 242; Electræ, 265, Calliroes, 288, 979; Idyia, 959; Helenes, XXXV; qualis in margine scuti Herculei repræsentatus fuerit, S. 314 seqq.; trajectus ab Hercule, 292; ab Argonautis in Libyam navigantibus trajectus, LXII; Ωκεανὸς ῥέεθρα, 695; Ωκεανοῦ ῥοαί, 841; ἱερὸς ῥόος Ωκεανοῖο, O. 566. Epitheta: ἀψόρροος, 776; βαθυδίνης, 133, O. 171; βαθυρρέιτης, 265; κλυτός, 215, 274, 288, 294; μέγας, 20; τελῆεις ποταμός, 242, 959. Præterea obvius 282, 383, 789, 816, 908.
 Ωκυπέτη, Harpyiarum altera, 267.
 Ωκυρόη, una Oceanitidum, 360.
 Ωλενίη πέτρη, Olenia rupes, Piro fluvio adjacens, CLVI.
 Ωλενος, ἡ, urbs Achajæ, LXXXVIII.
 Ωραι, αἱ, Eunomia, Dice, Irene, Jovis ac Themidos filiae, 901 seqq.; quomodo Pandoram exornaverint, καλλίκομοι, O. 74.
 Ωρίων, ὠνος, Neptuni et Brylles f., cujus historia XLIII et XLXXVIII. O. 609; σθένος (ὁμβριμον) Ωρίωνος, O. 615, 619.

